Nora Roberts

KDE KONČÍ ŘEKA

Klokan

Copyright © 1999 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášova, 2002
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu RIVER'S END
přeložila Soňa Tobiášova
Redakční úprava Jana Pleskotové
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Sazba Josef Polák
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokan, 2002
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7218-742-2

Mamince a tátovi.
Díky, že jste moji.

V hloubi lesa krásný stín
já ale sliby vyplním
a dál se vydám před spaním
a dál se vydám před spaním...

ROBERT FROST

prolog

Netvor se vrátil. Páchl po krvi a hrůze.

A ona neměla na vybranou. Musela utíkat, tentokrát přímo k němu.

Zázračný zelený les, který dřív považovala za svou svatyni, se změnil v noční můru. Majestátní stromy už nepřipomínaly velkolepost přírody, ale působily jako past, v níž ona mohla uvíznout, ale on se dobře skrýt. Třpytivý mechový koberec se jí najednou lepil k botám jako bažina. Rozrážela křehké kapradiny, klopýtala o nahnilá polena. Prostor kolem ní i v ní začal vyplňovat děsivý zelený stín, jenž šeptal její jméno.

Livvy, lásko moje, budu ti něco vyprávět...

Několikrát vzlykla a znovu prožívala ten starý strach a pocit ztráty. Krev na jejích rukou už studila jako led.

Začalo pršet. Dešťové kapky bubnovaly do větví a na mechem obrostlých kmenech se měnily v pramínky. Svět zavoněl vlhce, přezrále a hladově.

V tu chvíli zapomněla, zdaje oběť, nebo lovec. Jen instinktivně tušila, že v útěku je její spása.

Buďto najde ona jeho, anebo on ji. Pak bude konečně po všem. Jen se nesmí zachovat jako zbabělec. A pokud je na světě aspoň trochu spravedlnosti, muž, kterého miluje, bude ještě naživu.

Sevřela jeho krev v pěsti a držela se jí jako poslední naděje.

Rychlými kroky rozrážela mlžný opar. V hrudi, ve spáncích i konečcích prstů jí bušilo srdce pekelným rytmem.

Nad hlavou zaslechla praskot, a když uskočila, dopadla na zem větev zatížená vodou, větrem a časem.

Malá smrt pro nový život.

Stiskla v ruce jedinou zbraň, co měla, a byla rozhodnutá ji použít, aby přežila.

V temně zeleném přísvitu lesa zahlédla stín netvora, kterého znala ze svých těžkých snů.

Byl pokrytý krví a díval se na ni.

Olivie

Kdo by měl za zlé prostému dítěti,
že bez díků bere každý vdech?
Co může vědět o smrti?

WILLIAM WORDSWORTH

1

Beverly Hills, 1979

Olivii byly teprve čtyři, když se netvor objevil. Pronikal do jejích snů, které byly příliš skutečné, a krvavýma rukama ničil nevinnost, po níž obludy nejvíc touží.

Jedné letní noci, kdy měsíc plně zářil jako dětské srdce a vzduch voněl po růžích a jasmínu, vpadl do jejich domu, aby zabíjel a nechal za sebou neproniknutelnou tmu a zápach krve.

Od té chvíle se všechno změnilo. Nádherný dům s bezpočtem pokojů a akry lesklých podlah nesl už navždycky stopu jeho přízraku a Oliviiny ztracené nevinnosti.

Maminka tvrdila, že netvoři neexistují. Že se jí to jen zdá a sny jsou jen sny. Ale tu noc, kdy obludu viděla, slyšela i cítila, ji maminka nemohla utěšit.

Nezůstal nikdo, kdo by seděl u její postele, hladil ji po vlasech a vyprávěl pohádky před usnutím.

Nejlepší příběhy vymýšlel tatínek. Takové bláznivé, o růžových žirafách a dvouhlavých kravách. Jenže pak onemocněl a dělal nepěkné věci. Taky začal mluvit silným, hrubým hlasem, který mu ani nepatřil. A odstěhoval se. Maminka říkala, že musí pryč, dokud se zase neuzdraví. Jen občas za ní chodil na návštěvu, ale po celou dobu s nimi seděla v pokoji maminka, teta Jamie nebo strejda David.

Jednou se Olivie směla podívat do jeho nového domu na pláži. Jamie a David ji tam zavedli a ona užasle pozorovala, jak se za prosklenou stěnou zvedají obrovské mořské vlny a pak se táhnou do nekonečna, až tam, kde nadobro splývaly s nebem.

Pak ji chtěl tatínek vzít na pláž a stavět si s ní z písku hrady. Ale teta řekla ne. To se nesmí. Začali se hádat, nejdřív jen tak tiše, jako by dítě bylo hluché. A Olivie se opravdu zařekla, že nechce slyšet, jak zvyšují hlas, jak otec tetě ošklivě nadává a strýc varuje: *Pozor, Same, pozor. Tímhle si nepomůžeš!* Zírala dál na moře, protože ji ty jejich hlasy pálily v hrdle a svíraly žaludek.

Nakonec teta prohlásila, že už musí domů, a odnesla ji zpět do auta. Olivie zamávala přes její rameno, ale tatínek jen stál a díval se za ní s rukama zaťatýma v pěst.

Už nikdy do toho domu nesměla.

Jenže všechno začalo mnohem dřív.

Asi tu noc, kdy tatínek vešel do jejího pokoje a probudil ji. Chodil sem tam a něco si pro sebe mumlal. Znělo to drsně, ale ona se nebála, vždyť to byl přece její tatínek. Ani když mu měsíc ozářil divně zkřivenou tvář a lesklé oči. Neměla strach.

Vzrušeně se posadila na posteli. Na nočním stolku hrála skříňka s Modrou vílou z *Pinokia* písničku „Až bude padat hvězdička“.

Olivie se ospale usmála. „Povíš mi pohádku, tati?“

„Něco ti povím, miláčku.“ Otočil se a zadíval se na dceru -na malý uzlík rozcuchaných blond vlasů s velkýma hnědýma očima -, ale neviděl víc než svůj vztek. „Budu ti vyprávět o krásné čubce, co se naučila lhát a podvádět.“

„A kde ta čubička bydlela, tati?“

„Cože?“

„Ta krásná čubička.“

To už děsivě vycenil zuby. „Ty mě neposloucháš! Jsi stejná jako ona! Řekl jsem čubka, krucinál, kurva!“

Olivie sebou trhla a v ústech pocítila podivnou kovovou pachuť. Ještě netušila, že je to strach, který zatím nepoznala. „Co je to kurva?“

„Tvoje matka. Ta tvoje mizerná matka.“ Jedním prudkým pohybem smetl z jejího stolku hrací skříňku a několik dalších pokladů. Všechno se roztříštilo na podlaze.

Olivie se schoulila do klubíčka a dala se do pláče.

Rozkřičel se na ni a zároveň se omlouval. *Hned přestaň řvát!* Prý koupí novou hrací skříňku. Když se k ní naklonil, byl cítit zvláštně, jako salon po nějaké party pro dospělé, než Rosa stihla uklidit.

Pak přiběhla maminka. Měla rozpuštěné vlasy a bílý župan za ní vlál.

„Same, co to proboha děláš?! No tak, Livvy, zlato, no tak, neplač. Tatínek to tak nemyslel.“

Při pohledu na ty dvě světlé hlavy ho zachvátila lítost. Pocítil šok z toho, že drží pěsti zaťaté, a dokonce jimi touží uhodit. „Už jsem sejí omlouval.“

Když ale přistoupil blíž, aby dítě utišil, jeho žena prudce vzhlédla a i v příšeří byla v jejích očích jasně patrná nenávist. „Nepřibližuj se k ní!“ vykřikla a Olivie se rozeštkala ještě víc.

„Vždyť je to moje dcera. Už mám po krk těch tvých rozkazů a zákazů, Julie.“

„Už jsi zase sjetý. Nedovolím, aby ses k ní v takovém stavu přibližoval.“

Pak už Olivie slyšela jen hrozby, třesk a matčiny bolestné výkřiky. Vyklouzla z postele a šla se schovat do skříně pod hromadu plyšových hraček.

Později se dověděla, že maminka otce zamkla v pokoji, zavolala policii a vlezla si do skříně k ní. Vzala ji do náruče a slibovala, že všechno bude zase dobré.

Od té doby s nimi tatínek nebydlel.

Když ji někdy v noci probudily ošklivé vzpomínky, vplížila se k matce do ložnice, snad jen aby se ujistila, že v domě není sama, a možná se i přesvědčila, jestli se tatínek nevrátil.

Občas spali v jiných domech nebo v hotelích. Maminka musela kvůli práci hodně cestovat a teď začala Olivii vozit sebou. Lidé říkali, že je hvězda, a Olivie se tomu vždycky smála. Hvězdy jsou přece ta malá světýlka na nebi a maminka tam teda musí být taky.

Točila filmy a spousty lidí se chodily dívat, jak hraje někoho jiného. Tatínek to dělal taky a Olivie mnohokrát slyšela, jak se při tom seznámili, jak se zamilovali, měli svatbu a pak holčičku.

Když se jí po tatínkovi moc stýskalo, prohlížela si svatební fotografie, na nichž viděla maminku jako princeznu v bílých zářivých šatech a tatínka jako prince v černém.

Byl tam obrovský poschoďový dort a taky teta Jamie v modrých šatech, skoro stejně krásná jako maminka. Představovala si samu sebe na těch fotografiích, v růžových šatech a s květinami ve vlasech, jak drží rodiče za ruce a usmívá se. Na těch obrázcích se přece všichni smáli a byli šťastní.

V noci, kdy přišel netvor, slyšela Olivie ve snu výkřiky. Fňukala a šila sebou na lůžku. Neubližuj jí, myslela si. Neubližuj mamince, tati. Prosím, prosím.

Probudil ji nějaký rámus ,i ozvěna zoufalého volání. Zatoužila po matce.

Vstala, promnula si oči a zamířila do ložnice. Velká modrá postel s bílými květy byla prázdná. Jen ta maminčina vůně ji utěšila. Chvíli si pohrávala s flakónky na toaletce a předstírala, že se voní jako dospělá.

Jednou prý bude stejně krásná jako maminka. Každý to říkal. Olivie si prozpěvovala, pózovala před zrcadlem a představila si, že má také takové princeznovské šaty. Když ji to konečně omrzelo, zívla a vydala se hledat matku.

Všimla si, že se dole svítí. Nakoukla přes zábradlí. Vstupní dveře byly pootevřené. Možná mají návštěvu a zbyde na ni taky nějaká sladkost. Tiše jako myška scházela po schodech a dlaň si držela na ústech, aby potlačila hihňání.

Zaslechla matčinu oblíbenou skladbu z *Šípkové Růženky*.

Z haly se vcházelo do obývacího pokoje s vysokým klenutým stropem a velkými okny s výhledem do zahrady, kterou maminka tak milovala. Měl bílou mramorovou podlahu a krb obložený tmavě modrým kamenem. Křišťálové vázy obvykle překypovaly květinami.

Ale teď byly stolky převrácené, vázy rozbité a květiny pošlapané. Na stěnách v barvě slonové kosti zahlédla červené šmouhy.

Hrozivý pach sevřel Olivii žaludek, zatímco smyčce nastupovaly k závěrečnému crescendu.

Zadívala se na křišťálové střepy na podlaze, vzlykavě šeptem zavolala matku a postoupila o krok dál. Vtom ji zahlédla.

Ležela na zemi, částečně skrytá za velkou pohovkou, s jednou rukou podivně napřaženou. Medově zlaté vlasy měla slepené krví, spoustou krve, bílý župan také zarudlý a rozpáraný na cáry.

Nedokázala zaječet. Olivii lezly oči z důlků, srdce hrozilo, že vyskočí z hrudi, a po nohách jí stekl proud teplé moči. Ale zakřičet nedokázala.

Pak nestvůra skloněná nad její matkou, s rukama i tváří od krve, zvedla hlavu. Měla lesklé skleněné oči.

„Livvy“ řekl její otec, „proboha, Livvy.“

Když s námahou vstal, spatřila v jeho rukou stříbrné a rudé nůžky.

Ani teď nekřičela, jen se dala do běhu. Tahle nestvůra je opravdová, pomyslela si, a ona se musí schovat. Za sebou zaslechla dlouhý zoufalý kvil raněného zvířete.

Utíkala rovnou do své skříně s hračkami a schovala se pod plyšáky. Tiše zírala na dveře a cucala si palec, zatímco ta obluda běhala po domě a volala ji jménem.

Dveře bouchaly a netvor skučel, vzlykal a funěl, jako zuřivý býk s krvavými rohy.

Olivie, panenka mezi panenkami, se jen přikrčila, rozhodnutá počkat na maminku, až ji z toho děsného snu probudí.

Tak ji také Frank Brady našel. Málem ji mezi těmi medvídky, psy a pannami přehlédl. Nehýbala se, nevydala žádný zvuk. Vlasy jí padaly k ramenům jako zlatý déšť a rámovaly bezbarvou tvářičku s velkýma jantarovýma očima a tmavým obočím.

Oči její matky, pomyslel si s lítostí, které často viděl na filmovém plátně a před chvílí posmrtně strnulé a zkalené.

Dítě se dívalo skrze něho, a protože rozpoznal šok, raději si dřepl a nepokoušel se je ze skříně vytáhnout.

„Jmenuju se Frank,“ řekl tiše a pozoroval ji. „Neublížím ti.“ Měl chuť přivolat parťáka nebo někoho z týmu, ale mohl by ji ještě víc polekat. „Jsem policajt.“ Pomalu zvedl ruku a dotkl se placky nu náprsní kapse. „Víš, co dělají policajti, zlato?“

Stále tak nehybně zírala, ale v jejích očích přece jen něco problesklo. Vnímá mě, uvědomil si. „Pomáhají lidem. Přišel jsem pro tebe. To jsou všechno tvoje panenky?“ usmál se a zvedl žabáka Kermita. „Toho znám. Taky se díváš na *Sezame, otevři se*? Můj šéf zas vypadá jako Oskar Bručoun, ale neříkej mu to.“

Když neodpovídala, začal vytahovat další figurky, které si z dětského seriálu pamatoval, a žabáka si posadil dokonce na klín. Oliviin strnulý pohled ho trhal za srdce.

„Nechceš jít taky ven za Kermitem?“ Natáhl ruku a čekal.

Napřáhla svou jako loutka na šňůrce. Nejdříve se ho jen dotkla a pak se mu stulila do náruče. Najednou se roztřásla a tvářičku zabořila do Frankova ramene.

Dělal poldu už deset let, ale tyhle věci pořád špatně snášel.

„Už je dobře, děvenko. Už je to pryč.“ Pohladil ji po vlasech a lehce s ní zahoupal.

„Je tady nestvůra,“ zašeptala.

Frank opatrně vstal. „Už ne.“

„Tys ji zahnal?“

„Odešla.“ Rozhlédl se po místnosti, vzal deku a zabalil ji do ní.

„Musela jsem se schovat. Hledal mě. Měl maminčiny nůžky. Chci maminku.“

Ach bože dobrý, pomyslel si jenom.

Při zvuku kroků z chodby se Olivie přitiskla k Frankově šíji a zakvílela. Pohladil ji po zádech a obrátil se ke dveřím.

„Franku, měla by tu být ještě... Tys ji našel.“ Detektiv Tracy Harmon se zadíval na holčičku v partnerově náruči a prohrábl si vlasy. „Prý měla sestru. Jamii Melbourneovou. Její muž David je nějaký hudební manažer. Snad bydlí kousek odsud.“

„Tak jim to musíme oznámit. Zlatíčko, pojedeme za tetou Jamie?“

„A je tam maminka?“

„Ne. Ale určitě by chtěla, abys tam jela.“

„Chce se mi spát.“

„Tak klidně spi. Zavři oči a spi.“

„Viděla něco?“ zeptal se Tracy.

„Jo.“ Frank hladil dítě, které už mělo oči zavřené. „Myslím, že toho viděla až moc. Ještě štěstí, že ji ten bastard nenašel. Zavoláme sestře. Musíme ji odvézt dřív, než to vyčmuchají novináři.“

Vrátil se. Netvor s tatínkovou tváří a maminčinými nůžkami byl zpátky. Viděla, jak se krade domem, z nůžek, které syčely jak had, kapala krev. Blížil se ke skříni a tatínkovým hlasem opakoval její jméno.

Livvy, Livvy, miláčku, pojď ven, povím ti pohádku.

„Ne, tati! Ne, ne, ne!“

„Livvy, tiše, už je dobře. To jsem já, teta Jamie.“

„Nepouštěj ho sem, prosím. Nebo mě najde.“ Livvy se s pláčem schovala do tetiny náruče.

„Nepustím, slibuju. Jen klid.“ Zničená Jamie přitiskla tvář k neteřině jemné šíji a houpala ji ve světle stolní lampy, dokud se holčička nepřestala třást. „U mě budeš v bezpečí.“

Schovala tvář do Oliviiných vlasů a tiše plakala. Zadržovala vzlyky, které se jí divoce draly hrdlem, a jen mlčky slzami smáčela zlaté vlásky.

Julie. Bože, Julie.

Chtělo se jí nahlas volat sestru, ale bylo tu dítě, na které musela brát ohledy.

Julie se tolik snažila dcerku ochránit a teď byla mrtvá.

Jamie kolébala děcko, dokud neusnulo. Myslela na svou krásnou, inteligentní sestru se zastřeným smíchem, štědrým srdcem a výrazným talentem, jejíž život skončil v pouhých dvaatřiceti letech. A podle těch dvou detektivů ji o něj připravil muž, který z lásky k ní zešílel.

Sam Tanner byl opravdu šílený, pomyslela si Jamie a zaťala pěsti. Vinou žárlivosti, drog a zoufalství. Teď zničil objekt své touhy nadobro.

Ale dítěte se nikdy nedotkne.

Jamie položila Olivii zpátky do postele, přikryla ji a jemně se dotkla její hlavy. Zavzpomínala na noc, kdy se holčička narodila. Jak se Julie mezi kontrakcemi usmívala.

Snad jen Julie MacBrideová se mohla v tak vypjatou chvíli radovat. A nervózního krasavce Sama s vystrašenýma očima dokonce ještě útěšně hladila po rozcuchaných černých vlasech.

A když jí pak přinesl děcko ukázat před prosklenou stěnu, v očích se mu leskly slzy radosti a dojetí.

Ano, tehdy se zdáli tak dokonalí, všichni tři spolu i jeden pro druhého.

Jamie přešla k oknu, ale dívala se do prázdna. Juliina hvězda tehdy stoupala a Samova už jasně zářila. Potkali se při natáčení a bláznivě se do sebe zamilovali. Vzali se po čtyřech měsících a tisk na ně pěl ódy.

Měla z toho obavy, ale Julie vždycky přesně věděla, co chce, a tehdy to byl Sam Tanner. Nějakou dobu také všechno vypadalo jako v pohádce, kterou Julie vyprávěla dcerce před spaním.

Jenže pohádka se brzy začala měnit v noční můru - a to jen pár bloků od mého domu, pomyslela si Jamie a bolestně zavřela oči.

Pod oknem zableskly reflektory auta a Jamie polekaně uskočila. David, uvědomila si, a rychle se ohlédla, zda Olivie spí. Pak spěchala z pokoje a s manželem se setkala v hale, když sbíhala ze schodů.

Chvíli tam jen mlčky stál a vyděšeně zíral před sebe. Byl to vysoký muž se širokými rameny, tmavými vlasy a šedozelenýma očima, u kterého Jamie vždycky hledala sílu a oporu. Teď jako by se zhroutil do sebe a v podivně rozbředlé tváři mu cukaly svaly

„Ach bože, Jamie. Bože můj.“ Hlas se mu zlomil, a tím se všechno jen zhoršilo. „Potřebuju se napít.“ Odvrátil se a nejisté vklopýtal do předního salónu.

Musela se chytit zábradlí, aby neztratila stabilitu. Teprve po chvíli se vydala za ním. „Davide?“

„Potřebuju jen minutku.“ Ruce se mu silně třásly, když se natáhl po láhvi whisky a trochu si nalil. Jednou rukou se opřel o stůl a obrátil do sebe obsah sklenice, jako by šlo o medicínu. „Ježíši, ten ji ale zřídil.“

„Davide.“ Jamiino sebeovládání, za které se od příchodu policie schovávala, vzalo v tu ránu za své. Se zoufalým stkaním klesla na podlahu.

„Proboha, promiň.“ Přispěchal k ní a přitáhl ji k sobě. „Já se omlouvám Jamie.“

Seděli na podlaze v útulném salónu, zatímco venku pomalu svítalo. Jamie se otřásala vzlyky tak silně, jako by se měla celá rozpadnout.

Postupně se pláč měnil ve steny a šepot sestřina jména, až utichl docela.

„Dovedu tě nahoru. Potřebuješ si odpočinout.“

„Ne, ne.“ Pláč jí pomohl. Přesvědčovala se, že pomohl, i když ji opustil celou rozbolavělou. „Livvy by se mohla probudit. Bude mě potřebovat. Musím to zvládnout.“

Opřela se o křeslo a osušila si tvář. Hlava i žaludek ji bolely jak otevřené rány, ale pokusila se vstát. „Řekni mi, cos viděl. Všechno.“ Když zavrtěl hlavou, vztyčila bradu. „Musím to vědět, Davide.“

Zaváhal. Připadala mu tak bledá a křehká. Zatímco Julie byla vysoká a vláčná, Jamie spíš menší a jemná. David přesto věděl, že jejich křehkost je jen zdání. Často žertoval, že sestry MacBrideovy mohou slézat hory a brouzdat po lesích.

„Tak pojď na kafe. Povím ti všechno.“

Jamie, stejně jako její sestra, odmítala služebnictvo, které by s ní žilo pod jednou střechou. Soukromí domova by si nedala nikým narušit. Hospodyně měla dorazit až za dvě hodiny, a tak připravila kávu sama, zatímco David u kuchyňského stolu zamyšleně zíral z okna.

Mlčeli. Jamie si v hlavě promítala povinnosti nového dne. Telefonát rodičům bude ze všeho nejhorší. Pak zařizování pohřbu, a to co nejdiskrétněji, protože tisk už jistě chytá slinu. Musela udržet televizní štáby z dosahu, aspoň dokud bude v domě Olivie.

Položila na stul dva hrnky s kávou. „Tak povídej.“

„Skoro všechno už nám řekl detektiv Brady,“ promluvil Daviil. „Nešlo o vloupání. Musela ho pustit dovnitř. Podle oblečení se chystala do postele, ale ještě nespala. Nejspíš si v obýváku prohlížela nějaké fotografie a výstřižky z novin. Víš, jak ráda je posílala rodičům.“

Promnul si tvar a pak se chopil kávy. „Museli se pohádat. Podle toho, jak to tam vypadalo, i poprat. Použil nůžky.“ V očích se mu objevilo zděšení. „Jamie, on musel zešílet.“

Zadíval se na ni a vzal ji za ruku. Jamie mu pevně stiskla prsty. „Bylo to... rychlé?“

„Nevím. Nikdy jsem nic takového neviděl. Řádil jak zvíře.“ Na chvíli zavřel oči. Stejně by se to doslechla. I v novinách se to jistě objeví, pravda i lži. „Jamie, on ji... pobodal a pak jí podřízl krk.“

Zbledla, ale neuhnula pohledem. „Určitě se bránila. Musela se bránit. Určitě ho zranila.“

„To nevím. To se ukáže až po pitvě. Říkají, že Olivie asi něco viděla a pak se před ním ukryla.“ Napil se kávy v naději, že to uklidní jeho rozjitřený žaludek. „Chtěli by si s ní promluvit.“

„Ona tím nemůže znova projít.“ Tentokrát sebou Jamie trhla a pustila manželovu ruku. „Je to ještě děcko, Davide. Nesmíme ji do toho zatahovat. Vědí přece, že to udělal on,“ řekla s hořkou zlobou. „Moji neteř nebude vyslýchat policie.“

David si dlouze povzdechl. „Tvrdí, že už ji tak našel. Že přišel a ona už byla mrtvá.“

„Lže!“ V očích se jí zablýsklo a do tváří se vrátila barva. „Je to hnusný vrah. Za to bude pykat! Nejradši bych ho zabila sama. Poslední rok jí dělal ze života peklo a nakonec ji zavraždil. I doživotí je málo.“

Měla chuť něco rozbít nebo rozcupovat. Najednou ztuhla, protože na prahu spatřila stát Olivii s vytřeštěnýma očima.

„Livvy.“

„Kde je maminka?“ Spodní ret se jí zachvěl. „Já chci maminku.“

„Livvy.“ Zlost okamžitě ustoupila bolesti a bolest bezmocnosti. Jamie se sehnula a vzala dítě do náruči.

„Ten netvor ublížil mamince. Už je jí dobře?“

Jamie přes dětskou hlavičku zoufale pohlédla na manžela. Vztáhl ruku a přistoupil k ní, takže tam stáli v objetí společně.

„Maminka musela odejít, Livvy.“ Jamie jí vtiskla polibek do vlasů. „Nechtěla, ale musela.“

„A vrátí se brzo?“

VJamii se něco zlomilo, jako když se vlna převalí přes ostrou skálu. „Ne, miláčku. Ona už se nevrátí.“

„Vždycky se vrátila.“

„Teď už nemůže. Půjde do nebe a stane se andělem.“ Olivia si vtiskla pěstičky do očí. „Jako ve filmu?“ Jamie se posadila, aby se jí tak nechvěly nohy. „Ne, tentokrát ne.“

„Netvor jí ubližoval, ale já jsem utekla. Proto se nevrátí. Zlobí se na mě.“

„Ne, ne, tak to není, Livvy.“ Jamie se snažila přijít na lepší odpověď a vzala děckou tvářičku do dlaní. „Ona chtěla, aby ses schovala. To bylo moc chytré, žes utekla a schovala se do bezpečí. To si maminka přála ze všeho nejvíc. Kdybys to neudělala, byla by moc smutná.“

„Tak to přijede zítra.“ To byl jediný časový údaj, který dokázala pochopit.

„Livvy.“ Po souhlasném kývnutí své ženy si David přitáhl neteř na klín. Ulevilo se mu, když si položila hlavu na jeho hruď. „Ona se nevrátí, ale bude se na tebe dívat z nebíčka.“

„Já nechci, aby byla v nebíčku.“ Rozplakala se tiše. „Chci domů, chci vidět maminku.“

Když se k ní Jamie natáhla, David zavrtěl hlavou. „Nech ji vyplakat,“ zašeptal.

Jamie stiskla rty a přikývla. Pak vstala a vydala se do svého pokoje zavolat rodičům.

2

Tisk se té zprávy nemohl nabažit. Jak smečka vlků toužících po krvi. Aspoň tak je viděla Jamie, která se před novináři musela zabarikádovat v domě. Přesto uznávala, že se našlo i pár takových, co byli zdrceni a psali o nich decentně a s úctou.

Julii MacBrideovou přece všichni milovali. Obdivovali ji, toužili po ní, někteří záviděli - ale většinou ji milovali.

A Jamii to nepřišlo fér. Zvlášť když Olivie seděla jako mlčenlivá panenka na pohovce v obýváku nebo chodila po domě bledá jako tělo bez duše. Copak nestačilo, že přišla tak strašným způsobem o matku? A ona o sestru, dvojče a nejlepší přítelkyni zároveň?

Ale protože sama žila ve třpytivém světě Hollywoodu už celých osm let, věděla dobře, že to nestačí.

Julie byla symbolem krásy, talentu a úspěchu venkovského děvčete, které se promění v princeznu po boku filmového prince a žije s ním v přepychovém paláci v Beverly Hills.

Ti, kteří platili lístky u pokladen a hltali články v časopisech, ji považovali za svou. Julie s oslnivým úsměvem a zastřeným hlasem.

Ale neznali ji. Třebaže byla v rozhovorech s novináři vždycky otevřená. Slávu nepovažovala za danou a vážila si jí. Ale i přes všechny ty popsané stránky a filmové záznamy jí nikdo z nich neviděl do duše. Netušili, jaký má smysl pro humor a bláznivé nápady, jak miluje hory a lesy státu Washington, kde vyrostla, svou rodinu a jak bezmezné je oddaná své malé dcerce.

A jak zoufale miluje muže, který ji zavraždil.

Právě to nemohla Jamie pochopit. Ona ho tu noc pustila dovnitř, opakovala si. Poslechla hlas srdce a otevřela člověku, který dávno nebyl tím co dřív.

Udělala by na jejím místě totéž? Měly toho tolik společného. Částečně proto, že byly dvojčata, jistě, ale hlavně proto, že spolu vyrostly uprostřed lesů, které obě tak milovaly, kde spaly často pod hvězdami a sdílely sny tak přirozeně, jako kdysi matčino lunu.

Teď jako by v Jamii něco umřelo. Její laskavější polovina. Ta svěží a zranitelná. Věděla dobře, že už nikdy nebude stejná jako dřív.

Musí v sobě najít hlavně sílu, pomyslela si. Kvůli Olivii. Ta na ní závisela. I David ji bude potřebovat. Julii měl také moc rád, vždyť na ni myslel jako na sestru, a jejich rodiče přijal za své.

Pohlédla vzhůru do patra. Právě byli v pokoji s Olivií. I oni ji budou potřebovat. Přes nezlomnou povahu se budou chtít v následujících týdnech opřít o jedinou dceru, která jim zbyla.

Když se ozval zvonek, Jamie sebou trhla. Pak zavřela oči a zlobila se na sebe. Ještě nedávno se považovala za nebojsu a najednou se lekala i stínů. Pomalu se nadechla a vydechla, aby se uklidnila.

David zjednal ostrahu a novináři na pozemek nesměli. Ale občas se nějaký stejně odvážil ke dveřím. Chtěla zvonek ignorovat, ale uvědomila si, že by mohl znervóznit Olivii nebo babičku s dědou.

Vitráží ve dveřích zahlédla tváře detektivů, kteří jí ráno přišli oznámit sestřinu smrt.

„Moc neradi vás rušíme, paní Melbourneová.“

Jamie pohlédla na muže, který promluvil. „Detektiv Brady, že ano?“

„Ano, pustíte nás dál?“

„Jistě.“ Duchapřítomně ustoupila z dosahu kamer před domem. Frank si uvědomil, že její sebeovládání obdivuje už od té noci, kdy ji spatřil poprvé.

Zděšeně vyběhla z domu, ještě než zastavili, vzpomněl si. Ale jakmile spatřila v jeho náruči dítě, zarazila se a ovládla emoce. Vzala neteř pevně do náruče a odnesla ji nahoru.

Teď v salónu si tu ženu znovu prohlížel.

Věděl, že byly s Julií dvojčata a že je Jamie jen o pár minut starší. Přesto se jedna druhé podobaly méně, než by člověk čekal. Julie celá zlatě zářila. Dalo by se říct, že šlo o oslnivou krásku.

Sestra nebyla tak nápadná. Její vlasy měly tmavší odstín a nosila je ostříhané k ramenům. I oči, spíš hnědé než medové, postrádaly ta smyslně těžká víčka. Byla také o víc než deset centimetrů nižší než její sestra a poněkud oblejší, i když stále štíhlá.

Franka napadlo, jestli Julii někdy tu dokonalost a slávu záviděla.

„Dáte si něco k pití? Kávu?“

Tracy jako první pochopil, že by se chtěla něčím normálním zaměstnat, než přistoupí k jednání. „Kávu neodmítnu, paní Melbourneová, pokud vás to příliš neobtěžuje.“

„Ne... teď je tady pořád nějaká k dispozici, hned ji přinesu, posaďte se.“

„Drží se,“ prohodil Tracy, když na chvíli osaměli. „A ještě dlouho bude muset.“ Frank vyhlédl oknem k místu, kde se v hloučku tlačili novináři. „Takovýhle cirkus Amerika dlouho nezažila. Obdivovaná hvězda rozřezaná na kusy přímo ve svém paláci.“

„A navíc dalším filmovým miláčkem,“ dodal Tracy. Chtěl vytáhnout z kapsy balíček cigaret, ale rozmyslel si to. „Možná nás k němu ještě jednou pustí, než si vybere právníka.“

„Tak musíme být připraveni.“ Frank spustil záclony, když se do místnosti vrátila Jamie s tácem v ruce.

Posadil se až po ní a raději se neusmál. Z jejích očí vyčetl, že si na zdvořilostní masky nepotrpí. „Díky za laskavost, paní Melbourneová, víme, že je to pro vás moc těžké.“

„A jako by to nikdy nemělo skončit.“ Počkala, až si Tracy kávu silně osladí. „Chtěli jste se mnou mluvit o Julii.“

„Jistě. Věděla jste, že vaše sestra volala před třemi měsíci kvůli domácí roztržce policii?“

„Ano.“ Klidnýma rukama zvedla vlastní šálek. „Sam přišel domů v divné náladě. Měl násilnické sklony.“

„Ano?“

„Už dřív sestru slovně napadal.“ Snažila se hlídat si tón hlasu. „Vlastně celý minulý rok.“

„Měl podle vás pan Tanner problémy s drogami?“

„Sám dobře víte, že ano.“ Zadívala se dlouze na Franka. „A pokud jste to ještě nezjistil, měl byste dělat jinou práci.“

„Promiňte, potřebujeme vědět, co všechno jste o jeho problémech věděla vy. Možná jste se setrou osobní záležitosti probíraly.“

„Ale samozřejmě. Byly jsme si blízké. Vyprávěla mi všechno.“ Jamie se zadívala stranou. „Myslím, že to začalo už před pár lety. Kokainem na večírcích. Julie to nesnášela a hádali se kvůli tomu. Pak se hádali čím dál častěji. Poslední dva Samovy filmy neměly valný úspěch, ani u kritiky, ani finančně. A herci jsou křehké nádoby. Julie si dělala starosti, jak je Sam vzteklý a podrážděný. Ale i když se ho snažila uklidnit, její kariéra byla na vzestupu, což on špatně snášel.“

„Žárlil na ni,“ dodal Frank.

„Ano, místo aby byl pyšný. Začali chodit na večírky a do klubů. Sam potřeboval být víc vidět a Julie ho v tom podporovala, třebaže byla spíš domácký typ. Já vím, že to jde těžko dohromady - úspěšná krasavice, co je nejšťastnější doma s dcerkou nebo na zahradě, ale taková byla Julie.“

Hlas se jí zlomil. Odkašlala si a napila se kávy. „Pak začala pracovat na novém filmu *Stíny a dým* s Lucasem Manningem. Měla to být náročná role, i fyzicky. Julie si nemohla dovolit trávit po čtrnácti hodinách práce noc v nějakém klubu. Chtěla si odpočinout a být taky s Olivií. A tak se Sam chodil bavit sám.“

„O vaší sestře a Manningovi vznikaly různé fámy.“ Jamie pohlédla na Tracyho a přikývla. „Ano, jako vždycky, když se dva atraktivní lidé objeví vedle sebe na plátně. Lidi rádi klepou. Sam Julii taky hlídal a Manningovi nemohl přijít na jméno. Ale ty zvěsti byly nepodložené. Julie považovala Lucase za přítele a schopného profesionála.“

„A Sam to špatně snášel?“ zeptal se Frank. Jamie s povzdechem odložila kávu a snažila se nevnímat úpornou bolest hlavy. „Ještě před třemi čtyřmi roky by se tomu smál. Teď ji špehoval a obviňoval. Že prý se snaží řídit jeho život, flirtuje s jinými muži, pak že s nimi i chodí. Na Lucase byl zvlášť vysazený. A Julii tím opravdu ranil.“

„Některé ženy by se pod tlakem opravdu uchýlily k novému příteli...“ Frank sledoval, jak Jamie stiskla rty.

„Julie brala manželství vážně a svého muže milovala. A jak se ukázalo, stála při něm, dokud ji nezabil. Ale jestli to chcete obracet a dělat z ní lacinou ženskou.

„Paní Melbourneová,“ Frank zvedl ruku, „jestli máme ten případ uzavřít a zjednat pro vaši sestru spravedlnost, musíme se ptát. Musíme znát všechny podrobnosti.“

Donutila se zhluboka dýchat. „Je to jednoduché. Její kariéra stoupala, jeho se třásla v základech. Tím víc bral drogy a obviňoval ji. Tehdy večer volala policii, protože ji napadl v Oliviině pokoji. Bála se hlavně o dítě.“

„A pak zažádala o rozvod.“

„Bylo to pro ni bolestné rozhodnutí. Ale doufala, že Sam půjde na léčení. Použila tu rozluku jako poslední varování. Už se na něho nemohla spolehnout a chtěla před ním dcerku ochránit.“

„A přece se zdá, že mu tu osudnou noc otevřela...“

„Ano.“ Jamii se zachvěly ruce, a tak hrnek raději odložila. „Milovala ho. Přese všechno ho pořád milovala a věřila, že když skoncuje s drogami, zase se k sobě vrátí. Přála si další děti. Proto se rozluku snažila utajit před tiskem. Kromě rodiny o ní věděli jen právníci. Doufala, že to tak zůstane co nejdéle.“

„Myslíte, že by mu otevřela, i kdyby byl pod vlivem drog?“

„To se přesně stalo, nebo ne?“

„Chci si jen udělat obrázek,“ odpověděl Frank.

„Muselo to tak být. Chtěla mu pomoct a věřila, že ho zvládne. Nebýt Livvy, asi by se s ním nikdy nerozvedla.“

Ale tu noc měla vdomě dítě, pomyslel si Frank, a tohle znamenalo riziko. „Znala jste je tedy oba dobře.“

„Ano.“

„Byl by podle vás Tanner schopný svou ženu zabít?“

„Sam Tanner, kterého si brala, by pro Julii skočil i pod vlak.“ Jamie se znova napila kávy, ale hořkost z krku nespláchla. „Ten, kterého máte ve vazbě, je schopen čehokoli. Zabil moji sestru. Znetvořil ji, podřízl jako zvíře. Přeju mu za to smrt.“

Frank pohlédl do očí plných nenávisti a přikývl. „Chápu vaše pocity, mladá paní.“

„To sotva, detektive, a ani nemůžete chápat.“

Frank na to nic neřekl, ale všiml si, jak se Tracy v křesle zavrtěl. „Paní Melbourneová, pomohlo by nám, kdybychom si mohli promluvit s Olivií.“

„Jsou jí čtyři roky.“

„Já vím. Ale zároveň je i hlavní svědek. Musíme vědět, co viděla nebo slyšela.“ Na její tváři se zračila nedůvěra a váhavost, a tak se rozhodl naléhat. „Paní Melbourneová, nechci vám ani neteři působit další bolest, ale ona je klíčový svědek.“

„Jak po mně můžete chtít, abych ji o tom nechala znova vyprávět?“

„Stejně to má hluboko v paměti. Všechno, co viděla a slyšela. Musíme se jí na to zeptat. Už mě zná a cítila se se mnou v bezpečí. Budu postupovat opatrně.“

„Bože můj.“ Jamie si přitiskla prsty na oči a snažila se jasněji uvažovat. „Musím být u toho. Zůstanu s ní a zarazím vás, kdybych měla dojem, že je to na ni příliš.“

„Dobře. To bude stejně nejlepší. Slibuju, že se budu ptát citlivě. Také mám dítě.“

„Pochybuju, že někdy bylo svědkem vraždy.“

„To ne, ale je to syn policajta.“ Frank si povzdechl a vstal. „Děti vědí vždycky víc, než si přejeme.“

„Asi ano.“ Sama s tím neměla moc zkušeností, pomyslela si cestou ze salónu a nahoru po schodech. David zatím děti nechtěl a ona také byla raději jen oddanou tetou své malé neteři.

Teď se bude muset všechno naučit. Všichni se budou muset přizpůsobit.

„U dveří do ložnice detektivy zastavila. Opatrně pootevřela a nakoukla dovnitř. Olivie seděla s rodiči na podlaze a skládala puzzle.

„Mami. Můžeš na minutku?“

Žena, která se objevila, měla stejně drobnou postavu jako Jamie, jen o trochu atletičtější. Podle opálení a sluncem vyšisovaných hnědých vlasů bylo zřejmé, že ráda pobývá venku. Frank ji odhadl na čerstvou padesátnici, která jindy, bez známek únavy a žalu, vypadá mnohem mladší. Její jemně modré, ale pláčem zarudlé oči přejely z jednoho muže na druhého.

„To je moje maminka, Valerie MacBrideová, a tohle jsou detektivové, kteří... no, kteří to mají na starosti,“ dokončila Jamie větu. „Chtějí si promluvit s Livvy.“

„Ne.“ Val se napřímila a rychle za sebou zavřela dveře. „To nejde, je moc malá. To nedovolím. Nikdo jí nebude ty hrozné věci připomínat.“

„Paní MacBrideová...,“ promluvil Frank, ale žena se k němu prudce obrátila.

„Proč jste ji neochránili? Jak to, že jste od ní toho vrahouna nedrželi co nejdál? Moje holčička je po smrti.“ Zakryla si tvář dlaněmi a tiše se rozplakala.

„Počkejte tady, prosím,“ řekla Jamie a vzala matku kolem ramen. „Pojď dolů, mami. Na chvíli si lehneš.“

Když se Jamie po chvíli vrátila, vypadala zase o něco přepadleji. Byla uplakaná, ale tváře si stihla osušit.

„Tak ať to máme za sebou.“ Narovnala se v ramenou a otevřela dveře.

Muž, který seděl na zemi v tureckém sedu, zvedl hlavu. Měl pohlednou, úzkou tvář a zlaté a stříbrné vlasy. Jantarovou barvu očí po něm očividně zdědila nejen mladší dcera, ale i vnučka. Při pohledu na muže za Jamiinými zády natáhl dlouhou ruku se širokou dlaní a ochranářsky ji položil na Oliviino rameno.

„Tati.“ Jamie se přinutila k úsměvu. „Detektivové Brady a Harmon.To je můj otec, Rob MacBride.“

Rob vstal, a třebaže zdvořile podal oběma ruku, držel se raději mezi nimi a vnučkou. „Co se děje, Jamie?“

„Chtějí mluvit s Livvy.“ Ztišila hlas a chytla otce za ruku, než mohl protestovat. „Je to pro ně důležité,“ zdůraznila. „Prosím, tati, mamce není dobře. Leží dole v hostinském pokoji. Já tu zůstanu s Livvy. Zajdi tam zatím za ní, prosím...“ Bylo jasné, že se ovládá jen ztěžka, a tak se na chvíli odmlčela. „Musíme to zvládnout, už kvůli Julii.“

Sklonil se aopřel si čelo o její. Chvíli tak mlčky stál a nechal se držet za ruku. „Půjdu se na ni podívat.“

„Kam jdeš, dědo? Ještě jsme to nesložili.“

Ohlédl se a snažil se zahnat slzy, které se mu draly do očí. „Za chvíli jsem zpátky, Livvy. Ne abys mi zatím vyrostla.“

Zahihňala se tomu, ale jakmile spatřila Franka, okamžitě si strčila palec do pusy.

To byl ten policajt s dlouhýma rukama a zelenýma očima, vzpomněla si. Vypadal moc smutně, ale měl hezký hlas.

„Ahoj, Livvy.“ Frank si dřepl vedle dítěte. „Pamatuješ si na me?

Přikývla a promluvila s palcem v puse. „Ty jsi Frank a zahnal jsi netvora. Už se nevrátí?“

„Ne.“

„A najdeš mi maminku? Musela do nebe a určitě se tam ztratila. Najdeš ji?“

„Kdybych tak mohl.“ Frank si sedl na podlahu a zkřížil nohy jako předtím Livvyin dědeček.

Do očí sejí už draly slzičky a třpytily se na dlouhých řasách. „To protože je hvězda? Hvězdy musí být na nebi.“

Za zády zaslechl Jamiino tiché zasténání. Rozhodl se získat důvěru dítěte, a tak se dotkl jeho tvářičky. „Někdy se lidem poštěstí, že se jim ukáže krásná nová hvězda. A když zase zmizí, jsou z toho moc smutní. To je v pořádku. Víš, že hvězdy jsou na nebi i ve dne?“

„Ale nevidíme je.“

„Ne, ale jsou tam, a mohou vidět nás. Tvoje maminka se na tebe taky bude pořád dívat.“

„Já chci, aby přišla domů. Uděláme si na zahradě party s panenkami.“

„Tvoje panenky mají rády party?“

„Každý to má rád.“ Vzala do ruky žabáka, kterého si přinesla z domova. „On papá brouky.“

„Vážně? Samotné, nebo s čokoládovým sirupem?“

Oči se jí rozsvítily. „Já mám ráda všechno s čokoládovým sirupem. Ty máš doma taky holčičku?“

„Ne, kluka, a ten taky jedl brouky.“

Zasmála se a konečně vytáhla palec z pusy. „To ne.“

„Ale ano. Měl jsem strach, že z toho zezelená a začne hopsat.“ Frank namátkou sáhl po dílku puzzlu a vložil ho na správné místo. „Mám skládanky rád. Proto jsem se asi stal policajtem. My pořád řešíme nějaké hádanky.“

„Tohle je Popelka na bále. Má překrásné šaty a kočár z tykve.“

„Někdy si skládám obrázky v hlavě, ale často potřebuju od někoho nápovědu. Myslíš, že bys mi mohla pomoct, Livvy? Řekneš mi, co se stalo tu noc, když jsem za tebou přišel?“

„Otevřel jsi skříň. Myslela jsem, že jsi netvor, ale nejsi.“

„Kdepak. A řekneš mi, co bylo předtím, než jsem tě našel?“

„Schovávala jsem se dlouho, moc dlouho, a on nevěděl, kde jsem.“

„To je taky moc dobrá schovávačka. A ten den sis hrála se žabákem, nebo se skládankou?“

„Se vším. Maminka nemusela pracovat, tak jsme šly do bazénu. Dokážu zadržovat dech moc dlouho, protože jsem jako ryba.“

Potáhl ji za vlasy a koukl jí za krk. „No jo, vždyť máš žábry.“

Vykulila očka. „Maminka to taky říkala! Ale já je nevidím.“

„Takže plaveš ráda?“

„Moc ráda. Ale jenom na mělčině a do vody můžu s maminkou nebo s Rosou. Až vyrostu, půjdu i hloubku.“

„A ten den jsi tu měla nějaké kamarády?“

„Ten den ne.“ Našpulila rty a znalecky usadila další dílek skládanky na místo. „Někdy k nám chodi Billy, Cherry nebo Tiffy, ale ten den jsme si hrály s maminkou. Ro spaní nám Rosa upekla sušenky. A maminka si četla scénář a smála se do telefonu: ‚Lou, je to báječné!'„ Livvy nasadila tak dospělý tón, až Frank překvapením zamrkal. „Já jsem celá Carly. Konečně mám šanci zahrát si v dobré komedii. Tu smlouvu podepiš.'„

„Pane...“ Frank se chvíli zmítal mezi úžasem a obdivem, zatímco Livvy klidně skládala dál. „To je teda něco. Máš výbornou paměť.“

„Tatínek říká, že bych mohla být papoušek. Pamatuju si hodně věcí.“

„To vidím. A víš, v kolik hodin jsi ten den šla spát?“

„Vždycky chodím v osm hodin. Maminka mi vyprávěla pohádku o dívce ve věži, co měla strašně dlouhé vlasy.“

„A později ses probudila. Mělas žízeň?“

„Ne.“ Znovu zvedla palec ke rtům. „Zdál se mi ošklivý sen.“

„Náš Noah taky mívá zlé sny. Ale když mi je vypráví, už se tolik nebojí.“

„Noah je tvůj chlapeček? Kolik je mu roků?“

„Už deset. Chceš vidět fotku?“

„Hmm.“ Přisunula se blíž, zatímco se Frank probíral přihrádkami náprsní tašky. Pak si se zájmem prohlédla školní fotografii rozježeného kluka se širokým úsměvem. „Je hezký. Mohl by si taky přijít někdy hrát.“

„Možná. Někdy se mu zdají zlé sny o mimozemšťanech.“

Promiň, Noahu, pomyslel si Frank a vrátil peněženku do kapsy, že jsem vyzradil tvoje tajemství. „Ale když o nich vypráví, uleví se mu. Povíš mi taky o tom snu?“

„Někdo křičí. Nemám ráda, když se tatínek s maminkou hádá. Ale je nemocný a my si musíme moc přát, aby se uzdravil a mohl se k nám vrátit.“

„V tom snu jsi slyšela, jak na sebe rodiče křičí?“

„Někdo tam křičel. Ale nerozuměla jsem co. Ani jsem to nechtěla poslouchat. Chtěla jsem k mamince. Pak někdo zaječel jako ve filmech, na které se v noci dívá Rosa, a já jsem se vzbudila. Nebylo slyšet nic, protože to přece byl jen sen. Šla jsem za maminkou.“

„Kam?“

„V posteli nebyla. Chtěla jsem si k ní lehnout, protože jí to nevadí. Pak jsem...“

Zmlkla a nápadně se soustředila na puzzle. „Neboj se, povídej dál.“

„Já nesmím sahat na maminčiny lahvičky. Ale žádnou jsem nerozbila.“

„Kde jsou ty lahvičky?“

„V ložnici, u zrcadla. Prý jsou to hračky pro velké holky, pak taky nějakou dostanu. Jen chvilku jsem si s nimi hrála.“

Vrhla na Franka tak úpěnlivý pohled, že se musel usmát. „To nevadí. Cos dělala potom?“

„Šla jsem dolů. Bylo rozsvíceno a dveře ven otevřené. Myslela jsem, že někdo přišel na návštěvu a třeba dostanu kousek dortu.“ Po tvářích se jí začaly koulet slzy jak hrachy. „Už to nechci povídat.“

„Neboj se, Livvy, mně můžeš povědět všechno. Tak je to správné.“

A bylo. Při pohledu do jeho zelených očí se nebála říct nic. „Moc divně to tam páchlo a všechno bylo rozbité. Červené, mokré a ošklivé. Na zemi ležely květiny a střepy. Já nesmím chodit bosa tam, kde jsou střepy. Ale maminka ležela na podlaze a taky byla celá mokrá i červená. Stál u ní netvor a v ruce měl nůžky.“

Roztáhla malé prstíky a nepřítomně se na ně podívala. „ ‚Livvy, bože, Livvy',“ snažila se napodobit otcův hlas. „Utekla jsem, ale on pořád volal. Všechno rozbíjel, jak mě hledal, a plakal. Schovala jsem se do skříně.“ z tváře jí skanula další slzička. „Počůrala jsem se.“

„To nic, miláčku, to vůbec nevadí.“

„To velké holky nedělají.“

„A ty jsi velká a statečná.“ Když se na něj chabě usmála, slíbil si, že už nikdy nedovolí, aby na to musela vzpomínat znovu.

Připoutal její pozornost zpět k puzzlum a vyprávěl jí veselou historku o mluvících dýních, dokud se zase nezasmála. Nechtěl, aby poslední myšlenka před jeho odchodem byla plná strachu a krve.

Když se pak ode dveří ještě ohlédl, upřela na něho Olivie prosebný a děsivě dospělý pohled, jak to umí jen velmi malé děti.

Cestou dolů po schodech si uvědomil, že touží dostat Sama Tannera stejně jako Jamie Melbourneová.

„Vedl jste si moc dobře.“ Jamie byla na pokraji zhroucení. Toužila se schoulit do klubíčka a plakat jako její matka. Nebo se zavalit prací a povinnostmi jako její manžel. Všechno, jen to znovu neprožívat spolu s Olivií.

„Je to výjimečná holčička.“

„Začíná se podobat své matce.“

Frank se zastavil a pohlédl Jamii zpříma do očí. „Řekl bych, že taky trochu svojí tetě.“

Na její tváři bylo znát překvapení, ale vzápětí si povzdechla. „Včera v noci ji zase budily zlé sny. Zastihla jsem ji, jak sedí a zírá před sebe těma prázdnýma očima s palcem v puse... Palec si cucala naposled jako miminko.“

„Na tom teď nesejde. Paní Melbourneová, možná byste v tak těžké chvíli měla uvažovat o návštěvě psychologa. Nejen kvůli Olivii, ale kvůli vám všem.“

„Asi ano. Teď ale musím zařídit spoustu jiných věcí. A chtěla bych vidět Tannera.“

„To není dobrý nápad.“

„Chci vidět muže, který zavraždil moji sestru. Chci se mu podívat do očí. To bude moje soukromá terapie, detektive.

„Uvidíme, co se dá dělat. Díky za váš čas a spolupráci. A ještě jednou upřímnou soustrast.“

„Postarejte se, aby za to zaplatil.“ Otevřela jim dveře a obrnila se před výkřiky žurnalistů a náhodných zvědavců z ulice.

„Zůstaneme v kontaktu,“ řekl Frank na rozloučenou. Jamie zavřela dveře a celou vahou se o ně opřela. Přestala vnímat, jak dlouho tam vlastně se svěšenou hlavou stojí, dokud ji nevylekala těžká ruka na rameni.

„Musíš si trochu odpočinout, Jamie.“ David ji vtáhl do náručí. „Vezmi si prášek a běž si lehnout.“

„Ne, ne, žádné prášky. Musím mít čistou hlavu.“ Ale pak si ji položila na jeho rameno a trocha tíhy z ní přece jen spadla. „Právě tu byli ti detektivové.“

„Mělas mě zavolat.“

„Chtěli mluvit se mnou a taky s Livvy.“

„S Livvy?“ Odtáhl se a pohlédl jí do očí. „Proboha, snad jsi je nenechala vyslýchat to dítě?“

„To nebyl výslech, Davide.“ Začala ji zmáhat lítost, ale i na ni byla příliš unavená. „Detektiv Brady to s dětmi umí a já jsem s ní zůstala celou dobu. Chtěli jen vědět, co viděla. Je to jediný svědek.“

„Sakra. Vždyť už ho mají pod zámkem. Byl na místě činu s vražednou zbraní v ruce a k tomu zfetovaný, jako skoro celý minulý rok.“

Při Jamiině ustaraném pohledu směrem ke schodům se zarazil. Jen klid, připomněl si. Všichni tím musejí projít co možná nejvíc v klidu. „Mají přece dostatek důkazů, aby ho zavřeli na doživotí,“ dodal tišeji.

„Teď mají i Livvyino svědectví, že ho viděla a slyšela. Netuším, co bude dál. Ani na to nechci myslet.“

„Promiň.“ Znovu šiji přitáhl blíž. „Já jen nechci, aby kdokoli z nás trpěl víc, než je nutné. Příště mě radši zavolej. Asi bysme ji taky měli zavést k dětskému psychologovi, jestli ji to nějak nepoškodilo.“

„Možná máš pravdu. Ale Bradyho má docela ráda, cítí se s ním v bezpečí.“ Na chvíli zabořila tvář do jeho krku. „Moji matku to celé dost rozčílilo. Musím za ní.“

„Dobře.“ Přejel jí dlaněmi po pažích a propletl si s ní prsty. „Pozítří nám prý vydají Juliino tělo. Pohřeb může být další den. Začal jsem to zařizovat, jestli jsi na to připravená.“

„Ach Davide,“ řekla vděčně, „tos nemusel. Chtěla jsem tam dneska zavolat.“

„Já vím, jak sis to asi představovala. Aspoň můžu taky něco udělat. Měl jsem ji přece moc rád.“ Políbil ji na konečky prstů.

„Já vím.“

„Organizování mi jde. Taky jsem připravil zprávu pro tisk. Budou ji po nás chtít.“ Útěšně ji pohladil po zádech. „Možná bys to napsala líp, ale já myslím, že co nejjednodušší vyjádření stačí. Pak ti to dám přečíst. To ostatní můžu ale zařídit sám.“

„Nevím, co bych si bez tebe počala, Davide.“

„To nebudeš muset nikdy zažít.“ Jemně ji políbil. „Zajdi za matkou a slib mi, že si taky trochu odpočineš.“

„Slibuju.“

Počkal, dokud nevyšla do patra, a pak se zadíval prosklenými dveřmi na srocení lidí před domem. Připomněli mu supy nad čerstvou mrtvolou.

3

Olivie nemohla usnout, protože nebyla vůbec ospalá. Ale teta Jamie si přála, aby to zkusila, a tak tiše ležela v posteli, která jí nepatřila.

V tomhle hezkém pokoji vždycky spávala, když přišla na návštěvu. Fialkové tapety i záclony s bílými puntíky měla ráda, ale nebyl to domov.

Řekla babičce, aby s ní šla domů, že si udělají party na zahradě, dokud se maminka nevrátí. Ale babičce se zaleskly oči a přitiskla ji k sobě tak silně, až to zabolelo.

Tak už o domově radši nemluvila.

Když zaslechla hlasy z pokoje, kde teď bydleli babička s dědou, potichu vyklouzla ven. Teta povídala, že si šli taky zdřímnout, ale kdyby nespali, mohli by s ní třeba ven. Koupat se, hrát si s míčem nebo lézt po stromech.

Děda povídal, že u nich doma rostou některé stromy až do nebe. Olivie tam kdysi byla na návštěvě, ale už se na to skoro nepamatovala. Možná by jí děda mohl nějaký vysoký strom najít a ona by vylezla až nahoru a zkusila zavolat maminku. Třeba by ji slyšela, kdyby se dostala tak blízko k nebi.

Když otevřela dveře, uviděla babičku plakat. Teta jí držela za ruce. A dědeček se tvářil hrozně strašidelně. Mluvil, jako by chtěl slovy spíš sekat. Olivie se rychle přikrčila.

„Mně je jedno, proč to udělal. Jestli zešílel z drog nebo ze žárlivosti. Připravil nás o dítě. A za to musí platit každý den svého mizerného života. A stejně to nebude dost.“

„Měla přijet domů.“ Babičce dál kanuly slzy z tváří. „Když nám řekla, že jim to se Samem neklape, měli jsme si ji i s Livvy vzít na čas domů. Nemuselo to tak dopadnout.“

„Netušili jsme, že by jí mohl ublížit.“ Děda zaťal ruce do pěstí. „Kdybych to věděl, přišel bych si to s ním vyřídit sám.“

„Už to nezměníme, tati,“ promluvila Jamie znaveně, protože sama cítila část té viny. Ona věděla a neřekla nic. Julie ji o to prosila. „Teď bychom všichni našli něco, co se dalo změnit. Ale už je pozdě a musíme to prostě vydržet. Tisk...“

„Tisk ať jde do hajzlu.“

Olivie na chodbě vykulila oči. Dědeček neslušná slova nikdy neříkal. Ještě víc ji překvapilo, když teta jen mlčky přikývla.

„Jen aby oni neposlali do hajzlu nás. Tak už to chodí. Z Julie buď udělají světici, anebo děvku. Nebo obojí. Už kvůli Livvy to musíme trochu kontrolovat. V novinách začnou spekulovat, vymýšlet si historky o jejím manželství i o vztazích s jinými muži. Zvlášť s Lucasem Manningem.“

„Julie nebyla žádná laciná holka,“ vyštěkla babička.

„Já vím, mami. Ale tak se to dělá.“

„Je mrtvá,“ pronesl děda ztěžka. „Julie je mrtvá. Copak to musejí ještě zhoršovat?“

Olivie začala pomalu ustupovat ode dveří. Věděla, co znamená být mrtvý. Jako když kytky zvadnou, uschnou a musejí se vyhodit. Nebo Tiffyin starý pes Casey. Hodili ho do jámy na zahradě a zasypali hlínou.

Kdo je mrtvý, ten už se nikdy nevrátí.

Couvala pozpátku chodbou a na plicích ji pálilo. V hlavě jí vířily obrazy rozbitého skla a krve, obludy a rozevřených nůžek.

Pak ze sebe ten žhnoucí dech vyrazila, dala se doběhu a začala křičet.

„Maminka není mrtvá. Maminku nemůžete zahrabat do díry. Ona se vrátí. Ona se brzo vrátí.“

Utíkala pryč od hlasů, které ji volaly jménem, dolů po schodech a do haly. Začala lomcovat vstupními dveřmi, tváře smáčené slzami. Musí se dostat ven a najít strom, který sahá skoro do nebe, aby mohla zavolat na maminku.

Otevřela a vyběhla na dvorek. Byla tam spousta lidí a Livvy nevěděla, kudy dál. Všichni začali křičet najednou. Vlna jejich hlasů se přes ni

převalila a začala ji bodat do uší. Přitiskla si na ně dlaně a s pláčem volala maminku.

Desítky kamer tu scénu hladově hltaly. Pásly se na jejím strachu a zoufalství.

Někdo křičel, aby to děcko nechali na pokoji. Ale reportéři se přesto jak v horečce hrnuli dopředu. Slunce odražené od čoček fotoaparátů ji oslepovalo. Viděla jen barevnou změť cizích tváří. Vrhaly w na ni s příkazy a otázkami.

Sem se dívej. Olivie! Sem!

Ubližoval ti tatínek?

Slyšelas, jak se rodiče perou?

Tady, Olivie. Dívej se na kameru!

Livvy omámené ztuhla. Pak ji někdo zezadu uchopil a ona se mohla schoulit do tetiny voňavé náruče.

„Já chci maminku. Chci maminku," šeptala, zatímco ji Jamie pevně tiskla k sobě.

„Je to ještě dítě." Jamie se už neovládla a zoufale vykřikla. „Jděte všichni k čertu, vždyť je to male děcko."

Obrátila se zpět k domu a horlivě zavrtěla hlavou, když jí chtěli rodiče s mužem přijít na pomoc. „Ne, zůstaňte uvnitř. Nedávejte jim další příležitost. Už to stačilo."

„Donesu ji nahoru." Jamiina matka už měla oči suché a klidné. „Mělas pravdu. Musíme se s nimi nějak vypořádat."

Vtiskla Olivii polibek do vlasů a začala stoupat po schodech. Museli čelit přítomnosti, a teď byla ze všeho nejdůležitější Olivie.

Tentokrát holčička tvrdě, vyčerpaně usnula, zatímco babička bděla u jejího lůžka. Tohle, uvědomila si, je dnes její hlavní povinnost.

V méně útěšném prostředí na ni vzpomínal Frank Brady. Stále se mu vracel ten důvěřivý pohled velkých hnědých očí.

Pro Franka byl teď ze všeho nejdůležitější Sam Tanner.

I přes dlouhé hodiny v cele a abstinenční příznaky jeho vzhled téměř neutrpěl. Jako by jen ztvárňoval roli zhrzeného milence, nevinného a trpícího, a pořád tak pohledného, že by se nad ním ženská část publika musela ustrnout.

Husté, tmavé hlasy měl rozcuchané a jasně modré oči potemnělé. Díky návyku na kokain sice trochu pohubl, ale to mu jen dodávalo punc romantického snílka s vpadlými tvářemi.

Třebaže se mu rty občas zachvěly, ruce měl klidné.

Zkrvavené oblečení mu vyměnili za sepranou šedou košili a pytlovité kalhoty. Nesměl mít pásek ani tkaničky, kdyby se snad pokusil o sebevraždu. Ještě se nevzpamatoval ze šoku a drogového absťáku, takže svou situaci nevnímal příliš jasně.

Přivedli ho k výslechu do poloprázdné místnosti s bezovými stěnami, zařízené jen stolem se třemi židlemi. Dusný vzduch mohlo jen sotva osvěžit pítko s vlažnou vodou v rohu.

Frank se posadil naproti a mlčel. Tracy, opřený o zeď, si zamyšleně zkoumal nehty. Z té dusné atmosféry se Samovi začala lepit košile k tělu.

„Nepamatuju si z toho víc, než jsem vám řekl," vyrazil ze sebe, aby prolomil to ticho. Po prvním výslechu si byl naprosto jistý, že bude propuštěn. Ze bude moci jít a zjistit, co se stalo s Julií a Olivií.

Ach bože, Julie. Při každé myšlence na ni viděl tu krev, potoky krve.

Frank jen trpělivě přikývl. „Tak co kdybyste mi to řekl znova. Pěkně od začátku."

„Mám to zas opakovat? Šel jsem domů..."

„Ale vy jste tam už nebyl doma,Tannere, nebo ano?" To se trochu nerudněji ozval Tracy.

„Pořád je to můj domov. Rozluka měla být dočasná - než vyřešíme nějaké problémy."

„Přesně tak." Tracy dál studoval své nehty. „Proto vaše žena podala žádost o rozvod a zajistila si dítě do vlastní péče, proto jste měl jednou za čas vyhrazené návštěvy a koupil si ten palác na pláži."

„To jsou jen formality." Samovi naskakoval na tváři střídavě ruměnec. Toužil po svojí dávce, aby se mohl víc soustředit. Proč nikdo nechtěl pochopit, jak těžké je někdy přemýšlet? „A dům v Malibu jsem koupil jako investici."

Tracy si odfrkl, ale Frank zvedl ruku. Jako dlouholetí parťáci už měli dávno nacvičený rytmus práce. „Jen ho nech mluvit, Tracy. Přerušováním ho rozhodíš. Potřebujeme znát detaily, paneTannere."

„Dobře. Takže jsem šel domů," přejel si dlaněmi po stehnech a pocítil odpor k hrubé látce kalhot. Byl zvyklý na prvotřídní materiál a věřil, že si ho zašlouží.

„Proč jste tam šel?"

„Cože?" Zamrkal a zatřepal hlavou. „Proč? Chtěl jsem mluvit s Julií. Potřeboval jsem ji vidět, něco si vysvětlit."

„Byl jste na drogách?" Frank se zeptal klidně, téměř jako přítel přítele. „Ale upřímně, Same. Pokud jde o příležitostné fetování...," zvedl a zase

spustil ramena, „nebudeme vás kvůli tomu popotahovat. Chceme jen vědět, v jakém jste byl stavu.“

Tohle Sam vždycky popíral, protože by ho to společensky znemožnilo. Lidi z branže věděli, jak to chodí, ale u diváků by to zrovna nezabralo.

Ale trochu koksu na mejdanu? V čem je problém? Vždyť o nic nešlo, to taky pořád říkal Julii, když ho kvůli tomu peskovala. Bože, Julie, napadlo ho znova a přitiskl si prsty na oči. Ona je vážně mrtvá?

„Pane Tannere?“

„Co?“ Oči, po kterých vzdychaly ženy na celém světě, zmateně zamrkaly. Byly zarudlé a nepřítomné.

„Vzal jste si něco, než jste šel za svou ženou?“ Než to mohl popřít, Frank se naklonil nad stůl. „Než odpovíte, musím vám říct, že jsme ve vašem autě drogy našli. Nechceme vás obvinit z přechovávání, ale buďte otevřený.“

„Nevím, o čem to mluvíte.“ Otřel si hřbetem ruky ústa. „To tam mohl dát kdekdo. Třeba vy.“

„Chcete říct, že jsme podstrčili falešné důkazy?“ Tracy se odrazil od zdi, chytil Sama pod krkem a nadzvedl ho ze židle. „Vážně to chcete říct?“

„Jen klid, Tracy, klid.“ Frank teď zvedl obě ruce. „Pan Tanner je jen zmatený a rozčilený. Nechtěl nás z ničeho takového obvinit, že ne?“

„Ne, já...“

„Protože to je moc vážná věc, Tannere, a vážné obvinění. Taky byste si spíš přitížil, zvlášť když nám spousta lidí dosvědčí, že si občas rád šňupnete,“ pokračoval Frank, zatímco se Tracy s opovržlivým výrazem přesunul zpět ke stěně. „Ale nebudeme z toho dělat vědu. Dobře víte, že to byly vaše dávky, a já zas jasně vidím, že byste právě teď jednu moc potřeboval.“

Frank se mu upřeně zadíval do tváře. „Jste na tom bledě, Same, máte absťák. Jsem fanda a vaši práci obdivuju, takže bych vám rád dal přestávku, ale vy mi nepomáháte. Čím déle budete lhát, tím se to protáhne.“

Sam bezděčně otáčel dokola svým snubním prstenem. „Hele, možná jsem si trochu dal, ale měl jsem to pod kontrolou, jasný?“ Zoufale se snažil tomu věřit. „Nejsem na tom závislý, nebo tak něco. Prostě jsem si šňupnul, než jsem šel domů, abych si pročistil hlavu.“

„A chtěl jste si promluvit se ženou,“ ponoukl ho Frank, „vyjasnit si něco.“

„Jo. Chtěl jsem ji přesvědčit, že musíme zase bydlet spolu, zbavit se právníků a harmonogramů. Chyběla mi. Obě mi chyběly. Chtěl jsem zpátky svůj život, sakra.“

„To chápu. Krásná žena a dcera. Chlap by se musel zbláznit, než by se takové rodiny vzdal bez boje. Chtěl jste urovnat spory, takže jste tam šel a mluvil s ní.“

„Ano, já... Ne, přišel jsem tam a našel ji na zemi. Prokristapána.“ Zavřel oči a zakryl si tvář. „Bože, Julie. Všude byla jen krev, krev a rozbité sklo, lampa, co jsem jí koupil k narozeninám. A ona tam v tom skle ležela. Chtěl jsem ji zvednout. Měla v zádech ty nůžky. Tak jsem je vytáhl.“

Nebo ne? Měl dojem, že je vytáhl, ale přesně si to nepamatoval. Najednou je držel v ruce, horké a polepené krví.

„Uviděl jsem Livvy. Stála tam a pak se dala na útěk.“

„A vy jste vyběhl za ní,“ dodal Frank tiše.

„Myslím..., asi ano. Málem jsem se z toho pominul. Snažil jsem seji najít a taky toho, co to Julii udělal. Už se nepamatuju. Zavolal jsem policii.“ Podíval se na Franka. „Hned, jak to šlo.“

„Za jak dlouho?“ Tracy se odlepil od zdi a naklonil se tváří k Samovi. „Jak dlouho jste hledal dítě po domě s nůžkami v ruce, než jste se zhroutil a zavolal policii?“

„Nevím. Nejsem si jistý. Za pár minut. Deset, patnáct...“

„Ty hnusnej lháři!“

„Tracy.“

„Víš dobře, že lže, Franku. Kdyby tu holku našel, ležela by v márnici vedle svý mámy.“

„Ne, to ne,“ zhrozil se Sam. „Nikdy bych Livvy neublížil.“

„To si ale vaše žena nemyslela, že?“ Tracv bodl prstem do Samovy hrudi. „V žádosti o výlučnou peci o dítě uvedla, že se vás s ní bojí nechat o samotě. Jste na koksu, prostě ubohej parchant, a já vám řeknu, jak se to seběhlo. Uvědomil jste si, že se před vámi v tom velkém domě s děckem zamyká, protože se na vás už nemůže ani podívat. Nejspíš vás taky napadlo, že si to už rozdává s někým jiným. Kolem takové ženské se přece pořád někdo motá. Tak jste si trochu šňupnul a rozhodl se jí ukázat, kdo je doma pánem.“

„Ne, chtěl jsem si s ní jen promluvit.“

„Jenže ona nechtěla mluvit s vámi, co, Tannere? Řekla, že máte vypadnout. Že máte táhnout k čertu. Možná jste ji nejdřív jen jednu vlepil, jako tehdy večer.“

„To bylo nedorozumění. Nechtěl jsem jí ublížit. Pohádali jsme se.“

„Tak jste popadnul ty nůžky.“

„Ne.“ Snažil se vzpomínat, vyvolat si tu představu ve zmatené mysli. „Byli jsme v Livvyině pokoji. Julie by tam nůžky nenechala.“

„Byli jste dole v obýváku. Zahlédl jste je na stole, pěkně lesklé a ostré. Čapnul jste je a zatnul je do ní, protože vás odkopla. Když jste ji nemohl mít vy, tak ani nikdo jiný. To jste si myslel, ne? Že si ta čubka smrt zasloužila.“

„Ne, ne, ne, to bych nemohl, ne.“ Ale na ty nůžky v ruce si pamatoval, jak je tiskl a jakž nich kapala krev. „Miloval jsem ji. Já ji přece miloval.“

„Vlastně jste to nechtěl udělat, že, Same?“ navázal Frank trochu jemněji. „Já vím, jaké to je. Člověk může milovat ženu až k zbláznění. Ale když vás nechce poslouchat, nerozumí tomu, co potřebujete, hledáte způsob, jak ji přesvědčit. Tak to asi bylo, ne? Snažil jste se jí to vysvědit, ale ona neposlouchala. Neudržel jste se. Drogy v tom sehrály svou roli. Prostě jste se přestal ovládat. Hádali jste se a ty nůžky tam najednou ležely. Možná se na vás vrhla. Stalo se to dřív, než jste tomu mohl zabránit. Jako předtím, taky jste jí vlastně nechtěl ublížit. Byla to taková nehoda.“

„Já nevím.“ V očích se mu objevily slzy. „Držel jsem ty nůžky, ale až potom. Muselo to být potom. Vytáhl jsem je z ní.“

„Livvy vás viděla.“

Sam zbledl a zíral na Franka. „Co?“

„Viděla vás, Same. A taky slyšela. Proto sešla dolů. Vaše čtyřletá dcera je svědek. Na vražedné zbrani jsou vaše otisky. A všude po domě taky. V obýváku, v hale, na schodišti. Krvavé otisky na klice do dětského pokoje. Nikdo jiný tam nebyl. Žádný lupič, jak jste se nám snažil namluvit včera. Dveře nebyly vylomené a nic nezmizelo, vaši ženu nikdo neznásilnil. V domě se tu noc vyskytovali jen tři lidé. Julie, Livvy a vy.“

„Musel tam být ještě někdo.“

„Ne, Same. Nikdo jiný.“

„Ježíši, Ježíši.“ Položil hlavu na stůl a rozplakal se jako dítě. Když se opět uklidnil, doznal se.

Frank četl podepsanou výpověď už potřetí. Pak vstal, přešel po místnosti, nalil si zbytek kávy s lógrem, kterou by i největší zoufalec považoval za šlichtu, znova si sedl a znova četl.

Když vešel jeho parťák, Frank promluvil, aniž vzhlédl. „Jsou v tom díry, Tracy. Takové mezery, že by jimi projel i ten tvůj milovaný starý cadillac.“

„Já vím.“ Tracy přešel k oprýskané lednici a bez výčitek někomu ukradl krásně zralou hrušku. Zakousl se do ní a spokojeně mručel. „Ale položil se.

Celej se v tom absťáku rozklepal. A tu noc byl taky sjetej, nikdy si to nebude pamatovat krok za krokem.“

Otřel si ovocnou šťávu z brady. „Víme, že to udělal. Máme důkazy i motiv. Našli jsme ho na místě. Máme svědka, a dokonce i doznání. Svou práci jsme udělali.“

„Ale pořád na tom něco nesedí. Třeba tady, prý rozbil hrací skříňku, dětskou hrací skříňku z Disneylandu. Žádná skříňka tam nebyla. On si ty dva večery plete dohromady.“

„Je to zatracenej feťák,“ odsekl Tracy netrpělivě. „Ta jeho historka, že přišel až pak, neobstojí. Ona mu otevřela - i její sestra potvrdila, že by to udělala. Tenhle chlápek není žádnej Richard Kimble. Jednorukej mizera z televizní show. Čapl nůžky a vrazil je do ní, když se otočila zády. Padla a neměla šanci se bránit. On prostě bodal dál, zatímco se snažila odplazit stranou. Byla tam krvavá stopa. Víme, jak to probíhalo, a je mi z toho zle.“

Odhodil ohryzek do koše a šel si nalít novou kávu.

„Dělám na vraždách už sedm let,“ zamumlal Frank. „A tahle patří k těm nejhorším. Chlap, který tohle provede, musí hodně nenávidět.“ Vzdychl a promnul si unavené oči. „Prostě bych měl rád jasnější doznání, to je celé. Dobře placený právník by těch děr mohl zvesela využít.“

„Právník neprávník,“ ozval se ještě Tracy, než mohl Frank odejít, „za tohle stráví Sam Tanner zbytek svého bezcenného života v base.“

„Jasně. Ale to děcko s tím bude muset žít taky. To mě právě děsí nejvíc, Tracy.“

O případu přemýšlel také cestou domů v husté zácpě na dálnici a při jízdě tichými ulicemi úpravných domků, jako byl i ten jejich, s malými, vyschlými trávníky před vchodem.

Před očima stále viděl ten dětsky kulatý obličejík, s nezvykle dospělýma očima pod výrazně tmavým obočím, a slyšel první slova, která Olivie pronesla.

Je tady netvor.

Pak zastavil na krátké příjezdové cestě a všechno se najednou zdálo být tak požehnaně normální. Noah pohodil kolo vedle domu a manželčiny nezalité netýkavky zoufale volaly po troše vody. Bůh ví, proč je vlastně sázela. Zabíjela je s pravidelností zahradnického psychopata. Její prastarý volkswagen brouk už tu parkoval, jako vždy polepený obtisky a samolepkami s názvy protestních akcí. Celia Bradyová sbírala své kauzy jako jiné ženy kuchařské recepty.

Frank si všiml, že z něho zase kape olej, zaklel a soukal se z vozu.

To už bouchly přední dveře a naproti se mu řítil rozcuchaný Noah s odřenými koleny a v rozedraných teniskách.

„Ahoj, tati! Právě jsme se vrátili z pochodu proti lovu velryb. Mamka má nahrávky s velrybím zpěvem. Zní to jako vesmírná invaze.“

Frank sebou trhl a postupně se smiřoval, že příštích pár dnů bude poslouchat kvílení kytovců. „Tak to asi nemáme nic k večeři, co?“

„Cestou domů jsme se stavili v KFC. Já jsem mámu ukecal. Z tý její zdravý stravy by člověk vyhladověl.“

Frank se zastavil a položil synovi ruku na rameno. „Chceš říct, že máme doma smažené kuře? Netaháš mě za nos?“

Noah se zasmál a jeho tmavozelené oči těkaly sem tam. „Celou krabici. Teda bez toho stehna, co jsem po cestě zdlábnul. Mamka říkala, že to pro jednou vydržíme, protože se budeš potřebovat jídlem uklidnit.“

„To jo.“ Bylo příjemné mít ženu, která vás tak dobře zná. Frank si sedl na schod, uvolnil si kravatu a pak přitáhl syna k sobě. „To asi budu.“

„V televizi jdou pořád zprávy o té filmové hvězdě. Julii MacBrideové. Viděl jsem tě, jak s Tracym vcházíte do toho velikého domu. A zrovna před chvílí taky ukazovali tu malou holku, jejich dceru. Vyběhla ven a vypadala strašně vyděšeně.“

Noah ten obrázek nemohl vyhnat z hlavy. Ty její velké oči, jako by se dívaly přímo na něho a prosily o pomoc.

„Páni, táto, vrhli se na ni s kamerou a ona brečela a zacpávala si uši, dokud ji někdo zase neodnesl zpátky domů.“

„Proboha.“ Frank si opici lokty o kolena a promnul si obličej. „Ubohé děcko.“

„Co s ní vlastně bude, kilvž je máma mrtvá a táta půjde do vězení?

Frank si povzdechl. Noah chtěl vždycky vědět, co je co. Na jeho věčné otázky odpovídali s Celií popravdě, protože se Frank nechal přesvědčit, že je to tak správné. Měli přece inteligentního syna, který už dobro od zla rozlišoval. A navíc to byl syn policajta, pomyslel si Frank, takže se musel dovědět, kdo jsou zločinci a taky to, že ne vždycky na ně spravedlnost dosáhne.

„To nevím jistě. Ale má prima rodinu. Určitě se o ni postarají.

„V televizi říkali, že byla v domě, kde se to stalo.“

„Ano.“

„Jú.“ Noah si poškrábal mozol na koleně a zamračil se. „Vypadala vážně vystrašeně,“ zašeptal. Chápal, že před zločinci nejsou ani děti docela v bezpečí. Jen si neuměl představit, jaké to je, bát se vlastního otce.

„Bude v pořádku.“

„Proč to udělal, tati?“ Noah pohlédl Frankovi do tváře. Obyčejně tam odpověď našel.

„To se asi nikdy najisto nedovíme. Někdo řekne, že ji miloval až moc, a někdo zas, že zešílel. Že šlo o drogy, zuřivost a žárlivost. Na to zná odpověď jen Sam Tanner. A možná ani on ne.“

Frank krátce stiskl Noahovo rameno. „Tak si jdem poslechnout velryby a sníst to kuře.“

„S bramborovou kaší.“

„Synku, možná že mě dneska ještě uvidíš plakat radostí.“

Noah se tomu zase zasmál a vešel s otcem do domu. Měl ho tolik rád, že něco přece pochopil. A v noci pak slyšel, jak místo spaní přechází po pokoji. Jako vždycky, když mu nějaký případ dělal starosti.

4

Přiznání bylo nejen dobré pro duši, ale pro SamaTannera také prostředek, jak se rychle vrátil do reality. Do hodiny potom, co podepsal výpověď, v níž připustil brutální a drogou ovlivněnou vraždu své ženy, se začal domáhat svých práv.

Zavolal právníkovi, kterého vinil z komplikování svých rodinných problému, a dožadoval se, aby ho zastupoval. Tou dobou už začal tak panikařit, že si nemohl vzpomenout, k čemu se vlastně doznal.

A tak právník, jinak specialista na rodinné právo, vydal prohlášení, že doznání bylo vynuceno pod nátlakem a že má Sam nadále právo nevypovídat.

Tým obhájců měl vést Charles Brighron Smith, jednašedesátiletý lišák se lstivýma očima, hřívou bílých vlasů a mozkem jako laserový paprsek. Miloval výnosné případy a soudní bitvy s patřičným mediálním cirkusem.

Před cestou do Los Angeles stihl sestavit skupinu právníků, úředníků a psychologů. Pak nenápadně prozradil číslo a čas svého letu a dokonale připravený - i oblečený - na útok žurnalistů vystoupil na letištní plochu.

S vážnou tváří promluvil sytým, zralým hlasem operního pěvce.

„Sam Tanner je nevinný člověk, oběť tragédie. Ztratil milovanou bytost tím nejhorším možným způsobem a policie rozpoutala tohle peklo ve snaze případ co nejrychleji uzavřít. Doufáme, že se nám nespravedlnost podaří rychle napravit, aby se Sam mohl vrátit k dcerce a v klidu prožívat svůj žal.“

Odmítl říct cokoli dalšího, ani na otázky neodpovídal. Nechal své bodyguardy rozrazit dav, aby mohl projít k čekající limuzíně. Když se usadil uvnitř, byl si naprosto jistý, že média se budou z jeho příjezdu hezkou chvíli vzpamatovávat.

A nemýlil se.

Když Val MacBrideová zhlédla poslední zprávu o Smithově kampani, znechuceně vypnula televizi. Je to pro všechny jen hra, pomyslela si. Pro tisk, policii i veřejnost. Jen další show, co zvedne sledovanost, prodá noviny a dostane jejich fotky na obálku.

Zneužívají její Julii. Její ubohou, zavražděnou dceru.

Ale tomu se nedalo zabránit. Julie se rozhodla žít na očích veřejnosti, a tak tam taky musela zemřít.

Toho teď chtějí využít tihle právníci. Veřejné mínění překroutí tak, aby se z vraha stala oběť. Tanner bude mučedník a Olivie jen nástroj, jak toho dosáhnout.

Ne, pomyslela si Val, tomuhle musí zabránit.

Vyšla tiše z pokoje a jen krátce pohlédla do vedlejšího. Rob seděl s vnučkou na podlaze a s hlavami u sebe něco vybarvovali.

Měla chuť se usmát a plakat zároveň. Byl to chlap jako skála, pomyslela si vděčně. I když se o něj člověk silně opíral, on zůstal pevně stát.

Nechala je o samotě a vydala se za Jamií.

Dům byl postaven ve tvaru písmene T a Jamie měla kancelář v levém křídle. Ještě před osmi lety, kdy přijela dělat sestře osobní asistentku, bydlela spolu s ní v maličkém pronajatém bungalovu.

Val si vzpomněla, jak se tehdy o svá děvčata bála. Ale jejich telefonáty, dopisy i návštěvy překypovaly nadšením, a tak neměla to srdce jim ho kazit svými obavami. Bydlely spolu celkem dva roky. Pak Julie potkala Sama a provdala se. A za necelý půlrok se i Jamie zasnoubila s Davidem. Byl sice manažerem rockových kapel a takových věcí, ale nakonec se ukázalo, že je stejně stálý jako její Rob.

Začala mít dojem, že její dcery jsou dobře zabezpečené a šťastné. Že si našly dobré muže. Jak se jen mohla tak splést?

Raději ty marné stesky odsunula stranou a před vstupem do kanceláře zaklepala na dveře.

I tady panoval vkus a pořádek, jak to měla Jamie ráda. Obyčejně by sem okny s výhledem na bazén proudilo slunce. Protože ale dům obléhali novináři s teleskopickými fotoaparáty, byly žaluzie stažené .1 lampy rozsvícené.

Jsme tu jako v kleci, napadlo Val, zatímco se na ni Jamie od telefonu spěšně usmála.

Vypadá unaveně, pomyslela si Val a zastyděla se, jak málo pozornosti své druhé dceři tyhle dny věnovala. Srdce se jí znovu zachvělo a musela se párkrát zhluboka nadechnout, aby se mohla soustředit na to, proč přišla.

„Promiň, mami," řekla Jamie, když zavěsila a prohrábla si vlasy. „Musím toho tolik zařídit."

„A já ti vůbec nepomáhám."

„Ale ano. Nevím, jak bychom to bez vás zvládli. Livvy... Nemohla bych sejí teď plně věnovat. A David toho má taky moc."

Zašla si k malé lednici pro láhev s vodou. Její žaludek už odmítal další kávu a bolest hlavy jako by žádný prášek nedokázal utišit.

„Lidé mi sice nabízeli výpomoc, ale..."

„Tohle je rodinná záležitost," dokončila Val za ni.

„Ano." Jamie nalila vodu do dvou sklenic a jednu matce podala. Pak se posadila na kraj stolu. „U Juliina domu se začínají kupit kytky do fanoušků. Nechám je rozvézt do nemocnic. S tím mi naštěstí pomůže Lucas Manning. A taky začínají chodit kondolence. Tím se zas zabývá Juliin manažer Lou, ale i tak se musíme připravit, že jimi budeme pár týdnů zasypaní."

„Jamie..."

„Už teď nám volají stovky lidí z oboru a..."

„Jamie," pronesla Val naléhavěji. „Musíme si promluvit, co dál."

„Vždyť říkám, co bude dál."

„Posaď se na chvíli." Když zase zazvonil telefon, Val zavrtěla hlavou. „Nech to být a posaď se."

„Tak dobře." Jamie to vzdala, sedla si a zvrátila hlavu do křesla.

„Brzy bude soud," začala Val a Jamie se zase napružila. „Na to teď nemusíme myslet."

„Ale ano. Samův nadutý právník už se začal ukazovat v televizi. Ozývají se hlasy, že to nemohl být on. Dělají z něj oběť tragédie. A nejspíš jich bude přibývat."

„Neměla bys to poslouchat."

„Taky už nechci," řekla Val rozčileně. „A nehodlám riskovat, že něco z toho uslyší Livvy nebo že ji zneužijí, jako když tuhle vyběhla ven. Chci ji vzít domů, Jamie. Co nejdřív ji odsud odvezu do Washingtonu."

„Domů?" Jamie se na chvíli zatmělo před očima. „Ale ona je doma tady."

„Já vím, jak ji máš ráda. Ale to my všichni.“ Val odložila sklenici a vzala dceru za ruku. „Poslouchej mě. Takové děvčátko nemůže zůstat zavřené v domě jako za trest. Nesmí ani ven, ani k oknu, aby ji někdo na dálku nevyfotil. Takhle nemůže žít. Nikdo z nás to dlouho nevydrží.“

„To přejde.“

„Kdy? Možná to jen trochu poleví, ale rozhodně ne do soudu. Na podzim nebude smět ani do školky nebo si hrát s dětmi bez bodyguarda. Každý by na ni jen ukazoval a šuškal si. Nechci ji tomu vystavovat. Myslím, že ani ty ne.“

„Ach bože.“ Jamie celá zmatená vstala. „Chtěla jsem ji vychovávat, mami. S Davidem jsme o tom už mluvili.“

„Jak bys ji mohla mít tady? Všechny ty vzpomínky, publicita, riziko... Před tím ji musíme ochránit, ale ne tak, že ji zavřeme v domě. Jste snad s Davidem ochotni vzdát se práce, domu a životního stylu a odjet s ní, abyste se jí mohli plně věnovat? U nás bude v bezpečí. My s dědou ji před novináři ochráníme.“

Ale co já? chtělo se Jamii vykřiknout. Nikoho nezajímá, co chci a potřebuju já? To ona přece držela Livvy v náruči, když plakala, a dlouhé hodiny proseděla u její postele. „S tátou už jsi o tom mluvila?“ Hlas měla zastřený a hlavu odvrácenou.

„Dnes ráno. Souhlasí se mnou. Bude to tak nejlepší, Jamie. Vy s Davidem můžete přece kdykoli přijet a Livvy bude i vaše. Jenom ne tady, Jamie, jen ne tady.“

Když do služebny vešla Jamie Melbourneová, Frank vstal překvapeně od stolu. Sundala si tmavé brýle a nerozhodně si jimi pohazovala v rukou.

„Detektive, ráda bych s vámi na chvíli mluvila, pokud máte čas.

„Samozřejmě. Půjdeme do naší kavárničky,“ usmál se chabě, „ale tu kávu vám nedoporučuju.“

„Však už jsem překávovaná.“

„Chcete vidět i detektiva Harmona?“

„Není nutné vás zdržovat od práce oba.“ Vstoupila za ním do malé místnosti s kávovarem. „Tak mě napadlo se tady stavit, i když tak lehké to nebylo.“ Přešla ke špinavému okénku a vyhlédla ven. Alespoň tady mohla. „Před naším domem jsou pořád reportéři. Už ne tolik, ale pár se jich tam utábořilo. Možná jsem přejela toho nafoukance z Kanálu 4.“

„Toho jsem stejně nikdy neměl rád.“

Opřela se o parapet a zasmála se. Jenže najednou nemohla přestat. Smích jako by prorazil díry v její sebekontrole. Ramena se jí třásla, jak se křečovitý smích začal měnit ve vzlyky.

Držela se parapetu a kývala tělem, dokud ji Frank nedovedl k židli. Položil jí na klín krabičku s kapesníky a vzal ji za ruku. Mlčky čekal, až se vypláče.

„Promiňte, moc se omlouvám.“ Hekticky vytahovala jeden kapesník za druhým. „Tohle jsem nechtěla.“

„Jestli to můžu říct, paní Melbourneová, čím dřív to ze sebe dostanete, tím líp. Pak to narůstá do obludných rozměrů.“

„Julie byla vždycky ta emotivnější. Všechno víc prožívala.“ Jamie se vysmrkala. „A byla krásná, dokonce i když plakala.“ Otřela si napuchlé, rudé oči. „Za to by ji člověk uškrtil.“ Opřela se do židle. „Včera jsem ji pochovala. Snažím se získat trochu nadhled, ale stejně se mi to pořád vrací.“

Povzdechla si. „Rodiče si chtějí odvézt Olivii do Washingtonu. Zažádají o svěření do péče a odvezou ji tam.“ Vzala si ještě jeden kapesník a začala ho skládat do úhledných čtverečků. „Proč vám to vlastně říkám? Chtěla jsem jít za Davidem, vyplakat se mu na rameni, a najednou jsem skočila do auta a byla tady. Nejspíš jsem potřebovala mluvit s někým mimo rodinu, kdo ale není tak úplně cizí.“

„Paní Melbourneová...“

„Klidně mi říkejte Jamie, když už jsem se před vámi takhle sesypala. I já bych vám raději říkala Franku.“

„Dobře, Jamie. Prožíváte teď moc těžké chvíle a ještě se to na vás valí ze všech stran.“

„Myslím, že má matka pravdu, co se týče Livvy.“

„Nemůžu mluvit za vaši rodinu,“ vstal a nalil si trochu vody. „Ale jako rodič,“ pokračoval, „bych chtěl své dítě asi taky ochránit před tím cirkusem, aspoň na čas.“

„Ano, rozum mi říká to samé.“ Jen srdce neví, kolik toho ještě snese. „Včera ráno před obřadem jsem vzala Livvy na chvilku na dvorek. Je chráněný vysokými stromy, docela bezpečný. Chtěla jsem si s ní o všem promluvit. Ale dneska byla naše fotografie v novinách, toho reportéra jsem ani nezahlédla. Před tím bych Livvy chtěla uchránit.“

Zhluboka se nadechla. „Musím vidět Sama.“

Frank se zase posadil. „To byste si dělat neměla.“

„Stejně ho uvidím u soudu. Budu se mu muset dívat do tváře. Chci ho vidět dřív, než to začne a než nechám Livvy odjet.“

„Nevím, jestli bude souhlasit. Jeho právník ho teď drží na řetězu.“

„Mě bude chtít vidět.“ Jamie vstala. „To si nenechá ujít. Jeho ego mu to nedovolí.“

Zařídil jí tu návštěvu, protože mu bylo jasné, že by jí stejně nezabránil.

Jamie při vyplňování listin a osobní prohlídce mlčela. Neřekla nic, ani když ji zavedl do návštěvní místnosti s prosklenou stěnou a ukázal na jednu ze stoliček. „Já půjdu ven. Nesmím s ním teď bez právníka mluvit. Budu za dveřmi.“

„Dobře. Díky.“

Při zvuku bzučáku se snažila sebou neškubnout. Za přepážku přivedli Sama.

Jamie si přála, aby vypadal strhané a přepadle. Jak jen si dovolí, pomyslela si a zaťala pěsti, působit tak nonšalantně a nedbale? Ani ostré světlo, ani vězeňské šaty mu neubraly na dokonalosti. Možná byl jen o to zajímavější.

Když se posadil a věnoval jí dlouhý, bolestný pohled jasně modrých očí, čekala, že uslyší: Klapka! Jedem!

Dívala se na něj stejně upřeně a šálila po sluchátku. Opakoval pohyb zrcadlově na druhé straně přepážky.

„Jsem rád, žes přišla, Jamie. Myslel jsem, že se zblázním. Julie.“ Zavřel oči. „Ach bože, Julie „

„Tys ji zabil.“

Prudce otevřel oči. Četla v nich šok a ublíženost. No ano, pomyslela si, byl vážně dobrý.

„Přece tomu nevěříš? Proboha, Jamie, ty nejlíp víš, jak jsem ji měl rád. Nikdy bych jí neublížil. Nikdy.“

„Už celý rok jsi nedělal nic jiného, než jí ubližoval, výčitkami, žárlivostí a drogami.“

„Půjdu na léčení. Vím, že už jsem v tom po uši. Kdybych ji poslechl, mohl jsem to mít za sebou a být v tom domě s ní. Pak by se jí nic nestalo.“

„Tys tam ale byl, a právě proto je mrtvá.“

„Ne, ne.“ Položil dlaň na sklo, jako by jí mohla projít a dotknout sejí. „Našel jsem ji. Musíš mě vyslechnout, Jamie.“

„Nemusím.“ Cítila, jak sejí zmocňuje podivný neklid. „Ani nechci. Ale poslouchej ty mě. Každou minutu a hodinu se budu modlit, abys trpěl tak, jak musela trpět ona. I tak to nebude stačit. Ať s tebou provedou cokoli. Já si to o tobě ale nechám zdát, jak sedíš zavřený v kleci, a to jediné mi možná pomůže.“

„Oni mě pustí.“ Sama se zmocnila panika a nevolnost. „Poldové nemají důkazy, tohle všechno je jen kvůli palcovým titulkům. Ale až mě osvobodí, přijdu si pro Livvy a začneme znova.“

„Livvy je pro tebe mrtvá, stejně jako Julie. Tu už nikdy neuvidíš.“

„Nemůžeš přede mnou schovávat mou vlastní dceru.“ Do očí se mu vedral nenávistný pohled. „Dostanu se ven a vezmu si, co mi patří. Tys na Julii vždycky žárlila. Vždyckys byla ta druhá. Chtělas mít, co ona, ale to se ti nepovede.“

Neřekla nic a nechala ho zuřit. Jeho hlas jí zněl v uších jen jako nepříjemné bzučení. Ani nemrkla, když ji zasypával hanlivými výrazy.

Konečně se unavil a se zaťatými pěstmi sotva popadal dech. Promluvila velmi tiše. „Tohle je teď tvůj život, Same. Jen se rozhlédni. Holé stěny a mříže. A jestli se někdy dostaneš na svobodu, pak jedině jako zlomený stařec. Jen jako polozapomenutá tvář ve filmu pro pamětníky. Na jméno si už sotva kdo vzpomene.“

Pak se poprvé usmála. „Ani Olivie ne.“

Zavěsila a klidně sledovala, jak praštil do skla a jak ho strážný přišel uklidnit. Cosi křičel, zrudl ve tváři a pak ho ostraha vytlačila ze dveří.

Když se za ním zavřely a Jamie tušila, že zámek definitivně zaklapl, zhluboka, úlevně si vydechla. Konečně začala pociťovat mír v duši.

Jakmile dorazila domů, vyběhl jí David naproti a sevřel ji pevně do náruče. „Proboha, Jamie, kdes byla? Umíral jsem strachy.“

„Promiň. Potřebovala jsem něco zařídit.“ Odtáhla se a dotkla se jeho tváře. „Jsem v pohodě.“

Zadíval se na ni pozorněji. „Ano, vidím. Ale kdes byla?“

„Něco jsem si ujasnila.“ Lehce ho políbila, rozhodnutá svěřit se mu později. „Teď potřebuju mluvit s Livvy.“

„Je nahoře. Mluvil jsem s tvým otcem, Jamie. Vím, že ji chtějí odvézt.“

Stáhla rty. „A souhlasíš?“

„Nerad, ale ano. Tady se to ještě bude dlouho ošklivě mlít. Možná bys měla odjet taky.“

„Víš, že to nejde. Musím svědci i u soudu,“ rychle pokračovala, aby ji nepřerušil, „a i kdyby nic nepotřebovali, chci to vidět. Musím. Kvůli sobě i Julii.“ Stiskla mu paži. „Jdu za Livvy.“

Pomalu vyšla po schodech. Jako by ji bolel každý krok. Zvláštní, napadlo ji, kolik toho lidské srdce vydrží. Otevřela dveře do pokojíku, který nechala vyzdobit speciálně kvůli návštěvám své neteře.

Závěsy byly stažené a světlo rozsvícené. Zase jiné vězení, pomyslela si.

Její matka seděla s Livvy na zemi. Hrály si s velkým hradem a spoustou figurek. Val vzhlédla a položila ruku na dětské ramínko.

Z toho gesta Jamie vytušila, jak těžké pro její matku to rozhodování je, a pokusila se proto o úsměv. „Copak to tu máte?“

„Strejda David mi koupil hrad,“ vysvětlovala Olivie nadšeně. „Je tam král s královnou, princezna, drak, prostě všecko.“

„Ten je ale krásný.“ Drahoušek David, uvědomila si Jamie a posadila se k nim. „Tohle je královna?“

„Hm. Jmenuje se Úžasná. Viď, babi?“

„Jasně. A král je Moudrý a princezna Líbezná.“

Zatímco si Olivie hrála, Jamie se obrátila k Val. „Možná bys mohla zajít dolů pro čerstvou kávu.“

„Jistě.“ Val pochopila a na chvíli vzala dceru za ruku.

Když osaměly, Jamie dítě tiše pozorovala.

„Livvy, vzpomínáš si na ten obrovský les, kde stojí babiččin dům? Na ty velké stromy, potoky a květiny?“

„Ne, byla jsem tam už dávno. Maminka říkala, že tam zase pojedeme a že mi ukáže ta nejhezčí místa.“

„A chtěla bys tam zajet? Do babiččina domu?“

„Na návštěvu?“

„Bydlet. Myslím, že bys mohla dostat stejný pokoj, ve kterém bydlela maminka jako malá holčička. Je to starý, velký dům přímo v lese. Vítr tam kolébá stromy a ty vzdychají a skřípou.“

„Jako v pohádce?“

„Ano, je tam kouzelně. Modré nebe a v lese zelené světlo a měkký mech.“

„A maminka pojede taky?“

Ano, pomyslela si Jamie znova, kolik toho jen srdce snese, aniž přestane bít. „Jedna její část odtamtud nikdy neodjela. Uvidíš místa, kde jsme si jako malé hrávaly. Děda s babičkou se o tebe dobře postarají.“

„A je to daleko?“

„Zase tak ne. Přijedu za tebou.“ Přitáhla si Olivii na klín. „Jak nejčastěji to půjde. Vyrazíme na procházku, budeme se brouzdat potokem, dokud nás babička nezavolá na koláčky a horkou čokoládu.“

Olivie si položila tvářičku na tetino rameno. „A netvor mě tam nenajde?“

„Ne.“ Jamie ji k sobě přitiskla. „Tam budeš vždycky v bezpečí. Slibuju.“

Bohužel ne všechny sliby jsou splnitelné.

5

Deštný prales Olympic, 1987

Ve třinácti letech byla Olivie vytáhlé děvče s hřívou medově zbarvených vlasů. Oči téměř stejného odstínu rámovaly dlouhé řasy a výrazné tmavé obočí. To léto už se netoužila stát princeznou na hradě, ale spíš badatelem, veterinářkou nebo zálesákem.

Hluboký les se svými stíny a vůněmi se stal světem, který zřídka opouštěla. Často v něm pobývala sama, ale ne osamělá. Dědeček ji naučil, jak vystopovat jeleny, jak klidně čekat, až kolem majestátně projdou samec nebo laň s kolouchem.

Uměla pojmenovat stromy, květiny, různé druhy mechů a hub, třebaže na ně neměla tak šťastnou ruku, jak Val doufala.

S babičkou trávily tiché dny rybařením, a tak se naučila trpělivosti. Ráda na sebe vzala část povinností na chatě a v kempu, které MacBrideovi v Olympicu vlastnili a provozovali už druhou generaci.

Směla se toulat po lese, koupat v potoce a slézat kopce, ale jen k hranici jejich pozemku. Tak pochopila, že svoboda má své meze.

Do Los Angeles se za celých osm let nevrátila. Z domu v Beverly Hills si pamatovala jen vysoké stropy, blýskavé podlahy, barvy a květiny kolem bazénu s průzračnou vodou.

Během prvních měsíců u babičky se ptala, kdy se vrátí domů, kdy přijede maminka a kde je tatínek. Ale babička pokaždé pevně stiskla rty a v očích se jí zaleskly slzy.

A tak se Olivie naučila čekat a později i zapomínat.

Vyrostla do výšky a do síly. Křehká dívenka, zavřená ve skříni s hračkami, se změnila v pouhou vzpomínku. Olivie se snažila žít přítomností.

Když splnila své povinnosti v kempu, šla procházkou směrem k domu. Volné odpoledne jí patřilo spolu s platem, který jí babička dvakrát měsíčně převáděla na účet ve městě. Chvíli uvažovala o rybaření nebo procházce k jezeru. Ale dnes byla na tak klidné zábavy příliš nesvá. I teď na začátku sezóny by si ráda zaplavala v chladné vodě jezera, ale pobyt u vody bez dozoru babička striktně zakazovala.

Olivie ten zákaz porušila jen občas a vždycky dbala na to, aby měla před návratem domů vlasy pečlivě vysušené.

Babička si dělala starosti příliš často a téměř kvůli všemu. Jakmile Olivie kýchla, rozběhla se k telefonu volat doktora, dokud ji děda nezadržel. Když se Livvy o deset minut zpozdila, Val už stála na verandě a volala ji.

Jednou málem zburcovala záchranáře, protože se Livvy zapomněla a hrála si v kempu s nějakými dětmi až do setmění.

Olivie při té vzpomínce protočila oči. V lese se přece ztratit nemohla. Byl to její domov. Znala v něm každou stezku a zákrutu stejně dobře jako pokoje v jejich domě. I děda to říkal, když se s babičkou občas hádali. Val se pak vždycky aspoň na pár dní uklidnila.

Teď vyšla ze stínu stromů na mýtinu, kde už dlouhá léta stál dům rodiny MacBrideových.

Slída v jeho starém kameni se na slunci leskla. Když zapršelo, vydal kámen skrytou hněď, červeň a zeleň. Velká okna ve třech řadách nad sebou dovnitř propouštěla světlo nebo útěšný přísvit. Přízemí bylo obrostlé květinami, jehličnany a divokými rododendrony, které za domem přecházely v úpravnou zahradu, na níž si děda tolik zakládal.

Však tam s ním Livvy strávila mnoho hezkých chvil - s rukama v hlíně a hlavou v oblacích.

Opatrně vyšla po schodech a otevřela dveře. Na první pohled poznala, že je dům prázdný. Cestou přes velký obývák, s příjemně žlutými stěnami a rozklíženou pohovkou, přece jen ze zvyku zavolala.

Ve vzduchu ucítila vůni čerstvých sušenek a v kuchyni si lehce povzdechla, když zjistila, že jsou ovesné.

„Já radši máčené v čokoládě," zašeptala, ale už si jich ze sklenice nabrala plnou hrst. Jedla hladově a přitom četla vzkaz od babičky, připevněný na lednici.

Livvy, jela jsem do města na trh. Dnes večer přijedou teta Jamie a strejda David.

„Hurá!" Olivia vyprskla pár drobků. „Budou dárky!"

Vzala si další sušenku, ale vzápětí tiše zaklela.

Zůstaň doma, zlato, pomůžeš mi pak s nákupem. A mohla by sis uklidit pokoj - jestli ho ještě najdeš. Nesněz všechny sušenky sama.

Babička

„Sakryš." Olivie s lítostí sklenici zavřela.

Takže musela trčet doma. Babička mohla nakupovat celé hodiny a co ona si teď počne? Naštvaně stoupala vzhůru do patra. V pokoji zas nebyl tak hrozný nepořádek. Prostě jen její věci, jako vždycky. Proč tolik záleželo na tom, aby se někam zastrčily, když je za chvíli bude zase potřebovat?

Po stole měla rozložené své projekty - sbírku kamenů, kresby divokých květin a zvířat s latinskými názvy. Malý chemik, z něhož měla o Vánocích takovou radost, byl zastrčený na polici, až na často užívaný mikroskop.

V krabici od bot shromažďovala vzorky - větvičky, mrtvé brouky, jehličí, kůru. Na hromádce na podlaze, přesně tam, kde se z nich svlékla, ležely její včerejší šaty. Postel vypadala podobně.

Ačkoli se to Olivii zdálo dobré, přece jen urovnala pokrývku a natřásla polštáře, zakopla boty pod postel, hromádku oblečení hodila blíž ke dveřím, sfoukla ze stolu prach, tužky zastrkala do sklenice a papíry do zásuvky. A je to, pomyslela si.

Zachtělo se jí chvíli posedět na okenním parapetu a dívat se ven. Douglasovy jedle a tsugy se začínaly chvět ve větru. Západní nebe se barvilo předzvěstí bouře. Hlídala by, jestli zahlédne linku deště těsně před tím, než opravdu spadne.

Ještě lepší by asi bylo jít ven a cítit to na vlastní kůži.

Už už se zvedala, že vyjde prosklenými dveřmi na balkon, když její pozornost upoutala hromada krabic se stolními hrami a puzzlemi. Babička ji už pár týdnů přesvědčovala, že si je má uklidit. A až dorazí teta Jamie s novými dárky, jistě by si musela vyslechnout kázání o tom, jak si má vážit svých věcí.

S povzdechem tedy začala vršit krabice na sebe. Zanese je na půdu, uvažovala, a pokoj bude jako ze škatulky.

Opatrně stoupala s nákladem ke dveřím na půdu, a když rozsvítila v tom cedrem provoněném prostoru, rozhlédla se. Byl tu uskladněn dětský nábytek, staré lampy bez žárovek a stínidel, spousta krabic a na policích plyšové hračky.

Val MacBrideová nerada věci vyhazovala. Nepotřebné předměty končily na půdě, v chatě nebo na jiném místě v domě.

Olivie donesla krabice k polici s hračkami a položila je vedle ní na zem. Spíš z nudy než ze zájmu pootevřela nějaké zásuvky a nadzvedla víka. Růžová dětská deka s lemováním v ní probudila jakousi zašlou vzpomínku a s podivně tísnivým pocitem zásuvku zase zavřela.

Na půdu vlastně bez dovolení nesměla a otevírat krabice už vůbec ne. Babička tvrdila, že vzpomínky jsou vzácnost a že se jimi může probírat, až bude starší. Vždycky až bude starší, uvažovala Olivie, nikdy to nemohlo být teď.

Nechápala proč. Vždyť je to jen pár starých krámů a ona už není žádné děcko. Vždyť nemohla něco rozbít nebo ztratit.

A vlastně ji ty věci ani nezajímaly.

Na střechu začal bubnovat déšť jako prsty na stole. Vzhlédla k malému oknu v průčelí a vtom uviděla tu starou truhlu.

Byla z třešňového dřeva s oblým víkem a měděným kováním. Vždycky pod přehozem a vždycky zamčená. Dědeček si z ní dělával legraci, že má oči jako rys, že si takových věcí všímá. A ona se tomu smála.

Dnes stála truhla o pár metrů dál a zámek chyběl. Babička do ní nejspíš něco ukládala, napadlo Olivii, a jakoby bez zájmu k ní přistoupila.

Dobře znala příběh o Pandořině skříňce - jak jedna zvědavá žena vypustila do světa všechnu tu bídu a nemoci. Ale tohle je přece něco jiného, řekla si, když vedle truhly poklekla. Nebyla zamčená, tak proč by se nemohla podívat dovnitř?

Prsty se jí přece jen trochu zachvěly, když nadzvedla víko.

Vůně, která ji ovanula, jí okamžitě zrychlila tep a dech.

Cedrová kůra a levandule. Ale pod tím ještě něco cizího i známého zároveň. Ačkoli to nedokázala určit, srdce jí v hrudníku bilo jako na poplach.

Roztřesenou rukou sáhla do truhly. Byly tam videokazety v prostých černých obalech, označené jen daty. Tři tlustá fotoalba a krabičky různých velikostí. Otevřela jednu, do níž prarodiče obvykle schovávali vánoční ozdoby.

Na polštářku z dřevité vaty leželo půl tuctu dekorativních lahviček.

„Kouzelné lahvičky," zašeptala. A půdu jako by najednou naplnily nádherný sytý smích a exotická vůně.

K šestnáctým narozeninám si budeš moci vybrat tu, která se ti nejvíc líbí. Ale teď si s nimi ještě nehraj, Livvy. Mohla bys je rozbita poranit se o střepy.

Maminka se naklonila blíž a jemné vlasy jí zakryly část tváře. Se smíchem stříkla trochu parfému na Oliviin krk.

Ta vůně. Maminčina vůně. Olivie se nadzvedla a zhluboka nasála vůni z truhly. Cítila svoji matku.

Odložila lahvičku a chopila se jednoho ze tří alb. Protože bylo těžké, položila si je na klín. V domě maminčiny fotky neměli. Ty zmizely už kdysi dávno, vzpomněla si. Tohle album jich bylo plné - maminka jako malá holka, s tetou Jamií, s rodiči, smějící se a pitvořící do objektivu.

Obrázky z domu, z chaty, od jezera. S dědou, který měl spíš zlaté než stříbrné vlasy, a s babičkou v barevných šatech.

Pak tam byla jedna, kde maminka držela v náručí miminko. „To jsem já," zašeptala Olivie. „Já s maminkou." Otočila další list a další, doslova hltala

jednu fotku za druhou, až narazila na prázdné místo, se světlými skvrnami po vytažených fotografiích.

Netrpělivě album odložila a sáhla po dalším.

Tohle bylo plné výstřižků z novin a novinových článků. Maminka na obálce časopisu *Newsweek, People, Glamour*... Olivie pozorně studovala každý detail její tváře. Měla stejné oči jako ona, to si pamatovala, ale dívat se teď do nich a vidět jejich barvu, tvar a linku tmavého obočí bylo docela něco jiného.

Vzrušení, žal a radost přepadly Olivii ze zálohy. Začala prstem hladit každou tu lesklou stránku zvlášť. Jak byla krásná, jak dokonalá.

Pak jí srdce znovu poskočilo, když narazila na sérii fotek své matky po boku tmavovlasého muže. Krásného jako básník, povzdechla si dospívající dívka v ní. Snímky je zachycovaly v zahradě, ve velkém pokoji, plném zářivých světel, nebo na pohovce, kde mu matka seděla na klíně a hleděla oddaně do očí.

Sam Tanner. Pod fotografií stálo jeho jméno. Sam Tanner. Olivii se sevřel žaludek, jako by ho zasáhly desítky malých pěstí.

Tatínek. To je přece tatínek! Jak na něj mohla zapomenout? Držel maminku za ruku nebo ji objímal kolem ramen. Držel nůžky potřísněné krví.

Ne, ne, to ne. To byl určitě sen, jen noční můra. To pracovala její představivost.

Přitiskla si ruku na ústa a začala se kolébat, jak ji postupně zaplavovaly ty staré, hrůzné obrazy. Panika jí svírala hrdlo, až z něho s námahou vyrážela dech.

Lesklé střepy na podlaze, vadnoucí květiny, čerstvý noční vzduch, proudící otevřenými dveřmi.

To nebyla skutečnost. To není možné!

Olivie album odstrčila a rozechvělou rukou vzala poslední. Tam budou další krásné obrázky, uklidňovala se. Jak se rodiče smějí a objímají.

Ale našla zase jen výstřižky z novin, s výraznými titulky, které jako by na ni křičely.

JULIE MACBRIDEOVÁ ZAVRAŽDĚNA
SAM TANNER VE VAZBĚ
POHÁDKA SKONČILA TRAGÉDII

Byly tam snímky otce, podivně zmateného a neupraveného. Pak zase teta, babička s dědou a strýc David. A ještě ona sama, uvědomila si zděšeně. Fotka dítěte, které si s vytřeštěnýma očima tiskne dlaně k uším.

JULIINA DCERA, JEDINÝ ŠVÉDEK MATČINY VRAŽDY

Olivie zuřivé vrtěla hlavou, jako by ty představy chtěla zahnat, a co nejrychleji listovala albem. Narazila na další tvář, která probudila její vzpomínky. Jmenoval se Frank, uvědomila si. Zahnal netvora. Měl malého chlapce a rád skládal puzzle.

Policista. Tiše zaskučela. Vynesl ji z toho domu, kde byla krev a obluda.

Protože maminka už byla mrtvá. Byla mrtvá. Věděla to, samozřejmě, že to dobře věděla, ale nesměla o tom mluvit. Nikdy o tom nemluvili, protože babička by pak zase plakala.

Olivie si přikázala vrátit alba zpátky do truhly, ale místo toho obracela další stránky.

Drogy. Žárlivost. Posedlost.

Tanner se doznává!

Tanner stahuje svou výpověď. Tvrdí, že je nevinný.

Čtyřleté dítě v roli korunního svědka.

Při soudním líčení s filmovým hercem došlo k dramatickému obratu po prezentaci nahrané výpovědi jeho čtyřleté dcery Olivie. Dítě vypovídalo v dome sestry zavražděné a se svolením prarodičů, kterým bylo svěřeno do péče. Soudce Sato povolil výpověď ze záznamu vzhledem k možnému dopadu soudního přelíčení na psychiku dítěte.

To si pamatovala, pamatovala si všechno. Seděla u tety Jamie v obýváku a nějaká zrzavá paní s laskavým hlasem jí kladla otázky. Babička slíbila, že to bude naposled, co o té noci a netvorovi musí mluvit.

A opravdu už nikdy nemusela.

Ta paní se vyptávala a poslouchala, pak ji vystřídal muž s opatrným úsměvem a pozornýma očima. Olivie věřila, že když je to naposled, bude se pak moci vrátit domů a všechno to skončí.

Ale místo toho ji odvezli do Washingtonu, do velkého domu uprostřed lesa.

Teď konečně pochopila proč.

Otočila pár dalších stránek a musela přimhouřit oči, aby viděla skrz slzy. Se staženým hrdlem četla další titulky.

SAM TANNER ODSOUZEN
VINEN! KONEČNÝ VÝROK V TANNEROVĚ PROCESU
TANNER ODSOUZEN NA DOŽIVOTÍ

„Zabils mou maminku, ty parchante.“ Řekla to s veškerou nenávistí mladého srdce. „Doufám, že taky umřeš. Že umřeš v bolestech.“

Klidnýma rukama zavřela album, vložila ho s ostatními věcmi zpět do truhly, zaklapla víko a vstala. Pak zhasla, prošla prázdným domem na přední terasu, tam se posadila a zírala do deště.

Nechápala, jak mohla tohle všechno pohřbít tak hluboko. Jako babička, když odkládala staré věci na půdu.

Ale teď věděla jistě, že už to znovu neudělá. Nesmí zapomínat. Naopak, zjistí si všechno o té noci, kdy maminka zemřela, o soudu i o svém otci.

Věděla, že prarodičů se na nic ptát nemůže. Považovali ji stále za dítě, které potřebuje ochranu. Ale pletli se. Ona už dítě nikdy nebude.

Zaslechla motor džípu, kodrcajícího vzhůru po cestě k domu. Zavřela oči a chvíli se soustředila. Jedna její část se zatvrdila. Přemýšlela, jestli mohla po rodičích zdědit aspoň trochu hereckého nadání, protože nenávist, bolest a vztek rychle zasunula kamsi do koutku svého srdce.

Pak šla s úsměvem naproti babičce, která na konci příjezdové cesty vystupovala z vozu.

„Přesně tebe jsem chtěla vidět.“ Val si rychle přehodila kapucu bundy přes hlavu. „Mám auto naložené po střechu. Skoč si taky pro bundu a pomož mi s tím, ano?“

„Já bundu nepotřebuju. Nejsem z cukru.“ Kapky vody ji naopak příjemně uklidňovaly. „Budeme mít špagety s masovými kuličkami?“

„První večeře s Jamií?“ zasmála se Val a podala Olivii tašku s nákupem. „Co jiného?“

„Chtěla bych to uvařit sama,“ navrhla Livvy, přesunula si tašku v náruči a natáhla se pro další.

„Ty... Vážně?“

Olivie trhla ramenem a zamířila do domu. Val ji následovala s dalšími nákupy. „Copak se to stalo? Vždycky jsi tvrdila, že vaření je nuda.“

To ještě byla dítě, pomyslela si Olivie. „Musím se to přece někdy naučit. Dojdu pro ten zbytek.“ Zamířila ke dveřím, ale na cestě se ještě otočila. Kdesi hluboko v ní stále doutnala zlost a drala se ven. Nebylo by správné vylévat si ji na babičce. Livvy proto záměrně přešla k Val a pevně ji objala. „Chci se naučit vařit tak skvěle jako ty.“

Val překvapeně zamrkala, zatímco Livvy vyběhla ven. Co to do ní vjelo? uvažovala Val. Ještě ráno se vzpouzela, když měla připravit pár toustů, a nemohla se dočkat, až poběží do lesa. Najednou chtěla trávit volné odpoledne vařením.

Když se vnučka zase objevila, Val povytáhla obočí. „Nestalo se něco v kempu, Livvy?“

„Ne.“

„Nebo za to něco chceš? Asi ten módní batoh, co se ti tak líbil.“

Olivie si vzdychla a odhrnula si mokré vlasy z očí. „Babi, chci se jen naučit vařit špagety. To zas není tak moc.“

„Ale co ten náhlý zájem?“

„Neumím vařit a přitom chci být nezávislá. A když se to mám učit, měla bych to umět dobře.“

„Hm,“ Val potěšené přikývla. „Moje holčička dospívá.“ Natáhla se a pohladila vnučku po tváři. „Moje hezká, malá Livvy.“

„Nechci být hezká.“ Trochu zloby se přece jen prodralo do jejího výrazu. „Chci být hlavně chytrá.“

„Můžeš být obojí.“

„Radši jen to druhé.“

To jsou ale změny, uvažovala Val. Nedají se zastavit ani pozdržet. „Tak dobrá. Vyndáme nákup a pustíme se do toho.“

Val pak trpělivě vysvětlovala, jaké ingredience na jídlo použijí, jaké bylinky z dědečkovy zahrádky a jak se jejich chutě promísí. Při pohledu na Livvyinu zaujatou tvář se musela usmát.

Kdyby ale mohla slyšet její myšlenky, možná by se spíš rozplakala.

Učilas i maminku vařit tuhle omáčku? Stála taky na tomhle místě u stejného sporáku, když smažila česnek na olivovém oleji? Cítila stejné vůně a slyšela ten déšť, co buší do střechy?

Proč mi o ní nevyprávíš? Od koho se dozvím, jaká vlastně byla, když ne od tebe? Jak potom zjistím, kdo jsem já?

Val jí položila ruku na rameno. „Děláš to moc dobře, zlato. Myslím, že ti to půjde.“

Olivie zamíchala bylinky do bublající omáčky a pro tu chvíli na všechno ostatní zapomněla.

6

První večer návštěvy tety a strýce byl vždycky považován za zvláštní příležitost. Večeřeli tedy v jídelně u krásného dubového stolu, vyzdobeného svícemi, čerstvými květinami a drahocenným porcelánem po prababičce Capelliové.

Hodně se jedlo, pilo i povídalo. Strávili tak celé dvě hodiny, dokud svíce nevyhořely a slunce se nezačalo sklánět k západu.

„Livvy, bylo to prosté skvělé," zasténala Jamie a plácla se po břiše. „Škoda že mi nezbylo místo na to tiramisu."

„To mně zas jo." Rob s úsměvem zatahal vnučku za pramen vlasů. „Prostě si špagety sklepu do jedné nohy. Umí tu omáčku docela jako ty, Val."

„Nebo spíš jako prababička. Možná že ještě líp. A to jsem si myslela, že to naše děvče nebude umět víc než opéct rybu nad ohništěm."

„Tak to má asi vážně v krvi. Italská prababička se musela jednou projevit. MacBrideové nikdy moc vařit neuměli," zamrkal na vnučku.

„Něco snad uměli, tati."

Se smíchem zahýbal obočím. „Byli to skvělí milenci, Jamie."

Val si odfrkla, a než vstala, plácla muže po ruce. „Já to umyju," vyskočila rychle Jamie.

„Ne, ne," ukázala na ni Val prstem, „ty jsi první večer od nádobí osvobozená. Livvy dnes taky. Takže to umyjeme my s Robem. Třeba nám pak zbyde místo na kávu a dezert."

„Slyšíš to, Livvy?" David se naklonil k jejímu uchu. „Když vaříš, nemusíš mýt nádobí. To jde, ne?"

„Asi začnu kuchtit pravidelně," usmála se Livvy. „To je větší legrace. Půjdeš se mnou zítra na túru, strejdo? Vyzkoušela bych ten nový batoh."

Olivie se pokradmu koukla na babičku a snažila se nehihňat.

„Vždyť ji zkazíš, Davide." Val vršila talíře na sebe. „Ten batoh má dostat až na podzim k narozeninám."

„Zkazit ji?" David s vážnou tváří píchl neteř prstem do žeber. „Ještě není ani zralá, nemůže se zkazit. Mohl bych si pustit televizi v tom pokoji nahoře? Dávají koncert mého klienta a slíbil jsem, že ho nezmeškám."

„Jen běž," odpověděla Val. „Dej si nohy nahoru a odpočívej. Za chvíli ti přinesu kávu."

„Nechceš si jít se mnou povídat, zatímco budu vybalovat?" navrhla Olivii Jamie.

„A nepůjdem se projít?" Livvy čekala na vhodnou příležitost, která očividně nadešla. „Než se venku setmí."

„Jasně.“ Jamie vstala a protáhla se. „Jen se obléknu. Aspoň ze sebe dostanu trochu těch těstovin. A nebudu mít výčitky, když se zítra ráno nedostanu na chatu do posilovny.“

„Řeknu to babičce. Sejdeme se venku.“

I na začátku léta tu večery byly chladné. Vzduch voněl po dešti a růžích. Slunce ještě nezapadlo, ale na východě se už objevil bledý měsíc. I tak si Livvy strčila do kapsy baterku. V lese ji budou potřebovat. Tam se bude cítit v bezpečí, aby se mohla zeptat, na co potřebuje.

„Je moc fajn být zase doma.“ Jamie se zhluboka nadechla a při pohledu na otcovu zahradu se usmála.

„Proč tady teda nebydlíš?“

„Mám v L. A. práci. A David taky. Ale oba počítáme s tím, že několikrát za rok zajedeme sem. Když jsem byla stará jako ty, měla jsem dojem, že tohle je celý svět.“

„Ale není.“

„Ne.“ Jamie naklonila hlavu ke straně a neteř si prohlédla. „Ale jedna z jeho nejhezčích částí. Prý dědovi v kempu hodně pomáháš. Říká, že neví, co by si bez tebe počal.“

„Mám to ráda. Vlastně to žádná práce není.“ Olivie zamířila cestou od domu mezi stromy. „Jezdí tam hodně lidí, ale někteří vůbec nic nevědí. Nepoznají třeba jedli od tsugy. Nebo se jdou projít v drahých botách a pak mají puchýře. Myslí si, že čím víc za něco zaplatí, tím to musí být lepší. Taková blbost. A hodně jich je z Los Angeles.“

„Jau.“ Jamie se se smíchem chytla za srdce. „Přímý zásah.“

„Myslím, že tam žije až moc lidí pohromadě. Jsou tam auta a smog.“

„To je pravda.“ A tady, jakmile člověk cítil vlahou vůni lesa a pod nohama koberec z jehličí, se to všechno zdálo neskutečně vzdálené. „Ale i tam je spousta hezkých věcí. Výstavné domy, vysoké palmy, obchody, restaurace, galerie...“

„Proto tam chtěla moje maminka? Aby mohla nakupovat, chodit do restaurací a mít pěkný dům?“

Jamie se zarazila. Ta otázka ji zastihla docela nepřipravenou. „Já... ona... Julie chtěla být herečkou, takže bylo přirozené odjet do města.“

„Neumřela by, kdyby zůstala tady.“

„Ale Livvy.“ Jamie vztáhla ruku, ale dívka ustoupila.

„Slib mi, že o tom nikomu neřekneš. Ani babičce, ani Davidovi.“

„Livvy...“

„Musíš mi to slíbit.“ Do hlasu se jí vedrala panika, do očí slzy. „Řekni ‚čestný slovo'.“

„Slibuju, dítě moje, čestný slovo.“

„Nejsem dítě.“ Ale tentokrát se Livvy nechala obejmout. „Nikdo o ní nikdy nemluví. A všechny fotky jsou schované. Skoro si ani nevybavuju, jak vypadala. Jen když se moc snažím. A pak se mi to stejně všechno motá.“

„Prostě jen nechceme, aby ses trápila. Bylas tak maličká, když zemřela.“

„Když ji zabil.“ Olivie se odtáhla a v očích měla podivný svit. „Když ji můj otec zabil. Musím to jednou říct nahlas.“

„Když ji Sam Tanner zabil.“

Jamii zachvátila čerstvá vlna bolesti. Musela se posadit a zhluboka dýchat. Zem byla vlhká, ale v tu chvíli na tom nesešlo.

„Že o tom nemluvíme, neznamená, že jsme ji nemilovali, Livvy. Spíš naopak. Nevím...“

„Myslíš na ni někdy?“

„Ano.“ Jamie vztáhla ruku a chytila se Olivie. „Často. Byly jsme si blízké. Pořád mi chybí.“

Olivie kývla a přisedla si. Chvíli si bezradně pohrávala se světlem baterky. „A na něho?“

Jamie zavřela oči. Bože, jak se má k tomuhle postavit? uvažovala. „Snažím se nemyslet.“

„Ale myslíš.“

„Ano.“

„Je taky mrtvý?“

„Ne.“ Jamie si nervózně přejela dlaní ústa. „Je ve vězení.“

„Proč ji zabil?“

„Nevím. Prostě nevím. A nemá smysl se tím zabývat, Livvy, to nikdo nikdy nepochopí. Ničím se to neospravedlní.“

„Kdysi mi vyprávěl pohádky. A vozil na zádech. Zapomněla jsem na to. Ale teď se mi to zas vybavuje.“

Osvítila baterkou shnilé poleno, z něhož už vyrůstaly semenáčky smrku a jedle, stromový mech a lišejník. Uklidňovalo ji pozorovat věci, které zná a umí pojmenovat.

„Pak onemocněl a musel pryč. Tak to maminka říkala, ale nebyla to pravda. Byly v tom drogy.“

„Kdes tyhle věci slyšela?“

„Je to tak?“ Zvedla oči od mladých stromků. „Jamie, já chci znát pravdu.“

„Ano, je to tak. A je mi líto, že se to muselo stát tobě, Julii, mně a všem ostatním. Jenomže už to nezměníme, Livvy. Musíme žít dál, jak nejlíp to jde.“

„A kvůli tomu za tebou nikdy nemůžu na návštěvu? Proto mě babička učí doma, místo abych chodila s jinými dětmi do školy? Proto se jmenuju MacBrideová a ne Tannerová?“

Jamie zavzdychala. Zaslechla houknutí sovy a šustot v podrostu. Lovci a oběti, napadlo ji. Snaží se přežít další noc. „Mysleli jsme, že bude nejlepší nevystavovat tě veřejnosti, pomluvám, dohadům. Tvoje matka byla slavná žena. Lidi se zajímali o její život i smrt. Takže i o tebe. Chtěli jsme tě toho uchránit. Abys dostala šanci, jakou by si pro tebe přála i Julie. Šanci prožít šťastné a bezpečné dětství.“

„Babička všechny věci schovala.“

„Mamka... Pro babičku to bylo moc a moc těžké, Livvy. Ztratila přece dceru.“ A ještě tu, kterou milovala o něco víc. „Tys jí z toho vlastně pomohla, chápeš?“ Znovu stiskla Olivii ruku. „Ona tě potřebovala stejně jako ty ji. Žila jenom pro tebe. Ochraňovala tě a tím pádem možná i sebe. Nemůžeš se na ni zlobit.“

„To nechci. Ale není fér chtít po mně, abych na všechno zapomněla. Nemůžu o tom s nimi mluvit.“ V očích ji znovu pálily potlačované slzy. „Chci si svoji matku pamatovat.“

„Máš pravdu, máš pravdu.“ Jamie si dívku přitáhla k sobě. „Můžeš o tom mluvit se mnou. Nikomu to nepovím. Budeme vzpomínat společně.“

Olivie si spokojeně položila hlavu na retino rameno. „Jamie? Máš kazety s jejími filmy?“

„Ano.“

„Jednou bych je chtěla vidět. Ale už bychom se měly vrátit.“ Vstala a vážně se na Jamii zadívala. „Děkuju, žes mi řekla pravdu.“

Jaký to byl šok, pomyslela si Jamie, čekat dítě a místo něj vidět ženu. „A ještě něco udělám, když už jsme tady. Tohle bude takové naše místo, kde ti vždycky povím jen pravdu, slibuju.“

„Já taky.“ Olivie zvedla slavnostně ruku. „Čestný slovo.“

Ruku v ruce se pak vracely ke kraji lesa. Na mýtině vzhlédla Livvy k obloze, která se zbarvila do modrofialova. Zařezával se do ní teď už jasný srpek měsíce. „Vyšly hvězdy. Jsou tam i ve dne, jen je nevidíme. Támhleta je maminčina.“ Ukázala na třpytivý bod u spodního cípu měsíce. „Objevuje se mezi prvními.“

Jamii se steskem stáhlo hrdlo. „To by se jí líbilo. Že na ni myslíš a nejsi smutná.“

„Káva je na stole!“ zavolala Val ze dveří. „Na Livvy čeká frappé.“

„Už jdeme. Je moc ráda, že jsi tady. To vždycky dostanu frappé.“ Olivie se náhle bezstarostně usmála. „A taky musíme na tiramisu, než ho děda zbaští sám.“

„Tak kvůli tiramisu se s ním klidně poperu.“

„Kdo tam bude první?“ Livvy vyrazila jako šipka a světlé vlasy za ní vlály.

A právě představa rozesmáté mladé dívky s hřívou blond vlasů provázela Jamii celý večer. Sledovala, jak Olivie spořádala dezert, sehrála o něj bitvu s dědečkem, a vyprosila od Davida podrobnosti o setkání s Madonnou. Jamie hloubala nad tím, zda už je Livvy natolik vyspělá, aby dokázala potlačit své skutečné pocity, nebo ještě natolik dítě, že na ně pro sladkosti a pozornost druhých prostě zapomněla.

I když by to druhé bylo příjemnější, Jamie tušila, že Livvy spíš zdědila trochu hereckého nadání po matce.

S tíhou na srdci se pak Jamie chystala ke spánku ve svém někdejším dětském pokoji. Dítě její mrtvé sestry k ní teď vzhlíželo stejně jako tehdy před osmi lety. Jenže teď už nebylo malé, aby se dalo uspokojit nějakými báchorkami.

Olivie chtěla znát pravdu, což i pro Jamii znamenalo potýkat se s věcmi, na něž se dlouho snažila zapomenout.

Už dříve musela snášet neautorizované životopisy, dokumentární filmy a fámy v bulvárních plátcích, které spekulovaly o životě a smrti její sestry. Ještě teď se občas nějaké vynořily a nabíraly přídech legend.

Jamie se jim snažila všemožně zabránit - neposkytovala rozhovory a odmítala návrhy na spolupráci - jen aby co nejvíc ochránila soukromí rodičů, neteře i sebe samé.

I tak se u příležitosti výročí Juliiny smrti nové zprávy objevovaly. A tak se každé léto ráda vracela domů, aby jim na pár dní unikla.

Měli přece nárok na trochu klidu, nebo ne? uvažovala při pohledu do zrcadla v koupelně. Stejně jako Livvy měla právo mluvit o matce, na niž nechtěla zapomenout. Jamie se musí postarat o obojí.

Narovnala se a shrnula si vlasy z tváře. Nedávno se nechala od svého kadeřníka přemluvit k trvalé ondulaci a lehkému zesvětlení vlasů kolem obličeje. Měl pravdu - dostala tím mladší a jemnější vzhled. Mládí prostě začínalo být otázkou peněz.

Když se ale zmínila Davidovi, že si asi bude muset nechat odstranit vrásky kolem očí, jenom se smál.

Vrásky? Jaké vrásky? Žádné nevidím.

Musela přiznat, že ji tím nesmírně potěšil.

Ale to neznamenalo, že mohla zanedbávat svou pleť. Důkladně si natřela tvář i krk nočním krémem a stříkla mezi ňadra trochu parfému pro případ, že by byl manžel v romantické náladě, což se stávalo často.

S úsměvem se vrátila do ložnice. David se ještě neobjevil, a tak si svlékla župan a zkoumavě pohlédla do zrcadla na své tělo.

Tři dny v týdnu na něm pracovala za pomoci osobního trenéra, kterému tajně přezdívala markýz de Sade. Ale vyplatilo se. Ňadra sice už neměla tak pevná jako kdysi, ale to ostatní ušlo. Dokud mohla posilovat, její tělo žádný chirurgický zákrok nepotřebovalo.

Jamie považovala za povinnost udržovat se atraktivní v práci i v manželství. Oba s Davidem přece pracovali s lidmi ze showbyznysu, kteří jako by mládli každým dnem. A v jejich branži bylo podléhání svodům spíš pravidlem než výjimkou.

Stejně dobře věděla, že při výběru partnera měla velké štěstí. Čtrnáctileté manželství patřilo v Hollywoodu k malým zázrakům. I u nich se občas přehnal nějaký ten mrak, ale rozpory vždycky překonali.

Oblékla se znova do županu a otevřela dveře na balkon. Pak vystoupila do nočního vzduchu, aby si poslechla vítr v korunách stromů a podívala se vzhůru na Juliinu hvězdičku.

„Kolikrát jsme tady spolu sedávaly a snily? Šeptaly si, přestože jsme měly dávno spát? A ty naše velké a smělé plány... A možná by ty moje zase nebyly tak odvážné, kdybys s nimi nepřišla jako první. Nejspíš bych nikdy nepotkala Davida a nenašla odvahu založit si vlastní společnost. Tolik věcí bych nikdy neviděla a neudělala, kdybych nepřijela za tebou.“

Opřela se o zábradlí a nechala vítr pohrávat si s vlasy a lemem županu. „Postarám se, aby i Livvy měla svoje velké sny. Aby se nebála jít za tím, po čem touží nejvíc. A moc se omlouvám, že jsem se taky snažila, aby na tebe zapomněla.“

Objala si hrudník, protože začalo být chladno, ale zůstala stát venku pod hvězdami, dokud ji tak nezastihl David.

„Jamie?“ Když se obrátila, oči mu zazářily. „Jsi tak nádherná. Měl jsem strach, že usneš, zatímco s tatínkem pokuřuju doutníky.“

„Ne, čekala jsem na tebe.“ Vstoupila do jeho náruče a položila mu hlavu na rameno. „Čekala jsem přesně na tohle.“

„Fajn. Dnes večer jsi toho moc nenamluvila. Stalo se něco?“

„Hmmm. Jen jsem se trochu zamyslela.“ Ale slíbila přece, že si to nechá pro sebe. „Zítra to bude osm let. Někdy mi to připadá jako celá věčnost a

někdy zas jako včera. A moc pro mě znamená, že sem každý rok jezdíš se mou, Davide. A přitom je mi jasné, jak těžko si bereš pár dní volna.“

„Jamie, všichni jsme ji přece měli rádi. Ale na tobě...,“ odtáhl se, aby ji mohl políbit, „mi záleží nejvíc.“

„Věřím ti, protože jinak bys těžko strávil den couráním po lese nebo rybařením.“

Ušklíbl se. „Tvá matka mě zítra ráno táhne k řece.“

„Ty můj hrdino.“

„Mám dojem, že ona taky ví, jak se mi rybaření protiví, ale každý rok mi tím oplácí, že jsem jí odvedl dceru.“

„Hm, tak to ti to dcera musí nějak vynahradit.“

„Vážně?“ Jeho dlaně už zkoumaly pevný zadek pod jejím tenkým županem. „A jak?“

„Pojď, ukážu ti to.“

Olivii se zdálo o matce a ze spánku tiše sténala. Schovávaly se zase ve skříni plné zvířátek se skleněnýma očima. Chvěla se strachy, zatímco venku pobíhal a volal netvor. Tiskla si tvář na matčina prsa a dlaně na uši. Vtom něco velmi blízko třesklo a dveře se otevřely. Do skříně proniklo světlo a v něm spatřila otce se zakrvácenýma rukama. Maminka měla krev ve vlasech a oči stejně skelné jako plyšové hračky.

„Hledal jsem tě,“ řekl otec a zastříhal blyštivými nůžkami.

Zatímco sebou zmítala na lůžku, i jiným se tu noc zdálo o Julii.

O rozesmáté dívce v kuchyni, která se učí vařit omáčku podle babičky. O družce při honičkách lesem, za níž vlály zlaté vlasy. O milence, která vás spaluje svými vzdechy. O krásce v bílém, jež šťastně tančí na svatební oslavě.

O umírající, na niž nelze vzpomínat za denního světla.

A všichni, kdo na ni mysleli, ze sna plakali.

Dokonce i její vrah.

Ještě za tmy Val rázně zaklepala na dveře ložnice. „Vstávat, Davide, jdeme na ně. Káva je na stole a ryby berou.“

David se s bolestným zavytím překulil na břicho a schoval si hlavu pod polštář. „Ach ne.“

„Máš deset minut. Snídani ti zabalím.“

„Ta ženská není člověk.“

Jamie ho v polospánku strčila k okraji lůžka. „Vstávat a na ně, rybáři.“

„Řekni jí, že jsem v noci umřel. Prosím.“ Stáhl si polštář z hlavy a snažil se v přítmí rozeznat siluetu své ženy. Když nahmatal její teplé ňadro, usmála se. „Když chytíš velkou rybu, večer bude odměna.“

„Za sex se každý koupit nedá,“ zabručel s jistou důstojností a vyhrabal se z postele. „Ale já jo.“ Cestou do koupelny o něco zakopl a zaklel. Jamie se jen ušklíbla.

Když se znova objevil, zase tvrdě spala. Políbil ji a vyšel ven.

Slunce už dovnitř pronikalo skrze žaluzie, když ji probudil šepot. „Co? Hm?“

„Teto, jsi vzhůru?“

„Dokud si nedám kafe, tak ne.“

„Přinesla jsem ti ho.“

Jamie otevřela jedno oko a zamžourala na neteř. Ucítila kávu a zavzdychala. „Ty jsi moje zlatíčko.“

Olivie si sedla na pelest, zatímco se Jamie pokoušela probrat. „Uvařila jsem čerstvou. Babička s Davidem jsou na rybách a děda odešel na chatu. Prý musí papírovat, ale myslím, že si chce hlavně promluvit s lidmi.“

„Vidím, že už ho dobře znáš.“ Jamie se se zavřenýma očima napila kávy. „Tak co chceš podniknout?“

„No, děda říkal, že mi dá dnes volno, když se mnou vyrazíš na túru. Mužem zkusit tu nejkratší trasu. Je to jako trénink pro budoucí průvodce. Jenže to můžu dělat až od šestnácti, přestože znám všechny stezky líp než ostatní.“

Jamie znova otevřela jedno oko. Olivie měla prosebný výraz ve tváři. „Mě už znáš taky dobře, co?“

„Vyzkouším si nový batoh. A udělám sendviče, než se přichystáš.“

„Jaké sendviče?“

„Se šunkou a švýcarským sýrem.“

„To beru. Dej mi dvacet minut.“

„Hurá!“ Olivie vyběhla z pokoje a nechala Jamii v klidu relaxovat.

Bylo krásné počasí a obloha letně modrá. Den jako stvořený pro život v přítomnosti místo vzpomínek, pomyslela si Jamie.

Protáhla si nohy ve starých, pohodlných botách a prohlédla si Olivii. Culík měla prostrčený otvorem v baseballové čepici s nápisem *Rekreační centrum Na konci proudu*. Oblékla se do sepraného trička a košile s odřenými rukávy a obula si dobře vyšlapané boty. Jen její modrý batoh zářil novotou.

Na opasku měla připnutý kompas a pouzdro s nožem.

Vypadala kompetentně, uvědomila si Jamie.

„Fajn, máš připravený výklad?“

„Výklad?“

„Jasně, najala jsem si tě přece jako průvodkyni a ty mi musíš všechno vysvětlit, protože jsem turista z města.“

„Turista z města?“

„Samozřejmě. Znám jenom asfaltové silnice a chci se podívat do přírody. Musíš si zasloužit svoje peníze.“

„Dobře.“ Olivie se narovnala a odkašlala si. „Dnes vyrazíme po stezce Johna MacBridea. Je to asi dvě míle dlouhá procházka deštným pralesem, končící báječným výhledem na jezero. Hm... Zkušenější turisté mohou pokračovat ještě dál po náročnější trase, ale my zase nepřijdeme o odpočinek u jezera. Jaké to bylo?“

„Slušné.“

Olivie si uvědomila, že odříkává téměř slovo od slova stránku z bedekru, který si hosté mohli zakoupit na chatě. Její fotografická paměť na to bohatě stačila.

Ale byla rozhodnutá své vystoupení vylepšit, aby nemluvila tak neosobně.

„Dobře. Jako zástupce resortu Na konci proudu vám zajistím oběd a výklad o fauně a flóře, s níž se cestou setkáme. Uvítám všechny vaše otázky.“

„Jsi přirozený talent, Livvy. Můžeme vyrazit.“

„Fajn. Stezka začíná tady, na místě, kde si rodina MacBrideova postavila první sídlo. John a Nancy McBrideovi sem přicestovali z Kansasu roku 1853 a usadili se na okraji Quinaultova deštného pralesa.“

„Myslela jsem, že deštné pralesy jsou jenom v tropech,“ ozvala se Jamie a cestou k lesu na Olivii zamrkala.

„V Quinaultově údolí se udržel jeden z mála deštných pralesů v mírném pásmu. Máme tu mírné teploty a hodně srážek.“

„Jé, to jsou ale vysoké stromy. Co to je?“

„Horní patra korun tvoří sitka s výrazně šupinatou kůrou a Douglasova jedle. Dorůstají do velkých výšek a ve stáří jejich kůra tmavne. Pak je tu tsuga západní, která dobře roste i níž, v jejich stínu. Vidíte ty šišky kolem?“ Olivie jednu zvedla a obracela v prstech. „Ta je z jedle. Přestože jich najdeme ještě spousty, semenáčky z nich rostou zřídka, protože nesnášejí stín a jejich kůrou se živí medvědi.“

„Medvědi! Jejda!“

„Ale teto.“

„Hele, jsem přece panička z města, zapomnělas?“

„No jo. Medvědů se nemusíte obávat, pokud dodržíte základní bezpečnostní předpisy,“ pokračovala Livvy. „V této oblasti žijí hlavně medvědi černí. Bohužel, rádi kradou potraviny, takže je třeba všechno dobře zabalit a na tábořišti nikdy nenechávat zbytky ani špinavé tácky.“

„Ale ty máš jídlo v batohu. Co když ho nějaký medvěd ucítí?“

„Kvůli tomu je dobře zabalené v plastikových sáčcích. Kdybychom náhodou na medvěda narazily, budeme dělat rámus. Ale zůstaneme v klidu, aby měl možnost odejít.“

Jakmile vešly mezi stromy, obestřelo je magické zelené světlo, jen zřídka proťaté slunečními paprsky. Půda byla porostlá mechovými polštářky a kapradím.

V koruně stromu zakřičel drozd a jako šipka proletěl kolem.

„Vypadá to tu prehistoricky.“

„Asi to tak bude. Pro mě je to nejkrásnější místo na světě.“

Jamie položila ruku na Livvyino rameno. „Já vím.“ Bezpečné místo, pomyslela si, pro dítě jako stvořené. „Povídej mi o tom, co cestou uvidíme, Livvy. Ať si to připomenu.“

Šly volným krokem a dívka se snažila působit jako opravdová průvodkyně. Ale les ji jako vždycky očaroval. Vlastně moc nechápala, proč je třeba něco vysvětlovat, když se stačí jen dívat.

Bylo tu tak měkké světlo, že ho člověk téměř cítil na kůži. A vzduch provoněný, až se hlava točila. Vlhkost, hnijící dřevo, které dávalo růst mladým stromkům, a pak ty zvuky lesa - chrupání jehličí a šišek pod botami, pohyb menších zvířat ve křoví, volání ptáků, náhlé šumění potůčku na skalisku - a všechny přesto tvořily zvláštní magické ticho.

Tohle byla její katedrála, vznosnější a posvátnější než všechny stavby v Římě nebo Paříži, které znala z obrázků. Tohle místo se každý den znovu rodilo.

Upozorňovala Jamii na žlutobílé houby, lišejníky na starých kmenech nebo šlahouny javoru, který se rozhodl prorůst si cestu ke slunci. Nad baldachýnem zelených korun zahlédla krouživý let orla.

„Touhle stezkou chodí málokdo,“ prohodila, „protože začíná na soukromém pozemku. Odsud dál už můžeme potkávat turisty.“

„Copak ty nechceš vidět lidi, Livvy?“

„V lese ani ne,“ usmála se dívka. „Ráda si představuju, že je celý můj. Slyšíš?“

Jamie se zaposlouchala, jak vítr přináší vzdálené dozvuky country.

„Lidi ukradnou všechno kouzlo,“ pronesla Livvy zasmušile a vyrazila po cestě do kopce.

Brzy zaslechly i lidské hlasy, smích dítěte, a když se stromy rozestoupily, na slunci zmizelo i přízračné světlo lesa.

V dálce pod nimi se prostírala třpytivá jezera, posetá loďkami, a nad nimi čněly k nebi strmé skály.

Jamie si vyhrnula rukávy, protože tady bylo mnohem tepleji, a nechala si kůži na rukou laskat sluncem. „Je ještě mnoho jiných kouzel,“ poznamenala, zatímco si Livvy sundávala batoh, „u kterých je lepší nebýt sám.“

„Asi jo.“ Olivie rozbalila sendviče a začala je pečlivě půlit. Pak usedla do tureckého sedu a nabídla Jamii dalekohled. „Třeba uvidíš strejdu s babičkou.“

„Možná už David skočil do vody a radši plaval domů.“ Jamie se smíchem zvedla dalekohled k očím. „Jé, labutě. Ty jsou tak krásné. Proč jsem nevzala foťák, vždycky na něj zapomenu.“

Pak se chopila své části oběda. „Tady je pořád nádherně. V kteroukoli dobu a hodinu.“

Pohlédla na Olivii a všimla si, jak si ji s vážnou tváří prohlíží. Nahnalo jí to husí kůži. „Copak?“

„Chci tě o něco poprosit. Asi nebudeš souhlasit, ale potřebuju jednu adresu.“ Livvy stiskla rty a pak si odfoukla. „Na toho policistu, co mě tu noc zanesl do tvého domu. Jmenuje se Frank. Moc si na něj nepamatuju, ale chtěla bych mu napsat.“

„Ale proč, Livvy? On ti neřekne víc než já. A není dobré se tím tolik zabývat.“

„Myslím, že je lepší všechno vědět než si jen domýšlet. Choval se ke mně hezky a byl v tom domě se mnou. Ty ne, teto. I kdybych mu měla jen poděkovat, chci mu prostě napsat.“

Zahleděla se směrem k jezerům. „Povím mu, že děda s babičkou o tom dopise nevědí. Nechci lhát. Pamatuju si jen, že se jmenoval Frank.“

Jamie zavřela oči a srdce jí trochu ztěžklo. „Brady. Jmenuje se Frank Brady.“

7

Frank Brady obracel v ruce světlemodrou obálku. Jeho jméno s adresou na ní bylo napsáno dětským rukopisem, stejně jako zpáteční adresa v rohu.

Olivie MacBrideová.

Tak malá LivvyTannerová se ozvala jako duch z minulosti, pomyslel si.

Osm let. Tu noc a ten případ nikdy docela nepustil z hlavy, třebaže se snažil. Svou práci odvedl, spravedlnosti bylo učiněno za dost a dítě odvezla starostlivá rodina neznámo kam.

Hotovo, konec. I přes nové zprávy, které se o Julii MacBrideové občas vynořily, byl případ uzavřen. Pro svět měla zůstat navždy třicetiletou kráskou a muž, který ji zavraždil, bude sedět za mřížemi nejméně dalších deset let.

Proč mu to dítě po takové době píše? uvažoval. Stále ještě váhal s otvíráním obálky, zatímco na stolech kolegů řinčely telefony a zaměstnanci ve spěchu proudili dovnitř a ven ze služebny. V tu chvíli zatoužil, aby i jeho odvolal někdo telefonem k dalšímu případu. Pak s tichým zaklením obálku roztrhl a rozložil jednoduchý list papíru.

Drahý detektive Brady,

doufám, že si na mě vzpomínáte. Moje maminka byla Julie MacBrideová a Vy jste mě po její smrti odnesl k tetě Jamii. Tehdy jsem ještě nevěděla nic o vraždě nebo o tom, že ji vyšetřujete. Cítila jsem se s Vámi v bezpečí a Vy jste vyprávěl o hvězdách, které jsou na nebi i ve dne. Pomohl jste mi tehdy a možná byste mohl i teď.

Žiju sprarodiči ve státě Washington. Je tu krásně a mám je moc ráda. Tento týden přijela teta Jamie, a tak jsem ji požádala o Vaši adresu. Babička s dědou o tom nevědí, protože by byli smutní. O mamince a o tom, co otec udělal, nikdy nemluvíme.

Mám spoustu otázek, na které dokážete odpovědět jen Vy. Moc bych chtěla znát pravdu, ale nechci ublížit babičce. Je mi už dvanáct roků, jenže ona nechápe, že když na tu noc vzpomínám, všechno se mi plete, a pak je to ještě horší. Budete se mnou mluvit?

Napadlo mě, že byste si třeba mohli udělat výlet sem k nám. Vzpomínám si, že máte syna, který kdysi jedl brouky a měl zlé sny o mimozemšťanech. Jenže teď je starší a už je asi nemá.

Proboha, napadlo Franka, to dítě má paměť jako slon.

Je tady hodně zajímavého. Máme tu hezkou chatu a kemp pro turisty, můžu Vám třeba poslat brožury. Dá se tu rybařit, chodit na procházky

nebo jezdit na loďkách. V chatě je bazén i večerní program. Taky jsme docela blízko od nejkrásnějšíchpláží severozápadu.

Frank se jejímu podbízení pousmál a rychle dočetl zbytek.

Prosím, přijeďte. S nikým jiným o tom mluvit nemůžu. Se srdečným pozdravem
Olivie

„Ježíši.“ Zastrčil dopis zpět do obálky a pak do kapsy. Ale představy malé Olivie se tak rychle zbavit nedokázal.

Vzpomínka na ni ho provázela po celý zbytek dne. Byl rozhodnutý odepsat jí v lehkém, nezávazném duchu. Třeba o tom, že Noah jde na podzim na vysokou a patří k nejužitečnějším hráčům basketbalového týmu. Trochu povídání a pak se vymluví na rodinné a pracovní povinnosti, aby tam nemusel jezdit.

K čemu by to vlastně bylo dobré? Všechny zúčastněné by jen uvedl do rozpaků. To jejím prarodičům nemůže udělat. Byli to dobří lidé.

Než zažádali o svěření dítěte do péče, nechal si je prověřit. Jen tak pro sebe. A pak se ještě několikrát nenápadně zajímal, jak si Olivie na nový domov zvyká.

Nakonec se zajímat přestal. On je přece policajt, opakoval si cestou k domovu, a ne psycholog nebo sociální pracovník. Jediné, co ho s tím děckem spojuje, je vražda jeho matky.

Olivii nijak nepomůže, když si s ním o tom promluví.

Zaparkoval na cestě za jasně modrou hondou civic. Žena ji vyměnila za starého brouka už před lety. Blatníky byly opět polepené obtisky. Celia se sice vzdala oblíbeného auta, ale nikoli svých kauz.

Noah dnes spíš než na kole jezdil ve straším buicku, o kterého pečoval jako o svou milenku. Už za pár týdnů si do něj naloží věci a odstěhuje se na kolej. Ta představa Franka zasáhla jako rána do srdce.

Květinám, vysázeným před vchodem, se díky synovi dařilo. Bůhví, kde se v něm láska k zahradničení vzala, uvažoval Frank, když vystupoval z vozu. Jakmile odjede, oni dva ty kytky do měsíce zahubí.

Vstoupil do domu a zaslechl hrát Fleetwood Maca. Srdce mu pokleslo. Tak to se Celia dala do vaření. U téhle hudby vždycky vyvářela. To se zas bude v noci plížit do spíše, aby se dojedl nějakou schovanou konzervou.

I v obýváku bylo podezřele uklizeno. Tak to se Celia vrátila dřív z práce v útulku pro ženy v nouzi a začala si hrát na hospodyňku. Jejími občasnými záchvaty se synem docela trpěli. Museli jíst domácí stravu, která byla možná zdravá a výživná, ale bez chuti, v uklizeném domě nemohli nic najít a ve vypraném prádle chyběla od každého páru jedna ponožka.

Jakmile Celia Bradyová opět přenechala domácnost svým chlapům, věci se vrátily do starých dobrých kolejí.

Když Frank vstoupil do kuchyně, jeho nejhorší obavy se potvrdily. Celia cosi zvesela míchala v hrnci, na lince ležel čerstvě upečený domácí chléb, chuti stromové kůry, a žlutá tykev.

Ale jak jí to v tom hladkém culíku slušelo, když pohupovala štíhlými boky do rytmu a podupávala dlouhou bosou nohou.

Na tváři měla nevinný výraz, co vždycky znamenal spíš urputnou cílevědomost. Jakmile si Celia něco usmyslela, vždycky dosáhla svého.

Jako tehdy ve dvaceti, když ji musel zatknout při jedné divoké demonstraci proti pokusům na zvířatech.

První dva týdny svého vztahu strávili hádkami. Další dva v posteli. Odmítla si ho vzít, a tak měli další vážný spor. Teprve po roce společného života ji přesvědčil, protože i on dokázal být patřičně tvrdohlavý.

Nečekaně k ní přistoupil a objal ji zezadu. „Miluju tě, Celie.“

Obrátila se v jeho náruči a lehce ho políbila. „I tak budeš mít k večeři černé fazole s dýní. Je to zdravé.“

Řekl si, že to přežije, protože měl v mrazáku pro takový případ schované malé pizzy. „Sním to, a stejně tě miluju. Jsem tvrdý chlap. Kdepak je Noah?“

„Hraje někde s Mikeem košíkovou. A pak má rande se Sárou.“

„Už zas?“

Celia se musela usmát. „Je to moc milá holka, Franku. A když má Noah odjet na školu, chtějí spolu strávit co nejvíc času.“

„Ještě by se neměl tolik vázat na jedno děvče. Vždyť je mu teprv osmnáct.“

„Franku, po půl roce na koleji zbude ze Sáry jen hezká vzpomínka. Co se děje doopravdy?“

Ani nevzdychl a vzal si od ženy nabízené pivo. „Vzpomínáš na ten případ MacBrideové?“

„Julie MacBrideová?“ Celia povytáhla obočí. „Jistě. Byl to jeden z tvých velkých případů a vždycky znova posmutníš, když ji vidíš v nějakém starém filmu. Ale o co jde? Sam Tanner je přece ve vězení.“

„To jeho dcera.“

„Pamatuju se, zlomila ti srdce.“ Pohladila ho po paži. „Máš ho moc měkké.“

„Starají se o ni prarodiče někde ve Washingtonu. Mají tam nějakou chatu u lesa. Na poloostrově Olympic.“

„Národní park Olympic?“ Celii se rozjasnila tvář. „Tam je nádherně. Kdysi po střední škole jsem tam byla na výletě. Tam dokázali všechny hladové pijavice udržet pěkně v šachu.“

Hladová pijavice byl pro Celii každý, kdo chtěl porazit strom, zbourat starý dům, honit králíky nebo zabetonovat ornou půdu.

„Ty objímačko stromů.“

„Ha, ha. Kdybys aspoň tušil, kolik škody může nadělat těžař, který nechápe...“

„No tak, Cee, nezačínej zas, stačí, že budu jíst fazole s dýní.“

Chvíli špulila pusu, pak pokrčila rameny a chtěla se vrátit k práci. O to příliš nestál, a tak rychle sáhl do kapsy. „Tak si přečti tohle a řekni, co si o tom myslíš.“

„Najednou tě zajímá, co si myslím?“ Ale po přečtení prvních řádků se posadila a bojovný výraz v její tváři se změnil na soucitný. „Chuděrka malá,“ zašeptala. „Tak smutná a tak statečná.“

Pohladila dopis a teprve pak ho vrátila Frankovi a zase se chopila vařečky. „Víš, Franku, společný výlet před tím, než Noah odjede, by nám možná udělal dobře. A kempovat jsme navíc nebyli od jeho tří let, kdy jsi prohlásil, že už tě pod stan nikdo nedostane.“

Polovina tíhy, kterou ten dopis způsobil, byla najednou pryč. „Já tě vážně miluju, Cee.“

Olivie se ze všech sil snažila chovat normálně, aby na ní prarodiče nic nepoznali. Uvnitř byla celá rozbolavělá očekáváním, ale snažila se zastat všechny ranní povinnosti a sníst něco k obědu, aby nevyvolala poznámky o špatné chuti k jídlu.

Bradyovi tu měli být každou chvíli.

Uvítala, když dědu hned po jídle odvolali řešit nějaký problém do kempu, a vymluvila se, že přijde později, třebaže pak neměla moc čisté svědomí.

A tak si uložila ještě zametání terasy a plení záhonků okolo. Z toho místa mohla alespoň dobře pozorovat, kdo přijíždí.

Ruce v rukavicích se jí potily, ale raději si je navlékla, aby pak mohla potřást Bradyovým čistýma rukama jako dospělá. Frank aspoň pochopí, že může o matce a otci slyšet všechno.

Nemohla se mu předvést jako malé děcko, co se ještě bojí oblud.

Raději se naučí sama obludy odhánět, pomyslela si. Pak si navzdory svému předsevzetí bezděky přejela rukou přes tvář a umazala si ji od hlíny.

Oblékla se do džin a trička. Vlasy stažené do culíku protáhla otvorem červené baseballové čepice. Snažila se zůstat čistá, ale kolena kalhot měla přece jen zablácená. Aspoň vypadala kompetentně, utěšovala se.

Už by tu měli být, přemýšlela netrpělivě. Nebo se děda zase vrátí a Franka Bradyho pozná. Dědeček si totiž pamatoval všechno a všechny. Pak by jí jistě nějak zabránil, aby se s ním setkala. Všechny její plány a naděje budou zmařeny, jestli okamžitě nepřijedou.

K jednomu z malých kovových stolků na terase se posadil manželský pár. Brzy jim číšník donesl objednané nápoje a Livvy přišla o svou samotu. Dál zamyšleně plela květinový záhonek a jen maně poslouchala, jak žena předčítá z bedekru informace o trase na zítřejší den.

Obyčejně by jí Livvy pomohla vybírat, protože hosté měli rádi osobní kontakt s místními, ale dnes se na přátelské debaty necítila.

Velkého starého vozu, který drkotal vzhůru po příjezdové cestě, si ihned všimla. Ale muž za volantem byl na Franka Bradyho příliš mladý. Měl hezkou tvář, sluneční brýle a čepici, zpod níž se draly bujné, vlnité a sluncem prosvětlené vlasy.

Pohledná žena vedle něho mohla být jeho matka, ale stejně dobře teta nebo starší sestra.

Promítla si v hlavě seznam rezervací, zda se přihlásil nějaký pár, ale to už si všimla i muže, nataženého na zadním sedadle.

Srdce se jí v hrudi prudce rozbušilo a jeho ozvěnu uslyšela v hlavě. Pomalu vstala, zatímco vůz dojel k chatě a zastavil.

Poznala ho okamžitě. Ani jí nepřišlo divné, že se z její zamlžené paměti vynořil jeho obraz tak jasně, když Frank vystoupil. Najednou věděla přesně, jakou barvu mají jeho oči i hlas a jak jemná byla jeho velká ruka, když ji hladila po tváři.

Podlomila se jí kolena, protože se pomalu otočil a uviděl ji. Rychle si stáhla rukavice a zastrčila je do zadní kapsy kalhot. Ústa měla vyprahlá, ale se zdvořilým úsměvem vykročila směrem k nim.

I Frank jí vyšel naproti.

V tu chvíli přestal pro Livvy okolní svět existovat - i ta žena a mladý muž, chata s lidmi a letní den.

Měla oči jen a jen pro něho, jako tu noc, kdy otevřel dveře jejího úkrytu.

„Já jsem Olivie," řekla přiškrceně. „Děkuju, že jste přijel, detektive Brady." Vztáhla k němu ruku.

Po kolikáté už mu tohle dítě lámalo srdce? napadlo Franka. Ty její vážné oči, úsměv a rozechvělý hlas.

„Jsem rád, že tě zase vidím, Olivie." Vzal ji za ruku a podržel ji. „Livvy. Ještě ti říkají Livvy?"

„Ano." Usmála se trochu veseleji. „Měli jste dobrou cestu?"

„Měli. Rozhodli jsme se jet synovým autem, protože se tam pohodlně vejdeme. Celie?"

Ohlédl se a vzal ženu kolem ramen. Livvy si všimla hlavně toho gesta. Ráda pozorovala, jak se k sobě lidé mají. Žena se k Frankovi přitiskla a přátelsky se usmála. Měla hezké, vlídné oči.

„To je Celia, moje žena."

„Ahoj, Livvy. Tohle je moc krásné místo. Víš, jednou jsem tady už kempovala, když mi bylo jako Noahovi, a nikdy jsem na to nezapomněla. Noahu, tohle je Livvy MacBrideová, chata patří její rodině."

Pohlédl na ni a z dálky zdvořile přikývl. „Ahoj," řekl jen a zastrčil si ruce do kapes. Za temnými skly brýlí ale studoval každý detail její tváře.

Byla vyšší, než čekal. Štíhlejší. Připomněl si obrázek vyděšeného děcka s dlaněmi na uších, kterého se nikdy nezbavil.

„Noah toho poslední dobou moc nenamluví," komentovala to Celia, ale její výraz přiměl Livvy zase k úsměvu.

„Můžete tu zatím nechat auto, než se přihlásíte. Všechny pokoje s výhledem na jezero byly bohužel zabrané, ale máte hezké rodinné apartmá s výhledem na les a s vlastní terasou."

„To zní dobře. Vzpomínám, že jsem si kdysi tuhle chatu fotila." Celia se dotkla Livvyina ramene, aby děvče uklidnila. „Připadalo mi, že tady musela vyrůst, stejně jako ty stromy kolem."

Bylo to důstojné, velké a starobylé stavení. Tři patra pod zkosenou střechou a velká okna, poskytující nádherný výhled do kraje. Dřevo srubu, zesvětlalé věkem, zdobily tmavě zelené spojovací trámy.

Cesty kolem byly dlážděné kamenem a obrostlé kapradinami, stálezenými trvalkami a divokými květinami. Okolí chaty proto působilo přirozeně a jakoby neudržovaně.

„Vůbec nenarušuje prostředí. Ten, kdo ji stavěl, uměl žít v souladu s přírodou, místo aby ji utlačoval."

„To byl můj prapradědeček. Postavil tady menší srub, ale jeho bratr a syn ho pak rozšířili. A taky mu dali jméno," Olivic odolala pokušení otřít si zpocené dlaně do kalhot. „Tady žádný proud nekončí. To má být taková metafora."

„Pro ty, co hledají útočiště a odpočinek na konci nějaké cesty," navrhla Celia vysvětlení a Olivie se radostně usmála.

„Jo, přesně tak. Tak to mysleli. Nejdřív tady měli jen hostinec. Ale my taky chceme chránit přírodu. Rekreační středisko nesmí narušovat čistotu lesů a jezerní oblasti."

„Mluvíš jejím jazykem," mrkl na Livvy Frank. „Moje žena je zarytý ochránce přírody."

„Jako každý myslící člověk," reagovala Olivie a vysloužila si Celiino souhlasné kývnutí.

„Vidím, že si budeme rozumět. Tak co kdybys mě zatím provedla po chatě, než tihle dva silní chlapi odnosí zavazadla?"

Olivie se ohlédla po Frankovi, zatímco ji Celia odváděla pryč. Hořela netrpělivostí si s ním promluvit, ale poslušně otevřela dvojité vstupní dveře do chaty.

„Dovnitř jsem se nepodívala," vysvětlovala Celia. „Jednak jsme na to neměli peníze a pak jsme nad takovým komfortem ohrnovali nos. Patřila jsem tenkrát k prvním hippies."

Olivie překvapeně zamrkala. „Vážně? Nevypadáte jako hippie."

„Svoje korálky už nosím jen při zvláštních příležitostech - třeba na výročí Woodstocku."

„Byl Frank taky hippie?"

„Frank?" Celia se upřímně rozesmála. „Pan Konzervativní? To ne. Ten už se narodil jako policajt - a republikán. No," vzdychla si nakonec, „ale co naděláš... No to je nádhera!"

Zatočila se dokola v prostorné hale, obložené borovým a smrkovým dřevem, které vévodil krb, teď v létě obestavěný květinami, a skupiny pohovek a stolků v přírodních barvách.

V hale sedělo několik hostů u kávy nebo sklenky vína a tiše se kochalo pohledem z oken nebo studovalo turistické příručky. Místnost zdobily výtvory původních obyvatel těchto končin a spolu se záplavou květin tak připomínala spíše prostorný obývák než hotelovou halu. Což byl jistě záměr, uvědomila si Celia.

U recepčního pultu měli službu dva lidé v bílých košilích a zelených vestách.

„Vítejte Na konci proudu.“ Dívka za přepážkou se na Celii přívětivě usmála. „Hodláte se ubytovat?“

„Ano. Celia Bradyová s rodinou. Manžel se synem šli pro zavazadla.“

„Ano, paní Bradyová, vítáme vás.“ Dívka rychle vyhledala příslušnou objednávku v počítači. „Doufám, že jste měli dobrou cestu.“

„Ano.“ Celia si přečetla jméno na cedulce na dívčině košili. „Díky, Sharon.“

„Máte zamluvených pět nocí a rodinný program - to jest každé ráno snídani pro tři, kterýkoli z našich výletů s průvodcem...“

Olivie přestala poslouchat úvodní informace a ohlédla se ke dveřím. Žaludek se jí znovu sevřel, když se objevili Frank a Noah, obložení taškami a batohy.

„Já ti pomůžu, Sharon. Zavedu je na pokoj a všechno jim vysvětlím.“

„Díky, Livvy. S MacBrideovic vnučkou budete v nejlepších rukou. Přeji hezký pobyt, paní Bradyová.“

„Tudy.“ Olivie je vedla z haly chodbou k pokojům. „Fitcentrum tady nalevo je pro hosty zdarma. Skrze něj dojdete k bazénu nebo taky kolem chaty k jižnímu vchodu.“

Pokračovala ve výčtu dalších možností - časy jídel, pokojová služba, půjčovna kol, kánoí, rybářského náčiní...

Na prahu jejich pokoje zadržela dech a úlevně si vydechla, když Celia nadšeně zvolala: „No to je úžasné! Franku, podívej se z okna. To je jako žít docela uprostřed pralesa.“ Okamžitě doběhla ke dveřím na terasu a otevřela je dokořán. „Proč vlastně musíme žít ve městě?“

„Zapomnělas na zaměstnání?“ ucedil Frank.

„Tady je hlavní ložnice a támhle ještě jeden pokoj.“

„Jdu si tam hodit věci,“ oznámil Noah a zamířil na druhý konec obýváku.

„Asi si budete chtít vybalit a zabydlet se.“ Olivie spojila a zase uvolnila ruce. „Mohu vám ještě něco donést nebo vysvětlit... Hm, existují i krátké trasy, kdybyste se chtěli ještě dnes odpoledne trochu projít.“

„Nechceš si zahrát na skauta, Franku?“ usmála se Celia, protože už nedokázala snášet Livvyin prosebný výraz. „My s Noahem budeme nejspíš chvíli lenošit u bazénu. Olivie tě provede kolem a aspoň si trochu protáhneš nohy.“

„Dobrý nápad. Co říkáš, Livvy?“

„Jistě. Můžeme jít i tudy,“ ukázala ke dveřím na terasu. „Začíná tam jedna kratší stezka, na kterou není třeba ani vybavení.“

„To zní skvěle.“ Cestou políbil Celii a přejel jí dlaní po paži. „Za chvíli jsem zpátky.“

„Nespěchej.“ Doprovodila je k terase a pak se mlčky dívala, jak si ta malá slečna odvádí jejího muže k lesu.

„Mami?“

Neotočila se, dokud ti dva nezmizeli ve stínu prvních stromů. „Hmmm?“

„Proč jste mi to neřekli?“

„Co, Noahu?“

„To je přece dcera Julie MacBrideové.“ Celia se zadívala na syna, nonšalantně opřeného ve dveřích pokoje. Tvářil se zvědavě i trochu rozmrzele.

„Ano. Proč?“

„My jsme se nepřijeli toulat po lese a rybařit. Táta to přece nenávidí. Jeho představa dovolené je ležet v hamace vzadu na dvoře.“

Musela se usmát, protože měl naprostou pravdu. „A co si tedy myslíš?“

„Že jsme přijeli za ní. Objevilo se snad něco nového v případu té vraždy?“

„Ne. Nic takového. Vůbec jsem nevěděla, že se o to zajímáš.“

„Proč bych neměl?“ Odrazil se od veřejí a šel si vzít jablko z hezké modré misky na stole. „Byl to přece tátův velký případ, ještě teď se o něm mluví. I on na něj často myslí.“ Noah trhl bradou směrem, kterým otec odešel. „I když to neřekne nahlas. Tak co se děje, mami?“

Celia pokrčila rameny. „To děvče - Olivie - mu napsalo. Měla spoustu otázek. Děda s babičkou jí toho asi moc neřekli a o tom dopise ani nevědí. Tak jí prostě dáme možnost si s Frankem promluvit.“

„Jasně.“ Noah se zakousl do jablka a pohlédl za otcem a tou vysokou dívkou se světlými vlasy. „Jen mě to zajímalo.“

8

Vysoké kmeny je obestoupily, jako by za nimi zaklaply mříže nějakého starobylého vězení. Frank očekával otevřený prostor a krásné vyhlídky a najednou se ocitl v tajemném příšeří, plném podivných, primitivních tvarů.

Vzduch byl těžce nasáklý vlhkostí a pachem hniloby. To by se cítil příjemněji v tmavé zadní uličce v Los Angeles.

Přistihl se, jak se ohlíží přes rameno, a zalitoval, že nemá zbraň.

„Už ses tu někdy ztratila, Livvy?“

„Ne, ale někteří turisté ano. Měli byste s sebou radši nosit kompas a držet se vyznačených stezek.“ Zvedla hlavu a zkoumavě si ho prohlédla. „Vy asi taky budete turista z města.“

Usmál se tomu označení. „To sedí.“

Humor přece jen její tvář trochu rozjasnil. „Teta Jamie říká, že ona je už taky taková. Ale i ve městě se člověk přece ztratí, ne?“

„Asi ano.

Sklopila hlavu a zpomalila krok. „Je od vás hezké, že jste přijeli. Myslela jsem, že už si na mě ani nepamatujete.“

„To víš, že pamatuju, Livvy.“ Dotkl se její paže, ale pocítil ztuhlost a sebekontrolu, jaká u dvanáctiletého dítěte nebyla obvyklá. „Často jsem přemýšlel, jak se asi máš.“

„Děda s babičkou jsou super. A tady se mi moc líbí. Neuměla bych žít jinde. Lidi sem sice jezdí jen na prázdniny, ale pro mě je to domov.“ Vysypala to ze sebe velkou rychlostí, jako by potřebovala říct všechno pozitivní, než obrátí list.

„Vy máte moc hezkou rodinu,“ začala.

„Díky. Myslím, že si ji i nechám.“

Krátce se usmála. „Já taky. Ale... Tohle je matečné polínko,“ ukázala na shnilé dřevo na zemi, aby se uklidnila. „Když spadnou starý strom nebo větev, dají vzniknout mnoha novým rostlinkám. Tady když něco zemře, něco nového se může narodit.“

Znovu vzhlédla, ale nazládé oči měla zvlhlé. „Proč zemřela moje maminka?“

„Na to neumím odpovědět, Livvy. Na to se vždycky odpovídá moc těžko a je to na mé práci nejobtížnější.“

„Ale byla to tragédie, viďte? Zemřela moc krásná a hodná paní. Že byla krásná a hodná?“

„Ano, to byla.“

Přikývla a mlčky pokračovala v cestě, dokud si nebyla jistá, že zahnala slzy. „Ale otec takový nebyl. Nemohl být. Přesto se do něho zamilovala a vzala si ho.“

„Tvůj otec měl problémy.“

„S drogami,“ reagovala klidně. „Četla jsem o tom v novinách, které si babička schovala na půdě. Vzal si nějakou drogu a pak maminku zabil. Nemohl ji mít rád. Nemohl milovat nikoho.“

„Livvy, život nikdy není tak jednoduchý a tak černobílý.“

„Když máme něco rádi, tak se o to přece staráme a chráníme to.“ V hlase jí zazněl hněv. „Tvrdil, že to neudělal, ale udělal to. Já jsem ho viděla.

Pořád a pořád bych to mohla vidět.“ Stiskla rty. „Taky by mě zabil, kdybych neutekla.“

„To nevím.“ Jak měl na tohle odpovědět dítěti? „Možná.“

„Vy jste s ním přece potom mluvil.“

„Ano, to je součást mé práce.“

„Je šílený?“

Frank otevřel ústa a zaseje zavřel. „Soud si to nemyslel.“

„A co vy?“

Povzdechl si. Povšiml si, jak obcházejí v kruhu kolem chaty. Zahlédl odlesk skel restaurace. „Livvy, myslím, že byl slabý a drogy k tomu ještě přispěly. Kvůli nim věřil nepravdám a byl schopen zabít. Tvoje maminka se s ním rozešla, aby tě ochránila, a taky nejspíš proto, aby ho tím přiměla k léčení.“

Ale nebylo to nic platné, pomyslela si Olivie.

„Když s námi nebydlel, jak se tu noc dostal do domu?“

„Zdálo se, že mu otevřela.“

„Protože ho pořád milovala,“ potřásla hlavou, než stačil Frank něco říct. „Já vím. A bude ve vězení navždycky?“

Žádné navždycky není, uvažoval Frank. „Dostal dvacet let až doživotí. Prvních patnáct let bez možnosti krácení.“

Livvy soustředěně přivřela oči. Patnáct let sice ještě nebyla na světě, ale zas tak dlouhé se jí to nezdálo. „Znamená to, že by ho za pár let mohli pustit? I po tom co udělal?“

„To je složitější. Právní systém...“ Jak jí jen vysvětlit jeho záludnosti? „Půjde před komisi, která to prověří.“

„Ale v té komisi jsou lidi, kteří o tom nic nevědí. Kteří tam nebyli a je jim to fůk.“

„To ne. Můžu tam zajít i já.“ Ano, rozhodl se, půjde a bude mluvit za to dítě. „Můžu oslovit komisi jako někdo, kdo se případu účastnil.“

„Děkuju.“ Snažila se zadržet nové slzy a vztáhla k němu ruku. „Děkuju, že jste se mnou o tom mluvil.“

„Livvy.“ Chopil se její ruky a druhou ji pohladil po tváři. „Můžeš mi zavolat nebo napsat, kdykoli se ti zachce.“

„Vážně?“

„Budu moc rád.“

Trochu se uklidnila. „Tak jo. A doufám, že se vám všem tady bude líbit. Kdybyste chtěli, můžu vás přihlásit na nějakou procházku s průvodcem nebo vám doporučit, kam byste mohli zajít sami.“

Frank se na ni usmál. „Půjdem rádi, ale jedině s tebou jako průvodkyní. Chceme totiž jen to nejlepší.“

Vážně se na něho zadívala. „Trasa Skyline má jen jednatřicet mil.“ Když mu spadla čelist, potutelně se usmála. „Dělám si legraci. Vezmu vás na kratší, kde si můžete udělat hezké fotky.“

„A čemu teda říkáš kratší?“

Zářivě se usmála, až ho to překvapilo. „Jen pár mil. Uvidíte bobry a orlovce. Na chatě vám připraví oběd s sebou, pokud byste měli chuť na piknik.“

„Ujednáno. Takže zítra?“

„Dohodnu se s dědou, ale určitě to půjde. Stavím se pro vás o půl dvanácté.“ Ještě krátce pohlédla na jeho kotníkové tenisky. „Pohorky by byly lepší, ale tyhle taky stačí. Nashle zítra.“

„Livvy?“ zavolal za ní, než zmizela mezi stromy. „Neměl bych si koupit kompas?“

Usmála se přes rameno. „Já vás neztratím.“

Rychle odešla co nejdál, dokud si nebyla jistá, že ji nikdo nemůže vidět. Pak usedla na pařez, objala se a dovolila si plakat.

Slzy ji pálily v očích i v hrudi. Ale když uschly, mohla se konečně volně nadechnout, a cítila se lépe.

V té chvíli, ve svých dvanácti letech, se rozhodla, jak bude žít svůj život. Naučí se všechno o lese, jezerech a horách, které byly jejím domovem. Bude žít a pracovat na místě, kde vyrostla její matka.

A časem zjistí všechno o ní i o muži, co ji zabil. Bude s láskou vzpomínat na ni a z duše nenávidět jeho, ale hlavně se nikdy tak jako matka nezamiluje.

Zůstane svou vlastní paní, počínaje tímhle okamžikem.

Omyla si tvář v potůčku a pak tiše seděla, dokud si nebyla jistá, že všechny známky pláče zmizely. Dědu a babičku musí přece taky chránit - to byl další slib, který si dala. Postará se, aby jim nikdy ničím nezpůsobila další bolest.

A tak když vyšla z lesa a spatřila dědečka sehnutého nad květinovými záhony, přišla si k němu s úsměvem kleknout, aby mu pomohla s plením. „Právě jsem to dělala i u chaty. Ty záhonky tam moc hezky kvetou.“

„V tomhle jsi celá po mně,“ mrkl na ni, „po babičce sotva.“

„Ta má zas pěkné kytky doma. Na chatě se zrovna ubytovala jedna rodina,“ prohodila jakoby nic. Nechtěla vysloveně lhát, a tak se rozhodla pro polopravdu. „Ta paní říká, že už tady jednou byla, ale otec a syn by

nejspíš nepoznali křoví od dikobraza. Zítra bych je ráda vzala na krátkou trasu, asi k jezeru Irely, podél řeky, aby mohli fotit.“

Rob dosedl na paty a na čele mu naskočila vráska. „Já nevím, Livvy.“

„To bude fajn. Cestu znám a chtěla bych se už začít učit provádět. Je to jen k Irely. Když mi to půjde, mohla bych během léta natrénovat další stezky nebo připravit programy pro děti. A až vyrostu, budu dělat i noční túry a stanu se ochranářkou, jako v národním parku. Jenže já budu lepší, protože jsem tady vyrostla a je to můj domov.“

Pohladil ji hřbetem ruky po tváři. Najednou v ní viděl Julii, když mu se stejným výrazem vyprávěla o snech stát se velkou herečkou. Ten sen ji pak odvedl daleko. Oliviin sen by vnučku naopak udržel doma.

„Jsi tak mladá, že si to můžeš ještě mockrát rozmyslet.“

„Nerozmyslím. Ale musím zkusit, jestli v tom budu dobrá a jak moc se mi to bude líbit. A ráda bych začala už zítra.“

„Takže jen k Irely?“

„Tomu pánovi jsem včera ukázala cestičku kolem chaty a on začal mít strach, že se ztratíme.“ Spiklenecky se uculila. „Myslím, že dál než k Irely to nezvládnou.“

Věděla, že má vyhráno, a tak vstala a oprášila si džíny. „Půjdu se podívat, jestli babička nechce pomoct s večeří.“ Ještě se zarazila a objala dědu kolem krku. „Chci, abys na mě byl jednou pyšný.“

„To už jsem, děvenko.“

Přitiskla se k němu silněji. „Jen počkej,“ zašeptala a zaběhla do domu.

Olivie přišla přesně na čas. Řekla si, že dochvilnost a připravenost budou pro její život velmi důležité.

Vyrazila raději dřív, aby stihla vyzvednout krabičky s obědem, a sbalila je do batohu. Věděla, že už teď je poměrně silná, a těšila se, že později ještě zesílí.

Zkontrolovala, zda má kompas, nůž, vodu v lahvích, plastikové sáčky na odpadky, fotoaparát, lékárničku a notes s tužkou.

Předcházející večer strávila tři hodiny studováním informačních materiálů, aby mohla Bradyovým dopřát poučné a zábavné odpoledne.

Když se blížila zadním vchodem k jejich apartmá, uviděla na terase Noaha v jednom z proutěných křesílek. Dlouhé nohy, navlečené v těsných, odřených džínách, měl v kotnících zkřížené, na uších walkmana a na očích tmavé brýle. Livvy si uvědomila, že ani neví, jak vypadá bez nich. Mokré vlasy ze sprchy nebo bazénu si sušil na slunci.

Připadal jí jako rocková hvězda.

Studem se začervenala, ale pak statečně narovnala ramena. Pokud se má stát průvodkyní, nesmí se přece stydět před kluky ani nikým jiným. „Ahoj.“

Pohnul hlavou a přestal bubnovat prsty do stolu. Připadlo jí, že měl do té chvíle oči za brýlemi zavřené a vůbec ji neviděl přicházet.

„Jo, ahoj.“ Vypnul hudbu, kterou si pouštěl do uší. „Zajdu pro ostatní.“

Když vstal, musela zaklonit hlavu, aby mu dohlédla do tváře. „Už jsi vyzkoušel bazén?“

„Hm.“ Usmál se na ni a srdce mladé ženy v dětském hrudníčku se pohnulo. „Voda je pěkně studená.“ Otevřel dveře do pokoje. „Hej, zálesačka je tady.“ Zezadu z ložnice se ozvala nezřetelná odpověď a Noah se obrátil zpět k Olivii. „Můžeš si klidně sednout, máma není nikdy hotová včas.“

„Není proč spěchat.“

„To je fajn.“

Napadlo ji, že by bylo nezdvořilé stát, když jí nabídl sezení, a tak usedla na podlahu terasy. Pak se ponořila do mlčení, které zčásti maskovalo plachost a zčásti nezkušenost.

Noah si prohlížel její profil. Ta holka ho zajímala kvůli spojitosti s jeho otcem i s Julií MacBrideovou, a musel přiznat, že i s vraždou. Vraždy ho fascinovaly.

Zeptal by se jí na to, kdyby ho za to rodiče nestáhli z kůže. Možná by to risknul i tak, jenže mu v paměti utkvěla představa dítěte s uslzenou tvářičkou a rukama přitisknutýma na uši.

„Tak... co tady pořád děláš?“

Pohlédla jeho směrem a pak zase stranou. „Tak různě.“ Ta podivná otázka ji zaskočila.

„Aha, to my v Kalifornii neznáme.“

„No, pomáhám v kempu a tady na chatě, chodím do lesa a chytat ryby. Učím se všechno o zvířatech a rostlinách.“

„A kam chodíš do školy?“

„Babička mě učí doma.“

„Doma?“ Sklepl si brýle, takže zahlédla jeho temně zelené oči. „To musí být dobrý.“

„Je na mě dost přísná,“ zamumlala Olivie a pak úlevně vyskočila, protože se objevil Frank.

„Celia už vykračuje. A já bych měl asi sehnat nějaký oběd s sebou, ne?“

„Už ho mám,“ nadhodila si Livvy batoh. „Studené kuře, bramborový salát, ovoce a koláč. Sal, náš šéfkuchař, peče ten nejlepší.“

„Neměla bys to táhnout sama,“ řekl Frank, ale Livvy ustoupila.

„Je to moje práce.“ Pak zahlédla Celii a znovu zrozpačitěla. „Dobrý den, paní Bradyová.“

„Ahoj. Dneska ráno jsem zahlédla oknem laňku. Vynořila se z mlhy jako pohádková bytost, ale než jsem našla foťák, byla pryč.“

„Nejspíš uvidíte další. Jelenů je tady spousta. A někdy se objeví i los Rooseveltův.“

Celia si poklepala na fotoaparát na krku. „Tentokrát jsem připravená.“

„Tak můžeme vyrazit.“ Olivie si už nenápadně prohlédla jejich oblečení a boty. Na kratší výlet by to mohlo stačit, pomyslela si. „Přerušte mě, když se budete chtít na něco zeptat nebo si odpočinout. Nevím, kolik toho víte o Olympicu nebo o deštných pralesích vůbec,“ začala vykládat a vyrazila do lesa.

Přednášku měla už pečlivě nacvičenou a snažila se je zaujmout, podobně jako tetu Jamii.

Když se ale zmínila o medvědech, Celia vůbec nevypískla. Jen si povzdechla: „Jé, taky bych nějakého chtěla vidět.“

„Jéžiš, mami, jen to ne.“

Celia se zasmála a vzala Livvy kolem ramen. „Beznadějný městský typ, co? Vlastně oba dva. S nimi budeš mít spoustu práce.“

„To nic, aspoň se procvičím.“

Ukazovala jim druhy stromů, ale měla dojem, že to zajímá jen Celii. Noah zpozorněl až ve chvíli, kdy mu v korunách stromů ukázala orla. Teprve když sešli k řece a krajina se otevřela, jejich tváře se rozjasnily.

„To je Quinaultovo údolí,“ vysvětlila jim, „táhne se až k moři a Olympic roste na jeho vnějším úbočí.“

„Bože, to je nádhera, že to člověku bere dech.“ Celia už horlivě fotografovala. „Koukni, Franku, jak se ty bílé a zelené hory zabodávají do modrého nebe. Jako by člověk fotil nějaký obraz.“

Olivie rychle vzpomínala, co vlastně o horách ví. „Hora Olympus má vlastně jen dva tisíce čtyři sta metrů, ale protože se zvedá z lesa, který leží v úrovni mořské hladiny, zdá se vyšší. Je na ní myslím šest ledovců. My teď stojíme na západním svahu.“

Vedla je dál po břehu řeky a upozorňovala na důkladné stavby bobrů a vzácné druhy blatouchů. Cestou potkávali další skupiny turistů.

Celia se často zastavovala kvůli focení a oba muži na ni trpělivě čekali. Vyfotila si i červenou žabku, kterou jim Livvy chytila, a nadšeně se rozesmála, když zvířátko slabě zakuňkalo. Překvapila Olivii, protože si žabku prstem pohladila. Livvy ještě nepotkala ženu, které by něco

takového udělalo radost. Když žábu zase pustily, smály se na sebe jako spojenkyně.

„Tvoje matka našla spřízněnou duši," poznamenal Frank.

V tu chvíli se však po cestě proti nim hnalo batole, které uteklo volajícím rodičům. Zakoplo a skončilo na loktech a kolenou přímo před Olivií a rázem začalo kvílet jako poplašná siréna.

Livvy se sehnula, ale Noah ji předběhl a zvedl chlapečka do náruče. „Ale nebreč, cvrčku."

„Scotty! Říkala jsem, že nemáš utíkat," doběhla k nim zadýchaná matka. „Teče mu krev. Rozbil si kolena," sdělovala nešťastně manželovi.

„Kruci. Ukaž, zlato, jak je to zlé?"

Chlapec křičel a vzlykal. Olivie rychle sundala batoh. „Tak to trochu očistíme. Mám s sebou vodu a lékárničku."

Počínala si tak sebejistě, že Frank zadržel Celii.

„Musíte ho trochu přidržet," řekla. „Neošetřím mu to, když kope."

„Já vím, že to bolí, miláčku. Pofoukáme bebí." Matka líbala děcko na tváře. „Očistíme to. Děkuji." Vzala si od Olivie navlhčený ubrousek a bojovala s uplakaným synem.

„Je to jen pár škrábanců," těšil ho vyděšený otec. Když jim Livvy podala lahvičku s dezinfekcí, Scotty se rozječel nanovo.

„Hele, já vím, co bys potřeboval," Noah vytáhl z kapsy čokoládovou tyčinku a zamával jí chlapci před nosem. „Trochu si zkazit chuť na oběd."

Scotty na tyčinku zíral skrze oči plné slz. Rty se mu zachvěly, ale už jen tiše zafňukal. „Čoko."

„To si piš. Máš rád čokoládu? Ale tohle je zvláštní tyčinka - jen pro statečné kluky. A ty budeš statečný, viď?"

Chlapec popotáhl a hmátl po sladkosti, aniž si všiml, že mu matka obvazuje koleno. „Jo."

„Tak tady máš." Na poslední chvíli Noah ještě ucukl. „Na něco jsem zapomněl. Smím to dát jen někomu jménem Scotty."

„Já jsem Scotty."

„Vážně? Tak to bude pro tebe."

„Díky. Mockrát děkuju." Matka si posadila rozesmátého kluka na bok a volnou rukou si shrábla vlasy z čela. „Zachránili jste nás."

Olivie vzhlédla od lékárničky. „Měli byste ji s sebou taky nosit. Na chatě Na konci proudu je k dostání."

„Koupím ji a pohotovostní čokoládu taky. Díky." Obrátila se k Frankovi s Celií. „Máte skvělé děti."

Olivie ji chtěla opravit, ale pak raději sklopila hlavu. Jen Celia si všimla jejího nešťastného výrazu. „Z vás dvou je suprový tým," poznamenala vesele. ‚Ale nějak jsem z toho dostala hlad. Kdy bude oběd, Liv?"

Olivie zamrkala. Liv, pomyslela si, to znělo jako jméno chytré a silné holky. „Kousek po proudu je jedno pěkné místo na piknik. S trochou štěstí uvidíte i bobry, nejen jejich přehrady."

Vybrala jim krásné zátiší pod stromy poblíž cesty, odkud byl hezký výhled na řeku i hory. Nebe bylo jasně modré a vzduch teplý. Prožívali jeden z nejkrásnějších letních dnů, jaký poloostrov mohl nabídnout.

Olivie se s jídlem posadila trochu stranou. Chtěla Bradyovy chvíli pozorovat pospolu. Chovali se k sobě mile a přívětivě. Později, když na tuhle hezkou chvilku vzpomínala, pochopila, že měli sehraný rytmus. Ladili v pohybech, mlčení i žertovných průpovídkách.

A také si uvědomila, že i když ji prarodiče velmi milují, takové spojení u nich nefunguje.

Stála mezi nimi celá generace a bohužel i smrt její matky.

V tu chvíli cítila hlavně smutek a mírnou závist. A styděla se za to. „Zajdu trochu níž," zkusila nenucené vstát. „Kdybych zahlédla bobry, zavolám vás."

„Chudinka malá," zašeptala Celia za odcházející dívkou. „Je tak osamělá. Možná ani sama netuší, jak moc."

„Její prarodiče jsou skvělí lidé, Celie."

„Věřím, ale kde jsou další děti? Vrstevníci, se kterými by si o prázdninách měla hrát."

„Nechodí dokonce ani do školy," ozval se Noah. „Prý ji babička učí doma."

„Zavřeli ji do skleníku. Moc krásného, to je fakt," Celia se rozhlédla kolem, „ale zavřeli."

„Bojí se o ni a mají k tomu důvod."

„Já vím, ale co budou dělat, až vyletí z hnízda? Nebo co když ne?"

Noah vstal. „Podívám se tam taky. Bobra jsem nikdy neviděl."

„Má laskavé srdce," poznamenala jeho matka po chvíli.

„Hm a taky je zvědavý jak opice. Doufám, že z ní nezačne tahat informace."

„Měl bys mu trochu víc věřit, Franku."

„Kdybych nevěřil, běžel bych taky honit bobry. Ale já si schrupnu." Pak se natáhl a položil si hlavu ženě do klína.

Noah ji našel sedět tiše a nehybně na břehu. Ten pohled se mu vryl do paměti - jinak, a přece stejně silně jako obraz dítěte prchajícího z domu plného bolesti.

Teď seděla s napřímenými zády, zlatavé vlasy strčené pod čepicí, a pozorovala, jak čistá, dravá řeka rychle ubíhá.

Už se se svou bolestí učila žít.

Jako by se zastavila na konci svého soukromého proudu, napadlo ho.

Prudce se otočila, jakmile zaslechla jeho kroky, a chvíli se mu upřeně dívala do tváře těma vážnýma medovýma očima. Noah usedl vedle ní.

„Chodívají si sem hrát," řekla tiše. „A lidi jim ani moc nevadí. Už si na ně zvykli. Ale musíme být zticha."

„Ty asi trávíš hodně času takhle venku, co?"

„Pořád je na co se dívat." Nespouštěla oči z řeky. V jeho přítomnosti se cítila podivně a nedokázala říct, zda je to bušení srdce příjemné. „Je to asi hodně jiné než v Los Angeles."

„To určitě." V tomhle období života představovalo Los Angeles pro Noaha celý svět. „Ale tady to není špatný. Víš, naše máti je do přírody hrr. Pořád zachraňuje velryby, hnízdiště sov nebo tak. Vážně tím žije."

„Kdyby bylo takových lidí víc, nemuseli bychom nic zachraňovat."

Řekla to s takovým zápalem, že se musel usmát. „To ona tvrdí taky. Ale já s tím mám trochu problém. Mně by stačil i park s basketbalovým hřištěm."

„Tak tos asi nikdy nebyl na rybách."

„A proč?" vyslal k ní takový úsměv, že se jí srdce rozbušilo o něco silněji. „Stačí zajít do McDonalda a dát si rybí sendvič."

„Pitomost."

„Hele? Pitomost je spíš napíchnout bezbranného červa na háček a utopit ho, abys dostala nějakou krásnou, lesklou rybičku." Potěšilo ho, jak dospěle a pobaveně se usmála. „To je hrůza."

„Ne, to je umění," opravila ho a chvíli pozorovala jeho místo vody. „Není snad ve městě plno lidí, aut a smogu?"

„To jo." Lehl si a opřel se o lokty. „Proto se mi tam líbí. Pořád se tam něco děje."

„To tady taky. Koukni." Zapomněla na rozpaky a dotkla se dlaní jeho kolena.

Proti proudu zvesela plaval párek bobrů. Jejich mokré hlavy se leskly, jak kolem sebe vířili vodu, prozářenou sluncem. V tu chvíli se na druhé straně řeky zvedla volavka a majestátně jim přelétla nad hlavou a na chvíli je zastínila silnými křídly.

„Žes tohle ve městě nikdy neviděl?“

„To asi ne.“

Radoval se z pohledu na bobry. Byli vážně rozkošní, jak kolem sebe šplíchali a převraceli se na záda. „Ty o mé matce víš.“

Noah prudce vzhlédl. Znovu upřeně pozorovala vodní hladinu. Doufal, že se jí bude moci zeptat na spoustu věcí, pokud dostane příležitost. Ale teď, když mu ji sama nabídla, to nedokázal.

Byla přece jen ještě malá. „Jo. Hrozná věc.“

„A viděl jsi ji někdy ve filmu?“

„Jasně. Mockrát.“

Olivie stiskla rty. Musela to vědět a on jí určitě odpoví. Snad s ní nebude zacházet jako s děckem, co potřebuje ochranu. „A jaká byla?“

„Copak jsi žádný její film neviděla?“ Když zavrtěla hlavou, ošil se a přemýšlel, co na to říct. Nejlepší odpověď, říkala jeho matka, byla často prostá pravda. „Moc dobrá. Já mám teda radši akční filmy, ale v televizi jsem se na ni díval. Byla vážně krásná.“

„Já nemyslím, jak vypadala,“ vyhrkla skoro uraženě, „ale jaká byla herečka.“

„No, výborná. Člověk jí uvěřil. O tom to přece celé je.“

Olivie se uvolnila. „Ano,“ přikývla, „odešla odsud, protože chtěla hrát. Potřebovala jsem vědět, jestli byla dobrá. ‚Člověk jí uvěřil,' „ zašeptala si pro sebe, jako by si tu větu chtěla navždy zapamatovat. „Tvůj otec... on sem přijel kvůli mně. Je to moc prima člověk. Měl bys to vědět. Máš rodiče, kteří se dokážou starat o druhé.“

Pak vyskočila. „Zajdu pro ně, aby se taky podívali na bobry, než půjdeme dál.“

Noah zůstal na místě. Nezeptal se jí na nic z toho, co mu vězelo v hlavě, ale ona sama mu jednu odpověď dala. Jaké to je, být dcerou slavné ženy, která zemřela násilnou smrtí?

Divné. Moc a moc divné.

Noah

Na pravdu musejí být vždy dva —
jeden, co mluví, druhý, co poslouchá.

HENRY DAVID THOREAU

9

Washingtonská státní univerzita, 1993

Neměl být proč nervózní. Noah se snažil uklidnit, zatímco před hezkým dvoupodlažním domem kontroloval adresu ve svých poznámkách. Tuhle výpravu plánoval už velmi dlouho. Ale právě proto, uvědomil si, když zaparkoval pronajaté auto u chodníku v téhle slušné čtvrti, si vůbec nebyl jistý sám sebou.

Možná cítil, že se dnes jeho život nějak změní. Olivie MacBrideová by znova mohla změnit kurz, který si nastavil. Ale bez rizika člověk ničeho nedosáhne, přesvědčoval se.

Rychle si prohrábl vlasy. Nesmí to brát moc osobně. Přesto zalitoval, že se před touhle cestou nedal ostříhat.

Ale byl přece na prázdninách. Nebo ne?

Měl dva týdny volna. Pracoval v novinách, kde se pokoušel uvést jako dobrý sloupkař - specialista na zločiny. Ale tahle práce ho příliš neuspokojovala. Před příběhy, jaké by rád psal, dostávala často přednost politika, podivné nápady editora nebo reklama. Jenže on by rád psal po svém.

Proto se ocitl tady. Kvůli prvnímu velkému příběhu, který se rozhodl zpracovat, a na nějž nikdy nezapomněl. Kvůli vraždě Julie MacBrideové.

A klíč k příběhu se skrýval právě ve druhém patře tohoto domu se čtyřmi studentskými byty. V domě pro ty, kdo si séparé mohli dovolit, dodal v duchu. Anebo pro ty, kteří víc toužili po soukromí a klidu, místo rušného života na koleji.

On sám si bydlení na kolejích losangeleské univerzity kdysi užil do sytosti. Prvních pár semestrů sice strávil na divokých mejdanech s holkami nebo zabraný do filozofických debat, kterým jen velmi mladí mohou rozumět, ale potom se uklidnil.

Chtěl přece diplom ze žurnalistiky a rodiče by ho přetrhli, kdyby se nechal vyhodit.

Tyhle dva důvody na něj měly zhruba stejný účinek. Ale co pohánělo Olivii, uvažoval?

Třebaže po třech letech práce pochopil, že v něm srdce reportéra netluče, přece jen se ve své branži vyznal a uměl vyhledat informace. Věděl tedy, že maturovala se samými jedničkami a zapsala se na studium přírodních věd. Po jednom roce na společné koleji se ale přestěhovala na privát.

Nepatřila do žádných klubů a spolků, zato si nabrala dva extra předměty, a přesto měla vynikající prospěch.

Z toho vyplývalo, že se poctivě, nebo spíš posedle soustředila jen na studium.

Ale některé věci z počítače nevytáhl. Nikde nezjistil, po čem toužila a v co věřila.

A jak dnes zvládala tragédii své rodiny.

Proto se s ní musel seznámit. Aby mohl napsat knihu, která už dlouho krystalizovala v jeho hlavě, bylo třeba proniknout do jejího myšlení.

Neustále v sobě nosil představu malé uplakané dívenky a té dospívající s vážnýma očima. Vstoupil do domu, rozděleného v každém patře na dvě symetrické obytné části, a byl zvědavý, Co uvidí teď.

Vyšel po schodech a našel prostou cedulku s označením 2B. Žádné jméno, jen číslo, pomyslel si. MacBrideovi pořád střežili své soukromí jako poslední zlatou minci v prázdném váčku.

„S tím je konec," zašeptal a stiskl zvonek.

Předem si připravil několik možných počátečních proslovů, protože věřil, že je třeba být flexibilní, dokud nenajde pevnou půdu pod nohama. Když ale otevřela dveře, všechny původní plány se mu vytratily z hlavy, jako voda z děravého vědra. Pomalu, ale nenávratně.

Nebyla oslnivě krásná, alespoň ne v porovnání se svou matkou. A bylo nemožné si na ni nevzpomenout při pohledu do stejných očí, pod stejně výrazným obočím a korunou zlatých vlasů.

Tahle vysoká, štíhlá žena s přídavkem jisté sebevědomé síly byla ale překvapivě sexy. Vlasy jí od minulého setkání o něco ztmavly, přesto byly svědejší než ty výrazné oči, a stažené do copu, takže ponechávaly tvář obnaženou.

Dětské rysy se vyostřily ve výraz mladé ženy, který Noahovi vždycky připadal tak trochu kočičí.

Měla džíny, triko s logem školy, bosé nohy a lehce otrávený výraz.

Uvědomil si, že na ni jen hloupě zírá a zubí se.

Povytáhla jedno to uhrančivé obočí a Noah cítil, jak se k radosti z nového shledání přidala i tělesná touha. „Hledáš asi Lindu, ale ta bydlí naproti, v 2A.“

Pronesla to jako naučenou větu, ale hlasem mnohem hrdelnějším, než si pamatoval.

„Nehledám Lindu, ale tebe.“ Hlavou mu prolétla myšlenka, že to tak asi bylo vždycky. Absurdní, odehnal ji rychle. „A právě jsi pošlapala moje sebevědomí, že si na mě nevzpomínáš.“

„Proč bych měla...?“ Odmlčela se a soustředěněji na něj pohlédla, když už ho nemohla považovat za jednoho z těch otravu, co se shlukovali kolem sousedky odnaproti. Pak pootevřela rty a rozšířila oči. „Ty jsi Noah. Noah Brady. Frankův syn.“ Přelétla pohledem za jeho rameno. „Je tady...?“

„Ne, jsem tu sám. Máš chvilku?“

„Ano, jistě. Pojď dál.“ Ohromeně ustoupila. Právě ji vytrhl z práce na symbióze kořenových systémů hub. Najednou musela pátrat po vzpomínkách na minulost.

Na romantický zájem, který k němu ve dvanácti pocítila.

„Uvařím kávu anebo by sis možná dal něco studeného?“

„Obojí zní dobře.“ Rozhlédl se po upraveném pokoji s psacím stolem, počítačem, modrou pohovkou a krémovými stěnami. „Máš to tu hezké.“

„Ano, líbí se mi tu.“ Také si poprvé v životě mohla užít bydlení o samotě.

Nezačala se jako jiné ženy točit po pokoji a omlouvat za nepořádek. Prostě jen stála a dívala se na něho, jako by nevěděla, co říct.

Ale on na tom byl stejně.

„No... hned jsem zpátky.“

„Nespěchej.“

Následoval ji do kuchyňky a znovu ji uvedl do rozpaků, protože se do tak malého prostoru, vyplněného sporákem, dřezem a pracovní deskou, sotva vešli.

Postavil se tedy co nejdál k oknu, ale i tak se téměř dotýkali rameny. Olivie na takový kontakt s muži nebyla zvyklá. „Tak colu, nebo kávu?“ zeptala se a nahlédla do lednice.

„Cola stačí. Díky.“

Vzal by si od ní plechovku, ale už se natahovala pro sklenici.

Proboha, Olivie, kárala se v duchu, otevři pusu a něco řekni. „Co vlastně děláš ve Washingtonu?“

„Jsem na dovolené.“ Usmál se na ni a bušení srdce, které pocítila před šesti lety, se ozvalo znovu, jako by nikdy nepřestalo. „Pracuju pro L. A. Times.“ Voněla mýdlem a šamponem a pak ještě něčím jemnějším. Vanilkou, ano, jako ty svíčky, co měla ráda jeho matka.

„Takže jsi reportér.“

„Vždycky jsem chtěl psát.“ Vzal si sklenici. „Jen jsem si to uvědomil až na vysoké.“ A protože vycítil její ostražitost, řekl si, že s pravým důvodem své cesty raději počká. „Mám pár týdnů volna a kámoš, se kterým jsem se chtěl povalovat na pláži, nakonec nemohl. Tak jsem se rozhodl vyrazit na sever.“

„Takže tu nejsi za prací.“

„Ne.“ To byla přece pravda, absolutní pravda, přesvědčoval se. „Jsem tu sám za sebe. A rozhodl jsem se tě vyhledat, protože jsi jediná, koho v tomhle státě znám. Jak se ti líbí na škole?“

„Moc.“ Ve snaze co nejvíce se uvolnit, ho vedla zpátky do obýváku. „Občas se mi sice stýská, ale kvůli učení na to nemívám čas.“

Posadila se na pohovku v domnění, že si vezme židli, ale usedl bezelstně vedle ní a natáhl si nohy. „Na čem to pracuješ?“ kývl směrem k počítači.

„Píšu o houbách.“ Zasmála se a nervózně usrkla z plechovky. Byl na něj hezký pohled - na ty sluncem vyšisované hnědé vlasy, zelené oči, co jí připomněly domov, a bezstarostný, smyslný úsměv.

Vzpomněla si, že jí kdysi připadal jako rocková hvězda. Ale to se nezměnilo.

„Studuju přírodní zdroje.“

Už už chtěl říct, že všechno ví, ale zarazil se. Musel by začít vysvětlovat. A tak mlčel a pocítil chabý záchvěv viny. „To sedí.“

„Jasně,“ přikývla. „Jak se vede tvým rodičům?“

„Dobře. Jednou jsi mi řekla, že si jich mám vážit. Tak to teda dělám.“ Zadíval se na ni příliš dlouze, takže jí krev, kterou zatím muži nechávali

chladnou, začínala vřít. „Teď, když jsem se od nich odstěhoval, možná ještě víc. Odstup dospělého dítěte, znáš to...“

„Znám.“

„Ještě pracuješ na vaší chatě?“

„Jen v létě, a když mám volno.“ Dívají se na ni jiní muži taky tak? uvažovala. Jako by jen na její tváři záleželo. Copak by si toho nevšimla? „A ty? Naučil ses někdy rybařit?“

„Ne,“ zasmál se a dotkl se lehce její ruky.

„Takže pořád jen rybí sendviče u McDonalda?“

„Jasně. Ale občas si dopřeju i něco lepšího. Co takhle zajít na večeři?“

„Na večeři?“

„To je večerní jídlo. I vědátorka jako ty už o něm musela slyšet. Co třeba dneska?“

Její obvyklé večerní jídlo se skládalo z čehokoli, co byla schopna ukuchtit ve své minikuchyňce nebo co si koupila cestou domů.

Kromě toho musela dokončit práci a připravit se na test. Jenže on měl ty nejkrásnější zelené oči pod sluncem. „To by bylo fajn.“

„Dobře, tak tě vyzvednu v sedm. Máš nějaké oblíbené místo?“

„Místo? Ne, ne, ani ne.“

„Tak tě něčím překvapím.“ Vstal a cestou ke dveřím ji letmo stiskl ruku. „Nezaplň se houbami,“ prohodil zvesela a naposled se na ni usmál.

Olivie za ním tiše zavřela a pomalu se opřela o dveře. Dlouze vydechla a vzápětí si vynadala, jak je v jejím věku bláhové věřit v náhlá vzplanutí. A pak ji poprvé po neuvěřitelné době napadla čistě frivolní myšlenka:

Proboha, co si vlastně vezmu na sebe?

Na jejího otce a plánovanou knihu zavede řeč během večeře, ujišťoval se Noah, a udělá to co nejšetrněji. Pak jí nechá čas na rozmyšlenou, aby pochopila, co zamýšlí a jakou úlohu v celé věci hraje ona.

Bez její spolupráce by to ostatně nebylo možné. Ani bez účasti její rodiny. Ovšem ani bez Sama Tannera, pomyslel si, když znovu šplhal po schodech k jejímu bytu.

Už nebyla dítě. Jistě se zachová rozumně, až pochopí jeho motivaci a záměr. On přece nehodlá sepisovat další knihu o vraždě a krvi. Tohle má být hlavně o lidech, o jejich chybných krocích, pohnutkách, o srdci, ano, hlavně o srdci.

S tímhle případem se navíc cítil spojený. Jestli ne od chvíle, K otce do toho domu v Beverly Hills povolali, pak od momentu, kdy jako dítě viděl malou Olivii v televizi. On nejenže chtěl tu knihu napsat, on musel. A

stejně upřímně si s ní o tom promluví. Než ale stihl zazvonit na 2B, dveře označené 2A se otevřely. „Ahoj.“

Tak tohle, uvědomil si, bude určitě ta Linda. Při pohledu na oslnivou brunetu s modrýma očima v upnutých červených minišatech se jeho srdeční tep přece jen povinně zrychlil.

Tenhle typ žen dobře znal a dokázal ho ocenit. Pozorně sledoval, jak se její boky rytmicky houpají, když přebrodila chodbu směrem k němu na vysokých jehlách, stejně rudých jako ty šatičky.

„Nemohl bys mi s tím pomoct? Jsem dnes nějak nešikovná.“

V prstech zdvihla tenký zlatý náramek a několikrát se zhluboka nadechla pro případ, že by si nevšiml výstavních ňader pod těsnou látkou.

„Jasně.“ Nic nemohlo mužské ego potěšit víc než vyzývavá žena. Vzal náramek, obtočil jí ho kolem zápěstí a bavil se tím, jak se nenápadně přisunula blíž a natočila hlavu, aby mu viděla do tváře.

„Už chápu, proč Liv nevytáhne paty, když ulovila tebe.“

Připnul jí náramek a nadechl se její lákavé vůně. „Vážně?“

„Na ano, je samá práce, ta naše Liv.“ Zasmála se, roztomile zavrtěla hlavou a rozpohybovala masu lesklých kudrlin. „To já se radši bavím.“

„To věřím.“ Ještě stále držel Lindu za zápěstí a přátelsky se usmíval, když se dveře za jeho zády otevřely.

V tu chvíli zapomněl, že nějaká Linda existuje. Zapomněl na knihu a málem i na to, jak se jmenuje.

Olivie nepůsobila nijak vyzývavě. Stála mezi dveřmi ve světle modrých šatech, které zakrývaly mnohem víc než ty malé Lindiny, ale člověk o to víc toužil zjistit, co se pod tou měkkou látkou skrývá. Rozpuštěné medové vlasy jí padaly na ramena a pod nimi se jen občas zaleskly zlaté náušnice.

Noah už věděl, že se k ní musí víc přiblížit, aby ucítil její vůni. Rty neměla nalíčené a pomněnkové oči si ho chladně měřily.

Ne, už rozhodně nebyla dítě, pomyslel si, díkybohu. „Vypadáš skvěle.“

Povytáhla obočí a přelétla pohledem směrem k Lindě. „Vezmu si sako.“

Otočila se a na úžasně dlouhých nohou zašla zpět do bytu.

Nemělo smysl se na něj zlobit, uklidňovala se, když popadla sako a kabelku, a být zklamaná. Netušila by přece, že flirtuje s Lindou, kdyby ho už chvíli nevyhlížela oknem, jako nějaká puberťačka, a pak nesmiřovala kukátkem, co se děje za dveřmi.

Může si za to sama, že se dvě hodiny trápila s výběrem šatů a účesu. Je to jen její problém.

Obrátila se ke dveřím a srazila se s ním.

„Promiň. Ukaž, pomůžu ti.“ Teď byl natolik blízko, že tu její vůni ucítil. Dokonale se k ní hodila.

„Nechtěla jsem rušit.“

„Rušit co?“ Pomohl jí do saka a užíval si vůně jejích vlasů.

„Tebe s Lindou.“

„S kým? Aha.“ S úsměvem vzal Liv za ruku a vedl ji ke dveřím. „Není právě stydlivá, co?“

„Ne.“

„Už jsi dokončila tu práci?“

„Skoro.“

„Fajn, tak mi můžeš vyprávět o houbách.“

To ji rozesmálo. Pak ji vedl za ruku až ven ke svému vozu. Než nastoupila, dotkl se jejích vlasů a jemně jí je odhrnul z tváře.

V tu chvíli se Oliviino srdce zachvělo a dopadlo mu přímo k nohám.

Vybral italskou restauraci, natolik útulnou, aby neděsila. Na lososově zbarvených ubrusech hořely štíhlé svíce a v místnosti proudila živá konverzace, občas podtržená smíchem. Vzduch byl prosycen vůněmi dobrého jídla.

S Noahem se hezky povídalo, uvědomila si. Byl prvním mužem mimo rodinu, s nímž mohla u večeře probírat své studium a plány do budoucna. Pak si vzpomněla na jeho matku. „Jestlípak se ještě věnuje ekologii?“

„Ta už si dávno tyká s kongresmany. Nikdy to nevzdá. Teď myslím bojuje za záchranu mustangů. Můžu to ochutnat?“

„Co?“ Právě nesla k ústům sousto houbiček portobello. „Ale samozřejmě.“

Než stihla vysypat obsah vidličky na jeho talíř, chytil ji za zápěstí a navedl její ruku ke svým ústům. Když se na ni přes spojené ruce zadíval, pocítil horký stah v útrobách.

„Je to skvělé.“

„Hm, u nás v pralese taky máme hodně druhů jedlých hub.“

„Jo? Tak to se k vám možná brzo rozjedu a ty mi je ukážeš.“

„Já... Chceme na chatě zřídit takové přírodovědné centrum. Tam by se občas taky pořádaly mykologické přednášky.“

„Jedlá houba - to vůbec nezní tak dobře, jak to potom výborně chutná.“

„Houba je vlastně jen plod složitého podhoubí. Něco jako jablko u jabloně.“

„Fakt?“

„Když vidíš kouzelné kloboučky, je to jen plod podzemního organismu, který se každý rok rozrůstá a...“ Zarazila se. „Tebe to vůbec nemůže zajímat.“

„Ale jo, chci přece vědět, co jím. Proč se jim vlastně říká kouzelné kloboučky?“

Překvapeně zamrkala. „Asi proto, že tak vypadají.“

„Jsou v tom tvém lese nějaké víly, Liv?“

„Kdysi jsem na ně věřila. Jako dítě jsem v tom zeleném příšeří sedávala a doufala, že když budu hodně potichu, uvidím je tančit na pasece.“

„Ale neviděla.“

„Ne.“ A tak přestala věřit pohádkám. Věda byla spolehlivější. „Ale viděla jsem jeleny, losy, kuny a medvědy. Ty pro mě mají dost velké kouzlo.“

„A taky bobři, ne?“

Usmála se a počkala, až servírka sklidí talířky a přinese hlavní chod. „Ano. Ta přehrada, kam jsem tehdy vzala tvou rodinu, tam je pořád.“

Liv ochutnala těstoviny s velkými kousky rajčat a garnátů. „Že toho vždycky dávají víc, než člověk sní.“

„Říká kdo?“ Pustil se s chutí do svého manicotti a mušlí plněných sýrem a kořením.

Žasla, jak snadno spořádal svou i část její porce, a ještě našel místo na dezert s cappuccinem.

„Jak můžeš tak jíst a nevážit sto padesát kilo?“ divila se.

„Mám rychlý metabolismus.“ Zazubil se a nabral si plnou lžičku čokoládového krému. „Asi po tátovi. Mamka z něho pořád šílí. Na, je to skvělé, ochutnej.“

„Ne, už nemůžu...“ Ale protože už měla lžičku u pusy, automaticky ji otevřela. „Hmmm, vážně dobré.“

Musel se trochu odtáhnout. Její reakce, přivřené oči a pootevřené rty, ho přiměly pomyslet na sex. Uvědomil si, jak silně touží ji políbit a poznat všechny ty chutě dohromady.

„Pojďme se projít.“ Podepsal účet a schoval kreditku do kapsy. Vzduch, uvědomil si, potřeboval rychle na vzduch, aby si od takových fantazií vyčistil hlavu.

Ale nepomohlo to. Myslel stále na to samé cestou k jejímu bytu i ve chvíli, kdy se na něho u dveří usmála.

Teď to sama spatřila v jeho potemnělých očích, toužil po ní. Tohle je předzvěst prvního polibku. Liv se celá rozechvěla.

„Bylo to hezké.“ Nemohla by ses tvářit trochu inteligentněji? přikázala si rychle. „Díky.“

„A co děláš zítra?“

„Zítra?“ Před očima sejí zatmělo. „Mám školu.“

„Já myslím večer.“

„Večer... ?“ Učení, referát, laboratorní práce. „Nic.“

„Fajn, tak v sedm.“

Teď, říkala si, teď to přijde. Políbí ji a ona exploduje. „Dobře.“

„Tak dobrou, Liv.“ Pak jí lehce přejel dlaní po paži a utekl.

10

Vzal ji do McDonalda a smáli se tolik, až ji píchalo v boku.

Zamilovala se do něho nad porcí hranolků a rybích sendvičů, pod oslnivými světly a za vytrvalého štěbetání dětí.

Docela zapomněla na dávné předsevzetí, že se nikdy nenechá svázat vztahem, který by ji mohl učinit zranitelnou. Ze nikdy nenabídne srdce muži, jenž by ho mohl zlomit.

Nechala se prostě unášet silným a divokým citem první velké lásky.

Vyprávěla mu o svých plánech na přírodovědné centrum, s nimiž se zatím svěřila jen své rodině.

Naslouchal pozorně, když se rozpovídala o svých snech. Upřeně pozoroval její tvář. Zdálo se, že ho to nade všechno zajímá.

Protože ho tak fascinovala, odložil stranou všechnu práci, kterou měl za ten den připravenou - osnovu budoucí knihy, poznámky a otázky pro interview - a prostě si užíval její přítomnosti.

Řekl si, že je na vysvětlování dost času. Vlastně celé dva volné týdny, které měl. Co bylo zlého na tom, když si budou prvních pár dní jen tak povídat?

Přemýšlel, jestli centrum, o němž mluvila, má být únik z té bezpečnostní klece, anebo pouze její drobné rozšíření.

„To bude jistě spousta práce.“

„Zas ne tak moc, když člověk dělá, co má rád.“

Tomu rozuměl. Každodenní práce v novinách ho ubíjela, ale kdykoli se zamyslel nad svou knihou a začal shromažďovat poznámky, byl jako u vytržení. „Pak by ses neměla nechat zastavit.“

„Taky nenechám.“ Oči jí energicky zajiskřily. „Ještě pár let a to centrum vybuduju.“

„A já se pak přijedu podívat.“ Sevřel její ruku na umělohmotném bílém stolku. I na tebe, pomyslel si.

„To doufám.“ A protože cítila, že může, obrátila ruku vjeho dlani a zaklesla se do ní prsty.

Mluvili o hudbě, knihách a o všem jiném, co tak páry probírají, když se ze všech sil snaží najít nějaké společné zájmy.

Jakmile ale Noah zjistil, že Liv nejenže nikdy nebyla na basketu, ale dokonce ani neviděla žádný zápas v televizi, byl upřímně šokován.

„To máš ale díru ve vzdělání, Olivie.“ Ruku v ruce přecházeli parkoviště k jeho autu. „To ti musím poslat kazety s Lakers.“

„To asi bude basketový tým.“

„Páni, to jsou přece bohové. Tak fajn.“ Usadil se za volantem. „S McDonaldem a basketem jsme tě už seznámili, takže co dál?“

„Ani nevím, jak ti za to poděkovat.“

„To nic nebylo.“

Jenže Noah už věděl, co dál. Většinu dne se totiž potloukal po univerzitní půdě a tušil, že Olivie nezažila mnohem víc věcí než jen rybí sendviče a sportovní utkání.

Vzal ji tancovat.

V klubu byl rámus a plno lidí, jak se patří. Noah pochopil, být s ní o samotě, postupoval by asi příliš rychle. Jako dobrý pozorovatel, který se vyznal v lidech, dokázal za chvíli rozeznat, že Liv je stále stejně osamělá jako v dětských letech. A taky nedotčená.

Existovala pravidla, kterých se Noah hodlal držet. Ještě se mu nezdála připravená na city, které v něm probudila. Ani on sám možná ne.

Všiml si jejího omámeného a ostražitého výrazu, když si razili cestu davem. Pobaveně se k ní naklonil. „Srocování lidí je rituál. Můžeš o tom sepsat práci.“

„Jsem přece přírodovědec.“

„Zlato, tohle je příroda.“ Našel stolek, natěsnaný do řady dalších, a snažil se překřičet hlasitou hudbu. „Kluci, holky, základní namlouvací rituál.“

Ohlédla se k malému parketu, na němž se tísnily a svíjely desítky párů. „Tohle na námluvy moc nevypadá.“

Přesto bylo zajímavé je pozorovat. Obvykle se podobným místům vyhýbala. Příliš mnoho lidí na malém prostoru. Z toho se jí vždycky zmocňovala úzkost. Ale s Noahem po boku se cítila dobře.

Objednal si pivo a ona minerálku. A když se číšnice konečně prodrala zpět k jejich stolku, Olivie se už stačila uvolnit.

Muzika hrála spíš nahlas než dobře, ale zase doplňovala to zvláštní bušení jejího srdce. Jakési primitivní dokreslení pro její touhu.

Liv měla dojem, že neslyší ani vlastní myšlenky, a tak na ně zapomněla, jen pozorovala okolí.

Namlouvací rituál? Noah měl zřejmě pravdu, třebaže se aktéři oblékli především do džínoviny, nápadných barev nebo prosté černi. Ty opakované pohyby, kterými na sebe upozorňovali druhé ohlaví, pohledy do očí a zase stranou, mluvily samy za sebe.

Liv se začala usmívat. Cožpak to už stokrát neviděla u jiných živočišných druhů?

Přesně to také řekla Noahovi a v tom hluku jen cítila, jak se roztřásl smíchy.

Ale to už ji zvedal ze židle.

„Odcházíme?“

„Ne, připojíme se k nim.“

Teď její poprvé zmocnila panika a sevřela jí hrudník ocelo vým krunýřem. „To ne. Já nemůžu.“ Snažila se mu vytrhnout, protože už ji vlekl na parket. „Netancuju.“

„Každý tancuje.“

„Ne, vážně.“ Do tváří jí vstoupila horkost. „Já to ani neumím.“

To už je obklopil dav tančících a Noah položil dlaně na její boky. Jeho tvář se ocitla ještě blíž. „Prostě se pohybuj.“ Houpání jeho těla v ní probudilo ještě docela jiný, niternější druh strachu. „To je jedno jak.“

Vedl ji do rytmu a otáčel s ní dokola. Kapela hrála divoce a zpěvák se nedal zahanbit. Kdosi vedle nich se teatrálně zasmál. Pak do Liv zezadu někdo vrazil, až dopadla tělem na Noaha.

Chytila se jeho ramen a zčervenala ve tváři. V očích měla vyděšený výraz a pootevřenými rty prudce oddechovala.

Skrze všechny okolní pachy - parfémy, pot a rozlité pivo - cítil jedině ji. Čerstvou, svěží vůni jarní louky.

„Olivie.“ Neslyšela jeho hlas, ale dívala se, jak se mu na rtech formuje její jméno. Měla dojem, že ji celou zaplavuje sladká, teplá touha.

„Do háje!“ Musel ji mít, i kdyby jen na jedno ochutnání. Objal ji kolem pasu, až ji tím přinutil stoupnout si na špičky. Cítil, jak se nadechla a zachvěla. Zaváhal. Zastavil se uprostřed pohybu a vychutnával si tu chvíli plnou očekávání, dokud se jim oběma netočila až příliš hlava.

Pak se s trpělivou něhou dotkl jejích rtů a pomalu se vtiskl hlouběji, jako by tam odjakživa patřil.

Dlouze a tiše zasténala, ale zaslechl to i přes bouření své krve. Jen pomalu, poručil si. Dobrý bože. Měl chuť se do toho libku vrhnout po hlavě, celou ji pohltit, nechat se zaplavit u její vůní.

Její štíhlé, pevné tělo se k němu tisklo. Rukama pevně obepínala jeho šíji a ty plné rty se zdály plaché a přitom nevinné.

Ještě trochu, pomyslel si, a naklonil hlavu, aby si vzal víc. Hudba kolem nich freneticky vrcholila a mísila se s výkřiky.

A Liv se vznášela a plula. Připadala si jako nehmotné peříčko, putující zelenavým lesním světlem. Její srdce přetékalo, zajela mu prsty do vlasů a odevzdaně zvrátila hlavu. Chtělo se jí plakat radostí z objevu, že tohle je život, jeho skutečný začátek, že tohle je všechno.

„Olivie.“ Znovu vyslovil její jméno a přestal ji líbat, dokud se ještě ovládal. Pak si její hlavu položil na rameno.

Zatímco kapela spustila další ryčný kus, Noah usilovně přemýšlel, co dál.

Takhle ji znovu líbal u dveří bytu, ale to už sama pocítila jeho horkou touhu a také zvláštní frustraci. Pak za ní ty dveře zavřel a nechal ji zírat na pustou dřevěnou plochu.

Přitiskla si ruku na srdce, které se nechtělo upokojit. No není to nádherné? Tak takové to je, být zamilovaná a chtěná? Držela se toho pocitu a se zavřenými víčky si ho užívala.

Vtom oči prudce otevřela. Proč ho nepozvala dál? Co to s ní jenom je? On ji přece chtěl, to bylo jisté. A ona jeho taky. Konečně se našel člověk, který v ní probudil cit.

Otevřela dveře, seběhla po schodech, ale zahlédla už jen koncová světla odjíždějícího vozu. Zničeně uvažovala, proč nikdy nedokáže s druhými držet krok.

Noah se ponořil do práce. Snad desetkrát sahal po sluchátku, aby jí zavolal. Pak prudce zavřel laptop a převlékl se do šortek. Rozhodl se potrestat tvrdým tréninkem v hotelové posilovně.

Po třetí sadě cvičení s činkami mu po zádech stékal pot kajícníka. Ne, tak daleko neměl s Olivií zajít, vyčítal si. Vsadil by roční plat, že je ještě panna. Neměl vůbec právo dotýkat se jí. I přes tu hroznou zkušenost z dětství žila celých osmnáct let v dokonale chráněném prostředí. Jako princezna v pohádko vém lese. On nebyl starší pouze o těch šest let, ale mnohem víc díky zkušenostem. Neměl právo toho zneužívat.

Pak si ale uvědomil, že Liv je i silná a inteligentní dívka. Schopná a ambiciózní, s očima jako pravěké bohyně. On ji nezneužíval, kruci. Vždyť

reagovala silněji než on. Jistě cítila něco podobného, a tím se všechno ospravedlňovalo.

Vzápětí si začal spílat, že myslí stále rozkrokem.

To musí přestat. Zavolá jí, rozhodl se, a pozve ji třeba na kávu. Pak jí konečně poví o své knize. Začne opatrně o tom, že chce kontaktovat všechny zúčastněné, ale ji oslovil jako první, protože ona byla hlavním důvodem, proč myšlenka na knihu vůbec vznikla.

Odložil činky a otřel si tvář ručníkem. Zavolá jí hned, jak se osprchuje, a udělá, co měl udělat hned, když mu poprvé otevřela.

Cítil se lépe, a tak ještě vyběhl po schodech do devátého patra hotelu.

Tam se prudce zarazil, protože stála před jeho dveřmi a cosi hledala v objemné kabele. „Liv?“

„Bože!“ lekla se, až zavrávorala. „Vyděsils mě.“ Nechala ruce zabořené v tašce, dokud se nepřestaly třást. „Právě jsem ti chtěla napsat vzkaz.“

Usmál se. V džínách a volné bundě vypadala docela nevinně. Když neodpovídal, ošila se. „Doufám, že ti nevadí, že jsem se zastavila.“

„Ne, promiň.“ Nesměl dopustit, aby ho zase omámila. „Jen jsem tě nečekal. Byl jsem v posilovně.“

„Vážně? To by mě nenapadlo.“

Jeho úsměv rozpustil trochu napětí v jejím žaludku. Vytáhl kartu a zastrčil ji do zámku na dveřích. „Pojď dál. Můžeš mi to říct, místo psaní vzkazů.“

„Mám chvíli volno mezi hodinami.“ Byla to lež. Poprvé v životě šla totiž za školu. Jak by se taky mohla soustředit na ochranu divoké přírody, když měla v plánu pozvat ho do postele?

Bože, jak mu to jen měla říct? Jak začít?

„Co takhle zajít na kávu?“

„Já... ano. Vlastně jsem tě chtěla pozvat na večeři - domácí.“

„Vážně? To je lepší než kafe.“ Snažil se rychle přemýšlet. Možná by rozhovor v jejím bytě byl příjemnější. Ona by se tam jistě cítila líp. V tom jeho malém pokoji vypadala rozhodně nervózně a neustále se ohlížela po posteli.

Radši odsud vypadnou. On se hlavně musí snažit se jí chvíli nedotýkat.

„Potřebuju se jen osprchovat,“ řekl.

„Aha.“ Vypadal skvěle, takhle zpocený, a svaly na těle mu jen hrály. Vzpomněla si, jak silně ji dokázal objímat. „Já se zas musím stavit pro pár věcí v tržnici.“

„Víš co? Počkej na mě a skočíme tam spolu. Pak se můžu dívat, jak vaříš.“

„Dobře.“

Popadl džíny, ležící na židli, a chvíli hledal košili. „Pod televizí je mizerně zásobený bar. Poslož si. Je tu taky kabelovka,“ vytáhl prádlo a ponožky ze zásuvky. „Jen se posaď. Za deset minut jsem tady.“

„Nespěchej.“ Jakmile se za ním zavřely dveře koupelny, dosedla na postel, protože její nohy ještě chvěly.

Proboha, jak tohle jenom zvládne, aby se docela neztrapnila? Půjdou spolu nakupovat, potichu se zahihňala. A to právě vyšla z drogerie, kde musela sebrat všechnu odvahu, aby si u pultu řekla o kondomy.

Teď ležely v tašce a tížily jako olovo. Ne kvůli rozhodnutí, které učinila, ale ze strachu, že si mohla špatně vyložit jeho včerejší pohledy a polibky.

Chtěla ho k sobě původně pozvat na večeři, ale to mělo být až potom. Potom, co u něho zaklepe, potom, co k němu s úsměvem přistoupí a obejme ho kolem krku a sama políbí.

Představovala si to tak podrobně, že ji docela vyhodilo z rovnováhy, když zaklepala a on neotevřel. Od té chvíle nic nešlo podle jejího scénáře.

Přišla sem, aby se mu nabídla. Aby mu řekla, že on má být ten první. A představila si mnohem víc - jak ji s tím zvláštním výrazem vezme do náruče a odnese ji na postel, jak se jim oběma zatočí hlava.

Oddechla si a raději vstala. Jistěže, ten pokoj viděla v duchu jinak - větší, barevnější, na lůžku jemný přehoz a spousty polštářů.

A ještě si přidala svíčky.

Tenhle pokoj byl nevýrazně šedý a růžový, jak už hotelové pokoje bývají. Ale co na tom? Zavřela oči a zaposlouchala se do šumění sprchy.

Jak by asi reagoval, kdyby se tiše svlékla a vešla tam za ním? Jejich horká, mokrá těla by se k sobě přitiskla...

Ne, na to neměla odvahu. S povzdechem zašla k baru a bez zájmu se probírala jeho obsahem. Pak vstala a přešla ke stolu s počítačem a rozházenými poznámkami.

Raději počká, až se vrátí. Ona umí věci řešit nejlíp tváří v tvář. Není žádná tajemná svůdkyně a nikdy nebude.

Zklamalo by ho to?

Rozmrzele zavrtěla hlavou. Měla by přestat s dohady i sebekritikou. Až se Noah objeví, dá mu prostě najevo, že ho chce, a pak se uvidí.

Bezděky začala rovnat papíry s poznámkami. Líbilo se jí, že si vzal na dovolenou práci. Uznávala ambiciózní, odhodlané a energické lidi. A je přece důležité respektovat někoho, koho milujete.

On o své práci vlastně moc nemluvil. Liv protočila oči. Jistě, protože jsi pořád brblala jen o sobě. Musí se ho zeptat, rozhodla se. Třeba na to, jaké to je, vidět svá slova vytištěná a vědět, že je tolik lidí čte.

Jistě uspokojivé, pomyslela si s úsměvem a urovnala listy na hromádku.

Jméno MacBride jí vyskočilo před očima, naškrábané černě na žlutém papíře. Zamračila se a zvedla list. Během několika sekund se jí krev v žilách změnila v led a ona horečně listovala poznámkami bez ohledu na Noahovo ukromí.

Noah si sušil ručníkem vlasy a rozhodoval se, co přesně Olivii poví. Až vyřeší pracovní záležitosti, budou se věnovat těm osobním. Možná by s ní mohl v létě zajet Na konec proudu a strávit tam nějaký čas. Kvůli rozhovorům, ale hlavně kvůli ní. Ještě nepotkal ženu, s níž by tolik toužil prostě jen být.

Měl by si v práci zařídit trochu víc volna. Nebo prostě odejít nadobro, pomyslel si s pohledem do zamženého zrcadla. Jen bylo třeba uvážit, z čeho bude žít, než knihu dopíše a vydá.

Nepochyboval, že se bude dobře prodávat. A byl pevně rozhodnutý stát se spisovatelem, a hlavně autorem právě téhle knihy.

A navíc začínal věřit, že jeho osudem je taky Olivie. Ale nic z toho se neuskuteční, dokud se neodváží udělat první krok.

Vstoupil tedy do pokoje a uslyšel, jak se jeho sny tříští jako skleněný hrad. Stála vedle psacího stolu, poznámky v ruce a v očích výraz ledové nenávisti.

„Ty hnusnej parchante.“ Ta slova pronesla tiše, přesto jimi prořízla vzduch jako nožem. „Ty podlej, zákeřnej parchante.“

„Tak moment.“

„Nedotýkej se mě,“ zarazila ho dřív, než k ní stihl dojít. „Ať tě to ani nenapadne. Tak ty tu jsi sám za sebe, ne jako reportér? Prolhanej mizero, to všechno jen kvůli senzaci!“

„Ne.“ Postavil se tak, aby mu nemohla utéct ke dveřím. „Počkej. Nepřijel jsem kvůli práci pro noviny.“

Stále držela jeho poznámky. Náhle je zmačkala do koule a mrštila mu ji do tváře.

„Myslíš, že jsem tak hloupá?“

„Ne.“ Popadl ji za ruce a čekal, že se začne bránit, škubat sebou a škrábat. Místo toho celá ztuhla a odvrátila se. Z jejího výrazu vyčetl, že se uzavřela do sebe. V zoufalství s ní lehce zatřásl.

„Poslouchej mě, kruci, to není do novin. Chtěl bych napsat knihu. Měl jsem ti to říct hned. Chtěl jsem. Sakra, sama víš, co se stalo. Jakmile jsem tě uviděl, všechno se mi popletlo. Chtěl jsem s tebou strávit trochu času. Ale kdykoliv jsem se na tebe podíval... tak jsem prostě přestal uvažovat.“

„Využils mě.“ Rozhodla se zůstat chladná. Nic z toho, co by mohl říct nebo udělat, už nedokázalo proniknout skrze ledovou zeď, kterou si vystavěla. Do té pasti už si podruhé padnout nedovolí.

„Jestli ti to tak připadá, tak promiň. Dovolil jsem, aby city k tobě zastínily, co je správné. Včera večer jsem od tebe skoro nedokázal odejít. Bolelo mě to až do morku kostí.“

„Ty by ses se mnou vyspal, jen abys získal informace pro knihu.“ Zůstaň klidná, přikazovala si, ani bolest na tobě nesmí být znát.

„Ne.“ Zmocnila se ho úzkost, že si něco takového myslela. „Už bys mě mohla trochu znát. To, co je mezi námi, nemá s knihou nic společného. To je jen o nás dvou. Toužil jsem po tobě už od prvního okamžiku, Liv, ale nechtěl jsem to udělat, dokud ti všechno nevysvětlím. Chystal jsem se na to dnes večer.“

„Vážně?“ Pobaveně se ušklíbla. „To je náhoda. A dej ty ruce pryč.“

„Musíš mě vyslechnout.“

„Ne, to nemusím. Nechci tě ani vidět. Nechci na tebe ani pomyslet, až odsud odejdu. Takže to ukončíme tady a teď. Poslouchej...“

Odstrčila ho a oči jí zlostně planuly. „Tohle je můj život a nikdo cizí do něj nebude strkat nos. Nehodlám spolupracovat na tvé knize a nikdo z mé rodiny taky ne. O to se postarám. A jestli zjistím, že ses pokoušel kontaktovat někoho z lidí, na kterých mi záleží, udělám ti ze života peklo.“

Strčila do něho znovu. „Takže se ode mě a mé rodiny drž co nejdál, Brady. Pokud nás budeš ještě otravovat, požádám tetu, aby využila svého vlivu a postarala se, aby tě z těch Timesů vyhodili. Jistě sis dělal průzkum a víš, že ona nějaký vliv má.“

Ta výhrůžka ho zarazila. Poněkud ustoupil. „Ublížil jsem ti. Omlouvám se. Netušil jsem, že toho k tobě tolik cítím. Neplánoval jsem nic takového a převálcovalo mě to.“

„Pokud jde o mě, nestalo se mezi námi nic. Hnusíš se mi a všichni tobě podobní taky.“ Chňapla do tašce a doběhla ke dveřím. „Kdysi jsem ti řekla, že tvůj otec je skvělý člověk. Ale ty jsi vedle něho naprostá nula, Noahu.“

Ani se nenamáhala prásknout dveřmi. Díval se, jak tiše a pomalu se za ní zavřely.

Neutíkala, i když měla hroznou chuť. Na prsou cítila nesmírnou tíhu a v očích ji pálily slzy. Zneužil ji, zradil. Dovolila si milovat, věřit a za to dostala jen lži.

On ji nikdy opravdu nechtěl. Chtěl jen její matku a otce, celou tu krvavou tragédii. Ale toho se nedočká.

Už nikdy nikomu takhle věřit nebude.

Uvažovala, jestli i její matka cítila něco takového, když zjistila, že muž, kterého milovala, je samá lež. Jestli poznala tu prázdnotu, smutek a odvrženost.

Svoje zoufalství se snažila překrýt vztekem a svatosvatě si slíbila, že na Noaha Bradyho už v životě ani nepomyslí.

11

Venice, Kalifornie, 1999

Noahovi Bradymu se zdál život prostě báječný. Díky úspěchu své první knihy u kritiky i čtenářů si mohl pořídit malý bungalov na pláži a z finančních zásob žít podle libosti.

Miloval svou práci - soustředěnost a napětí při sepisování skutečných kriminálních příběhů a pronikání do mysli lidí, kteří si vraždu vybrali jako řešení problémů. Byla mnohem uspokojivější než čtyři roky v redakci novin, kde se musel přizpůsobovat stylu a tématům vhodným pro deník.

Tohle bylo sakra líp placené, pomyslel si, když dobíhal poslední úsek každodenního tříkilometrového okruhu po pláži.

Ne že by to dělal pro peníze, ale ty nemohly nikdy škodit.

Teď, když na pulty dorazila jeho druhá kniha a recenze se zdály příznivé, měl dojem, že už to nemůže být lepší.

Byl mladý, zdravý, úspěšný a v tu chvíli i nevázaný, protože právě ukončil vztah, který se zpočátku jevil jako legrace plná sexu, ale rozmělnil se v nudě.

Koho by napadlo, že se Caryn, sebevědomá hvězda večírků a budoucí herečka, stane ufňukaným přívažkem na jeho krku pokaždé, když zatouží strávit večer bez ní?

Tušil, že se dostává do problémů, když se jeho byt začínal zaplňovat jejími věcmi. Velmi nebezpečně se tak přiblížili společnému životu, aniž

by o to stál. Ale ano, byla to jeho chyba, opravil se. Tolik se zajímal o svou novou knihu, že si toho ani nevšiml.

Což ji samozřejmě rozběsnilo. Začala plakat, křičet, obviňovat ho ze sobectví a nezájmu, zatímco cpal její věci do objemné tašky. Nato rozbila dvě lampy - jednu málem o jeho hlavu, ale byl rychlejší. Také jeho krásnou gloxinii proměnila v tříšť keramiky, hlíny a polámaných listů. Na cestě ven ještě pohodila hlavou s dlouhými, rovnými blond vlasy, a zatímco stál znechuceně mezi střepinami, oznámila mu, kde ji najde, až se bude chtít omluvit.

Jakmile se za ní dveře konečně zavřely, Noah pocítil nesmírnou úlevu.

To Caryn ale nebránilo nechávat vzkazy na jeho záznamníku - od namyšlených frází po plačtivé až zuřivé výlevy. Nechápal, co se to s ní děje. Tak oslnivě krásná dívka ve městě, které krásné ženy zbožňovalo. Stačilo jí jen ukázat prstem, kdyby chtěla nového muže na hraní.

Ani na chvíli ho nenapadlo, že by do něho mohla být zamilovaná. Nebo si to o sobě aspoň myslela.

Jeho matka tvrdila, že je to typické. Dokázal pronikat do myslí cizích lidí, zločinců i obětí, o kterých psal, ale pokud šlo o vlastní city, zůstával na povrchu.

Jednou se už o hlubší vztah pokusil, ale výsledky byly katastrofální. Pro Olivii i pro něho.

Trvalo mu celé měsíce, než se z té události dostal. Po čase přesvědčil sám sebe, že mu šlo opravdu především o knihu, proto se jeho city k Olivii tak prohloubily.

Ona ho prostě zajímala a přitahovala. Kvůli tomu a kvůli nezkušenosti pak celou situaci špatně zvládl. Raději celou záležitost odložil, stejně jako myšlenku na onu knihu, a hledal jiné případy a jiné vraždy.

Pokud na Olivii vzpomínal, pak jen s lítostí, pocitem viny a představami, co mohlo být.

Doběhl k úhlednému patrovému domku krémové barvy. Slunce ozařovalo červené tašky na střeše a odráželo se od okenních tabulek. Už teď na konci března zachvátila jižní Kalifornii vlna horka, které měl tak rád.

Obešel dům, aby vybral schránku na dopisy, a s pýchou pohlédl na pestré květinové záhony, které mu sousedé záviděli.

Vešel dovnitř, do střídmě zařízeného obývacího pokoje, a pohodil obálky na stůl. Pak zašel do kuchyně pro láhev pramenité vody.

Při pohledu na záznamník zjistil, že za tu krátkou dobu, co byl pryč, se nahrály už čtyři vzkazy. Obával se, že alespoň jeden může být od zuřivé Caryn, a tak se rozhodl nejprve pro opečené bagety a kávu. Pak si je pustí.

Člověk přece potřebuje pohon pro tak těžké úkoly.

Odložil sluneční brýle na hromádku pošty a postavil na kávu. Pak prošel televizní kanály, zda ho nezaujme téma některé z ranních talkshow.

Videorekordér v ložnici zatím nahrával zpravodajský pořad *Today*. Noah si hodlal projít hlavní události v něm i v ranních novinách až později. Člověk nikdy nevěděl, o čem by příští kniha mohla být.

Znovu pohlédl na blikající záznamník, ale nejdříve se rozhodl projít poštu. Usadil se u snídaně a jedním uchem naslouchal show Jerryho Springera. Zároveň se probíral obálkami. Šlo především o účty. Byl tu ale také úhledný balíček čtenářských dopisů od vydavatele, ty si rád odložil na později, předplacené číslo měsíčníku *Vězeňský život* a pohlednice od přítele, který si zajel na Maui.

Pak zdvihl prostou bílou obálku, nadepsanou rukou, jejíž zpáteční adresa byla San Quentin.

Dopisy od vězňů dostával pravidelně, ale zřídka na domácí adresu. Buďto mu chtěli jen tak obecně vynadat, anebo pevně věřili, že bude mít zájem sepsat právě jejich příběh.

S obálkou v ruce zaváhal, znejistělý, že některý z odsouzených zná jeho adresu. Ale jakmile dopis roztrhl a přelétl očima prvních pár řádků, jeho srdce prudce poskočilo v návalu šoku a úžasu.

Vážený pane Brady,

jmenuji se Sam Tanner, ale myslím, že mě dobře znáte. Jsme totiž jistým způsobem spojeni. Váš otec byl hlavním vyšetřovatelem v případu vraždy mé ženy a také ten, kdo mě dostal za mříže.

Možná víte i to, že se účastnil všech slyšení o podmínečném propuštění od počátku mého trestu, takže jsme vlastně s Frankem pořád v kontaktu.

Se zájmem jsem si přečetl Vaši knihu Noční hon. Svým přímým a poněkud nezúčastněným pohledem na myšlení a metody Jamese Trollyho, který si systematicky vybíral a zabíjel hollywoodské prostituty, jste učinil celý příběh vzrušivější a reálnější než většina jiných autorů, jež se o to pokoušeli.

Myslím, že jako herec umím dobrý text ocenit.

Už celé roky jsem se s novináři a spisovateli odmítal bavit, ačkoli po mé výpovědi prahli. Kdysi jsem uvěřil několika lidem, kteří pak má slova překroutili, aby ukojili touhu veřejnosti po skandálech.

Nad vaší knihou jsem ale nabyl dojmu, že vás zajímají pravdivé, nezkreslené události a jejich účastníci. Naše spojení, vzhledem k práci Vašeho otce, mi přijde zajímavé, ne-li osudové. Za posledních pár let jsem začal věřit na Osud.

Chtěl bych svůj příběh vyprávět právě Vám. Pokud budeme mít zájem, jistě víte, kde mě najdete.

Ještě pár měsíců odsud nikam neodejdu.

S pozdravem

Sam Tanner

„Tak, tak.“ Noah se podrbal na bradě a znovu si přečetl hlavní body dopisu. Když zazvonil telefon, ignoroval ho. Carynin hlas pak křičel do záznamu, že je necitlivý parchant a že se mu pomstí, ale on ho téměř neposlouchal.

„Jistěže mám zájem, Same. O tebe mám zájem celých dvacet let.“

Měl několik složek plných poznámek a výstřižků o Samovi, Julii a vraždě v Beverly Hills. Stále si je schovával a údaje doplňoval i po tom nešťastném setkání s Olivií.

Zájem o případ nikdy neztratil, stejně jako naději, že jednoho dne svou velkou knihu napíše.

Jen tu práci na šest let odložil, protože si pokaždé vybavil, jak se na něho Olivie dívala, když stála tehdy v hotelovém pokoji s jeho poznámkami v ruce.

Tentokrát se ale snažil její obraz vyhnat z hlavy. Nemohl znovu dopustit, aby mu práci překazila nešťastná milostná aférka.

Získá exkluzivní sérii rozhovorů se Samem Tannerem. Musí být exkluzivní, to bude jeho podmínka, uvažoval a vzrušeně přecházel po místnosti.

Bude potřebovat seznam zúčastněných - rodinných příslušníků, přátel, zaměstnanců, kolegů. Noah cítil, jak ho zachvacuje vzrušení. Přepis soudního jednání. Možná by dokázal vystopovat někoho ze členů poroty. Policejní protokoly.

To by nemělo být složité, uvědomil si. Je tu přece jeho otec. I když ten tou myšlenkou asi vůbec nebude nadšený.

Noah zamířil do sprchy, aby měl čas si všechno v klidu promyslet.

Rodinný dům Bradyových se za ty roky příliš nezměnil. Stále stejná narůžovělá fasáda, vpředu udržovaný trávník a květiny na záhonech na pokraji uhynutí. Noahův otec odešel před rokem do výslužby a od té doby

vyzkoušel celou řadu koníčků, včetně golfu, fotografování, řezbářství a vaření. Po prvních devíti jamkách bohužel zjistil, že golf nenávidí.

Brzy pochopil, že nemá cit pro fotografii ani dřevořezbu, natotož zručnost na vaření.

Po půl roce si ho tedy Celia posadila před sebe, řekla mu, že ho miluje víc než v den svatby, ale jestli si okamžitě nenajde zábavu, která by ho přes den vytáhla z domu, že ho ve spánku uškrtí.

Místní středisko pro mládež mu tak zachránilo život i manželství. Téměř každé odpoledne byl teď k nalezení právě tam, jak koučuje basketbalové zápasy dětí a urovnává jejich rozmíšky. Po ránu, když Celia odešla do práce, luštil křížovky, trénoval doklep golfovou holí nebo četl paperbackové novely o záhadách, které mu teď nahrazovaly řešení kriminálních případů.

Tak ho také Noah zastihl - nataženého pod markýzou v zahradním křesílku a s knížkou v ruce. Měl pohodlnou košili, džíny a prastaré tenisky. Stále stejně husté vlasy mu jen léty zešedly.

„Víš, jak je těžké zabít pelargonie?“ Noah vyčítavě pohlédl na několik živořících růžových květů podél zadní zdi domu. „To se skoro musí předem naplánovat.“

„Z toho mě neusvědčíš.“ Frank potěšený, že syna zase vidí, odložil nejnovější román Johna Sandforda.

Noah jen zavrtěl hlavou, rozmotal hadici a dal květinám šanci přežít dalších pár dní.

„Nečekal jsem tě dřív než v neděli.“

„V neděli?“

„Na matčiny narozeniny.“ Frank přivřel oči. „Nebo jsi zapomněl?“

„Kdepak. Už mám dokonce dárek. Dostane vlka.“ S úsměvem otočil hlavu. „Neboj, tady ho mít nemusí. Adoptoval jsem pro ni divoké zvíře a oni pak budou dál hlídat jeho pohyb. To by sejí mohlo líbit - teda spolu s těmi novými náušnicemi, co mám.“

„Fí, už se nevytahuj,“ zabručel otec a zkřížil nohy v kotnících. „I tak snad přijdeš na večeři, ne?“

„To si nenechám ujít.“

„Přiveď klidně i tu holku, co s ní teď chodíš.“

„Myslíš asi Caryn. Ta mi právě nechala vzkaz, že jsem prase. Skončil jsem s ní.“

„Fajn. Tvé matce se stejně nelíbila.“

„Vždyť ji viděla jen jednou.“

„I tak. ‚Povrchní, namyšlená, hloupá' - to jsou myslím tři slova, která použila.“

„Je neuvěřitelné, že má skoro vždycky pravdu.“ Noah navíjel hadici zpět na kolo.

Frank chvíli mlčel a rozpačitě sledoval syna, jak hadici pečlivě upevňuje. „Víš, byl jsem docela dobrý detektiv, takže tuším, žes mi nepřijel jen zalévat kytky.“

Noah se už nemohl déle vymlouvat, a tak si zastrčil ruce do kapes. „Dnes ráno jsem dostal dopis. Jeden chlápek ze San Quentinu mi chce vyprávět svůj příběh.“

„No a?“ Frank zvedl obočí. „Pokud vím, tak teď dostáváš od kriminálníků dopisy často.“

„Hm a většinou jsou nanic. Ale o tenhle případ se zajímám už dlouho.“ Sundal si brýle a pohlédl otci zpříma do očí. „Vlastně už nějakých dvacet let. Je to Sam Tanner, tati.“

Frankovo srdce se na chvíli zastavilo. Byl to jen zlomek sekundy a jako ostřílený polda sebou ani neškubl. Už dávno se naučil nelekat se každého stínu. „Aha,“ vybuchl a prudce vstal. „Poslal jsem toho mizeru za mříže a on si teď píše mému synovi. Chce mluvit právě s tebou, protože já jsem dohlédl na to, aby ho z klece náhodou nepustili dřív. To je pěkná hovadina, Noahu. Nebezpečná hovadina.“

„On se o tobě zmínil.“ Syn se snažil mluvit klidným tónem a už předem litoval, že svého otce musí rozčílit, jenže tentokrát byl pevně rozhodnutý. „Proč jsi vlastně na ta odvolací řízení chodil?“

„Na některé věci člověk těžko zapomíná, a tak jsem chtěl mít jistotu, že všechno zůstane při starém.“ A také dal tehdy v lese slib dítěti s vystrašenýma očima. „On ale taky jistě nezapomněl. A jak by mi to mohl líp oplatit, než přes mého syna.“

„On mi nemůže ublížit, táto.“

„Mám dojem, že něco takového si říkala i Julie MacBrideová, když mu tehdy večer otevřela. Drž se od něj co nejdál, Noahu. Pusť to z hlavy.“

„Tys to taky nedokázal.“ Noah zvedl ruku, než otec stačil něco namítnout. „Poslouchej mě chvíli. Odvedl jsi svou práci, ale něco tě to stálo. Vzpomínám si, jak jsi v noci chodil po ložnici nebo potmě vysedával tady venku. Vím, že sis i jiné případy nosil domů, ale žádný tě takhle nezasáhl. A možná i proto jsem ho nepustil z hlavy ani já. Dá se říct, že je s námi spojený. A na tuhle knihu myslím už celé roky. Chci si s Tannerem promluvit.“

„Jestli to uděláš a pak začneš sepisovat knihu, ublížíš taky všem ostatním, chápeš to? Rodičům Julie, její sestře a jejímu dítěti.“

Olivie. Ne, řekl si Noah v duchu, tentokrát se nesmí nechat zastavit pocitem viny. „Myslel jsem spíš na to, jestli to neublíží tobě. Proto jsem tady. Chtěl jsem ti dát vědět, do čeho se pouštím.“

„Děláš velkou chybu.“

„Možná, ale je to můj život a moje práce.“

„Myslíš, že by se ti ozval, kdybys nebyl můj syn?“ Ve Frankově hlase i očích byly znát stejnou měrou zlost i strach. „Ten parchant odmítal celé roky s kýmkoli mluvit, a to za ním byli Brokaw, Walters i Oprah. Žádné rozhovory, no comment, nic. A teď, pár měsíců předtím, než ho nejspíš pustí, ti nabídne příběh na zlatém tácu. Kruci, Noahu, to nemá co dělat s tvojí prací, ale s mojí.“

„Možná.“ Noahův hlas ochladl a také si opět nasadil černé brýle. „A možná s obojí. I když třeba moji práci neuznáváš, já ji hodlám dělat dál.“

„Nikdy jsem neřekl, že ji neuznávám.“

„Ne, ale opak taky ne.“ Noah si najednou uvědomil, že tohle zklamání v sobě nosí už dlouho. „Prostě se chopím šance a pokusím se ji co nejlíp využít. Naučil jsem se to od tebe. Uvidíme se v neděli.“

Frank postoupil kupředu a snažil se něco říct, jenže Noali už odcházel pryč. A tak se zase posadil, zadíval se na své ruce a najednou víc než jindy pocítil tíhu svých let.

Noah si mrzutou náladu vezl domů v šedém BMW jako nezvaného pasažéra. Stáhl střechu a pustil rádio nahlas, aby aspoň trochu přehlušil své myšlenky.

Měl na sebe vztek, že ho najednou tak trápí, že otec nikdy neskákal nadšením z úspěchů jeho knih.

Vždyť je to hloupé, vyčítal si. Už dávno přece nepotřebuje obdiv a uznání svých rodičů. Není teenager, který dává vítězný koš na basketovém zápase. Je dospělý muž, spokojený se svou profesí a honoráři.

Přesto si byl vždycky vědomý, že otec s jeho psaním nesouhlasí. Nikdy o tom nemluvili, aby se vyhnuli sporům a hádkám.

Až dodnes.

Sam Tanner udělal víc, než jen nabídl svůj příběh. Způsobil první viditelný šrám na jeho vztahu s otcem, ačkoli něco takového hrozilo už od chvíle, kdy se Noah rozhodl psát o skutečných vraždách.

Smyšlené příběhy by otce neurážely. Ty by považoval za zábavné čtení. Ale odkrývat skutečnost, rozebírat myšlení vrahů a obětí před veřejností, to Frank nechápal a neschvaloval.

A tak, aniž to dokázal vysvětlit, začínala Noaha přemáhat zuřivost.

Když spatřil Carynino auto na příjezdové cestě, nijak mu to nepřidalo.

Našel ji na zadní terase. Vystavovala dlouhé nohy v těsných růžových šortkách a tvář jí před sluncem chránil klobouk s širokou krempou. Když přišel blíž, vzhlédla, rty se jí zachvěly a oči za luxusními brýlemi zaleskly.

„Ach Noahu, je mi to tak líto. Nechápu, co to do mě vjelo."

Naklonil hlavu ke straně. Její chování by ho možná fascinovalo, kdyby to už nezažil tolikrát. Nejdřív zuřila, křičela a obviňovala ho, rozbíjela věci a práskla za sebou dveřmi. Pak se vracela s omluvou a očima plnýma slz.

Teď, pokud nezměnila taktiku, se k němu začne lísat a nabízet sex.

Když vstala a se smyslným úsměvem kolem něho obtočila dlouhé paže, pochopil, že nic nového nevymyslela.

„Hrozně jsi mi těch pár dní chyběl." Nabídla mu své rty. „Pojď dovnitř, ukážu ti, jak moc."

Noaha poněkud znepokojilo, že to s ním docela nic nedělá.

„Caryn, tohle nebude fungovat. Proč si prostě nemůžeme říct, že to bylo hezké, ale že to skončilo?"

„To přece nemyslíš vážně."

„Ale ano." Trochu ji odstrčil, aby se o něho nemohla otírat. „Myslím."

„Ty už máš jinou, že jo? Celou dobu, co jsme spolu žili, jsi mě podváděl!"

„Ne, nemám nikoho. A nežili jsme spolu. Tys tady prostě začala přespávat."

„Ty parchante. Ty už jsi měl jinou ženskou v naší posteli." Vytrhla se a vběhla do domu.

„To není naše, ale moje postel, sakra." Spíš otráveně než naštvaně ji následoval do ložnice, kde už rozhazovala pokrývky. „Koukej toho nechat!"

Snažil se ji chytit, ale překulila se přes lůžko a vyskočila na druhé straně. Popadla stolní lampičku a bez varování ji po něm mrštila. Nemohl dělat víc než si chránit oči.

Zvuk tříštícího se skla definitivně prolomil jeho sebeovládání.

„Tak a dost! Vypadni. Vypadni z mého domu a už se tady neukazuj."

„Nikdy ti na mně nezáleželo. Moje city jsou ti ukradený."

„Přesně tak." Přiskočil k ní, než mohla popadnout ceněnou basketbalovou trofej. „Celá jsi mi ukradená." Zápasil s ní, aby ji dostal

ven, aniž by ho podrápala těmi strašnými nehty. „Jsem prase, sketa a parchant.“

„Nenávidím tě!“ zavřeštěla a dál zuřivě kopala, zatímco ji vlekl ke dveřím. „Chci, abys chcípnul!“

„Tak předstírej, že už se stalo. A já si to samé budu myslet o tobě.“ Vystrčil ji ven, zabouchl dveře a znaveně se o ně opřel.

Chvíli s námahou oddechoval, ale protože neslyšel startovat její vůz, vyhlédl z okna. Uviděl, jak s vervou ryje klíčem do blýskavého laku jeho BMW.

Zařval jako raněný lev. Ale v momentě, kdy rozrazil dveře a vyběhl ven, už naskočila do svého auta a ujížděla pryč.

Se zaťatými pěstmi šel zjišťovat škody. Na střeše vozu našel ošklivě hluboké škrábance, tvořící písmena PRAS. Aspoň že neměla šanci myšlenku dokončit, pomyslel si.

Fajn, to by bylo. Takže nechá auto opravit, zatímco bude pryč z města. Zdálo se, že na návštěvu San Quentinu nadešel nejlepší čas.

12

Věznice San Quentin Noahovi zdálky připomínala starou pevnost, která slouží jako vzdělávací centrum. Takový Disneyland pro trestance.

Hlavní budova s okrovou fasádou a množstvím věžiček se tyčila nad sanfranciským zálivem a svou zvláštní architekturou vůbec neupomínala na vězení, dokud si člověk nevšiml stráží a bezpečnostních reflektorů a nepomyslel na obyvatele té budovy, kterým je její majestátní vzhled určitě ukradený.

Noah se rozhodl přeplout do Marine County ze San Franciska na trajektu a teď stál u zábradlí a pozoroval větrem zvířené mořské vlny. Získat patřičná povolení k návštěvě mu nezabralo víc než hodinu, takže se nabízela myšlenka, že k tomu Sam Tanner nějak přispěl zevnitř.

Na tom ale nesešlo, uvažoval Noah, zatímco mu vítr rval vlasy. Podstatný bude výsledek.

Celý den věnoval pročítání Tannerovy složky - aby si oživil paměť a všechno si promyslel. Teď měl dojem, že toho muže za mřížemi zná líp než kdokoli jiný zvenčí.

Nebo aspoň muže, kterým Tanner kdysi byl.

Pracovitý, talentovaný herec s řádkou úspěšných filmů na kontě ještě předtím, než potkal při natáčení Letní bouře Julii McBrideovou. Stejně dlouhý seznam by vytvořila jména milenek, se kterými se před svatbou nechal vidět. Pro něho i Julii šlo o první manželství, třebaže před ním zažil vážnější vztah se sexbombou sedmdesátých let Lydií Loringovou. Společenské rubriky měly hotové žně díky hlučnému rozchodu, který mezi nimi kvůli Julii proběhl.

Tanner si uměl užívat peněz, slávy i žen. Těch prvních dvou věcí i v manželství. Jiné ženy později neměl, anebo dokázal být prostě diskrétní, usmál se Noah v duchu.

Lidé z branže ho považovali za temperamentního člověka, se kterým se obtížněji jedná. Později začínaly padat výrazy jako „výbušná povaha“ a „nesmyslné požadavky“, zvláště když jeho kariéra dostoupila vrcholu.

Začal navštěvovat noční bary a na natáčení chodil nepřipravený. Brzy vyhodil osobní asistentku a později i manažera.

V Hollywoodu se proslýchalo, že bere drogy. Začal být posedlý žárlivostí vůči své ženě, podezřívavý k okolí, zvláště k Lucasu Manningovi, a nakonec i násilnický.

V roce 1975 táhlo jeho jméno do kin milióny lidí, ale o pět let později už na trvalo obýval San Quentin. Velký pád v tak krátkém časovém úseku.

Bude zajímavé vidět, co těch dvacet let se Samem Tannerem udělalo.

Jakmile trajekt dorazil ke břehu, byl už Noah připravený v pronajatém voze. Doufal, že úvodní rozhovor proběhne rychle, aby se mohl večer vrátit letadlem domů, ale pro všechny případy si sbalil i několik věcí, kdyby tu musel přespat.

O svém výletu nikomu neřekl.

Když čekal v řadě na vylodění a poslouchal nahrávku Spice Girls, vzpomněl si bezděky na Olivii. Kupodivu si ji představil jako vytáhlou dívenku se smutnýma očima a opálenými pažemi. Od útlého dětství o ní na veřejnost nepronikla ani zmínka. Občas někdo zopakoval její tragický příběh a otiskl starou fotografii vyděšeného dítěte, ale to bylo vše, na co se média zmohla.

Rodina kolem ní vystavěla ochrannou zeď, za níž Liv zůstala uvězněna, podobně jako její otec za pískovými zdmi San Quentinu. Tohoto úhlu se Noah ve své knize hodlal držet.

Až přijde čas, udělá všechno, aby s ním byla znovu ochotná mluvit. Mohl jen doufat, že za šest let její hořkost poněkud otupěla a že nakonec pochopí, jaký smysl a účel jeho kniha má.

Jaké by to asi bylo setkání? představil si. Pak Olivii raději vytěsnil z hlavy a soustředil se na momentální úkol.

Sjížděl po silnici k branám věznice. Cestou minul staré molo a benzínovou stanici. Zahlédl také dlážděnou cestu k nábřeží a malý park, i když netušil, kdo by chtěl pořádat piknik u hradeb věznice.

Zaparkoval na místě pro návštěvy, na celkem atraktivní pláži u ocelově šedé vodní plochy. Diktafon ani notes si s sebou nevzal. Tohle musí působit jako neformální schůzka, aby Tanner nenabyl přesvědčení, že mu příliš rychle skočil na špek.

Přijímací hala byla vlastně dlouhá chodba s jediným okénkem, polepeným různými vzkazy a upozorněními. Noahovi přejel po zádech mráz, když četl:

PROSÍM, NEKLEPEJTE, MY O VÁS VÍME. BUDEME SE VÁM VĚNOVAT, JAKMILE TO PŮJDE.

A tak stál v prázdné chodbě a naslouchal šumění větru, zatímco čekal na ty, kteří o něm věděli.

Když se v okénku někdo objevil, vysvětlil účel návštěvy, odevzdal průkaz a vyplnil příslušný formulář. Tady s ním nikdo zdvořile nekonverzoval, ale to Noaha nepřekvapilo. Podobná zařízení navštívil už v New Yorku a na Floridě. Byl v celách smrti a poznal úzkost, když za člověkem na takovém místě zaklapne mříž.

Cítil nenávist, strach i vypočítavost vězňů, stejně jako pach potu, moči a balených cigaret.

Zavedli ho do malé místnosti se stolkem a dvěma židlemi. Silné dveře byly vybaveny nerozbitným sklem.

Tady poprvé spatřil, co ten dlouhý čas za mřížemi udělal se Samem Tannerem.

Opečovávaný idol filmového plátna s miliónovým úsměvem byl pryč. Seděl tu tvrdý člověk, na těle i ve tváři. Noah uvažoval, jak moc se asi změnila jeho mysl. Jednu ruku měl připoutanou ke stolu a jeho ostře oranžový vězeňský overal kontrastoval s šedí na ježka ostříhaných vlasů.

Hluboké rýhy ve tváři ukazovaly na muže mnohem staršího, než na jeho skutečných padesát osm let. Noah si vzpomněl, jak mu kdysi jiný vězeň vysvětloval, že čas za mřížemi plyne pomaleji. Jeden rok v kleci se prý rovná sedmi na svobodě.

Chladné, modré oči se do Noaha okamžitě vpily. Sotva přeskočily ke strážnému, když oznamoval, že mají třicet minut.

„Jsem rád, že jste si našel čas, pane Brady.“

Něco se přece nezměnilo. Byl to stále týž sytý, výrazný hlas, jako v jeho posledním filmu. Noah se posadil, zatímco za jeho zády zaklapl zámek.

„Jak jste získal moji domácí adresu, pane Tannere?“

Na rtech se mu objevil náznak úsměvu. „Ještě pořád mi zbylo pár konexí. Jak se má váš otec?“

Noah se snažil nedat na sobě nic znát, třebaže se mu sevřely útroby. „Dobře. Ale nemůžu říct, že by vás pozdravoval.“

Teď se Sam usmál doopravdy. „Čestnej polda, ten Frank Brady. Občas ho tu vídám s Jamií. I ona pořád dobře vypadá, moje bývalá švagrová. Napadlo mě, jak jsou si ti dva asi blízcí.“

„Táhl jste mě sem takovou dálku, Tannere, abyste mě otravoval spekulacemi o soukromí mého otce?“

Sam se ušklíbl. „Co tady má člověk taky řešit. Máte nějaký pravý?

Noah povytáhl obočí, protože základní vězeňskou hantýrku už znal. „Bohužel, nekouřím.“

„Zatracená Kalifornie,“ ulevil si Tanner a volnou rukou sáhl pod mundúr, aby si z těla odlepil balenou cigaretu se zápalkou..

„Udělat z věznic nekuřácký zóny, kdo na takovou kravinu vůbec přišel?“

Zapálil sirku o nehet palce a pak lačně potáhl z cigarety. „Kdysi jsem měl dobrý zdroje - i kartón denně. Pár krabiček tady znamená hotový jmění. Teď se musím spokojit s kartónem na měsíc.“

„To je hrůza, jak se dnes zachází s vrahy.“

Ty modré oči se jen pobaveně zatřpytily. „Zajímá vás zločin a trest, Brady, anebo skutečný příběh?“

„Jedno patří k druhému.“

„Vážně?“ Sam vyfoukl proužek ošklivě páchnoucího kouře. „Měl jsem dost času o tom přemýšlet. Víte, už jsem skoro zapomněl, jak voní pravá whisky nebo krásná žena. Se sexem si tady člověk nějak poradí. Najde se spousta takových, co se kvůli vám rádi ohnou, pokud o to stojíte, anebo pořád máte ruku. Ale občas jsem se probudil uprostřed noci a bolestně jsem toužil ucítit vůni ženy.“

Trhl ramenem. „Za to není náhrada. Snažil jsem se najít útěchu v knihách. Hlavně v románech. Upnul jsem se třeba na nějakou pasáž a představoval si, jak bych to zahrál, kdybych se dostal ven. Hraní jsem miloval.“ Řekl to stále se stejně chladným výrazem. „Všechno jsem na něm miloval. A moc dlouho trvalo, než jsem se smířil, že tenhle život pro mě skončil.“

Noah naklonil hlavu ke straně. „Ano? A jakou roli to hrajete teď, Tannere?“

Sam se prudce naklonil blíž a jeho oči poprvé ožily. „Tohle je jediný, co mám. Vy si myslíte, že když přijdete do vězení a promluvíte si s několika mukly, že něčemu rozumíte? Když můžete kdykoli vypadnout?“

„Právě teď mám neodolatelnou chuť odejít,“ nedal se Noah. „Co vlastně chcete?“

„Chci povědět, jak to bylo. Tehdy a teď. Proč se stalo, co se stalo, a co se nestalo. Proč dva lidi, kteří měli všechno, mohli o všechno přijít.“

„Tohle že mi řeknete?“

„Jo, řeknu všechno.“ Sam se opřel do židle a naposled potáhl z páchnoucího nedopalku. „Zbytek zjistíte sám.“

„Proč? Proč zrovna já?“

„Proč vy?“ Sam upustil doutnající špaček na podlahu a bezděky ho zašlápl. „Líbila se mi vaše první kniha,“ odpověděl prostě. „A taky jsem nemohl odolat ironii takového setkání. Přišlo mi to jako znamení. Ne že bych tady, jako další ubožáci, začal věřit v Boha. Bůh na takováhle místa nechodí. Ale existuje osud a správné načasování.“

„Tak vy mě chcete považovat za svůj osud? Dobře. Ale co to načasování?“

„Umírám.“

Noah na Sama chladně pohlédl. „Připadáte mi docela zdravý.“

„Nádor na mozku.“ Tanner si poklepal na hlavu. „Neoperovatelný. Doktoři mi dávají v nejlepším rok. A když budu mít to štěstí, umřu venku a ne tady. Na tom se pracuje. Zdá se, že se systém spokojí s dvaceti odkroucenými roky, když už jsem stejně napůl mrtvý.“

Přišlo mu to veselé, a tak se smíchy zakuckal. Ten zvuk by ale nikoho nerozveselil. „Dá se říct, že jsem byl odsouzen podruhé. Na kratší dobu, ale bez možnosti odvolání. Takže pokud máte zájem, musíte pracovat rychle.“

„Máte snad něco nového k tomu, co už bylo řečeno a natočeno za posledních dvacet let?“

„Chcete to zjistit?“

Noah zaklepal prsty do stolu. „Promyslím si to.“ Vstal. „Ještě za vámi přijdu.“

„Brady,“ zavolal na odcházejícího Noaha. „Ještě jste se nezeptal, jestli jsem ji zabil.“

Noah se ohlédl ode dveří. „A proč bych měl?“ odpověděl chladně a mávl na strážného.

Sam se jen usmál. Řekl si, že první setkání dopadlo dobře, a ani na chvíli nepochyboval, že se Frankův syn zase vrátí.

Noah seděl v kanceláři vězeňského ředitele Ditermana. Byl mile překvapen, že jeho žádost o schůzku tak rychle vyslyšel. George Diterman rozhodně nesplňoval hollywoodskou představu šéfa jedné z nejvýznamnějších věznic v zemi. S malou, oblou postavou, prořídlými vlasy a kulatými obroučkami brýlí připomínal spíš podřadného účetního.

Přivítal Noaha krátkým stiskem ruky a překvapivě okouzlujícím úsměvem. „Líbila se mi vaše první kniha," řekl a znovu usedl za stůl. „A zdá se, že i ta druhá je dobrá."

„Děkuji."

„A jestli to dobře chápu, jste tu kvůli informacím pro další knihu."

„Právě jsem mluvil se Samem Tannerem."

„Ano, já vím." Diterman složil malé ručky na okraji stolu. „Vyřídil jsem vaši žádost."

„Protože se vám líbila má kniha, nebo kvůli Tannerovi?"

„Od obojího trochu. V téhle funkci pracuju už pět let. Během té doby se Tanner choval jako příkladný vězeň. Drží se stranou problémů, poctivě pracuje v knihovně, ctí pravidla."

„Takže napravený?" zeptal se Noah s ironií v hlase, a tak přiměl Ditermana znovu se usmát.

„To záleží, jak se na to díváte. Z hlediska společnosti, práva nebo tohoto zařízení... Já mám jen pocit, že se rozhodl projít trestem s čistým štítem."

Diterman rozpojil ruce, přitiskl prsty bříšky k sobě a zase ruce složil. „Tanner mě zmocnil, abych vám poskytl jeho záznamy a otevřeně o něm s vámi pohovořil."

Pracuje rychle, napadlo Noaha. Fajn. On také čekal dlouho na příležitost napsat tuhle knihu a chtěl co nejrychleji začít. „Tak tedy povídejte, pane řediteli."

„Podle starších zpráv měl zpočátku problémy zvyknout si na prostředí. Došlo k mnoha incidentům - napadení strážných, spoluvězňů... Valnou část osmdesátých let byl vlastně hospitalizován pro různá zranění."

„On vyhledával rvačky?"

„Neustále. Projevoval se násilnicky. Během prvních pěti lei byl každou chvíli na samotce. Také tady přiživil svůj návyk na kokain, protože objevil nějaký svůj zdroj. Na podzim dvaaosmdesátého roku se zotavoval z předávkování."

„Záměrného, nebo náhodného?"

„To je nejasné, ale lékař se přiklání k názoru, že náhodného. Je to ovšem herec, a býval dobrý." Diterman se díval nevzrušenýma očima, z nichž ale

Noah četl vysokou inteligenci. „Můj předchůdce si několikrát poznamenal, že Tanner je neproniknutelný člověk. Vždycky hrál roli, která se mu hodila.“

„Teď už ne?“

„Já jen vím, že během posledních pěti let se uklidnil. Práce v knihovně ho asi uspokojuje. Drží se stranou a konflikty nevyhledává.“

„Tvrdí, že má neoperovatelný nádor v hlavě.“

„Na počátku roku si stěžoval na urputnou bolest a rozdvojené vidění. Opravdu mu diagnostikovali nádor s prognózou zhruba na rok, pravděpodobně méně.“

„Jak to přijal?“

„Lépe, než bych to asi zvládl já. V jeho záznamech jsou podrobnosti, o které se s vámi nemohu podělit, protože bych k tomu potřeboval ještě jiná svolení, nejen jeho.“

„Pokud se rozhodnu ten případ zpracovat, budu potřebovat i vaši spolupráci. Konkrétní jména, data, události nebo jen názory. Jste ochoten mi v tom pomoci?“

„Udělám, co budu moci, pane Brady. Abych byl upřímný, sám si rád poslechnu celý ten příběh. Kdysi jsem byl taky blázen do Julie MacBrideové.“

„Kdo nebyl?“ odpověděl Noah šeptem.

Rozhodl se zůstat v San Francisku přes noc. Jakmile si najal pokoj s výhledem na záliv a objednal večeři, sedl si k laptopu. Připojil se na internet a vyhledal všechny informace pod heslem Sam Tanner.

Na člověka, který strávil dvacet let za mřížemi a rozhpvory neposkytoval, tam byla neuvěřitelná spousta věcí. Množství zmínek se zabývalo jeho působením u filmu a filmovými rolemi. To mohlo počkat.

Noah našel i odkazy na knihy, které už o případu vyšly, včetně neautorizovaných životopisů Sama i Julie. Noah jich měl sám několik v knihovně a poznamenal si, že je třeba se jimi znovu prokousat. Dále našel i články o soudním procesu, ale žádné zajímavé čerstvé zprávy.

Když mu přinesli jídlo, vzal do jedné ruky hamburger a druhou se probíral známými fotografiemi. Nejdříve našel portrét hvězdného páru, jak se oslnivě usmívá do objektivu, pak zničeného, zmateného Sama, kterého vyvádějí ze soudní budovy.

Muž z první i druhé fotografie byl přitom ukrytý v tom chladném, vypočítavém trestanci, kterého dnes potkal. Kolik jeho dalších podob ještě uvidí? uvažoval Noah.

To bylo právě na jeho práci přitažlivé. Kdo se to vlastně schovával za těma ledovýma očima? Co ho dokázalo pohnat k bestiální vraždě matky svého dítěte, ženy, kterou tolik miloval? A zničit tak vše, na čem záleželo.

Drogy? To nestačí, přemýšlel Noah. Ani pro porotu to nebylo dost, vzpomněl si. Obhajoba ztroskotala na prosazování vlivu drogy, nepodařilo se jí změnit předmět obžaloby ani konečný verdikt.

Brutalita toho činu převážila nad vším ostatním. Spolu se záznamem výpovědi čtyřletého dítěte, samozřejmě. Žádná porota by se neobrátila zády k plačtivému vyprávění, co všechno holčička tu noc viděla. Nikdo v tu chvíli nemohl se Samem projevit slitování.

Dvacet let až doživotí, a prvních patnáct bez možnosti odvolání.

Noah ho nehodlal soudit znovu, chtěl se jen přidržet faktů. Pro něho vliv drog také mnoho neznamenal. Droga mohla zamlžit uvažování a prolomit zábrany, ale ne změnit člověka v bestii, pokud by v něm už dávno nějaká nedřímala.

Ten, kdo dokázal opakovaně vrážet nůžky do těla Julie MacBrideové, musel být skutečně netvor, jak to nazvala malá Liv. A na to Noah nesměl zapomínat.

Byl rozhodnutý popsat zločin objektivně a s nadhledem, aniž by se nechal zasáhnout jeho otřesností. Bude naslouchat Samu Tannerovi, pokusí se proniknout do jeho mysli a pak to všechno zanese na papír.

Ale ani na chvíli nesmí zapomenout, že jedné letní noci se Tanner nechoval jako člověk.

Chtěl začít hledat nové informace o Julii MacBrideové, ale najednou vyťukal jiné heslo. Rekreační středisko Na konci proudu. Usadil se s kávou před obrazovku, zatímco se před ním rozvinula jejich domácí stránka. Co všechno dokáže technika, pomyslel si s úsměvem.

Byla tam umělecká a velmi vábivá fotografie známé chaty, přesně jak si ji pamatoval. Několik obrázků z interiéru, z haly a pokojů, doplněných informacemi o historii, možnostech a krásách toho místa.

Na další stránce našel podrobnosti o rybaření, kanoistice, turistice a ekologickém centru.

U téhle informace se Noah s úsměvem zastavil. Takže to dokázala. Vybudovala svoje centrum. Výborně, Liv.

Ještě nabízeli procházky s průvodcem, vyhřívaný bazén a fitcentrum.

Všiml si, že inzerují víkendové pobyty, celotýdenní a pak zvláštní balíčky služeb. Jako majitelé byli registrováni Rob a Val MacBrideovi.

Nikde neobjevil Oliviino jméno.

„Jsi tam ještě, Liv?“ zeptal se. „Ale ano, jsi tam. U svého lesa a u řeky. Myslíš na mě někdy?“

Podrážděný tím, že se tak vůbec ptá, raději vstal a přistoupil k oknu. Vyhlédl na město s jeho světly a rušným provozem a zavzpomínal, kde asi nechal svůj starý batoh.

Odvrátil se a zapnul televizi jen pro zvukovou kulisu. Bývaly časy, kdy v tichu nedokázal ani přemýšlet. S dálkovým ovládáním v ruce neodolal a začal přepínat kanály. Najednou se rozesmál, protože obrazovku vyplnila rozzářená tvář mladičké Julie MacBrideové. Jantarové oči se leskly milostným citem, když se smíchem sbíhala po bílém schodišti do náruče SamaTannera.

Letní bouře, bavil se Noah. Závěrečná scéna. Žádné dialogy, hudba vrcholí, zatímco se pár objímá, on zvedá svoji vyvolenou a točí s ní dokola v oslavě nalezené lásky. Obrazovka potemňuje.

Osud? pomyslel si Noah. No, s ním se někdy nedá diskutovat.

Chopil se notesu, hodil sebou na postel a začal sepisovat znám jmen a nejdůležitějších otázek.

Jamie Melbourneová
David Melbourne
Rob a Val MacBrideovi
Frank Brady
Charles Brighton Smith
Soudci. Žije některý?
Lucas Manning
Lydia Loringová
Agenti, manažeři, novináři?
Rosa Sanchezová (hospodyně)
Další služebnictvo?

Na konec seznamu připsal „Olivie MacBrideová“.

Chtěl od ní víc, než jen vzpomínku na jednu děsivou noc. Potřeboval vědět, jak si pamatuje své rodiče spolu i jednotlivě, jaká byla atmosféra v jejich domácnosti, jestli si uvědomovala manželskou krizi rodičů.

Mohl sledovat ještě mnoho dalších dějových linek. Měla Julie opravdu poměr s Lucasem Manningem? Mohla podněcovat manželovu žárlivost? Věděla o něčem její sestra nebo služebnictvo? Vycítila něco její dcerka?

Navíc bylo zajímavé, že Tanner nezmínil dceru, když mluvil o tom, co mu schází.

Jistě, Olivie byla klíčem ke všemu, řekl si Noah a zakroužkoval její jméno. Tentokrát se ale nesmí nechat ochromit city, pudovou přitažlivostí ani přátelstvím.

Přece jen už oba dospěli a ta příhoda patřila minulosti Až se sejdou tentokrát, musí být kniha na prvním místě.

Zajímalo by ho, zda si ještě stahovala vlasy do toho ohonu, jestli ještě váhala chvilku předtím, než se usmála.

„Nech to spát, Brady," zašeptal. „To je minulost."

Vstal a našel v aktovce telefonní čísla, která si před odjezdem z L. A. vypsal. Na okna začal bušit déšť, a tak zároveň změnil plánovanou toulku nočním městem najedno pivo v hotelovém baru.

„Dobré odpoledne, tady společnost Constellations."

„Jsem Noah Brady a rád bych mluvil s Jamií Melbourneovou."

„Paní Melbourneová má jednání s klientem. Mohu něco vyřídit?"

„Ano, že by s ní rád mluvil syn Franka Bradyho. Momentálně nejsem ve městě, a na čísle...," nadiktoval sekretářce číslo na telefonu, „budu ještě zhruba hodinu."

To je taková zkouška, pomyslel si, když zavěsil. Aspoň se ukáže, jak rychle jméno jeho otce protlačí zpáteční telefonát.

Natáhl se znovu na postel a jen dvakrát stihl projet ovladačem televizní nabídku. Pak telefon zazvonil. „Brady."

„Tady Jamie Melbourneová."

„Děkuji, že jste se ozvala." Do šesti minut, usmál se při pohledu na hodinky.

„Jedná se o vašeho otce? Doufám, že je v pořádku."

„Je v pořádku, děkuji. Jde mi o SamaTannera." Odmlčel se a čekal, ale odpověď nepřicházela. „Jsem právě v San Francisku. Dnes jsem ho byl navštívit."

„Aha. Měla jsem dojem, že nemluví s nikým zvenčí, zvlášť ne s novináři nebo spisovateli. Vy jste přece spisovatel, že, Noahu?"

Oslovila ho křestním jménem, jako by ho odkazovala do patřičných mezí, uvědomil si. Jemný a dobrý tah. „Přesně tak. On se mnou ale mluvil a doufám, že vy si také najdete čas. Rád bych si s vámi sjednal schůzku. Zítra večer se vracím. Našla byste si chvilku někdy ve čtvrtek nebo v pátek?"

„Proč?"

„Sam Tanner chce vyprávět svůj příběh a já se rozhodl ho napsat, paní Melbourneová. Rád bych dal příležitost vyjádřit se i druhé straně."

„Ten člověk zabil mou sestru a zlomil srdce všem členům mé rodiny. Co ještě byste chtěl vědět?“

„Všechno, co jste ochotná říct - pokud nechcete, aby kniha vyzněla jednostranně. O to mi ale nejde.“

„Já vím, vám jde o další bestseller. A to se vám nejspíš podaří.“

„Kdyby mi šlo jen o to, nevolal bych vám. Žádám o rozhovor, třeba mimo záznam. Pak si to můžete ještě promyslet.“

„Už jste mluvil s někým dalším z mé rodiny?“

„Ne.“

„Tak to nedělejte. Přijďte ve čtvrtek ve čtyři ke mně domů. Věnuju vám hodinu, ne víc.“

„Děkuji. Dáte mi adresu?“

„Váš otec ji zná.“ To už ze sebe zlostně vyrazila. „Zjistěte si ji.“

Noah sebou trhl, když náhle zavěsila, přestože to bylo jen tiché klapnutí. Tady vstupuju na horkou půdu, uvědomil si. Jamie rozhodně nechtěla spolupracovat a vypovídat objektivně.

Noah se bez zájmu probíral televizními kanály. Sam mu nezakázal mluvit o své smrtelné nemoci. Třeba by tahle zpráva Jamiin postoj změnila. A její nechuť k rozhovoru by se dala využít při setkání s Tannerem.

Postavit je opatrně jednoho proti druhému by mohlo vést k novým informacím.

Svůj zájem a fascinaci případem si ale Noah rozhodl nechat pro sebe.

Po chvíli usnul, za šumění deště a blikání obrazovky, a snil sen, který si pak neměl pamatovat. O gigantických stromech, zeleném světle a vysoké dívce se zlatýma očima.

13

Stejný strážný zavedl Noaha do stejné místnosti. Tentokrát si s sebou vzal notes i diktafon. Položil je na stolek. Sam na ně pohlédl, neřekl nic, ale vjeho očích se mihlo cosi jako uspokojení. Anebo úleva.

Noah usedl naproti a zapnul diktafon. „Tak pojďme vzpomínat, Same. Rok 1973.“

„V květnu toho roku měla premiéru *Horečka,* největší trhák toho léta. Byl jsem za ni nominovaný na Oscara a píseň Desperado bylo slyšet pokaždé, když jste zapnul rádio. Šedesátá léta byla definitivně fuč,“ usmál

se při té představě, „a ohavné disco ještě tak docela nevystrčilo růžky. Žil jsem neoficiálně s Lydií Loringovou, užíval si sexu i teatrálních bitek. Marjánka už byla pasé, letěl kokain. Život jsme trávili na večírcích. A potkal jsem Julii MacBrideovou.“

Odmlčel se jen na jeden stah srdce. „Všechno, co bylo předtím, najednou přestalo mít význam.“

„Ještě ten rok jste se vzali.“

„Ani jeden z nás nebyl právě opatrný a trpělivý typ.“ Odvrátil hlavu a Noah přemýšlel, jaké obrazy si asi promítá na holou vězeňskou zeď. „Vzali jsme si prostě to, co jsme chtěli nejvíc. A to byl v tu chvíli pro každého z nás ten druhý.“

„Povídejte,“ pobídl ho Noah a počkal, až si zapálí propašovanou cigaretu.

„Právě se vrátila z Irska, kde byla se sestrou na krátké dovolené mezi filmy. Setkali jsme se u režiséra Hanka Midlera. Vešla do kanceláře, v džínách a bleděmodrém svetru. Vlasy měla stažené do uzlu a vypadala na šestnáct. Byla to ta nejkrásnější bytost, jakou jsem v životě viděl.“

Zadíval se Noahovi zpříma do očí. „To nepřeháním. Byl jsem na ženy zvyklý a poznal jsem jich zblízka hodně. Ale jeden pohled na Julii stačil, aby ty ostatní zmizely. Mohla být první, a už tehdy jsem asi tušil, že bude i poslední. Možná si to neumíte představit.“

„Ale ano, umím.“ Zažil přece stejný pocit, když právě jeho dcera kdysi otevřela dveře a věnovala mu mírně otrávený pohled.

„Už jste byl zamilovaný, Brady?“

„Něco takového.“

Sam se krátce zasmál a pak se znovu zasnil. „Vzpomínám, jak se mi stáhl žaludek,“ šeptal, „a srdce... ano, doslova se chvělo v těle. A když jsem jí podal ruku, bylo to jako, jedině ty, konečně. Později mi řekla, že cítila něco podobného, jako by naše životy celou dobu směřovaly jen k téhle chvíli. Mluvili jsme o práci a byznysu a přitom se nám tak točila hlava. Pak jsem ji pozval na večeři, dohodli jsme se na sedmou. Přišel jsem domů a řekl Lydii, že je konec.“

S úsměvem se odmlčel a potáhl z cigarety. „Prostě konec. Nebyl jsem laskavý ani krutý. Lydie pro mě přestala existovat. Dokázal jsem myslet jen na to, že se večer znova setkám s Julií.“

„Chodila v té době Julie s někým jiným?“

„Vídala se s Michaelem Fordem. Noviny to přetřásaly, ale o nic nešlo. Čtrnáct dní po našem prvním setkání jsme se už k sobě stěhovali. V tichosti, nebo tak tiše, jak jsme dokázali.“

„Setkal jste se s její rodinou?“

„Ano, Julii na tom moc záleželo. Trvalo mi dlouho, než jsem trochu zviklal Jamii. Stavěla se k sestře ochranářsky. Nevěřila mi. Tvrdila, že prý Julie bude jen moje další avantýra. A těžko se na ni zlobit,“ trhl rameny, „opravdu jsem měl hodně žen.“

„Vadilo vám, že byla Julie v té době spojována také s mnoha jinými muži? Ford byl přece až ten poslední.“

„Tehdy jsem na to nemyslel.“ Sam si vytáhl zbytek cigarety z úst a zašláp ho s potlačovaným vztekem, který Noaha nesmírně zaujal. „To až později, když se věci vymkly kontrole. To jsem často nemyslel na nic jiného. Na chlapy, které měla, na ty, co ji chtěli. Odvracela se ode mě a já chtěl vědět, kdo má přijít na mé místo. Ke komu kruci půjde, když nechce být se mnou. Lucas Manning.“

I po dvaceti letech ho to jméno pálilo na jazyku. „Vím, že mezi nimi něco bylo.“

„Tak jste ji zabil, aby zůstala jen vaše.“

Svaly v Samově tváři zacukaly a pak se uvolnily. „To je jedna teorie.“

Noah se nenucené usmál. „O všech dalších si promluvíme později. Jaké bylo spolupracovat s ní na filmu?“

„S Julií?“ Sam zamrkal a přejel si dlaní po tváři.

„Ano,“ Noah se snažil zachovat stejně mírný tón. Vyhodil Tannera z konceptu, přesně jak potřeboval. Nehodlal se smířit s předem připraveným proslovem a přesně odměřenými replikami. „Měli jste šanci se poznat ve dvou rolích. Jako milenci i jako herci. Jaká podle vás byla Julie herečka?“

„Dobrá. Poctivá.“ Sam si položil ruce na klín a pak je zvedl na stůl, jako by nevěděl, co s nimi. „Přirozená. Ten termín se často nadužívá, ale na ni přesně seděl. Nemusela na roli tak těžce pracovat, jako třeba já. Prostě to cítila.“

„Vadilo vám, že byla lepší?“

„Neřekl jsem, že byla lepší.“ Ruce mu ztuhly a oči se zabodli do Noahovy tváře jako dva modré hroty. „Šli jsme na to každý odjinud, každý z jiné školy. Ona měla fenomenální paměť, a to jí pomáhalo s textem. Nikdy nezapomněla ani řádku. Ale zase slepě věřila režisérům a na slovo je poslechla. Neuměla ještě využít vlastní invenci - při práci s výrazem, světlem nebo pohybem.“

„Ale vy ano,“ ozval se Noah, než mohl Sam zase vklouznout do rytmu.

„Jo. Často jsme se s Midlerem při natáčení chytli, ale přesto jsme jeden druhého respektovali. Bohužel před pár lety zemřel. To byl hotový génius.“

„A Julie mu věřila.“

„Ona ho doslova zbožňovala. Tu roli vzala hlavně kvůli možnosti s ním spolupracovat. A on věděl, jak z ní dostat to nejlepší. Julie byla jako houba, nasála do sebe pocity a myšlenky své postavy a pak je zase vypustila. Já budoval svoje charaktery vrstvu za vrstvou. Ale tvořili jsme dobrý tým.“

„Julie dostala za roli v *Letní bouři* cenu newyorských kritiků. Vy jste byl jen nominován. Nezpůsobilo to mezi vámi nějakou roztržku?“

„Měl jsem z jejího úspěchu radost. Ona byla naštvaná, že jsem nevyhrál. Toužila po tom snad víc než já. Tou dobou jsme byli ještě novomanželé. A město nám leželo u nohou. Užívali jsme si svého štěstí i jeden druhého. Ona mi rozuměla jako nikdo na světě.“

„Ale následující rok získala nominaci na Oscara jako nejlepší herečka v *Hraně úsvitu*, kdežto na vaše filmy přicházely smíšené reakce. Jak to ovlivnilo váš vztah?“

Sam stiskl zuby, ale promluvil neochvějně. „Julie byla těhotná. Na to jsme se soustředili především. Chtěla zdravé dítě víc než nějakou sošku.“

„A vy? Co jste si přál vy?“

Tanner se jízlivě usmál. „Já jsem chtěl všechno. A na chvíli jsem to taky měl. A co chcete vy, Brady?“

„Svůj příběh. A to ze všech úhlů.“ Naklonil se kupředu a vypnul diktafon. „Vracím se do L. A.“ Při řeči si balil aktovku. „Zítra mám schůzku s Jamií Melbourneovou.“

Všiml si, jak se Samovy prsty na stole na chvíli zatnuly v pěst. „Mám jí od vás něco vyřídit?“

„Nebude o mně chtít slyšel nic jiného než to, že už jsem po smrti. Ale to se jí brzo vyplní. Ona na Julii žárlila,“ prohodil spěšně a Noah se zarazil. „Julie to neviděla, nebo si to nechtěla připustit. Ale Jamie v sobě hromadila spoustu žárlivosti na Juliin vzhled, úspěch a styl. Hrála oddanou sestru, ale kdyby měla možnost a talent, odstrčila by ji a zabrala její místo.“

„Její místo vedle vás?“

„Spokojila se s Melbournem, hudebním agentem bez talentu, a celý život hrála druhé housle. Po Juliině smrti se konečně dostala na výsluní.“

„To má být další z teorií?“

„Kdyby se sestry nedržela za šos, ještě teď by spravovala tu jejich chatu nahoře ve Washingtonu. Myslíte snad, že by žila v takovém domě a vedla firmu s tím svým milánkem, kdyby jí Julie nezmizela z cesty?“

Noah zaslechl hořkost starou celé dvě desítky let. „A proč vám na tom záleží?“

„Protože se postarala, abych odsud nevylezl. Abych ani u jednoho odvolacího řízení nedostal šanci. Jezdí sem na takové trestné výpravy a přitom pořád tyje z toho, co zůstalo po Julii. Jen za ní běžte, Brady, hezky si popovídejte a přitom se jí třeba optejte, jestli náhodou sestru nedohnala k žádosti o rozvod ona. Jestli ona nebyla tím hlavním hybatelem a nevystavěla si kariéru na odkazu mrtvé sestry.“

Jakmile se letadlo odlepilo od země, objednal si Noah pivo a otevřel laptop. Chtěl své myšlenky a dojmy ze setkání zapsat, dokud byly ještě čerstvé. A hned jak přijede domů, říkal si, pustí se do sjednávání dalších schůzek.

Pocit, že už je vlečen tvůrčím procesem, ho naplňoval vzrušením. Nebylo cesty zpět. Zdlouhavé sbírání poznámek a řešení hádanek ho neodrazovalo, naopak, nabíjelo ho potřebnou energií.

Odteď až do vydání knihy bude Sam Tanner středem jeho života.

Rád by celou show řídil, zapisoval si. *Ale to já taky. Bude to zajímavé soupeření. Je inteligentní. Myslím, že ho lidé podceňovali, pokud v něm viděli jen rozmazleného, sobeckého mladíka s výbušnou povahou. Dnes už se umí ovládat, třebaže je občas znát jeho úsilí až příliš. A pokud je jeho reakce na Jamii směrodatná, dokáže se stále silně rozčilovat.*

Zajímalo by mě, kolik z toho, co poví, bude pravda, domnělá pravda nebo vyslovená lež.

Jsem si jistý, že se chce především znovu zviditelnit. Touží po pozornosti, která mu byla za zdmi San Quentinu odepřena. A všechno by mělo být po jeho. Nestojí o soucit a porozumění. Ale tohle považuje výhradně za svůj příběh. On se rozhodl kdy a komu ho bude vyprávět.

Jsou to zajímavé okolnosti - syn poldy, který ho dostal za mříže, o něm píše knihu. Tisk si toho povšimne a o to Tannerovi také jde.

I jeho narážky na Jamii Melbourneovou stojí za zkoumání. Je to pravda, předsudek nebo lež?

S napětím čekám, kdy se zeptá na Olivii nebo kdy vůbec vysloví její jméno.

To samé Noaha zajímalo i u Jamie.

Noah věděl, že Jamiina umělecká a reklamní agentura Constellations patřila k nejvýznamnějším v oboru. Měla pobočky v Los Angeles a New Yorku a reprezentovala jen známé osobnosti.

Uvědomil si také, že před Juliinou smrtí, zastupovala Jamie pouze svou sestru a kancelář měla ve svém domě.

Bylo tedy nesporné, že její hvězda začala stoupat až po té tragické události. Snad se dozví, uvažoval, když projížděl branou k výstavnímu sídlu v Holmby Hills, jak si to všechno vysvětlit.

Noah si předem zjistil, že se sem Melbourneovi nastěhovali ze skromnějšího obydlí v roce 1986 a od počátku tu pořádali okázalé večírky.

Hlavní budova měla tři poschodí, která se zvedala nad bělostným vstupním schodištěm se sloupkovitou balustrádou. Od ní se rozbíhaly dva symetrické, prosklené obytné trakty, obklopené bohatě kvetoucími záhony a rafinovaně sestříhanými okrasnými keři.

Noaha přiběhli přivítat dva zlatí retrívři. Jakmile otevřel dveře vozu, nadšeně vrtěli ocasy, a on se okamžitě zamiloval.

„Ahoj, vy dva.“ Právě je v předklonu drbal za ušima a mumlal roztomilé nesmysly, když se objevila Jamie s odraným tenisovým míčkem v ruce.

„To je Goodness a Mercy,“ řekla bez úsměvu, když Noah vzhlédl.

„A kde je Shirley?“

Jamii mírně zacukalo v koutku. „Ta má dobrý domov.“ Zvedla v ruce míček a psi plni očekávání plácli zadkem o zem. Odhodila ho vysokým obloukem a oni tryskem vyrazili za ním.

„Máte sílu,“ poznamenal Noah.

„Udržuju se v kondici. A dnes je hezky na to, aby člověk seděl doma.“ Spíš se musela rozhodnout, zda si ho do domu vůbec pustí. „Pojďme se projít.“

Odvrátila se a pomalu vyrazila směrem od psů, kteří se vesele prali o balónek.

Noah musel uznat, že s tou kondicí měla pravdu. Bylo jí dvaapadesát, ale působila jako čerstvá čtyřicátnice. Nadto se zdála přitažlivější než ve dvaceti.

Nějaké vrásky sice přibyly, ale ty jen dodávaly výraz síly její tváři, ze které se dívaly tmavé, inteligentní oči. Světle hnědé vlasy si stále nechávala stříhat těsně po bradu a celkově působila dojmem zralé ženy, která má svůj styl a sebedůvěru.

Šla svižně, oblečená do rezavých kalhot a volné košile, jako člověk, který je zvyklý chodit a dobře ví, kam chce dojít. „Jak se daří otci?“ promluvila po chvíli.

„Dobře, díky. Nejspíš víte, že před rokem odešel ze služby.“

Krátce se usmála. „Ano. Chybí mu to?“

„Asi ano, ale začal dělat trenéra dětem ze sousedství. Má děti moc rád.“

„Ano, Frank to s dětmi umí. Moc ho obdivuju.“ Prošli kolem jemně vonícího jasmínového keře. „Jen díky tomu tady teď spolu mluvíme.“

„Moc si vážím toho, že jste si na mě udělala čas, paní Melbourneová.“

Nevzdychla si nahlas, ale bylo vidět, jak se zvedla a klesla její ramena. „Jamie. Frank se mnou o vás mluvil tolikrát, že na vás myslím jen jako na Noaha.“

„Mluvil o mně? Netušil jsem, že jste se stýkali častěji.“

„Frank je neodmyslitelnou součástí jedné těžké etapy mého života.“

„Většinou se lidé nestýkají s těmi, kteří jim připomínají těžké časy.“

„Já ano,“ odpověděla stroze a zamířila k velkému bazénu ve tvaru vějíře, rámovanému bílými kameny a růžovými květinami. „Váš otec mi pomohl překonat velkou ztrátu a domoci se spravedlnosti. Je to výjimečný muž.“

Tvůj táta je skvělý člověk, řekla mu tenkrát Olivie. A pak ještě: *Vedle něho jsi úplná nula.*

Noah se snažil potlačit bolestnou vzpomínku a přikývl. „To ano.“

„To ráda slyším.“

Cestou kolem bazénu zahlédl v dálce temnou zeleň tenisového kurtu a altán ve tvaru zmenšené hlavní budovy, obklopený oleandry a růžemi.

„Vaše práce se mi ale nelíbí,“ vyrazila se sebe náhle Jamie.

„Jistě.“

Zastavila se a zadívala se na něho. „Nerozumím tomu. Proč to vlastně děláte? Váš otec zasvětil život stíhání vrahů a zločinců a vy je naopak svými knihami proslavujete.“

„Četla jste některou?“

„Ne.“

„Pak byste pochopila, že ty lidi a jejich činy nijak neoslavuju.“

„Už to, že o nich napíšete, jim přinese slávu.“

„To jen jejich zločin trochu vysvětlí,“ opravil ji Noah. „Píšu o činech a jejich pozadí, o motivech. Zajímá mě proč, stejně jako mého otce. Kdo, jak a kdy přece nestačí. Vy se nechcete dovědět, proč vaše sestra zemřela?“

„Já to ale vím. Zemřela, protože ji Tanner zabil. Protože byl nemocný žárlivostí a strachem, že ho opustí.“

„Ale kdysi se přece velmi milovali, měli spolu dítě a i přes manželské těžkosti mu vaše sestra té noci otevřela.“

„A kvůli tomu soucitnému gestu je taky mrtvá,“ vyhrkla Jamie s hořkostí v hlase. „Zneužil její city a touhu udržet rodinu pohromadě a namířil je proti ní stejně, jako ty vražedné nůžky.“

„Vy mi o ní můžete říct víc než kdokoli jiný. Jak přemýšlela, co cítila, co způsobilo, že se její život změnil v noční můru...“

„A co její soukromí?“

„To stejně nikdy neměla, co myslíte?“ odpověděl jemně. „Já jí můžu slíbit jen pravdu.“

Jamie unaveně pohlédla stranou. „Je mnoho druhů pravdy.“

„Dejte mi tu svou.“

„Proč vám to vůbec dovolil? Jak to, že po takové době s někým mluví?“

„Umírá,“ řekl Noah klidně a sledoval Jamiin obličej.

Něco se v něm nakrátko objevilo a zase zmizelo. „Fajn. Jak dlouho mu to bude trvat?“

Tvrdá ženská, napadlo Noaha, tvrdá a poctivá. „Má nádor na mozku. Prý nepřežije rok.“

„Takže spravedlnost přece existuje. A on by se tedy chtěl ještě trochu blýsknout, než potáhne do pekla.“

„Možná by chtěl,“ odpověděl Noah, „ale dostane jen příběh napsaný podle mě, ne podle něho.“

„Vydáte ji i bez mé spolupráce?“

„Ano, ale s vámi napíšu lepší knihu.“

Cítila, že tomu opravdu věří. Měl jasné, hloubavé oči svého tce. „Nechci vás za to nenávidět,“ řekla si téměř pro sebe. „Všechnu svou nenávist jsem léta soustředila jen na jednoho člověka a jak se zdá, brzy to skončí.“

„Ale jistě máte co říct. Věci, které jste ještě nevyslovila.“

„Možná. Mluvila jsem o tom s manželem a docela mě překvapil.“

„Jak?“

„Myslí si, že bychom vám ty rozhovory měli poskytnout. Jako protiváhu k Tannerovi. Prý aby všechny ošklivosti, které jeho mozek zplodí, nestály v knize osamoceně. Byli jsme součástí jejich života a věděli jsme, co se s nimi děje. Takže ano, možná mám vážně co říct.“

Utrhla květ ibišku a rozmačkala ho v dlani. „Já i David si s vámi promluvíme, Noahu. Pojďme dovnitř, domluvíme si termíny.“

„Neměla byste čas teď?“ usmál se líbezně Noah. „Říkala jste, že mi dáte hodinu a ještě neuběhla ani polovina.“

„Tohle musíte mít po matce,“ bavila se Jamie. „Tu schopnost lidi zasáhnout. Frank je mnohem nenápadnější.“

„Pokud to zabralo.

„Tak dobře, pojďte dovnitř.“

„Skočím si jen pro diktafon. Záznam rozhovoru nás bude chránit oba.“

„Tak si zazvoňte, Rosa otevře.“

„Rosa? Snad ne Rosa Sanchezová?“

„Teď Rosa Cruzová. Pořád stejná Rosa, co kdysi pracovala pro Julii. Prožila s námi celých dvacet let. Tak sebou hoďte, Noahu, utíká vám čas.“

Opravdu si pospíšil, třebaže ho cestou psi přinutili hodit jim míček. Podivil se, proč ho ještě nenapadlo také si nějakého psa pořídit.

Žena, která mu otevřela, připomínala malý soudek na krátkých nožkách. Měla pečlivě vyžehlenou šedou uniformu a vlasy stejné barvy, stažené do těsného uzlu. Oříškově hnědé oči v medově zbarvené tváři ho nesouhlasně pozorovaly.

Rozhodně hlídala dům spolehlivěji než Goodness a Mercy, kteří mu právě zvesela očurávali pneumatiky najatého auta.

„Pane Brady,“ promluvila chladně se sytým mexickým přízvukem, „paní vás přijme v zimní zahradě.“

„Díky.“ Vstoupil do haly velké jako taneční sál a přidušeně hvízdl při pohledu na křišťálové lustry a akry bílé mramorové podlahy.

Rosiny podpatky po ní rychle zaklapaly, takže neměl příležitost prohlédnout si zařízení a umělecké předměty v obývacím pokoji. Jen okamžitě pochopil, že sem psi rozhodně nesmějí.

Zimní zahrada byl prosklený chrám, přistavěný k jižní části domu, přeplněný exotickými rostlinami, květy a vůněmi. Po vysoké kamenné stěně stékala voda do bazénu s množstvím vodních lilií.

Jamie už na něj čekala v ratanovém křesle v útulném zákoutí. Na okrouhlém stolku před ní byla připravená skleněná konvice s ledovým čajem a tác s pečivem ve tvaru srdíček.

„Děkuji, Roso.“

„V sedm máte tu koktejl party,“ připomněla služebná a znovu svraštila obočí.

„Ano, já vím. To stihnu.“

Rosa jen popotáhla, zamumlala cosi španělsky a nechala je o samotě.

„Nelíbím se jí.“

„Rosa je moje ochránkyně.“ Když se posadil, rozlila Jamie čaj do šálků.

„Máte nádherný dům.“ Ohlédl se přes rameno na záplavu pestrobarevných květin. „Ty jiřiny se na podkladu divokých jaterníků krásně vyjímají.“

Jamie povytáhla obočí. „Vy mě překvapujete, Noahu. Většina mladých fešáků pozná na zahradě maximálně růži.“ Jeho špatně skrývaný úšklebek ji rozesmál. „Tak vás přece něco uvede do rozpaků, to je úleva. To kvůli květinám, nebo tomu fešákovi?“

„Květiny jsou mé hobby.“

„Takže ten fešák. No, jste přece pohledný, vysoký a dobře stavěný muž...“ Nepřestávala se usmívat a zároveň si vzala koláček. „Vaši rodiče doufají, že si najdete správnou ženu a usadíte se.“

„Co?“

To ji ještě víc potěšilo, a tak zvedla tác a nabídla mu. „Oni o tom s vámi nemluvili?“

„Proboha, ne.“ Vzal si cukroví, zavrtěl hlavou a zapnul diktafon. „Ženy bych teď radši pustil z hlavy. Zrovna jsem se jedné zbavil.“

„Vážně?“ Jamie si složila nohy pod sebou. „Nechcete mi tom vyprávět?“

Letmo na ni pohlédl. „Pokud mi běží čas, tak ne. Povězte mi, jak jste s Julií vyrůstaly.“

„Vyrůstaly?“ zarazila se. „Proč? Myslela jsem, že chcete slyšet o tom posledním roce.“

„Na to taky dojde.“ Koláčky nebyly vůbec špatné, a tak se chopil dalšího. „Ale nejdřív bych rád věděl, jak jste se cítila jako její sestra, vlastně víc než to, jako její dvojče. Zavzpomínejte na dětství.“

„Bylo to hezké dětství, pro obě. Měly jsme k sobě blízko a byly jsme šťastné. Rodiče nám poskytli jistou svobodu, jak už to na venkově bývá, a vyvažovali to nějakými těmi povinnostmi... Myslím, že tenhle model dobře funguje.“

„Vyrostly jste ale na poněkud izolovaném místě. Měly jste ještě jiné kamarády?“

„Hmmm, pár jistě, ale nejlepší kamarádku jsme stejně měly jedna v druhé. Milovaly jsme vesměs stejné věci.“

„Takže žádné hádky a rivalita?“

„Nic významného. Taky jsme se do sebe občas pustily - nikdo přece neumí najít vaše slabé místo líp než sestra. Ale Julie nebyla žádná padavka. Nenechala si líbit, když dostala.“

„A dostávala hodně?“

Jamie s úsměvem uždibovala koláček. „Jasně. Ani já jsem nebyla padavka. Noahu, byly jsme dvě samostatné, silné holky, které vyrůstaly bok po boku. Praly jsme se a zase udobřovaly. Soupeřily jsme, štvaly jedna druhou, ale taky se měly navzájem moc rády. Julie se navíc snadno rychle otřepala. Nikdy nevydržela být dlouho uražená.“

„Kdežto vy ano?“

„Já ano.“ Znovu se lišácky usmála. „V tom jsem myslím byla lepší. Julie se jednu chvíli vztekala a druhou o ničem nevěděla. Přišla třeba: ‚Honem, musím ti něco ukázat', a když jsem nechtěla přijít k rozumu, šťouchala do mě tak dlouho, dokud mě nepřemluvila. Byla vážně neodolatelná.“

„Řekla jste, že jste v urážení byla lepší. V čem byla lepší ona?

„Asi ve všem ostatním. Byla hezčí, výraznější, pohotovější, silnější. Rozhodně taky společenštější a ambicióznější.“

„Nezáviděla jste jí?“

„Nejspíš ano,“ pohlédla na něho nepřítomně. „Ale pak jsem to překonala. Julie se prostě narodila jako hvězda a já ne. Myslíte, že bych ji z toho mohla obviňovat?“

„Nemohla?“

„Tak se na to podívejte jinak,“ začala Jamie zase po chvíli, „třeba přes naši společnou zálibu. Zlobil byste se na jednu růži, že má sytější barvu a větší květ než druhá? Ta není méněcenná, jenom jiná. Já a Julie jsme byly prostě každá jiná.“

„Jenže většina lidí přehlédne menší a vybere si větší květ.“

„Jsou ale kytky, co vykvetou později, ne? Ona tu už dneska není.“ Jamie zvedla sklenici, napila se a pozorovala Noaha přes její okraj. „Já ano.“

„Ale co kdyby byla?“

„Není.“ Zatoulala se pohledem kamsi do dálky, kam nemohl dohlédnout. „Nikdo nemůže vědět, jak bychom žily, kdyby do našeho života nezasáhl SamTanner.“

14

„Byla jsem do Sama šíleně zamilovaná. A pak jsem se doslova vyžívala v představách, jak hroznou a ponižující smrtí by měl zemřít.“

Lydia Loringová upíjela minerálku s citronem, z vysoké sklenice značky Baccarat. Uchichtla se a pomněnkově modrýma očima s Noahem zkušeně flirtovala. Přiměla ho tím k úsměvu.

„Tak mi něco z toho popište.“

„Hmmm, tak například...,“ přemýšlela a přitom si přehodila jednu působivě dlouhou nohu přes druhou, „v jedné verzi by ho našli přivázaného k posteli, oblečeného v ženském prádle. Smrt hladem, které by se dočkal až po mnoha úděsných dnech.“

„Takže jste se nerozešli zrovna kultivovaně?“

„Ne. My jsme nic nedělali kultivovaně. Chovali jsme se jak zvířata od první minuty, co jsme se dotkli jeden druhého. Byla jsem do něj blázen,“ dodala a přejela prstem po hraně sklenici, „a to doslova. Když ho

odsoudili, otevřela jsem si láhev Doni Perignonu ročník sedmdesát pět a vypila ji do poslední kapky.“

„To ale bylo už pár let po vašem rozchodu.“

„Ano a pár let před mojí dovolenou v odvykacím středisku. Ještě dnes mi občas chybí šumění šampaňského.“ Trhla rame nem. „Měla jsem problémy a Sam taky. Hodně jsme pili, hráli hazard i pracovali. Byli jsme náruživí v sexu a hodně jsme se prali. Tehdy jsme neuměli nic dělat polovičatě.“

„Co drogy?“

„Už jsem čistá,“ zvedla ruku a oslnivě se usmála. „Mé tělo je jako klášter a k tomu docela k světu.“

„O tom není pochyb,“ řekl na to Noah a Lydia vděčně zapředla jako kočka. „Ale dřív jste drogy brali.“

„Zlato, tehdy se koks na mejdanech rozdával jako cukroví. Patřilo to k bontonu. Když se Sam seznámil s Julií, měl toho údajně nechat, ale já v tom jela dál. Zničila jsem si zdraví, kariéru i osobní život, protože jsem se dvakrát provdala za hrabivé pitomce. Koncem osmdesátých let jsem byla na dně a docela švorc. Dala jsem se dohromady a pomalu se škrábala zpátky nahoru. Brala jsem cokoli - štěky v seriálech a špatných filmech - a ještě jsem za to byla vděčná. Až konečně před šesti lety přišla *Roxy*.“

Usmála se při vzpomínce na situační komedii, která ji vynesla zpátky na vrchol. „Hodně lidí mluví o znovuzrození. Ale já jsem to vážně dokázala.“

„Ne každý by ale uměl mluvit tak otevřeně o svých chybách a prohrách.“

„To je součást mé osobní filozofie. Kdysi jsem zažila slávu a nezvládla jsem to. Teď se dobré časy vracejí, ale už to neberu jako samozřejmost.“

Rozhlédla se po prostorné šatně s pohovkou a čerstvými květinami ve váze. „Občas slyším, že mi *Roxy* zachránila život. Ale tak to není. Zachránila jsem se sama a součástí toho procesu bylo i pochopení mého vztahu k Samovi. Já milovala jeho. On miloval Julii. A koukněte, jak dopadl.“

Utrhla si z hroznu na stole kuličku vína a strčila si ji do pusy. „A jak to jeho odkopnutí pomohlo mně.“

„Jak jste se na ni dívala?“

„Nenáviděla jsem ji, pochopitelně.“ Pronesla to bez špetky výčitek. „Nejenže měla to, co jsem chtěla já, ale ještě vypadala ko prima holka odvedle, zatímco ze mě byla jen využitá bývalá milenka. Zaradovala jsem se, když se jejich manželství začalo bortit a on zase chodil na večírky. Starý dobrý Sam, co hledá povyražení a problémy.“

„A dala jste mu to? Povyražení? Problémy?“

Od počátku rozhovoru se poprvé zarazila. Mlčky vstala, aby dolila minerálku. „To už jsem byla jiná. Sobecká, umanutá, sebedestruktivní. Objevil se na večírku, poznamenal něco o Julii, že je unavená a má práci. Ale já jsem ho znala dobře, byl nešťastný, vzteklý a neklidný. Já zrovna prožívala období mezi jedním a druhým pitomým manželstvím. A pořád jsem Sama milovala. Zoufale.“

Obrátila se k Noahovi. V červeném kostýmu pro následující scénu natáčení působila sofistikovaně. „Je to bolestné vyprání. Netušila jsem, že to bude tak zlé. No…“, pozvedla skleici k přípitku a věnovala mu svůj typický ironický úsměv, „tuží to charakter. Na jednom z těch pochybných večírků jsme i se Samem dali trochu koksu na paměť starých časů. Ani nevím, kdo ten mejdan pořádal, ale na tom nesejde. Mohl to být kdokoli. Seděli jsme v ložnici na takovém proskleném stolku - zrcátko, nůž, brčko... Popichovala jsem ho kvůli Julii. Věděla jsem, jak na něj.“

Zahleděla se kamsi do sebe a Noah měl dojem, že spatřil lítost. „Říkal, že ho žena určitě podvádí s Manningem, že jim to ale překazí. Přísahal, že Julie zaplatí za to, že ho podvedla a štvala dcerku proti němu. Že prý ať všichni radši skončí v pekle, než by ho nahradila tím parchantem Lucasem. Prý jim ukáže, s kým si to vlastně zahrávají. Zuřil a já jsem ještě přilévala olej do ohně. Myslela jsem jen na to, že ji třeba opustí a vrátí se ke mně. Kam patřil. Místo toho se ale obrátil proti mně. Odstrčil mě a nakonec to skončilo strašnou hádkou. Než práskl dveřmi, ušklíbl se a řekl, že jsem nikdy neměla úroveň, že jsem jen druhořadá šlapka, co si hraje na hvězdu. Že nikdy nebudu jako Julie.

O dva dny později byla mrtvá. Přinutil ji platit,“ dodala Lydia s povzdechem. „Kdyby ji zabil tu noc, co jsme se setkali, asi bych to nepřežila. Z čistě sobeckých důvodů jsem byla vděčná, že počkal, dokud na mě zase nezapomněl. Víte, celé roky mi trvalo, než jsem pochopila, jaké jsem vlastně měla štěstí, že mě nemiloval.“

„Uhodil vás někdy?“

„Jasně.“ Rozesmálo ji to. „Fackovali jsme jeden druhého. To bývala součást sexuální předehry. Prostě dva divocí, arogantní lidé.“

„Ale v jeho manželství se až do toho osudného léta nic podobného nedělo. Co si o tom myslíte?“

„Myslím, že ho na chvíli dokázala změnit. Nebo to dokázal sám. Láska někdy hory přenáší. Noahu,“ vrátila se a znovu usedla, „víte, já věřím, že on opravdu chtěl být takovým člověkem, jakým se stával vedle ní. Chvíli to fungovalo. Asi to byl slabý člověk, co touží být silný, dobrý herec, který chce být nejlepší. Možná proto to muselo skončit takhle.“

Kdosi krátce zaklepal na dveře. „Paní Loringová? Potřebujeme vás na scéně.“

„Ještě dvě minuty, zlato.“ Odložila sklenici a usmála se. „Práce a zas práce.“

„Díky, že jste si na mě našla čas.“

Když vstal, prohlédla si ho pomalu od hlavy k patě a mnohoznačně se usmála. „Možná bych si ho našla víc, kdybyste měl zájem...“

„Nejspíš budu mít dodatečné otázky.“

Přistoupila blíž a klepla ho prstem do tváře. „Vypadáte jako inteligentní mladík, Noahu. Jistě jste pochopil, že jsem měla na mysli intimnější rozhovor.“

„Hm, jistě. Ale problém je v tom, Lydie, že mi naháníte strach.“

Zaklonila hlavu a rozkošnicky se rozesmála. „Vy jste ale ztomilý. A co když slíbím, že budu něžná?“

„Řeknu, že lžete.“

Zase se smála a jemu se ulevilo. „Vždyť jsem poznala, že jste chytrý. No...,“ cestou ke dveřím se do něho zahákla, „víte, jak mě najít, pokud si to rozmyslíte. Starší ženy jsou vynalézavé, nezapomeňte.“ Otočila se a lehce ho kousla do spodního rtu, až se mu zvířila krev v těle.

„Tak teď mě úplně děsíte. Ještě otázku?“

„Hmmmm.“ Otočila se a opřela se o dveře. „Ano?“

„Měla Julie něco s Lucasem Manningem?“

„Vy jste taky samá práce, že? Tak už jen stručně, to vážně nevím. Tenkrát se lidi rozdělili na dva tábory - jedni tomu věřili a vyžívali se v tom a ty druhé by nepřesvědčilo, ani kdyby ty dva někdo načapal nahé v nějakém hotýlku.“

„K čemu jste se přikláněla vy?“

„K tomu prvnímu, samozřejmě. Chtěla jsem věřit všem ošklivým a pikantním zvěstem, které o Julii kolovaly. Ale to bylo tenkrát. O pár let později, když jsme s Lucasem prožívali povinnou aférku...“ Povytáhla obočí, protože Noah zaujatě přivřel víčka. „Tak to jste nevyšťoural, co? No ano, pár měsíců jsme spolu žili. Ale nikdy mi neprozradil, jestli s Julií spal. Takže tohle fakt nevím. Sam tomu věřil a na ničem jiném už asi nezáleží.“

Záleží, pomyslel si Noah, záleží na každičkém kousku skládanky.

Jako sebevědomý obyvatel Los Angeles vyřizoval Noah většinu svých záležitostí cestou autem po dálnici. Zatímco se prodíral zácpou směrem k domovu, snažil se dovolat do kanceláře Charlese Brightona Smithe.

Samovu renomovanému obhájci bylo již osmasedmdesát let, ale přesto ještě občas pracoval, užíval si své páté manželky - krásné sedmadvacetileté koncipientky - a také slunce a surfování na svém letním ranči na ostrově St. Barťs.

Noah se probojoval až k osobní asistentce, která ho informovala, že pan Smith není k zastižení a že případné vzkazy a žádost o interview v co nejkratší době předá.

Noah pochopil, že to může znamenat cokoli od zítra po nikdy, a tak se raději pokusil sehnat kopii zápisu ze soudního jednání.

Na odbočce do čtvrti, kde žili rodiče, na chvíli zaváhal, ale pak se rozhodl i s otcem jednat profesionálně a oddělovat práci a osobní vztah. Pokud to půjde.

Teď bylo na čase usednout k počítači a připravit si první nástin knihy. Co se týkalo formy, měl jasno. Vyprávění nezačne vraždou, jak si dříve plánoval, ale událostmi, které k ní vedly.

Budování Samovy hollywoodské kariéry by se mělo prolínat s podobným osudem Julie až po jejich setkání, romantickou svatbu a narození dítěte.

Pak přijde manželská krize, proměna vášnivého citu v posedlost a posedlosti v uzurpování.

Následovat by měla část věnovaná dceři. Dítěti, které bylo svědkem násilností a vraždy, a mladé ženě, která musí žít s následky.

Vraždění nekončí smrtí, pomyslel si Noah, když zabočil k domovu. To se naučil od svého otce a to se pokusí v knize vysvětlit.

Trápilo ho, že člověk, kterého uznával a obdivoval, jeho práci nechápe.

Zaparkoval a s klíči v ruce mířil k domku. Proč vlastně tolik stál o tátovo pochopení? No jistě, kdyby se býval stal poldou, bylo by všechno skvělé. Mohli by společně vysedávat na zahradě a u láhve piva rozebírat svoje případy. Frank by se svým synem-detektivem chlubil při každé příležitosti.

Psát o vraždách však bylo něco jako mírně trapné tajemství.

„Nech to být, Brady," poručil si šeptem a chtěl odemknout dveře.

Nebylo třeba. Detektivem se nestal, ale násilně otevřené dveře poznal okamžitě. Žaludek se mu stáhl do ošklivého uzlu. Jemně do nich strčil a opatrně vešel.

Dál jen šokované zíral na neuvěřitelnou spoušť ve svém domě.

Jako by tam řádila celá parta ďáblů. Každý kousek skla, látky, hladkého povrchu vzal za své.

Noah vtrhl dovnitř, začal zběsile klít a jen mírně si oddechl, když spatřil stereo na svém místě.

Takže nešlo o zloděje. Procházel troskami svého majetku a v hlavě mu hučela krev. Všude se válely potrhané papíry, pod nohama drtil střepy skla a keramiky.

Ložnice byla v ještě horším stavu. Kdosi rozřezal matraci, z níž teď lezla výplň jako střeva při zranění břicha. Všechny zásuvky ležely na zemi dnem vzhůru a ještě byly rozbité úderm o zeď. Dokonce i oblíbené džíny našel rozřezané od pasu dolů na cáry.

„Ona je šílená. Zcvokla se."

Jeho vztek náhle přešel do čisté hrůzy. „Ne, to ne!" šeptal a vběhl z ložnice do pracovny. „Proboha, sakra!"

Basketbalová trofej byla zaražená podstavcem do obrazovky monitoru. Utrženou klávesnici pokrývala vrstva hlíny z rozbitého květináče okrasného citroníku. Roztrhané poznámky se válely v té špíně na zemi.

Dřív než byl počítač zničen, na něm kdosi napsal a vytiskl vzkaz, který visel na trofeji:

NESKONČÍM, DOKUD NESKONČÍŠ TY.

V tu chvíli ho zalila vlna oslepujícího vzteku. Vrhl se k telefonu a jen zoufale zaklel, když zjistil, že je také rozbitý.

„Dobrá, Caryn, chceš válku, máš ji mít. Čubko mizerná!"

Vběhl do ložnice a v aktovce, kterou tu upustil, našel mobilní telefon.

Když si všiml, jak se mu třesou ruce, vyšel před dům a zhluboka se nadechl. Pak ztěžka dosedl na lavičku a položil si hlavu do dlaní.

Bylo mu vzteky zle, ale pod vrstvou hněvu se cítil jako zmatená oběť. Když se konečně trochu vzpamatoval, nezavolal Caryn, ale svému otci.

„Tati, mám problém. Mohl bys, prosím, přijet?"

O dvacet minut později našel Frank syna na tom samém místě. Neměl sílu zajít zpět do domu a jen s námahou vstal.

„Jsi v pořádku?" Frank vzal Noaha spěšně za ruku.

„Jo, ale... no, podívej se sám." Ukázal ke dveřím a vstoupil do domu za otcem.

„Prokristapána, Noahu." Tentokrát vzal Frank syna soucit ně za rameno a prohlížel si tu spoušť. „Kdys to tak našel?"

„Asi před půl hodinou. Právě jsem se vrátil z Burbanku, celý den jsem měl schůzky."

„A volal jsi poldům?"

„Ještě ne."

„To má být přece první věc. Já to vyřídím.“ Chopil se Noahova telefonu a vytočil číslo. „Elektronika tu zůstala,“ prohodil, když věc oznámil. „Měls v domě nějakou hotovost?“

„Ale jo.“ Noah prošel do pracovny a cestou odkopával papíry. Vrchní zásuvku našel v rohu pokoje a pod ní jednu padesátidolarovou bankovku. „Bylo tady pár stovek, zbytek je nejspíš někde pohřbený. Nic se asi neztratilo.“

„Hm, o krádež teda nejde.“ Při pohledu na monitor pocítil Frank stejnou lítost jako syn. Dobře si vzpomínal, jak byl Noah na svou trofej pyšný, jak po tom vítězném zápase celý zářil. „Máš tady pivo?“

„Měl jsem, ještě dneska ráno.“

„Tak se po něm jdi kouknout a sednem si na chvíli venku.“

„Bude mi trvat celé týdny, než dám dokupy informace z počítače,“ řekl Noah a vstal. „A některé věci už jsou nenávratně pryč. Novou mašinu si můžu koupit, ale ne to, co bylo v ní.“

„Já vím. Je mi to líto, Noahu. Půjdem na výjezdovku počkat ven.“

„No jo, kruci.“ Noah s pocitem zoufalství našel v lednici dvě piva, otevřel je a vyšel za otcem.

„Máš představu, kdo to mohl udělat?“

Noah se uchechtl a dlouze si lokl. „Jedině ta potřeštěná bláznivka.“

„Cože?“

„Caryn.“ Prohrábl si vlasy a začal přecházet kolem. „Je to scéna z *Osudové přitažlivosti*. Nějak špatně snáší, že jsem s ní rozešel. Pořád volala a nechávala mi šílené vzkazy, před pár dny tu na mě čekala a chtěla se omlouvat. Když jsem jí na to neskočil, začala se zase vztekat. Nakonec mi poškrábala lak na autě.“

„Máš ty její vzkazy nahrané?“

„Ne. Doufal jsem, že když ji budu ignorovat, dá pokoj.“ Zadíval se zpět k domu a v očích se mu zablesklo. „Moc to nefunguje. Za tohle mi ale zaplatí.“

„Víš, čím ta Caryn jezdí?“

„Jasne.

„Poptáme se sousedů, jestli tu její auto neviděli. Řekni poldům její adresu, ať si s ní můžou promluvit.“

„Promluvit je myslím málo.“

„Ty se od ní drž radši dál, Noahu. Vím, že jsi naštvaný,“ pokračoval, když se syn prudce otočil. „Ale pokud jí to dokážeme, brzo ji obviníme z vloupání, ničení majetku a podobně.“

„Dokážeme? A kdo jiný by to byl? Došlo mi to hned, jak jsem vešel.“

„Pochopit to a prokázat jsou dvě různé věci. Možná se pod mírným tlakem i přizná. A mezitím nech poldy všechno sepsat a drž se stranou. Ani s ní nemluv.“ Při pohledu na synův rozohněný výraz pocítil Frank starost. „Už tě někdy fyzicky napadla?“

„Kruci, vždyť jsem o třicet kilo těžší.“ Znovu si sedl a krátce vzhlédl. „Ani já jsem na ni nikdy nesáhl. Když se do mě naposled pustila, vystrčil jsem ji ze dveří.“

Frank se zmohl na úsměv. „Ty máš ale štěstí na ženský.“

„Taky se teď dám na celibát,“ vzdychl si Noah a chopil se piva. „Jsou s nima jen potíže. Právě před pár hodinami na mě dělala oči televizní hvězda, která by docela dobře mohla být mou matkou, a nepřišlo mi to jako špatný nápad.“

„Ta tvoje schůzka v Burbanku?“ prohodil Frank, aby syna na chvíli přivedl na jiné myšlenky.

„Jo, Lydia Loringová. Vypadá vážně dobře.“ Koulel si láhev piva mezi dlaněmi. „Dělám rozhovory s lidmi spojenými s pří pádem Sama a Julie. Taky jsem byl v San Quentinu. Mluvil jsem dvakrát s Tannerem.“

Frank si odfrkl. „A co ti na to mám říct?“

„Nic.“ Znovu pocítit tíhu zklamání. „Jen doufám, že budeš taky spolupracovat a že mi povíš o vyšetřování. Ten příběh by bez tvé výpovědi nebyl ucelený. Sam Tanner má nádor na mozku. Bude žít ještě rok.“

Frank sklopil oči. „Boží mlýny melou pomalu,“ zašeptal. „Pomalu, ale jistě.“

„Ty nechceš vědět, co řekne?“ Noah počkal, až se na něj otec podívá. „Nikdy jsi na ten případ, ani na ty lidi nezapomněl. On vypovídal před soudem a pak ho na dvacet let dali do chládku. Jen tři lidi věděli, co se tu noc přesně stalo a jen dva to přežili. Jeden z nich umírá.“

„A druhému byli tehdy čtyři, bohužel.“

„Jo, ale díky její výpovědi ho odsoudili. Tanner se rozhodl mluvit. Olivii nakonec taky přesvědčím. Ale ty jsi pojítko mezi nimi. Budeš se mnou mluvit taky?“

„On stále hledá slávu. I na samém konci o ni stojí a řekne cokoli, aby ji pocítil. To si MacBrideovi nezaslouží.“

„Já jsem zas doufal, že si zasloužím tvůj respekt. Ale každý asi nemůže mít, co si zaslouží.“ Noah vstal. „Poldové jsou tady.“

„Noahu.“ Frank se dotkl synovy paže. „Nechme to na později, až se tady ten problém vyřeší. Pak si znovu promluvíme.“

„Dobře.“

„Noahu,“ Frank stiskl ruku pevněji, když si všiml synova zlostného výrazu. „Jedno pěkně po druhém.“ Kývl hlavou směrem k domu. „Tohle není žádná maličkost.“

„Jistě.“ Noah odolal pokušení otcovu ruku setřást. „Jedno po druhém.“

Jedna nepříjemnost následovala druhou. Vyprávět všechno policajtům a odpovídat na jejich otázky byl jen začátek. Pak musel volat pojišťovnu, znovu s nimi všechno rozebírat i k tomu se ještě vybavovat se zvědavými sousedy, kteří k němu nakukovali. Konečně se mohl zavřít v domě a přemýšlet, odkud začít.

Nejrozumnější se mu zdálo, pokusit se najít nějaké použitelné oblečení v ložnici, aby nemusel chodit nahý, než si opatří nové. Vybral pár kousků, které se daly zachránit, a rovnou je strčil do pračky.

Objednal si pizzu, vytáhl další pivo a rozhlížel se po obýváku. Uvažoval, jestli by nebylo lepší zavolat odklízecí četu a nechat všechno vycházet lopatami. Když někdo zaklepal na dveře, měl chuť to ignorovat. Pak si ale uvědomil, že další zvědavý soused bude lepší než opuštěná bezmocnost.

„Noahu, copak ty vůbec nebereš telefon? Snažil jsem se... jú, mejdan. Jak to žes mě nepozval?“

Noah znaveně zavřel za svým nejlepším kamarádem. Mike Elmo byl součástí jeho života už od základní školy. „Proběhlo to dost rychle.“

„To vidím.“ Mike si zahákl palce za kapsy kalhot značky Dockers, protože ho reklama přesvědčila, že muži s těmito kalhotami jsou pro ženy neodolatelní, a mžoural kolem zčervenalýma očima, které si stále nemohly zvyknout na kontaktní čočky. „Nějak se mi to nezdá.“

„Dáš si pivo?“

„Jasně. To tě někdo přepadl?“

„Tak něco.“ Noah se vydal po pěšince, kterou si už do kuchyně stačil proházet. „Caryn se nejspíš zlobí, že jsem ji odkopl.“

„Fí ha, to udělala ona? Nemá to v hlavě v pořádku,“ zavrtěl hlavou a jeho čokoládové oči těkaly po místnosti, „říkal jsem ti to.“

Noah si odfrkl a podal příteli pivo. „Ne, tys říkal, že je to baba tvých sexuálních fantazií.“

„Proč by to žena mých fantazií musela mít v hlavě v pořádku. Co budeš dělat?“

„Vypiju pivo, dám si pizzu a začnu uklízet.“

„Jakou pizzu?“

„S feferonkami a žampiony.“

„Tak to ti pomůžu.“ Mike usadil svůj baculatý zadek na roztrhaný polštářek. „Tak to by si se mnou Caryn mohla začít, když jste se konečně rozešli, ne?“

„Ježíši, Mikeu.“ Noah se po dlouhých hodinách dokázal zasmát. „Klidně se u ní ještě přimluvím.“

„Prima. Nevázaný sex bývá ze všeho nejlepší.“ Natáhl si krátké nohy a překřížil je v kotnících. „Nemůžu se dočkat. Když se chlápek jako ty zbaví takové kočky, bude určitě celá natěšená na mě.“

„Díky za podporu a soucit v těžké chvíli.“

„Na mě se můžeš spolehnout.“ Věnoval Noahovi nevinný, štěněcí úsměv. „Stejně to byly jen krámy, a nijak zvlášť hezký. Zajeď si třeba do Ikey a za pár hodin máš všechno zpátky.“

Noaha už něco takového také napadlo. „Zničila mi taky trofej za basket.“

Mike se napřímil a zbledl hrůzou. „Snad ne tu za šampionát v osmdesátým šestým?“'

„Jo.“ Noah se konečně dočkal patřičného soucitu, a tak pokračoval. „Roztřískala s ní monitor.“

„Ta úchylná děvka ti rozbila počítač? Proboha živýho.“ Mike už byl na nohou a razil si cestu do Noahovy pracovny.

Počítače byly jeho velkou láskou. Dívky přicházely a odcházely - v jeho případě spíš to druhé - ale taková matička klávesnice vám vždycky zůstala věrná. Při pohledu na tu spoušť doslova vyjekl zděšením a ihned se chopil kdysi hladké sošky na podstavci.

„Bože, ona ji úplně znetvořila. Tohle normální člověk neudělá.“ Obrátil se k Noahovi a zamrkal, protože kvůli čočkám viděl mlhavě. „Za tohle by ji měli nahánět jako psa.“

„Už jsem volal policajty.“

„Ne, za tou by se měl poslat spíš Terminátor.“

„Tomu zavolám později. Myslíš, že by se dalo zachránit něco z harddisku? Zničila mi doslova všechny diskety.“

„To je neznaboh, Noahu.“ Smutně zavrtěl hlavou. „Uvidím, co se dá dělat, ale moc si od toho neslibuj. Á, to bude ta pizza,“ řekl, když zaslechl klepání. „Trochu mě nadopuj a já se do toho pustím. A víš co? Na ten nevázanej sex s ní už mě přešla chuť.“

15

Uklízení zabralo Noahovi celý týden. Třídění, čištění a vyhazování bylo sice otravné, ale aspoň neměl čas na zoufalé myšlenky.

Nový počítač měl přednost přede vším, a tak na Mikeovo doporučení koupil přístroj, nad kterým se jeho přítel dlouho závistivě rozplýval.

Mike ho popíchl taky k nákupu spousty nových her, u kterých teď zbytečně ztrácel čas. Noah to ale omlouval tím, že se potřebuje rozptýlit.

Obývák si zařídil rychle a jednoduše. V obchodě ukázal na jednu stránku v katalogu a řekl: Tohle mi dovezte, a tak nesmírně potěšil prodavače a sobě ušetřil bolest hlavy.

Do dvou týdnů už mohl projít domem, aniž by při každém kroku klel, a rovněž se mu podařilo získat zpět nejdůležitější část údajů a poznámek pro svou práci.

Měl zpátky auto, novou matraci, a dokonce i slib Smithovy sekretářky, že by se její šéf mohl s Noahem příští měsíc sejít.

Posléze vystopoval i Lucase Manninga.

Manning nebyl zdaleka tak vstřícný jako Lydia Loringová, ale s rozhovorem o Julii souhlasil. Noah se za ním vypravil do kanceláře v Century City a znovu ho překvapilo, že i herec potřebuje sekretariát, ochranku a kancelářský komplex. Připadal si jako u státního návladního.

Manning přivítal Noaha profesionálním úsměvem, ale šedýma očima si ho přísně měřil. Jeho nazlátlé vlasy léty potemněly a tvář získala ostrý vzhled učence. Přesto byl podle anket pro ženy stále jedním z nejpřitažlivějších mužů v branži.

„Cením si toho, že jste se rozhodl spolupracovat.“

„Nechtělo se mi,“ Mannig mu pokynul směrem k židli, „ale Lydia se za vás přimluvila.“

„Je to výjimečná žena.“

„To ano. A to byla i Julie, pane Brady, proto i po tak dlouhé době pro mě není snadné hovořit o tom, co se jí stalo.“

Takže žádné zdvořilostní fráze, pomyslel si Noah, jde se rovnou na věc. Vytáhl tedy notes a magnetofon. „Pracovali jste spolu.“

„Což byl jeden z nejpříjemnějších zážitků mého života. Julie byla přirozený talent, ale také obdivuhodná žena a dobrá přítelkyně.“

„Mnoho lidí ale věřilo, a pořád ještě věří, že jste byli víc než přátelé.“

„Mohlo na to dojít.“ Manning se zabořil do křesla a ruce si položil na vyřezávaná opěradla. „Kdyby nebyla tak zamilovaná do svého muže. Přitahovalo nás to k sobě. Částečně díky intimnosti rolí, které jsme hráli, a částečně díky dobrým vztahům mimo práci.“

„Sam Tanner byl přesvědčen, že jste ten vztah chtěl prohloubit.“

„Tanner si nedokázal vážit toho, co má.“ Manningův hlas ztvrdl a Noah zapřemýšlel, jestli je to projev emoce nebo hereckého řemesla. „Byla z něho nešťastná, protože žárlil a napadal ji. Podle mého názoru v něm drogy tyhle sklony neprobudily, ale jenom je zvýraznily.“

Pořád cítil k Tannerovi hořkost, uvědomil si Noah, stejně jako Tanner k němu. „Takže se vám svěřovala?“

„Do jisté míry.“ Nadzdvihl prsty nad jedním z opěradel a zase je jako klavírista spustil. „Nechtěla si stěžovat. Přiznávám, že jsem na ni někdy tlačil, protože jsme se během natáčení poměrně sblížili. Věděl jsem, že má problémy, i když manžela zpočátku omlouvala. Pak se mi ale svěřila, že požádala o rozvod, aby ho přiměla se sebou něco dělat - vyhledat odbornou pomoc.“

„Mluvil jste o tom někdy s Tannerem?“

Manning zkřivil rty v úsměšku. „Měl pověst vzteklouna a rváče. A já jsem začínal s kariérou, kterou jsem si chtěl dlouho udržet. Takže jsem se mu vyhýbal. Nezastávám názor, že i záporná reklama je reklama, a neměl jsem zájem vidět v novinách titulky jako: Tanner a Manning se poprali o MacBrideovou.“

„Místo toho jste se mohl dočíst, že Manning a MacBrideová spolu něco mají.“

„To jsem nemohl ovlivnit. A jeden z důvodů, proč jsem s tímhle rozhovorem souhlasil, bylo uvést věci na pravou míru.“

„Pak se musím zeptat, pane Manningu, proč jste to neudělal už dřív. Od Juliiny smrti jste na tohle téma neposkytl žádný rozhovor.“

„Řekl jsem všechno,“ Manning se na Noaha zadíval téměř agresivně, „u soudu. Pod přísahou. Ale média, ani davy to asi neuspokojilo. Představa skandálu a nemanželského sexu je fascinovala stejně jako ta vražda. Nechtěl jsem k tomu přispívat a špinit Juliinu památku.“

Možná, pomyslel si Noah, anebo ti taky ta nerozluštěná záhada pomohla nastartovat kariéru. „A teď?“

„Teď píšete tu knihu. Po městě kolují zvěsti, že to bude poslední a úplná zpráva o Juliině vraždě.“ Usmál se. „Určitě to víte.“

„V tomhle městě se toho povídá hodně,“ odpověděl Noah chladně, „ale tím se zabývá můj agent. Já dělám svoji práci.“

„Lydia tvrdí, že jste velmi bystrý. Takže píšete knihu,“ zopakoval, „a já jsem součástí příběhu. Proto jsem se rozhodl odpovědět na otázky, na které jsem dvacet let neodpovídal. Julie a já jsme nikdy nebyli milenci. Ani s Tannerem jsme se nedostali do osobního sporu. Pravda ale taky je, že bych

obojí rád uvítal. To ráno, kdy jsem se dověděl o její smrti, bude patřit k nejhorším dnům mého života.“

„Jak jste se to dověděl?“

„Volal mi David Melbourne. Juliina rodina si přála co nejmenší publicitu a on věděl, že se na mě novináři okamžitě vrhnout jako pes na kost. Měl pravdu,“ zašeptal. „Bylo to brzo ráno. Vzbudil mě. Má moje soukromé číslo. Julie ho měla také.“

Zavřel oči a na tváři mu kmitl bolestný výraz. „Řekl: ‚Lucasi, mám hroznou zprávu.' Vzpomínám si, jak se mu zlomil hlas. ‚Julie je mrtvá. Ach bože, Julie je mrtvá. Sam ji zabil.'„

Otevřel oči. „Nechtěl jsem tomu věřit. Bylo to jako zlý sen, nebo hůř, jako scéna z hororu, kterou jsem musel hrát pořád znova. Předchozí den jsem ji viděl a byla krásná, živá a nadšená z nového scénáře. Pak David najednou tvrdí, že už nežije.“

„Miloval jste ji, pane Manningu?“

„Neskonale.“

Lucas vyprávěl celé dvě hodiny. Noah odcházel s několika plnými kazetami a stohem poznámek. Měl pocit, že Manningova výpověď byla do jisté míry připravená a vykalkulovaná, přesto postavená na pravdě.

A pravda vždycky znamenala pokrok.

Rozhodl se to oslavit s Mikeem u skleničky v baru jménem Drbárna.

„Hodila po mně oko.“ Mike šilhal kamsi doleva a přitom mumlal do sklenice s pivem. „Kdo?“

„No ta blondýna v minisukni.“

Noah uvažoval, zda si také objedná nachos. Vynaložená námaha a kus odvedené práce mu paradoxně pomáhaly uvolnit se. „Tady je sto padesát blondýn v minisukni a všechny mají oči.“

„Dva stoly nalevo od nás. Ale nedívej se tam.“

Protože to stejně neměl v úmyslu, trhl rameny. „No jo. Za pár dní zase vyrážím do San Franciska.“

„Proč?“

„Kvůli práci. Kniha, zapomněls?“

„Jasně, jasně. Říkám ti, že po mně vážně kouká. Zrovna si prohrábla vlasy. To je další fáze.“

„No tak běž za ní.“

„Ještě rozvažuju, dělám se vzácnějším. A jaké to je vůbec v San Quentinu?“ Mike zkusil na blondýnu zahýbat obočím, aby otestoval její reakci.

„Depresivní. Zaklapnou za tebou mříže a zježí se ti vlasy na hlavě.“

„A jestlipak Tanner pořád vypadá jako filmová hvězda? Nikdy ses o tom nezmínil.“

„Ne, vypadá jako člověk, co strávil dvacet let v base. Budeš něco z toho jíst?“

„Až si promluvím z tou blonckou. Nechci, aby mi bylo cítit nachos z pusy. Fajn, to byl pohled dlouhý plných pět vteřin, jdu na to.“

„Sázím na tebe, kámo.“ Když ale Mike poodešel, zašeptal si pod vousy. „Spolkne tě zaživa.“

Pak se bavil pohledem na tančící páry. Na parketu bylo narváno a lidé se svíjeli do rytmu hlučné hudby. Připomnělo mu to tu noc s Olivií - jak přestal vnímat muziku a slyšel jen svoji rozbouřenou krev, když ji poprvé políbil.

„Nech to už spát,“ zavrčel a chopil se pití. „Tohle už jsi projel.“

Usrkával pivo a rozhlížel se kolem. Jednou za čas mu návštěva takového místa, rámus a společnost udělaly dobře. Teď tu seděl sám, zatímco jeho přítel hučel do blondýny, a zlobil se, že nezůstal doma.

Bez zájmu odstrčil jídlo a znova se chopil sklenice, když spatřil Caryn, jak si razí cestu k jeho stolu.

„Ze všech zašíváren ve městě si vybere zrovna tuhle,“ zamumlal a zhluboka se napil.

„Myslela jsem, že si hraješ na poustevníka.“ Doplula k němu v ostře modrých kožených šatech, které ji obepínaly jako rukavice a končily těsně pod zadkem. Vlasy si natočila do spousty sexy kudrlin a rty její rudě leskly.

Pochopil, že právě tenhle vzhled ho donutil přemýšlet rozkrokem, když ji poprvé uviděl. Teď neřekl nic a snažil se zírat skrze ni.

„Poslal jsi na mě policajty.“ Naklonila se, plácla dlaněmi do desky stolu a působivý výstřih mu tak nabídla přímo před oči. „Měls tolik drzosti a nechal gestapácký kamarády svého tatínka, aby mi dělali peklo ze života.“

Krátce pohlédl na ni a pak za její rameno, kde stála jakási kamarádka a zoufale ji tahala za rukáv.

Chladně se ušklíbl a zvýšeným hlasem tu druhou oslovil. „Nemohla bys nám prokázat laskavost a odtáhnout ji odsud?“

„Já s tebou mluvím!“ Caryn mu zapíchla do hrudi nehet, nalakovaný stejně elektrickou modří, jako měly ty šaty. „A ty mě poslouchej, když ti chci něco říct, ty parchante!“

Ovládl se, i když měl sto chutí vzít ji pod krkem, až by jí oči lezly z důlků. „Dej si pohov.“

Znovu do něho šťouchla, až to zabolelo, ale vzápětí polekaně vypískla, protože ji chňapl za zápěstí.

„Ty mně nelez na oči. Myslíš, že mi můžeš rozflákat dům, a já to nechám jen tak? Koukej odsud vypadnout."

„Nebo co?" Pohodila hlavou a Noah si znechuceně všiml, že se tím extempore jen dobře baví. „Zase zavoláš papínkovi?" Teď už téměř ječela. I v tom randálu ji lidé zaslechli a začali otáčet hlavy. „Těch tvých krámů jsem se ani nedotkla. Nesnížila bych se k tomu, vracet se do tvého baráku potom, jak jsi se mnou zacházel. Tohle mi nedokážeš. A kdybych už měla chuť, spíš bych to tam celé zapálila a postarala se, abys byl uvnitř."

„Jsi nemocná," odstrčil ji, „a ubohá." Snažil se vstát od stolu, ale v tu chvíli dostal facku. Prstýnkem mu zatrhla o ret a Noah pocítil chuť krve. Vyskočil a z očí mu vyšlehly blesky. „Jestli toho nenecháš, Caryn, skončíš moc špatně."

„Nějaký problém?"

Noah jen znaveně pohlédl na bodyguarda. Chlap měl ramena jak fotbalový stadión a v úsměvu ani trochu humoru. Než mohl promluvit, Caryn se o něho opřela a začala pofňukávat.

„Nechce mi dát pokoj, chňapl mě za ruku."

„Proboha ne."

„To je pěkná lež." To se ozval Mike, který Noahovi přispěchal na pomoc. „Začala si ona. Je šílená, minulý týden mu zdemolovala byt."

„Nechápu, o čem to mluví," Caryn se zmohla i na slzy a nešťastně vytáčela tvář k té gorile. „Ubližoval mi."

„Já jsem to taky viděla." Objevila se brunetka s pobaveným výrazem a jižanským přízvukem. „Seděla jsem vedle," ukázala za svá záda, „ten kluk pil v klidu pivo, ona se k němu přihnala, začala na něj štěkat, strkat do něj a pak ho dokonce praštila."

Caryn vztekle zavřeštěla a chtěla se vrhnout na brunetu. Naštěstí minula, protože ji člen ochranky popadl kolem pasu a vynášel ven. Odchod kopající a ječící slečny způsobil nemalé pozdvižení.

„Díky." Noah si hřbetem ruky otřel ret.

Bruneta se přátelsky usmála. „Není za co."

„Donesu ti čerstvé pivo. Sedni si a uklidni se," ujal se Mike role maminky. „Ta ženská vážně patří do cvokárny. Donesu pivo a nějaký led."

„Máš prima kamaráda." Nabídla Noahovi ruku. „Jsem Dory."

„Noah."

„To už vím od Mikea. Líbí se mu moje kamarádka,“ mávla rukou ke stolku, kde seděla blondýna s očima navrch hlavy. „A on zase jí. Nechceš si k nám přisednout?“

Měla krémový hlas i pleť, inteligentní oči a sympatický úsměv. Jenže on se cítil pod psa a neměl chuť si s nikým začínat. „Díky, ale asi půjdu domů. Naložím se do vany a rozmyslím si, do kterého kláštera vstoupím.“

Rozesmála se a pak ho lehce líbla na tvář, protože měla dojem, že to potřebuje. „Hlavně se neukvapuj. Za deset dvacet let si na tuhle příhodu s úsměvem zavzpomínáš.“

„Snad. Ještě jednou děkuju a vyřid Mikeovi, že mu zavolám později.“

„Jasně.“ S trochou lítosti se dívala, jak odchází.

Ztratil se v lese, v krásném, hlubokém lese plném zelené záře. Bylo tam ticho, tak přízračné, že slyšel, jak les dýchá. Noah nedokázal najít cestu skrze závoje břečťanu, visící z prastarých stromů.

Někoho hledal a věděl, že si musí pospíšit, ale ať se vydal, kterým směrem chtěl, vždy zůstal v té zelené tmě jako v pasti. Slyšel vzdálené šumění potoka a bušení srdce v hlavě.

A najednou ještě něco, svoje jméno. *Noahu... Noahu...*

„Noahu.“

Prudce se posadil na posteli a se zaťatými pěstmi se snažil zahnat sen.

„Dřív ses probouzel s úsměvem na tváři.“

„Co? Cože?“ Mžoural, dokud oči neprohlédly. „Mami?“ Zíral na ni, pak sebou hodil zpátky na polštář a zabořil do něho tvář. „Ježíši, proč mě rovnou nepraštíš palicí po hlavě?“

„Jen jsem nečekala, že tě v jedenáct ještě najdu v posteli.“ Přisedla si k němu a zachrastila krabicí, co držela na klíně. „Donesla jsem koláče.“

Noahův puls už se zase zklidnil. „Doufám, že ne ty ze svatojánského chleba.“

Celia si povzdechla. „Všechna práce marná. Pořád máš žaludek svého otce. Ne, žádný svatojánský chléb. Svému jedinému synovi nesu jedovatou bílou mouku, cukr a tuk.“

Podezření zůstalo, ale chuť přeci jen převládla. „A co za to musím udělat?“

Sehnula se a vtiskla mu polibek na temeno. „Jenom vstát.“

„Vážně?“

„Vylez z postele,“ poručila. „Jdu postavit na kafe.“

Představa kávy a koláčů ho postavila na nohy tak rychle, že si ani nestačil uvědomit, jak je to zvláštní, že se u něho v neděli ráno objevila matka s pečivem.

Chtěl vyrazit do kuchyně jen v džínách, ale pak zvedl oči v sloup a přece jen se vrátil pro tričko. Celia neuznávala, že jedl polonahý. Když už se dostal tak daleko, šel si i vyčistit zuby a šplíchnout na obličej trochu vody.

Káva už stála na stole.

„Víš, jsi přece kreativní mladý muž," začala matka, „takže nechápu, že sis se zařizováním bytu nedal trochu víc práce."

„Vždyť tady jen spím." Vysoukal se na stoličku u přepážky. „Tohle se sem hodí."

„Asi jo," rozhlédla se po prostém nábytku a několika černých polštářcích. „Jenom Noaha tady nikde nevidím."

„Přišel jsem o hodně věcí," trhl ramenem, „postupně zas něco dokoupím."

„Hmm." Neřekla raději nic a vytáhla hrnky s talířky. Pokaždé, když si vzpomněla, co se mu přihodilo, měla sto chutí jít za tou příšernou Caryn a pěkně s ní zatřepat.

„A co dnes dělá táta?"

„Hraje basket, co jiného?" Nalila kávu a koláčky rozložila na talíře. Noah hned jeden sebral, jakmile se otočila k lednici. „Víš, bylo by mnohem lepší, kdyby sis dělal domácí šťávu a nekupoval ten průmyslový džus."

V odpověď cosi zamumlal s plnou pusou sladkého krému, a tak jen zavrtěla hlavou a podala mu sklenici pomerančového džusu. Opřela se o přepážku a pozorovala ho při jídle. Měl ještě ospalé oči, rozcuchané vlasy a tričko na rameni natržené. Pocítila teplý záchvěv lásky.

Usmál se na ni a olízl si zbytky krému z prstů. Jak jí to sluší, pomyslel si, lesklé vlasy barvy mědi a vševědoucí modré oči...

„Právě si říkám, jak dobře vypadáš." .

Usmál se od ucha k uchu a sáhl pro další koláček. „Zrovna jsem si myslel to samé o tobě. Moje máma je prostě kočka, a tak jsem to zdědil po ní. Jen má teď něco zásadního na srdci."

„To má." Celia pomalu obešla přepážku a usedla na vedlejší stoličku. Chopila se hrnku s kávou a trochu usrkla. „Víš, že ctím zásadu nemíchat se ti do života."

Noah se přestal usmívat. „Hm, jo, a vždycky jsem si toho vážil."

„Fajn, protože pak si můj názor aspoň občas rád poslechneš, že?"

„Hm, no."

Přešla to mlčky a pohodila vlasy, které stále nosila dost dlouhé, aby se daly svázat do uzlu. „Dnes ráno mi volal Mike. Pověděl mi, co se včera stalo.“

„Má největší hubu na západním pobřeží.“

„Jen si o tebe dělá starosti.“

„Není proč a neměl tě s tím otravovat.“

„Jako mě neměl otravovat, když si tě tenkrát ten uhrovatý fracek vybral za fackovacího panáka?“ povytáhla obočí. „Byl o tři roky starší a dvakrát tak velký a tys mi stejně neřekl, že tě každý den po škole mlátí.“

Noah se zatvářil provinile, ale pak se přece jen usmál. „Dick Mertz. Přifrčela jsi k nim tehdy jako raketa a křičela na jeho neandertálského otce, aby toho svýho habána poslal ven, že si to s ním klidně rozdáš, když se chce prát s mladšími.“

„Jsou chvíle,“ řekla Celia vážně, „kdy je těžké zůstat pacifista.“

„Byl jsem na tebe tenkrát pyšný, mami,“ odpověděl Noah, „ale už mi přece není dvanáct a umím se o sebe postarat sám.“

„Jenže tahle Caryn dokázala, že je pěkně nebezpečná. A včera večer ti zase vyhrožovala. Vždyť mluvila o tom, že ti zapálí dům nad hlavou!“

Mikeu, ty pitomče. „To jsou jen řeči, mami.“

„A víš to jistě?“ Otevřel ústa, ale pod jejím upřeným pohledem je zase zavřel. „Chci, abys požádal o zákaz přibližování.“

„Mami...“

„To je jediné, co pro tebe policie může v tuhle chvíli udělat. Třeba ji to zastraší a dá pokoj.“

„Nic takového nebude.“

„Proč?“ V tom slově byl znát veškerý její strach. „Protože to není dost mužné?“ Naklonil hlavu ke straně.

„Jo.“

„Sakra!“ Postavila kávu zprudka na stůl a rozzlobeně vstala. „To je krátkozraké a stupidní. Poslouží ti snad ten tvůj penis jako ochranný štít?“

„Asi stejně málo jako nějaký kus papíru se zákazem přibližování,“ podotkl, zatímco přecházela po kuchyni. „Přestane ji to bavit. Určitě se brzo upne na nějakého dalšího chudáka. A stejně teď budu hodně cestovat. Za pár dní jedu do San Franciska.“

„Tak doufej, že tady pak nenajdeš jen hromádku popela,“ odsekla Celia. „Já mám takový vztek a nevím, kam s ním!“

S úsměvem otevřel náruč. „Tak ho dej sem.“

S mocným povzdechem k němu přešla a objala ho. „Měla jsem hroznou chuť ji praštit. Třeba jen jednou, ale pořádně.“

Zasmál se a přitiskl ji k sobě blíž. „Tak já za tebe pak zaplatím kauci, dobře? Ale nedělej si starosti.“

„To je ale moje povinnost. A já své povinnosti beru vážně.“ Trochu se odtáhla a prohlédla si ho. I v tom dospělém muži se strništěm na bradě pořád viděla svého malého chlapce. „Tak teď ta druhá věc. Všimla jsem si, že kolem sebe s tátou obcházíte po špičkách.“

„Nech to být, mami.“

„Nenechám, pokud se to týká dvou nejdůležitějších lidí v mém životě. Na mých narozeninách jste se k sobě chovali jako dva zdvořilí cizinci.“

„To jsme se radši měli fackovat?“

„Možná. Nebo vám jednu střihnu já.“ S úsměvem mu uhladila vlasy a přála si, aby tím mohla urovnat i všechny jeho problémy. „Je mi smutno, když se jeden druhému tak vzdalujete.“

„Jde o moji práci,“ zdůraznil, „a tu zas beru vážně já.“

„To vím.“

„Ale on ne.“

„Nemáš pravdu, Noahu.“ Zamračila se, protože v jeho hlase zaslechla zklamání. „Jenom tak úplně nechápe, co a proč děláš. A zvlášť tenhle případ se ho osobně dotýká.“

„Mě taky. Ani nevím proč,“ pokračoval, když na něj zpytavě pohlédla. „Prostě to tak je. Musím v té práci pokračovat.“

„Asi ti rozumím.“

Jeho napětí částečně povolilo. „Díky.“

„Ale snaž se taky porozumět pocitům svého otce. Myslím, že to dokážeš, když budeš postupně blíž poznávat všechny zúčastněné. Noahu, on se pro to děvčátko moc trápil. A možná nikdy nepřestal. Přišly jiné hrozné případy, ale ona s ním navždycky zůstala.“

Se mnou taky, pomyslel si, hluboko ve mně. Ale neřekl nic. „Vypravím se nahoru do Washingtonu zjistit, jestli tam ještě je.“

Celia zaváhala, rozpolcená mezi láskou k manželovi a synovi. „Je tam. Občas tvému otci píše.“

„Vážně?“ Noah si zašel pro další kávu. „Tím by to mohlo být jednodušší.“

„Tomu moc nevěřím.“

O hodinu později, trochu ztěžklý po čtyřech tučných koláčích, se Noah rozhodl vydat na cestu. Zašel do ložnice, aby si sbalil těch pár věcí, co mu zůstalo. Tentokrát do San Franciska sjede autem. Alespoň bude mít čas na

přemýšlení a cestou si může objednat několikadenní pobyt Na konci proudu.

A taky se psychicky připraví na nové setkání s Olivií.

16

Samovy zjitřené nervy připomínaly klubko hadů pod kůží. Pro uklidnění si recitoval verše - Sandburga, Yeatse, Frosta. Tenhle trik se naučil už v začátcích kariéry, kdy ještě trpěl silnou trémou, a vybrousil ho ve vězení, kde jím přemáhal nervózní a zoufalé čekání na cokoli.

Kdysi se podobně zkoušel uklidnit přehráváním starých rolí, aby se alespoň na chvíli mohl stát někým jiným a uniknout. Ale deprese pak bývala o to silnější, když přeříkal text a byl zase jen Sam Tanner, zavřený v San Quentinu bez naděje na změnu.

To jen poezie měla sílu ztišit jeho vnitřní já, křičící bolestí.

Když poprvé žádal o podmínečné propuštění, byl si téměř jistý, že mu soud vyhoví. Ty nezúčastněné tváře při pohledu na něj přece musely pochopit, že už si odseděl nejlepší léta svého života.

Chvěl se tehdy nervozitou a po zádech mu stékal pot, ale ve skrytu duše choval naději. Svůj čas v pekle si protrpěl a možná začne znovu žít.

Pak zahlédl Jamii a Franka Bradyho a došlo mu, že se ho pokusí v pekle udržet.

Ona mluvila o Julii, o její kráse, talentu a oddanosti rodině. O tom, jak žárlivost a zášť jednoho člověka všechno zničily. O tom, jak ohrožoval své jediné dítě.

Se slzami v očích se obracela na komisi, vzpomínal Sam, že měl sto chutí vyskočit a křičet: Bravo! Výtečný výkon!

Místo toho si dál v duchu recitoval verše a zíral na své dlaně opřené o kolena.

Pak přišel na řadu Frank, spravedlivý polda, co zasvětil život službě zákonu. Popsal vražednou scénu a Juliinu mrtvolu úředním jazykem, a teprve když zavzpomínal, jak nalezl Olivii, do hlasu se mu vedraly emoce.

Tím bylo jeho vystoupení ještě působivější.

Sam si ji tehdy marně snažil představit jako devatenáctiletou dívku s matčinýma očima. Stále viděl jen své děvčátko ze zlatými vlasy, které chtělo svou pohádku před spaním.

Při pohledu do Frankových očí pochopil, že podmínku nedostane, a co hůř, že se tahle scéna bude opakovat rok co rok, jako filmový klip.

Z úst se mu dral bezmocný sten, místo toho si vybavil báseň Roberta Frosta a držel se jí jako zbraně.

Já však své sliby vyplním a míle ujdu před spaním.

Za posledních pět let si své soukromé sliby přesně stanovil. A syn muže, který zabil jeho naději, mu teď pomůže je vyplnit.

To byla jediná spravedlnost.

Sam už měsíc Noaha neviděl a začal se děsit, zda se vůbec vrátí, zda semínko jeho nové naděje dostane šanci vyklíčit. Naděje, která ho ještě udržovala při životě.

Ale on se vrátil, právě teď vcházel do té ubohé místnosti, kde se měli setkat. Interiérová scéna, denní světlo, pomyslel si Sam, když zaslechl odemykání zámku. Akce.

Noah přešel ke stolu a položil na něj aktovku. Sam ucítil hotelové mýdlo a šampon. Prohlédl si Noahovy džíny a lehkou bavlněnou košili. Všiml si drobné ranky v koutku jeho úst.

Napadlo ho, jestli ten člověk vůbec tuší, jak je mladý, zdravý a svobodný.

Noah vytáhl notes a diktafon. Když se za ním dveře zavřely, hodil na stůl krabičku marlborek a sirky. „Nevěděl jsem, jaké kouříte."

Sam poklepal prstem na krabičku a úskočně se usmál. „Na tom tady nesejde. Všechny vás zabijí, ale nikdo nežijeme věčně."

„Ne každý ale ví, kdy přesně na něj přijde řada. Jaký je to pocit, vědět to?"

Sam stále ťukal do cigaret. „Dává to člověku jistou sílu, aspoň venku určitě. Tady je stejně jeden den jak druhý."

„Lítost?"

„Že jsem tady, nebo že umírám?"

„Třeba obojí."

Sam se krátce zasmál a otevřel cigarety. „Na tak dlouhý seznam nemáme čas, Brady."

„Tak jen hlavní body."

„Lituju, že nemám možnost volby. Jako vy. Až odsud vypadnete, řeknete si třeba, dneska večer si dám steak, středně propečený, k tomu sklenici dobrého vína a navrch silnou kávu... Pil jste někdy vězeňský kafe?"

„Jo, je horší než policajtský. Čeho ještě litujete?"

„Pak lituju, že až budu mít možnost volby, moc dlouho si ji neužiju."

„To je docela jasné."

„Ne. Někdo má na výběr, někdo nemá. Pro ty, co nemají, to jednoduché není. Jak jste se rozhodl vy?“ Vytáhl z krabičky cigaretu a ukázal s ní na magnetofon. „Jak daleko s tím chcete jít?“

„Až do konce.“

Sam sklopil oči, aby z nich nebyla čitelná jeho reakce. Pak škrtl sirkou a slastně vtáhl první doušek virginského tabáku.

„Potřebuju peníze.“ Když Noah jen zvedl obočí, Sam potáhl podruhé. „Po dvaceti letech bych se už měl dostat ven. Můj právník se o to postará. A ten poslední půlrok na svobodě bych rád prožil trochu důstojně. To, co mám, by nedalo ani na ten steak.“

Znovu pokuřoval, zatímco Noah vyčkával. „Všechny úspory spolkla moje obhajoba a za to, co tady vydělám, se nedá venku žít. Za tu knihu dostanete honorář a nejdřív i zálohu, což jistě nebudou malý prachy, když jste autorem dvou bestsellerů.“

„Kolik?“

Znovu pocítil silnou nervozitu. Bez peněz by své sliby těžko dodržel. „Dvacet tisíc - jeden za každý rok tady. Zaplatím si pokoj, šaty a jídlo. Žádný luxus to nebude, ale aspoň neskončím na ulici.“

S podobnými požadavky už se Noah setkal, ale ta suma mu přišla rozumná. „Požádám svého agenta, aby sepsal dohodu. Vyhovuje?“

Hádci pod kůží se uklidnili. „Vyhovuje.“

„Zůstanete tady ve městě, až vás propustí?“

„V San Francisku jsem pobyl dlouho,“ ušklíbl se Sam. „Chtěl bych za sluncem, někam na jih.“

„Do L.A.?“

„Tam mě nic nečeká. Pochybuju, že mi bývalí známí uchystají oslavu na uvítanou. Prostě za sluncem,“ opakoval. „Chci soukromí a možnost volby.“

„Mluvil jsem s Jamií Melbourneovou.“

Sam trhl rukou, která dosud klidně spočívala na stole. „No a?“

„Ještě se setkáme jednou,“ řekl Noah. „A spojím se taky se zbytkem Juliiny rodiny. Ke Smithovi jsem ještě nepronikl, ale na to taky dojde.“

„Byl jsem jedním z mála jeho neúspěchů. Netvářil se zrovna nadšeně, ale jedna jeho mladá asistentka měla z dvaceti let radost.“

„Nečekejte, že z vás bude nadšený někdo z těch, za nimiž půjdu.“

„Už jste mluvil se svým otcem?“

„Nejdřív shromažďuju informace.“ Noah náhle přivřel oči. „Vy nebudete schvalovat, s kým udělám rozhovor a co ve své knize použiju. Uděláme to

takhle: toho práva se písemně vzdáte, i kdyby na tom můj vydavatel netrval. Je to sice váš příběh, Same, ale moje kniha.“

„Beze mě by žádná nebyla.“

„Ale byla, jenom trochu jiná.“ Noah se pohodlně zaklonil, ale pohled měl jako z oceli. „Chcete možnost volby? Tak tady je první. Podepíšete ten papír, dostanete dvacet tisíc a já napíšu knihu podle svého. Nepodepíšete, nedostanete nic a já ji stejně napíšu podle svého.“

Měl v sobě mnohem víc ze svého otce, než si Sam dříve uvědomoval. Tvrdost, která se jindy skrývala pod vizáží hocha z pláže. Tím líp, uvědomil si, tím líp.

„Hotové knihy se stejně nedočkám, takže to klidně podepíšu, Brady.“ Zadíval se na Noaha očima, které věděly, co je vražda, a naučily se s tím žít. „Jen se mě nesnažte buzerovat.“

Noah naklonil hlavu ke straně. „Fajn, ale vy se o to taky nepokoušejte.“

I Noah věděl, co je vražda. Studoval je celý svůj dosavadní život.

Objednal si středně propečený steak a láhev Cot ďor. Při jídle pozoroval tisíce světel nad zálivem a poslouchal nahrávku rozhovoru se Samem Tannerem.

Snažil si představit, jaké by bylo jíst tohle jídlo poprvé po dvaceti letech.

Vychutnal by ho, anebo zhltl jako vyhladovělý vlk po dlouhé zimě?

Sam by jistě vychutnával, uvažoval dál, sousto za soustem, doušek za douškem, chutě a barvy jídla i vína v čisté sklenici. A kdyby ho natěšené smysly náhle zradily, zpomalil by o to víc.

Dnes už se uměl ovládat.

Kolik z toho netrpělivého, náruživého a nezvladatelného člověka v něm ještě zůstalo? Pro Noaha bylo snazší představovat si Sama jako dva různé lidi. Oba v něm sice částečně zůstali, ale tohle měl být příběh o minulosti. A tak si uměl představit člověka, který v klidu vychutnává dobré jídlo, ale i toho, co šmahem ruky zvládne i zahodí mnohem víc.

Uvažoval o muži, který se poprvé miloval s Julií MacBrideovou.

Budu vám vyprávět, jak se z nás s Julií stali milenci.

Noah nečekal, že Sam začne právě o tomhle, tak brzy a tak otevřeně. Ale nedal na sobě nic znát.

Když teď poslouchal nahrávku, viděl se bezděky na Samově místě té letní kalifornské noci, která nepatřila k jeho minulosti. Samova slova se měnila v představy a představy v sen.

Bylo to za úplňku. Měsíc plul nad černým oceánem a v jeho paprscích se občas zaleskly vlny příboje, stejně neklidné a dychtivé jako jejich srdce.

Zajeli si na pláž, na krevety do plastového kelímku v jakémsi podřadném bufetu, kde by je nikdo nepoznal.

Julie si oblékla dlouhé květované šaty a slaměný klobouk, pod nímž schovávala záplavu zlatých vlasů. Nenalíčila se, ale to mládí a krása by se neskryly ani pod maskou.

Jakmile se zasmála, když si olizovala omáčku z prstů, hlavy hostů se otáčely.

Chtěla jejich vztah utajit, třebaže byl zatím postaven jen na několika podobných vyjížďkách, večeřích v lepší restauraci a rozhovorech o práci. Měsíc trvající natáčení jim drasticky ubíralo volný čas.

Ten večer si ukradli pár hodin na procházku po pláži, podél zpěněného příboje.

„Miluju takovéhle chvíle.“ Měla vláčný, hluboký hlas. Na pohled působila jako naivka, ale ten projev patřil svůdné čarodějce. Tohle záhadné spojení stvořilo její hvězdu. „Jen se tak procházet a cítit noční vůně.“

„Já taky.“ Před tím než ji potkal, toužil spíš po světle, ruchu a obdivném davu, teď se všechno změnilo. „A ještě radši mám tohle.“

Obrátil ji k sobě a ona vláčně vplula do jeho náruče. Pootevřela rty, jako bý ho zvala dál. Její vůně, sladká i provokující, nevinná i znalá mu stoupla do hlavy. Slastný zvuk z jejího hrdla rezonoval v jeho krvi jako ten příboj.

„A taky to krásně umíš,“ zašeptala, ale místo aby se odtáhla, přitiskla se k němu tváří a pohupovala tělem v rytmu vln. „Same,“ jeho jméno znělo jako povzdech, „chci být rozumná, chci poslechnout lidi, co říkají, že mám být rozumná.“

Bolestně po ní toužil a jen s námahou nutil své ruce k něžným dotekům. „Kdo říká, abys byla rozumná?“

„Lidi, co mě mají rádi.“ Zaklonila se a upřela na něho své jantarové oči. „Myslela jsem, že to dokážu, ale pak jsem si řekla: ‚A co, nebudu rozumná a aspoň si užiju.' Už nejsem dítě, proč bych se nemohla stát jednou z milenek Sama Tannera, když mám chuť?“

„Julie...“

„Ne, počkej.“ Ustoupila a napřáhla ruku dlaní vzhůru. „Jsem dospělá, Same, a zvládnu to. Chci jen, abys byl upřímný. Stane se to? Budu jednou z mnoha milenek Sama Tannera?“

Přijala by to. Viděl jí to na očích. To poznání ho zároveň uchvacovalo i děsilo. Stačilo říct ano, vzít ji za ruku a šla by s ním kamkoli.

Stála tam zády k zčernalému moři, zatímco měsíc vrhal jejich stíny na pláž. Čekala.

Na pravdu, uvědomil si, a on by nic jiného ani neřekl.

„S Lydií jsme se rozešli. Už před několika týdny.“

„To vím.“ Julie se pousmála. „Taky čtu bulvární plátky. Ani bych tu s tebou nebyla, kdybys chodil s někým jiným.“

„Skončil jsem to už ve chvíli, kdy jsem tě poprvé uviděl,“ začal opatrně. „Protože chci jenom tebe. Od té chvíle...“ Přistoupil k ní a stáhl jí slamák z hlavy, aby viděl ty krásné vlasy rozpuštěné, „... jsem zamilovaný a myslím, že navždycky.“

V očích sejí zatřpytily slzy a vypadaly jako diamanty na zlatém podkladu. „Copak to jde být zamilovaný, když máš být rozumný? Vezmi mě dneska k sobě domů.“

Vstoupila mu zpět do náruče a jejich polibek byl tentokrát vášnivě naléhavý. Najednou se rozesmála, rozkošnicky vzala klobouk a vyhodila ho nad vodu.

Rychle se chytili za ruce a utíkali k autu, jako děti, co se těší na nějaký pamlsek.

S jinou ženou by možná spěchal k momentu náruživého spojení a prudkého uvolnění.

Anebo by možná zahrál roli svůdce a jako režisér z povzdálí pozoroval každý svůj krok.

Oba přístupy by mu dávaly pocit síly a uspokojení.

Jenže s Julií nic takového nedokázal. Oba je naplňovala stejná touha. Rozechvěle za ní stoupal po schodech nahoru.

Zavřel za nimi dveře ložnice. Všiml si, že tu stále zbývalo něco po Lydii, třebaže při stěhování metodicky sbalila všechny své i pár jeho věcí. Když žena s mužem sdílí lože, vždycky tam po sobě něco zanechá, aby ho donutila vzpomínat.

V tu chvíli zatoužil vyměnit starou postel za novou, ale Julie se jen pousmála.

„Na včerejšku už nezáleží, Same.“ Položila mu ruce na tváře. „Jen na tom, co je teď, na nás dvou. Jen to je skutečné. Obejmi mě,“ zašeptala a vášnivě ho políbila. „Už nechci čekat.“

Cítil, že je všechno, jak má být, a uklidnil se. Vzal ji do náruče a věděl, že tady už nejde jen o sex a chvilkové uspokojení, ale o skutečnou lásku, přestože na ni donedávna nevěřil.

Položil ji na postel a nechal se unášet tím čistým citem. Konečně, pomyslel si, konečně. Její štíhlé, hladké paže se kolem něho ovinuly a jejich ústa se propojila. Jako by se celý svět soustředil jen do toho doteku rtů.

Nepřikazoval si, aby byl něžný a postupoval pomalu. Neuměl se totiž dívat z nadhledu, aby tu scénu režíroval. Byl docela ztracený, v ní, ve vůni jejích vlasů, chuti jejích rtů a zvuku jejího hlasu.

Stáhl jí tenká ramínka šatů a začal pustošit ta sladká ústa. Zachvěla se, když se dotkl jejích ňader, zalapala po dechu, když laskal její bradavky.

Jak krásně její tělo zapadalo do jeho, zvedalo se a klesalo s ním a pak vyslovila jeho jméno a jeho srdce se zachvělo.

Bral si, ale také dával víc, než tušil, že může ženě dát. Její orosená kůže a záchvěvy svalů rozdmýchávaly jeho vzrušení.

Zatoužil ji vidět a prozkoumat celou. Byla tak štíhlá a nádherná, že i oblouk žeber pod kůží ho přiváděl v úžas.

Když do ní konečně slastně vnikl, její oči se zamlžily slzami.

Pohyboval se jako na sametu a stupňoval jejich společné záchvěvy. Tlumeně vykřikla a zaťala mu prsty do boků. Pak ještě jednou jako ozvěnou, protože to už se přehoupli přes vrcholek.

Noah zamrkal, aby se probral se sna, protože magnetofon dohrál. Zaraženě zíral na ztichlý přístroj. Ty představy byly příliš živé a přivodily mu bohužel velmi nevhodné vzrušení.

Vyvolaly vzpomínku na Olivii.

„Tak dost, Brady!“ poručil si a nejistou rukou zvedl sklenku s vínem.

Byl to nechtěný vedlejší účinek prožívání Samových vzpomínek, představ, jaké to je milovat a být milován ženou jako Julie MacBrideová a chtít dceru, která z takové lásky vzešla.

Jen se to právě nehodilo. Neměl žádnou možnost zbavit se touhy, která mu začala vesele pulsovat v klíně.

Musí se z toho vypsat, rozhodl se. Až dojí, pustí si bednu jako kulisu a začne psát. Ten příběh byl stejně postavený na majetnickém vztahu a sexuální posedlosti, proč by tedy nemohl tu první noc popsat Samovými slovy.

Možná je to silně zidealizované, uvažoval, ale možná že to tak Sam opravdu prožíval.

Pro Noaha znamenal sex příjemnou součást života - jakýsi druh sportu, který vyžadoval alespoň základní zručnost, schopnost se chránit a trochu týmového ducha.

Přesto byl ochoten věřit, že jiní při něm zažívají i silné romantické city. Tuhle noc Samovi věnuje, rozhodl se, se všemi popsanými prožitky.

Koneckonců tak si ji přece pamatoval nebo chtěl pamatovat. A dokonalost takové vzpomínky bude o to víc kontrastovat s následnou vraždou.

Otevřel laptop a nalil si kávu. Když se ale vydal zapnout televizi, zastavil se náhle u telefonu.

Ale co, pomyslel si, a z náhlého popudu vytočil číslo chaty Na konci proudu. Během deseti minut si rezervoval několik dní pobytu na začátku následujícího týdne.

Sam Tanner se o své dceři zatím nezmínil. Noah chtěl vědět, jestli bude Olivie ochotná mluvit o něm.

Pracoval až do dvou v noci, kdy se namátkou podíval na televizi a nechápavě zíral, jak nějaký gigantický ještěr rozšlapává New York.

Sledoval, jak uniformovaný policajt, který měl zřejmě víc odvahy než rozumu, vystřílel na obludu zásobník a vzápětí byl zaživa sežrán.

Ještě chvíli Noahovi trvalo, než pochopil, že se nedívá na noční zprávy, ale nějaký starý film. Uvědomil si, že jeho mozek má dost a je načase jít spát.

Zbývalo vyřídit poslední věc. Třebaže bylo trochu zlomyslné vzpomenout si v tuhle hodinu, vytočil Mikeovo číslo v L. A.

Vzal to až po pátém zazvonění a ještě chvíli nesrozumitelně mumlal. Noah se bavil.

„Hej, snad jsem tě nevzbudil?“

„Co? Noah? Kde jsi?“

„V San Francisku. Nevzpomínáš si?“

„Hm? Ne... ani ne. Ježíši, Noahu, vždyť jsou dvě hodiny v noci.“

„Vážně?“ Noah svraštil čelo, když zaslechl druhý, nepochybně ženský hlas. „Snad tam nemáš babu, Mikeu?“ „Možná. Proč?“

„Gratuluju. Tu blondýnu z klubu?“

„No... hmmmm...“

„Aha, není čas to rozebírat. Hele, já budu ještě další týden pryč. Nechtěl jsem takhle pozdě budit rodiče a ráno budu mít naspěch...“

„Jasně a mě klidně vzbudíš, co?“

„Jo. Kromě toho, když už jste oba vzhůru, můžete si to znova rozdat. Poděkuj mi později.“

„Trhni si.“

„Nevděk světem vládne. Ale když už tak rád voláš mojí matce, cinkni jí taky zítra, aby věděla, kdy se vrátím.“

Podle šustění Noah pochopil, že se Mike konečně pracně posadil. „Hele, chtěl jsem ti jen trochu...“

„Šťourat do života. Přestaň špulit ret, Mikeu,“ dodal mírně, protože dobře znal kámošův nervózní zvyk. „Já se nijak zvlášť nezlobím, ale něco mi dlužíš. Takže jí brnkni a postarej se mi zatím o kytky.“

„No dobře. Tak mi dej číslo, na kterém budeš... juj.“

Hluboký ženský smích přiměl Noaha povytáhnout obočí. „Později. Nemám chuť s vámi prožívat sex po telefonu. Ale jestli ty kytky necháš zvadnout, nakopu ti zadek.“

Místo odpovědi zaslechl ostré nadechnutí, šustot pokrývek a šepot. Zakoulel očima a zavěsil, právě když ti dva vyprskli smíchy.

Super, pomyslel si, už měl v hlavě dva cizí sexuální zážitky. Takže si dá studenou sprchu a půjde rychle spát.

Prales

Jen vstupte do čarovných lesů,
vy, kdož se osmělíte.

GEORGE MEREDITH

17

Byl překvapený, že si ten obraz uchoval tak dobře v paměti, tak jasně a do detailů. Obrnil se před návalem pocitů, když vyjížděl z poslední zatáčky, kde mu výhled zastiňovaly les a skaliska. Vzápětí se před ním otevřela oslnivě modrá plocha s bílými štíty hor.

Jednou už touhle cestou jel, jenže to mu bylo osmnáct. Kde se vzal ten pocit, jako by se vracel domů anebo se probouzel z dlouhého sna?

Tehdy v létě byly zasněžené jen vrcholky skal, kdežto jejich úbočí oživovala zeleň smrků a borovic.

Přestože toho o tomhle místě tolik nastudoval, nic ho nemohlo připravit na ten silný kontrast tichých, hlubokých lesů a královsky strmých hor.

Minul odbočku Na konec proudu a pokračoval dál a výš, protože měl čas a možnost volby. Po chvíli zastavil a vystoupil, aby se jen tak rozhlédl. Sytý, chladný vzduch ho zabolel na plicích. U nohou mu najednou ležel celý svět. Louka, údolí, kopce a lesy, stužka řeky kdesi v hloubce a záblesk hladiny jezera.

I přesto, že mu za zády projel nějaký vůz, se cítil neskonale osamělý. Nebyl si jistý, zda ho to těší, nebo skličuje. Vítr mu trhal bundou a snažil se dostat na kůži. Noah studoval pohled na modré plátno s bílými štíty jako obraz malovaný na skle.

Možná právě tady se kdysi zastavil na procházce s rodiči, když se matka začetla do bedekru.

Chráněný park Olympic. Třebaže se odsud zdál nedozírně obrovský, Noah věděl, že o pár desítek metrů níže pro člověka neexistoval. Tam vládl ponurý svět zelených velikánů.

Naposledy se rozhlédl, nastoupil do vozu a vracel se zpět stejnou cestou. Zajížďka mu nezabrala ani hodinu, a tak k chatě dorazil v ohlášený čas. Kodrcal se stejnou silnicí, dokud nespatřil známou stavbu z kamene a dřeva. Už už si chtěl říct, že se tu nic nezměnilo. Vtom ho zaujala nová budova, podobná chatě ukryté mezi stromy. Nad vchodem visel nápis Ekologické centrum. Z hlavní silnice k němu vedla jen stezka pro pěší, obklopená divokými květinami a kapradinami. Oko zahradníka ihned rozeznalo promyšlený zásah lidské ruky.

Oliviiny ruky, pomyslel si s nečekaným návalem pýchy.

Zaparkoval a všiml si, že kolem stojí úctyhodné množství jiných aut. Také tu bylo mnohem tepleji než na hřebenech, rozhodně dost na to, aby se dařilo maceškám a šalvěji v hliněných korytech.

Noah si hodil na záda batoh, vytáhl aktovku a právě zamykal vůz, když se zpoza rohu chaty vynořil pes a zubil se na něho.

Jiný výraz pro to nenašel, protože labrador měl tlamu od ucha k uchu a vyplazený jazyk. „Ahoj, kamaráde."

Pes to pochopil jako pozvání, přiběhl k Noahovi, sedl si a zvedl packu.

„Tak ty jsi uvítací výbor, hochu?" Povinně se chopil tlapy a pak naklonil hlavu ke straně. „Nebo snad holka? Nejmenuješ se náhodou Shirley, že ne?"

Při zvuku toho jména pes radostně vyštěkl a zatancoval pár kroků směrem ke vchodu, jako by říkal: Jen dál, zbav se toho nákladu.

Noaha to okouzlilo a cítil se trochu zklamaný, že za ním pes nešel i do recepce.

Tam si žádných výrazných změn nevšiml. Snad jen pár kousků nábytku a nového, žlutého nátěru. Na člověka tu rozhodně dýchl stejný duch pohostinnosti jako třeba před sto lety.

Nahlásil se v rychlosti a dočkal se milého přijetí. Oznámil, že si zavazadla odnese sám a pak s klíčem v ruce vyšplhal po schodech k příslušnému pokoji.

Apartmá si objednal ze zvyku, a také proto, že měl rád oddělený pracovní kout. Tohle bylo o něco menší, než to, co tehdy sdílel s rodiči, ale nijak zvlášť těsné. Vešla se sem i pohovka, psací stůl a stolek s informačními letáky. Noaha zaujaly umělecké kresby na stěnách - obrázky místní flóry.

Vyhlédl z okna a zaradoval se, že odsud nevidí parkoviště, ale pouze les. Položil aktovku na postel s vysokými postranicemi, vytáhl potřeby na holení a šel je umístit na poličku do koupelny. Tím učinil zadost vybalování.

Napadlo ho dát si sprchu - vždyť byl na cestě od šesti ráno - a pak třeba pivo na recepci. Rychle se svlékl a vstoupil pod proud horké vody. Slastně zasténal.

Správná volba, Brady, pochválil se. Po osvěžujícím pivu se projde kolem, pohovoří s hosty a personálem a třeba zjistí, kdo z MacBrideových by byl rozhovoru nejpřístupnější.

Zachtělo se mu zajít do ekologického centra, aby se na Olivii alespoň z dálky podíval.

Ale to odloží na ráno. Nejdřív se na to dobře vyspí.

Osušil se, natáhl si džíny a začal uvažovat, jestli přece jen z tašky nevybalí taky oblečení. Místo toho jen hrábl pro čistou košili. Vtom se ozvalo ostré klepání na dveře.

S košilí v ruce otevřel.

Poznal ji okamžitě. Později dumal, proč ani na chvíli nezaváhal, vždyť se tolik změnila.

Tvář měla vyhublejší a výraznější. Rty užší, i když stále ještě plné a nenalíčené jako tehdy, jen se už dávno nezdály nevinné. To Noaha zamrzelo.

Přesto docela přehlédl, že ho nevítá s úsměvem, protože zažíval pocit nečekané radosti.

Její vlasy potemněly do karamelového odstínu a byly krátké. Všechny ty nádherně zářivé prameny si ostříhala. Přesto jí to slušelo mnohem víc. Obyčejně by mu ženy s takovým sestřihem a ofinou připomněly víluskřítka, ale na téhle vysoké dívce s atletickou postavou nic křehce směšného nebylo.

Voněla lesem a v ruce držela kameninovou mísu s ovocem.

Na Noahově tváři se usadil přihlouplý úsměv. Nezmohl se na víc než nesmělé: „Ahoj.“

„Pozornost podniku.“ Strčila mu mísu do rukou tak prudce, až ho udeřila do žaludku.

„Hm, díky.“

Jedním krokem byla v pokoji a práskla za sebou dveřmi. Noah tázavě povytáhl obočí. „Ty patříš k tomu ovoci? V Kalifornii ženy jako pozornost nedávají.“

„Kdes vzal tu drzost takhle se sem vplížit?“

Fajn, uvědomil si, tak tohle nebude přátelské přivítání. „No jistě. Ani nevím, proč jsem se tak ohavně nahlásil předem.“ Odložil misku a promnul si bolavé místo na břiše. „Hele, pojďme si radši na minutku promluvit...“

„Já ti dám minutku,“ zabodla mu prst do hrudi, „aby sis sbalil pět švestek a vrátil se zpátky do L. A. Nemáš tady co dělat.“

„Ale mám. Jsem přece v hotelu.“ Zvedl ruku jako v obraně. „A už do mě nestrkej, ano?“

„Říkala jsem, že mi nemáš lízt na oči.“

„To ano.“ V očích se mu zablesklo. „Už na mě nesahej, Liv, myslím to vážně. Útoků od ženských jsem si užil dost. Co kdybychom se radši posadili a probrali to jako rozumní lidé?“

„Nemám s tebou co probírat. Chci, abys vypadl a nechal nás na pokoji.“

„To nemůžu sloužit.“ Zkusil to trochu jinak. Posadil se, zkřížil nohy v kotnících a vybral si z mísy jedno jablko. „Nepůjdu nikam, Olivie. Takže si se mnou radši promluv.“

„Mám právo na soukromí.“

„Jistě. To je na tom právě krásné. Můžeš mi říct jen to, co chceš.“ Zakousl se do jablka. „Můžeš začít třeba něčím jednoduchým. Copak jsi celých těch šest let dělala?“

Namyšlený parchant, pomyslela si a začala rázovat po pokoji. Protivilo se jí, že musel vypadat pořád stejně dobře. Ty jeho rozevláté vlasy, pevné rty a výrazné rysy obličeje...

„Kdybys byl aspoň z půlky takový jako tvůj otec, měl bys trochu úcty k památce mojí matky.“

Ta poznámka bolestivě zasáhla cíl. Noah se zadíval na jablko a chvíli trvalo, než mohl klidně promluvit. „Už jednou jsi mě s otcem poměřovala.“ Zadíval se na ni ledovýma očima. „Myslím, že to stačí.“

Olivie si vrazila ruce do kapes a přezíravě na něho pohlédla. „Tobě vůbec nezáleží na tom, co i o tobě myslím.“

„Nemůžeš vědět, na čem mi záleží.“

„Nejspíš na penězích. Za tu knihu ti jistě vysolí slušný balík. Pak se budeš moct natřásat na různých talkshow a zasvěceně dumat nad tím, proč můj otec podřízl moji matku.“

„A ty nechceš vědět proč?“ zeptal se tiše a sledoval, jak se v jejích rozčilených očích na chvíli mihlo zoufalství.

„Já vím proč a nic se tím nezmění. Vypadni odsud, Noahu. Piš o tragédii někoho jiného.“

„Liv.“ Zavolal ještě, než stačila utéct. „Nikam nepůjdu. Tentokrát ne.“

Nezastavila se ani neohlédla, třískla dveřmi, až se zachvěly obrázky na stěnách. Noah vyhodil jablko do vzduchu. „No, to bylo skvělé," zamumlal a usoudil, že si to pivo opravdu zaslouží.

Sešla po zadním schodišti, proběhla halou a kuchyní, a když zaslechla, jak ji volají jménem, jen zavrtěla hlavou. Potřebovala ven, na vzduch, aby se zbavila toho strašného tlaku na prsou.

Snažila se neutíkat, nepodléhat panice. Vydala se rychle k lesu, stoupala do kopce, sotva dechu popadala. Teprve v dostatečné vzdálenosti od chaty, kde už nemohla narazit na skupiny turistů, se bezvládně svezla do mechu.

Jak nemožně se chová, zlobila se na sebe. Položila si hlavu na kolena a pro uklidnění kývala tělem. Věděla přece, že má přijet. Jamie jí řekla, že se nejspíš objeví a že ona se rozhodla na té jeho knize spolupracovat.

Poprvé, co se Olivie vůbec pamatovala, se s Jamií pohádaly.

Už teď způsobil Noah Brady roztržku v její rodině.

I tak se na to setkání připravila. Už nebyla tou naivní, poddajnou dívenkou, co se do něho kdysi zamilovala.

Jenže ten náhlý nával citů, když otevřel a usmál se, ji zaskočil. Stejně jako před šesti lety. Netušila, jak ji zase rozbolí srdce, potom co si ho tak dlouho léčila.

Vztek byl přece jen lepší než bolest.

I tak to ale vůbec nezvládla dobře. Představovala si, jak za ním zajde do pokoje a klidně mu přednese svoje argumenty.

Koneckonců to byl syn Franka Bradyho, kterého si tolik vážila.

Měla představu, jak s mísou ovoce v rukou pronese něco jako: Vítej Na konci proudu, Noahu. Jsem ráda, že tě zase vidím. Můžu na chvilku dál?

Klidně, rozumně, vstřícně. Jenže cestou k jeho dveřím ji zachvátil takový strach, že zvolila vztek jako útočnou zbraň.

Pak otevřel a usmíval se. Jako by nebylo žádné zrady a podvodu. Byl tak přitažlivý s těmi vlhkými tmavými vlasy a zelenýma očima, že měla chuť mu úsměv oplatit.

A tak zaútočila. Co taky jiného? Ale teď to vypadalo, že ho místo k odchodu přiměla tvrdohlavě trčet na místě.

Tolik chtěla, aby ji všichni nechali na pokoji. Aby její svět zůstal nedotknutý.

Proč se mu Sam Tanner vlastně ozval? Ne. Zlostně zavřela oči. Nesmí na něj myslet. Nechce to vědět. Tohle musí vyhnat z hlavy a zastrčit někam hluboko, stejně jako babička fotky do truhly na půdě.

Celé roky to místo tajně navštěvovala a sbírala po kouskách informace o svých rodičích. Když konečně věděla všechno, rozhodla se soustředit na přítomnost. Našla klid ve své práci a dala životu nový směr.

Teď bylo všechno ohroženo. Protože Sam Tanner bude propuštěn a Noah Brady napíše knihu. Ty dvě věci nemohla prostě ignorovat.

Vzhlédla, protože se k ní právě stezkou řítil její labrador. Radostněji vítal několika olíznutími a Oliviino napětí konečně povolilo.

„Na tebe se můžu vždycky spolehnout, viď?“ usmála se a zabořila tvář do Shirleyina krku. „Tak pojď domů, holka. Problémy vyřešíme později.“

Jídlo bylo skvělé. Noah dával v duchu MacBrideovým nejvyšší známky za kuchyni, zvlášť když si u snídaně podruhé přidával. Obsluha se mu zdála stejně kvalitní - rychlá, přátelská a nevtíravá.

Vyspal se dobře, a protože dlouho do noci pracoval, měl chuť dát si dopoledne volno. Při pohledu z okna na souvislý déšť musel bohužel konstatovat, že počasí není stejně příjemné jako zbylá programová nabídka.

V brožurách ho sice upozorňovali na obvyklé jarní deště, a možná byly ty mlžné, vodou prosycené lesy opravdu hezké na pohled, ale jen zvnitřku vyhřáté chaty. Rozhodně neměl chuť toulat se v takovém počasí s batohem po kopcích.

Fitcentrum už stihl zběžně navštívit a musel uznat, že ho skvěle zmodernizovali. Přibyl krytý bazén, který si v takovém nečase jistě zaberou rodiny s dětmi.

Mohl ještě zajít do slušně zásobené knihovny anebo nahánět Olivii a znovu se s ní pohádat.

Z myšlenek ho vytrhl sytý mužský smích. Noah vzhlédl a začal si zkoumavě prohlížet rozložitého člověka v bavlněné košili a pracovních kalhotách, který obcházel stoly hostů a přátelsky s nimi zaváděl řeč. Měl hřívu stříbrných vlasů jako Cary Grant a nápadně tmavé, husté obočí. Do očí mu sice neviděl, ale měl dojem, že jsou zlatohnědé.

Rob MacBride, uvědomil si Noah. Takže vysedávání u kávy se mu přece jen vyplatilo.

Opřel se do židle a počkal, až k němu Rob dojde.

Když se zastavil u jeho stolu, přívětivě se usmál. „Hezký den, že ano?“

„Leda pro kachny,“ odpověděl Noah, protože se to nabízelo. Rob se mu odměnil hlubokým, štěkavým smíchem.

„My tady nahoře už máme déšť v krvi. Doufám, že se vám tu jinak líbí.“

„Moc. Je to skvělé místo. Něco se tu změnilo, co jsem tu byl naposled, ale pořád to má hezký styl.“

„Takže tu nejste poprvé.“

„To už je dávno.“ Noah mávl rukou. „Jsem Noah Brady, pane MacBridee.“

„Tak vítejte zpátky.“

Noah viděl, že Robovi jeho jméno nic neříká. „Díky. Před dvanácti lety jsem tu byl s rodiči. Frank a Celia Bradyovi.“

„Vždycky rádi přivítáme novou generaci...“ Teď se do jeho výrazu vplížila vzpomínka a s ní tichý smutek. „Frank Brady? To je váš otec?“

„Ano.“

Rob vyhlédl oknem do deště. „Na to jméno jsem dlouhou dobu nepomyslel. Velmi dlouhou dobu.“

„Když se na chvíli posadíte, pane MacBridee, povím vám, proč jsem přijel.“

Rob se zadíval zpět na Noaha. „To bych asi měl. Hailyová?“ zavolal na číšnici, která právě uklízela vedlejší stolek. „Mohla byste nám přinést kávu?“

Posadil se a položil své dlouhé ruce před sebe na stolek. Byl na nich znát věk, na rozdíl od jeho tváře. Některá část našeho těla je vždycky víc poznamenaná časem, pomyslel si Noah.

„Váš otec je v pořádku?“

„Ano, má se fajn. Nedávno musel do výslužby, a než si našel nové koníčky, dohánět matku k šílenství.“

Rob s úsměvem přikývl, byl vděčný, že se Noah rozpovídal o životě. „Když se člověk něčím zaměstná, nestárne tak rychle. Mně pomáhá práce na téhle chatě, mezi lidmi. Na většinu papírování už mám manažery, ale přece jen se snažím být trochu užitečný.“

„Na tohle místo můžete být hrdý. Člověk se tu od první minuty cítí jako doma.“ Až na jeden drobný incident s vaší vnučkou, napadlo Noaha, ale z taktických důvodů se o tom nezmiňoval.

„To můžu potvrdit,“ ozvala se Haileyová, když jim dolévala kávu.

„A dal jste se k policii jako tatínek?“ zeptal se Rob.

„Ne. Jsem spisovatel.“

„Vážně?“ MacBrideova tvář se rozjasnila. „Není nad dobrý příběh. Co konkrétně píšete?“

„Literaturu faktu. Skutečné kriminální příběhy.“ Odmlčel se, protože v Robově výrazu se usadila ostražitost. „Chci napsat knihu o tom, co se stalo vaší dceři.“

Rob zvedl šálek a pomalu upil kávu. Po chvíli unaveně promluvil. „To už je přece dvacet let. Nebylo o tom všechno řečeno?“

„Nemyslím. Ta věc mě zajímá už od dětství. Asi kvůli otci. Co zasáhlo jeho, ovlivnilo i mě.“

Zapřemýšlel a pak se rozhodl mluvit co nejupřímněji. „Mám pocit, že jsem tu knihu chtěl napsat odjakživa. Možná jsem nevěděl, jak začít, a čekal jsem, až přijde čas. Ale před pár týdny se mi ozval Sam Tanner.“

„Tanner. Proč ji nenechá odpočívat v pokoji?“

„Chce vyprávět svůj příběh.“

„A vy myslíte že řekne pravdu?“ Do hlasu se mu vedrala hořkost. „Myslíte, že člověk, který rozřezal mou dceru na kusy, je schopen mluvit pravdu?“

„To nevím, ale já jsem snad schopný odlišit pravdu od lží. Nehodlám jen zapisovat jeho výpověď. Proto chci mluvit se všemi ostatními, a proto jsem tady, pane MacBridee, abych pochopil a začlenil do knihy váš pohled na věc.“

„Julie byla jedno z nejjasnějších světel mého života a on ho zničil. Vzal si její lásku a nakonec ji použil proti ní. Co jiného bych mohl říct?“

„Znal jste ji tak, jako nikdo jiný, Robe. To je to nejdůležitější.“

MacBride si promnul dlaněmi tvář. „Noahu, umíte si představit, kolikrát za námi po Juliině smrti někdo byl, že chce interview, napsat knihu, natočit film... ?“

„Umím a taky vím, že jste vždycky odmítl.“

„Vždycky,“ kývl Rob. „Nabízeli nám nehorázné peníze a pak i vyhrožovali, ale já jsem pokaždé odmítl. Proč bych měl najednou, po tolika letech, mluvit s vámi?“

„Protože já vás nebudu uplácet, nebudu vám vyhrožovat, ale slíbím jednu věc - že napíšu jen pravdu, a tak možná očistím památku vaší dcery.“

„Možná,“ promluvil Rob po chvilce. „Věřím, že to zkusíte, ale Julie je mrtvá a já musím myslet na zbytek své rodiny.“

„Bylo by pro ně snad lepší, kdybych napsal knihu bez jejich názoru?“

„Nevím. Ta rána už není tak čerstvá, ale čas od času zabolí. Kdysi jsem míval potřebu říct taky svůj názor, ale to už je pryč.“ Dlouze si povzdechl. „Ale musím přiznat, že nechci, aby se na ni zapomnělo. Aby se na to, co se jí stalo, úplně zapomnělo.“

„Já jsem nezapomněl.“ Noah počkal, až se mu Rob podívá do očí. „Tak mi vyprávějte to, co chcete uchovat.“

18

Ekologické centrum bylo Oliviino dítě. Stvořila ho podle svých návrhů, plánů a hlavně snů.

Trvala na tom, že použije peníze zděděné po mamince, a v jednadvaceti, s čerstvým diplomem v kapse, šla pevně za svým cílem.

Dohlédla na každý krok výstavby a zařizování centra, od pokládání základů po rozmístění sedadel v malém kinosále, kde se hostům promítaly krátké dokumenty o místní fauně a flóře. Osobně najímala personál, pomáhala stavět model Quinaultova údolí a občas prováděla turisty po nabízených trasách.

Od chvíle, kdy před rokem centrum otevřela veřejnosti, se necítila spokojenější.

A teď jí ten pocit chtěl vzít Noah Brady.

Právě se pokoušela soustředit na přednášku o místních savcích.

„Jelen Rooseveltův patří k největším z druhu wapiti. Na poloostrově Olympic je hojně zastoupen. Ve skutečnosti vděčíme za záchranu téhle oblasti právě jemu, protože i díky němu prohlásil prezident Theodore Roosevelt okolí hory Olympus národním parkem.

Vzhlédla, když se dveře do sálu otevřely, a okamžitě ji ovládla nervozita.

Noah ji pozdravil kývnutím hlavy a začal si prohlížet exponáty. Hrdost přiměla Olivii pokračovat v přednášce. Postupovala od jelenů k srnčí zvěři, dále ke kunám, ale u *Castora canadensis*, tedy bobra, se odmlčela. Vzpomínka na to odpoledne u bobří řeky natolik obživla, že raději předala slovo své kolegyni.

Měla chuť se otočit na podpatku a schovat se v kanceláři. Papírování byla vždycky dobrá výmluva. Ale vypadalo by to zbaběle, nebo hůř, cítila by se zbaběle. A tak se postavila za Noaha a sledovala, jak si prohlíží zvětšené fotografie.

„Tak tohle je rejsek?“

„*Sorex vagrans*, velmi častý druh v téhle oblasti. Ale máme tu i mnoho dalších, dokonce mořské rejsky.“

„Já znám jen městské rejsnivky.“

„To je dost ubohý humor.“

„Jo, ale někde začít musím. Vážně jsi tu odvedla kus práce, Liv. Vždycky jsem věděl, že to dokážeš.“

„Ano? Měla jsem dojem, že ti jsou moje plány ukradené.“

„Zajímal jsem se o všechno, co se tě týkalo, Olivie. O úplně všechno.“

Uzavřela se. „Nechci se vracet k minulosti. Nikdy.“

„Dobře, tak zůstaňme tady.“ Přešel k fotografů velmi ošklivého netopýra západního. „Nechceš mě provést?“

„Tebe přece ekologie nezajímá, tak proč utrácet čas?“

„Tak pozor, mluvíš s člověkem, který byl odkojený zpěvem velryb a místo pohádek poslouchal o osudu pelikánů. Jsem člen Greenpeace, Ochránců přírody a Světové federace ekologů. Platím příspěvky a dostávám jejich kalendáře.“

Měla chuť se usmát, a tak si raději jen povzdechla. „Každou hodinu běží v kinosále dokument. Za deset minut jeden začíná, jsou to támhlety dveře nalevo.“

„A kde je popkorn?“

Teď už ji zacukalo v koutku, ale stihla se odvrátit. „Mám moc práce.“

„Nemáš.“ Chytil ji za ruku, ale stiskl ji jen lehce. „Můžeš si jistě nějakou najít, nebo mi taky věnovat pár minut.“

„Nehodlám se s tebou bavit o mé rodině.“

„Tak mluvme o něčem jiném. Jak jsi na tohle vlastně přišla? Myslím ten nápad a styl,“ máchl rukou dokola. „To není maličkost a působí to tady mnohem zábavněji, než všechny ty ekologické projekty, na které mě máma zatáhla.“

„Protože tady žiju a tu přírodu opravdu chráním.“

„No tak, Liv,v tom je přece něco víc? Studovala jsi i design?“

„Ne, prostě jsem si to tak vždycky představovala.“

„No, rozhodně to funguje. Není to žádné strohé naučné centrum, odkud by děti utíkaly. Hezké barvy, spousta místa. A co je támhle?“

Prošel kolem recepce do další místnosti.

„Páni, to je paráda.“ Uprostřed pokoje s dalšími exponáty umístili model údolí. „Pohled z ptačí perspektivy,“ zvědavě se nad něj naklonil. „Tady jsme, to je chata.“ Ukázal na maketu srubu. „A touhle cestou jsme tehdy šli k řece, že? Je tady dokonce ta bobří přehrada. Tvoji prarodiče ale mají taky dům. Nikde ho nevidím.“

„Protože to je soukromá věc.“

Narovnal se a pohlédl jí zpříma do očí. „Schováváš se, Liv, jako ve skleníku, kam nikdo nemá přístup?“

„Jsem přesně tam, kde chci být.“

„Moje kniha to nejspíš nezmění. Možná by jen vymetla všechny stíny a pochybnosti o tom, co se té noci stalo. Dostal jsem šanci napsat pravdu, celou pravdu. Protože Sam Tanner se poprvé od procesu rozhodl mluvit a umírající člověk si často chce očistit svědomí.“

„Umírající?“

„Nádor na mozku,“ řekl Noah, ale v tom si všiml, že zbledla jako křída. „Promiň, myslel jsem, že to víš.“

Cítila pálení v hrdle, jak se jí slova marně drala ven. „Říkáš, že umírá?“

„Ano, zbývá mu jen pár měsíců. Pojď, radši si sedni.“

Vzal ji za ruku, ale vytrhla se. „Nedotýkej se mě.“ Otočila se a vyběhla nejbližšími dveřmi.

Nechal by ji na pokoji, ale vzpomněl si na ten zděšený výraz v její tváři. Tiše zaklel a utíkal za ní.

Rázovala rychle, jako člověk, který porazí každou překážku, která se mu před cílem připlete do cesty. Rozhodl se to vzít na vědomí.

Doběhl ji těsně přede dveřmi do kanceláře. Jen tak tak je stihl odrazit, aby jimi nedostal do nosu. Vstoupil dovnitř a zavřel za sebou.

„Sem smějí jen zaměstnanci,“ napadla ji první hloupá lež. „Běž pryč.“

„Sedni si.“ Uchopil ji za ruku pevněji, obešel s ní stůl a usadil ji do židle. Měl dojem, že se nachází v malé, velmi dobře zorganizované místnosti. Dřepl si a soustředěně se jí zadíval do tváře.

„Omlouvám se.“ Vzal ji za ruku, aniž si toho gesta někdo z nich povšiml. „Neměl jsem to na tebe tak vybalit. Myslel jsem, že ti to Jamie řekne.“

„Neřekla, ale na tom nesejde.“

„Jistě že sejde. Nechceš trochu vody?“ Rozhlédl se, jestli nezahlédne nějakou konvici, aby se trochu zaměstnal.

„Nechci nic. Je mi dobře.“ Pohlédla na svou ruku a s hrůzou zjistila, že si s ním propletla prsty. Rychle ruku vytrhla.

„Vstaň, proboha. Ještě sem někdo vejde a uvidí, jak mi klečíš u nohou.“

„Já přece neklečím.“ Ale narovnal se a usedl na okraj stolu.

Nejen vlasy se na ní změnily. Tahle žena byla mnohem tvrdší a vznětlivější než studentka, do níž se kdysi zamiloval.

„Ale Jamie s tebou o mně mluvila, ne?“

„To ano.“

„Proč ti neřekla, že Tanner umírá?“

„Pohádaly jsme se.“ Olivie se zaklonila v židli. Už se jí aspoň netočila hlava. „Nikdy dřív se tó nestalo. To je další věc, za kterou můžeme poděkovat tobě a tvé knize. Jestli mi to chtěla říct, asi na to v té hádce zapomněla.“

„Tanner chce ještě naposled vypovídat. Kdyby nedostal šanci, vezme si všechno s sebou do hrobu. To bys chtěla?“

Touha znát pravdu, kterou dávno pohřbila, se začínala drát na světlo. „Na mně nezáleží, ty to stejně napíšeš. Vždycky sis to plánoval.“

„Ano. Ale tentokrát ti to říkám otevřeně a předem, jako jsem to měl udělat i tehdy.“

„O tom se nebudeme bavit,“ odsekla chladně. „Ty si stejně uděláš svoje. A on že se chce očistit, než bude pozdě? A co čeká? Odpuštění? Vykoupení?“

„Možná jen pochopení. Třeba se sám snaží pochopit, co se vlastně stalo. A ty jsi toho součástí, Liv. Ostatní také. Ale ty jsi nejdůležitější. Tvůj dědeček říká, že máš fotografickou paměť. Je to pravda?“

„Ano,“ odpověděla duchem nepřítomně. „Vidím slova. Je to jen... Dědeček?“ Vyskočila. „Tys mluvil s dědou?“

„Dnes po snídani.“

„Toho nech na pokoji!“

„Přišel k mému stolu. Všiml jsem si, že je to takový jeho zvyk - pobavit se s hosty. Řekl jsem mu, kdo jsem a co chci. Jestli se ti nelíbí, že se uvolil se mnou mluvit, musíš to probrat s ním.“

„Je mu přes sedmdesát. Nemáš právo ho do toho zatahovat.“

„Kéž bych byl v sedmdesáti taky tak fit. Ale já ho přece nechci lámat v kole.“ Sakra, copak se před ní vždycky musí cítit tak provinile? „Prostě jsme si povídali u kávy. On pak ještě souhlasil s nahraným rozhovorem u mě v pokoji. Když jsme skončili, nevypadal nijak otřeseně. Spíš jako by se mu ulevilo. Není jediný, kdo se potřebuje něčeho zbavit, Liv.“

Zato Olivie byla otřesená. Nervózně si prohrábla hlasy. „On s tím souhlasil? A co ti říkal? O čem mluvil?“

„Ale ne, to ne.“ Noah si ji se zájmem prohlížel. „To nejde. Chci, abys povídala sama za sebe, ne podle toho, co říkají a cítí jim.

„Děda o tom ale nikdy nemluví.“

Co to zahlédl pod jejím překvapením? pomyslel si Noah. Ublíženost? „Dneska mluvil a souhlasil, že se před mým odjezdem sejdeme ještě jednou.“

„Co se to tady děje? Já vůbec nechápu, co se děje?“

„Třeba jen nazrál čas. Co zkusit tohle - já ti nejdřív budu vyprávět o svém bujném životě a fascinujících názorech na svět obecně. Až zjistíš, jak jsem okouzlující a inteligentní, budeš třeba zas vyprávět ty.“

„Nejsi zdaleka tak okouzlující, jak si myslíš.“

„Ale jsem. Pojď se mnou na večeři.“

Tak tohle už tu jednou bylo. „Ne.“

„Fajn, to se nepovedlo. Zkusme to znovu. Pojď se mnou na večeři.“

Tentokrát naklonila hlavu ke straně a dlouze se na něho zadívala. „Ne.“

„Hm, tak to si tě budu muset zaplatit.“

Její temně zlaté oči mu připomněly obrazy starých mistrů. „Myslíš, že mě zajímají tvoje peníze? Že mě můžeš uplatit? Ty jeden mizernej...“

„Už dost. Klid. Myslel jsem, že si tě budu muset najmout. V prospektu přece píšete: Požádejte o informace o výletech s jedním z našich profesionálních průvodců. Profesionál jsi tady ty. Takže kterou vyhlídkovou trasu nám na zítřek doporučíš?“

„Na to zapomeň.“

„Ne, ne, když nabízíte, musíte zákazníkům vycházet vstříc. Navrhuješ něco, nebo si mám vybrat namátkou?“

„Tak ty chceš túru?“ No počkej, ty něco zažiješ, pomyslela si Olivie. „Prima, od toho tu přece jsi. Tak se přihlas na recepci. Řekni moje jméno a že vyrážíme v sedm.“

„Myslíš ráno?“

„Něco ti nevoní, měšťáku?“

„Ne, jen si to ujasňuju.“ Zvedl se ze stolu a najednou se u ní ocitl blíž, než to oběma bylo milé. Ucítil její vůni. Na několik dlouhých vteřin nedokázal myslet na nic jiného.

Voněla stále stejně.

Pocítil nechtěný záchvěv v klíně, a třebaže si to zakazoval, sklouzl pohledem k jejím rtům. I ten krátký okamžik stačil, aby si živě připomněl jejich chuť.

„No, hmmm,“ zamumlal a raději ustoupil, „tak se uvidíme ráno.“

„A radši ještě nakoukni do prospektu, abys věděl, jak se na to obléknout.“

„To snad zvládnu,“ urazil se víc, než bylo třeba, a rychle odešel.

Jednu chvíli mu ta ženská přivodí pocit viny a vzápětí ho rozčílí. Donutí ho chovat se ochranářsky a pak zas agresivně. Opravdu k ní nechtěl být tolik přitahován a znova si tím všechno zbabrat.

Poslušně se zastavil na recepci a nechal úřednici zapsat objednaný výlet. Přátelsky se usmála. „Ještě vaše jméno, prosím.“

„Napište jen iniciály,“ prohodil. „M. P.“ Měl dojem, že v tom Olivie mizerného parchanta hned objeví.

Olivie okamžitě poznala, že babička plakala. Vešla do domu zadními dveřmi s promoklým psem v patách. Jeden pohled do kuchyně stačil, aby její sevřelo srdce.

Val jako obvykle vařila. Každý den kolem šesté byla k nalezení u sporáku, jak cosi míchá nebo krájí, a zároveň poslouchá televizní soutěž z malého přijímače nad linkou. Většinou přitom soutěžícím tiše radila nebo

nevěřícně vrtěla hlavou, když někdo neuhodl známé přísloví jako *Dvakrát měř, jednou řež,* a jen se ironicky modlila za jeho nesmrtelnou duši.

Byla to uklidňující rutina. Olivie si šla obyčejně nalít skleničku vína, pak prostírala stůl a přitom si s babičkou povídala.

Dnes večer se vrátila z bezcílné procházky po lese provlhlá a v kuchyni panovalo ponuré ticho. Val zůstala otočená zády, ani se na uvítanou neusmála.

„Nepouštěj sem toho mokrého psa, Livvy. Ať zůstane na verandě."

V chraptivém hlase Liv rozeznala slzy. „No tak lehni, Shirley." Poslala fenu zpět na verandu, kde se zvíře smutně stočilo do klubíčka.

Pak šla nalít víno do dvou sklenic a jednu postavila před Val na pracovní desku. „Je mi líto, že to muselo přijít a že tě to tak rozrušilo."

„Nebudeme to rozebírat. Dnes je k večeři dušené hovězí. Chci ještě udělat pár knedlíků."

Olivie se chtěla automaticky natáhnout pro mísu a na tohle téma nezačínat. Ale najednou ji napadlo, jestli Noah neměl přece jen v něčem pravdu. Možná už bylo na čase.

„Babi, dojde k tomu, ať o tom budeme mluvit nebo ne."

„Tím spíš nemá cenu o tom začínat." Sama se chtěla chopit mísy, kde už měla připravené těsto. V roztržitosti zavadila o sklenici, ta se roztříštila na zemi a červené víno potřísnilo podlahu.

„Kde se to tam vzalo? Proč stavíš sklenici na okraj přepážky? Podívej na tu zem."

„Promiň, hned to uklidím." Olivie běžela pro kbelík s mopem a cestou uklidňovala psa. „Lehni, Shirley, to je jen sklenička."

Ale když se vrátila, zastihla Val, jak se s tváří zabořenou do utěrky otřásá pláčem.

„Ach, je mi to líto, moc líto." Liv odhodila mop a běžela babičku sevřít do náruče.

„Já už to znova nezvládnu. Nemůžu. Říkala jsem Robovi, aby ten mladý muž odešel. Že se má sbalit a odjet pryč. Ale on tvrdí, že to není správné a že se tím stejně nic nezmění."

„Já ho donutím odejít." Liv vtiskla Val polibek do vlasů. „Pošlu ho pryč."

„To nemá smysl. Věděla jsem to, už když jsme se s Robem hádali. To nepřestane. Ani před dvaceti lety jsme nedokázali zabránit, aby takové knihy vycházely. Jenže já tou hrůzou nemůžu projít zase znova."

Poodstoupila a otřela si tvář. „Nemůžu a nechci. Tak vyřiď tomu hochovi, aby za mnou nechodil. A v tomhle domě už o tom nechci slyšet."

„Nepřijde sem, babi, to ti slibuju.“

„Neměla jsem na tebe křičet, vždyť je to jen sklenička.“ Val si přitiskla prsty na oči a pak na spánky. „Prostě mě bolí hlava a jsem zbytečně podrážděná. Pohlídej mi ty knedlíky, prosím tě. Vezmu si aspirin a na pár minut se natáhnu.“

„Dobře. Babi...“

Val ji přerušila přísným pohledem. „Prostě je dej vařit, Liv. Děda chce mít večeři do půl sedmé hotovou.“

A je to, pomyslela si Liv, když babička odešla. Domluveno, konec. Dál o tom nesmíme začínat. Jako s tou truhlou na půdě, uvědomila si a popadla mop.

Jenže tentokrát zámek dlouho nevydrží.

Po deváté večer, v době, kdy Noah uprostřed lesů přemýšlel, zda bude chvíli pracovat nebo sledovat film, se Mike vesele šinul ke kamarádově domu na pláži.

Chtěl sem vyrazit mnohem dřív, ale okolnosti se seběhly jinak. Celé dvě hodiny mu zabral počítačový souboj s kolegou, který ho vyzval hrát souběžně Mortal Combat, ale vítězství za to stálo. Nadto pak zavolal své nové slečně, jestli se s ním nechce projít po pláži, vykoupat v přítelově vaně a dál to bylo jen na jejich fantazii.

Mike věřil, že by se na něj Noah nezlobil, zvlášť když se mu ráno dobře postará o zahradu.

Rozsvítil na verandě a hned zašel do kuchyně prozkoumat Noahovy zásoby vína. Po chvíli vybral jednu láhev s francouzským názvem, která se mu zdála vhodná ke svádění ve vaně, a postavil ji na stůl. Netušil, zda má tohle víno dýchat nebo ne, a tak se s trhnutím ramen přesunul k ledničce.

Ještě stále si vesele pohvizdoval a rozvažoval mezi smaženým kuřetem nebo paštikou, když koutkem oka zachytil nějaký pohyb.

Napřímil se a ucítil silnou bolest hlavy. Myslel, že se praštil o lednici, ale když na to místo sáhl, ucítil lepkavou tekutinu.

Nevěřícně zíral na prsty potřísněné krví. „A kruci,“ stihl ještě říct, než ho druhá rána srazila na kolena a do otupující temnoty.

19

Když ráno v šest zazvonil budík, stále silně pršelo. Noah ho zaklapl a chystal se udělat to, co by za takového počasí udělal každý rozumný člověk. Prospat dopoledne.

Pak si uvědomil, že mu to za Oliviiny pohrdavé pohledy a poznámky nestojí. Snad hrdost, snad potřeba dokázat něco sobě i jí ho přiměly vyvrávorat z postele. Sprcha mu pomohla pobrat se částečně k vědomí. Pak se začal oblékat.

Uvažoval, že každý, kdo chce dobrovolně běhat v dešti po lese, musí být prostě cvok. Napadlo ho také, že Olivie věděla, že bude zase pršet, nebo to dokonce nějak zařídila, aby se mu pomstila. Přemítal o tom ještě cestou do haly, kde našel několik menších skupinek lidí, vystrojených na túru, kteří se častovali kávou a koblihami.

Noah s překvapením zjistil, že se všichni tváří šťastně.

V sedm ho silná, sladká káva definitivně probudila, a tak se dokonce zmohl na pár komplimentů recepční, popadl poslední koblihu na cestu a vyšel ven.

Olivie tam už čekala. Stála na verandě jako sloup, déšť jí bušil do zálesáckého klobouku a kolem kotníků se jí obtáčela mlha. Vysvětlovala cosi čtveřici turistů, kteří také vyráželi kamsi do kopců, zatímco Shirley z nich mámila pohlazení a drbání za ušima.

Mlčky kývla na Noaha a ještě se ohlédla za odcházející skupinou.

„Jsi připravený?“

Noah si kousl do obrovské koblihy. „Jo.“

„Tak ukaž.“ Pátravě ho přejela pohledem odshora dolů. „Jak dlouho jsou ty boty venku z krabice?“

Sotva hodinu, odpověděl Noah v duchu, protože je koupil před odjezdem v San Francisku. „No, sice jsem dlouho na túře nebyl, ale pokud nechceš šplhat na Matterhorn, jsem připravený. A v kondici.“

„To je kondice z posilovny,“ řekla a šťouchla ho prstem do břicha. „A ještě spíš z nóbl posilovny. Tady jde o něco jiného. Kdepak máš láhev s vodou?“

Už trochu naštvaně natáhl ruku a nechal si na ni kapat déšť. Olivie jen zavrtěla hlavou. „Počkej chvilku.“ Otočila se na patě a vběhla zpátky do recepce.

„Je tak protivná jen na mě?“ zeptal se Shirley. „Nebo na všechny?“ Shirley jen seděla a významně sledovala koblihu v jeho ruce. Noah tedy rozpůlil, co zbývalo, a jednu část jí hodil. Chytila ji vletu a spokojeně říhla.

To už dorazila Olivie s plastovou lahví na řemínku. „Každý si nosí svoji vodu," prohodila a k Noahovu překvapení mu začala láhev upevňovat na opasek.

„Dík."

„Nechala jsem ti ji napsat na účet."

„Ne za vodu, ale za osobní asistenci, mami."

Zase ji téměř rozesmál. Luskla prsty na psa a vyrazila do vrchu. „Jdeme."

Měla v plánu zavést ho nejprve na snadnou trasu pro nováčky a rodiny s batolaty, aby ho navnadila, pousmála se v duchu.

Mezi stromy je okamžitě pohltila mlha. Déšť dál monotónně bušil do listů a světlo sem jen stěží pronikalo. Noah se najednou cítil podivně bezbranný.

„To je ale místo," vydechl, „nemáš pocit, že se každou chvíli z té mlhy vynoří pařát, chňapne tě za kotník a odtáhne pryč? Nebudeš mít ani čas vykřiknout a jediný další zvuk, který uslyším, bude chlamst!"

„Hm, vidím, že už jsi o pralesním lidožroutovi slyšel."

„No tak."

„Každoročně nás připraví v průměru o patnáct turistů." Bezmocně trhla ramenem. „To víš, snažíme se to ututlat, abychom neodradili hosty."

„To se ti povedlo," zašeptal Noah, ale přece jen se opatrně ohlédl.

„Díky." Vytáhla baterku a prosvítila prostor nad jejich hlavami. „Horní patro tvoří jedle, borovice, tsuga a cedr. Rozeznávají se podle délky jehličí, tvaru šišek a samozřejmě i podle kůry."

„Samozřejmě."

Nevšímala si ho. „Koruny stromů a množství epifytů odsud zastiňují slunce, což způsobuje příznačný zelený šerosvit."

„Co je epifyt?"

„Zelený parazit - kapradiny, mechy, lišejníky. Tyhle své hostitele nijak nepoškozují, nahoře tvoří baldachýn a dole pokrývají půdu a padlé kmeny. Život tu neustále střídá smrt, i bez lidožrouta."

Zastrčila baterku zpět do kapsy a pokračovala v přednášce. Poslouchal ji jen na půl ucha. Měla přitažlivý, zastřený hlas, a přestože mluvila pro laika srozumitelně, nedělala z něj žádného hlupáka.

I tak se stačilo jen dívat. Prostě být na tom kouzelném místě s tolika tvary a sytými vůněmi, dýchat vzduch plný vody. Noah měl strach, že se bude nudit, přitom jen žasl.

Zelenavé světlo jako z jiného světa se tetelilo na kapradi-nách a mechových pahorcích. Všechno se třpytilo kapkami vody.

Noah uslyšel praskot a vzhlédl, právě když se shůry do mechu řítila silná haluz. „Nechtěl bych pod ní stát.“

„To byl výrobce vdov,“ usmála se Liv.

Noah se na větev znova zadíval a uvědomil si, že by člověka vážně rozdrtila. „Ještě že nejsme manželé.“

„Epifyty čas od času nasáknou tolik vody, že svou vahou nějakou větev zlomí. A ta pak dole poskytne živnou půdu pro další rostliny.“ Najednou se zarazila a zvedla ruku. „Tiše,“ zašeptala a naznačila, aby se schoval za silný kmen smrku.

„Co je?“

Liv jen zavrtěla hlavou a položila mu dva prsty na ústa. Noah uvažoval, jak by asi reagovala, kdyby je začal líbat. Pak také něco zaslechl a všiml si, jak se pes u jejich nohou začal chvět.

Neměl představu, co čekat, a tak Liv chytl ochranářsky za rameno a vyhlédl zpoza kmenu.

Už je viděl. Vystupovali z přítmí, jejich kopyta rozdmýchávala mlhu. Dvanáct, ne patnáct obrovských jelenů s velkými korunami paroží.

„A kde jsou holky?“ zamumlal přes Oliviiny prsty, ale vysloužil si jen její ostrý pohled.

Jeden z nich zatroubil, hluboce a teskně, až se kmeny zachvěly. Pak zase postupně s dusotem mizeli mezi stromy. Noah ucítil jejich pach, sytý a divoký.

„Samice,“ vysvětlovala Olivie, „putují ve stádech s mladšími samci. Dospělí samci, jako ti, co jsme právě viděli, se sdružují do menších skupin. Ale jen do podzimu, kdy mezi sebou začnou zápasit o svůj harém.“

„Harém, jo?“ usmál se. „To zní zajímavě. Takže to byl Rooseveltův jelen, o kterém jsi včera mluvila?“

Pokud ji překvapilo, že dával pozor a pamatoval si to, nedala na sobě nic znát. „Ano. Touhle dobou jsou k vidění poměrně často.“

„Tak to jsem rád, že jsme sem zašli. Jsou mnohem větší než nějaký Bambi s rodinkou.“

„Takové tady můžeš vidět taky. Zvlášť v období říje si tady užívají.“

„To věřím. Ale proč Shirley neštěkala? Nebo za nimi neběžela?“ zeptal se a pohladil psa po hlavě.

„Výcvik převážil nad instinktem. Ona je hodná holka, viď?“ Olivie si dřepla, podrbala fenku za ušima a pak jí připnula vodítko, které až dosud nesla na opasku.

„K čemu to?“

„Opouštíme pozemek MacBrideových. Ve státních lesích musí mít psi vodítko. I když se nám to moc nelíbí, viď?“ promluvila na Shirley. „Ale taková jsou pravidla. Anebo...,“ narovnala se a pohlédla na Noaha, „.. .se můžeme vrátit zpátky, jestli máš dost.“

„Myslel jsem, že jsme teprve na začátku.“

„Fajn, platíš ty.“

A tak pokračovali. Noah si všiml, že s sebou Liv nese kompas, ale nikdy se na něj nedívala. Jako by tu znala každou stezku. Nijak nespěchala a dala mu příležitost rozhlížet se a klást otázky.

Najednou začala cesta prudce stoupat. Sem tam prosvítilo zelené přítmí slunce.

„Připomíná mi to šnorchlování.“

„Cože?“

„Potápěl jsem se v Mexiku,“ vysvětloval. „Když se to člověk naučí, vydrží pod vodou docela dlouho. Je tam podobné světlo, i když ne tak zelené, a taky tam občas zasvítí slunce a dává věcem zvláštní měkké tvary. Člověk se může snadno ztratit. Potápěla ses někdy?“

„Ne.“

„Líbilo by se ti to.“

„Proč?“

„No, protože je to takový beztížný stav v jiném světě. A nevíš, na co narazíš. Máš ráda překvapení?“

„Nijak zvlášť.“

„Nelži,“ usmál se. „Každý má rád překvapení. A navíc jsi ekolog. Moře možná není tvoje parketa, ale líbilo by se ti. Před pár lety jsem strávil nezapomenutelné dva týdny s kamarádem Mikeem v Cozumelu.“

„Potápěním?“

„Hm. A čím ty se teď bavíš?“

„Provádím po lese otravné městské frajery.“

„Neotravoval jsem tě už celou hodinu. Měřím si to. Tak, a viděl jsem to!“

„Co?“ překvapeně se ohlédla.

„Usmála ses. Chvíli ses nehlídala a opravdu ses na mě usmála.“ Chytil se za srdce. „Jsem zamilovaný. Konečně se můžeme vzít a vychovávat další labradory.“

Tentokrát se rozesmála. „Vidíš, už zase otravuješ. Poznamenej si čas.“

„Ne, ne.“ Srovnal s ní krok a těšilo ho, jak zareagovala. „Cítím, že se ti zas začínám líbit, Liv. Věděl jsem, že mému kouzlu neodoláš.“

„Tolerovat a líbit jsou dvě moc rozdílné věci. Když se podíváš napravo, uvidíš krásné jaterníky.“

„Konečně, bez jaterníků bych to nebyl já. Zajela sis někdy do L. A?“

„Ne.“ Pohlédla směrem k němu, ale ne do jeho očí. „Ne.“

„Myslel jsem, že se občas vypravíš aspoň za tetou.“

„Oni jezdí sem, dvakrát do roka.“

„No, nějak si Jamii jako zálesačku neumím představit. Je to velmi atraktivní dáma. Jenže když tady vyrostla, asi trampovat umí. Ale co její manžel?“

„Strýček David? Má ji natolik rád, že sem jezdí, a dokonce se vždycky nechá babičkou vytáhnou na ryby. Přitom každý ví, jak to nesnáší. Když nedejbože rybu chytí, musí ji sám vykuchat. Jednou jsme ho přemluvili i ke kempování.“

„Jen jednou?“

„Jo, od té doby má Jamie myslím ten diamantový náhrdelník. Uplatil ji, aby ho už nikdy nenutila spát v lese. Žádný mobil, počítač a pokojová služba...“ Úkosem na něj pohlédla. „Jako tvůj příbuzný, ne?“

„Hele, já bez mobilu žít umím. To není žádná závislost. A venku jsem spal mockrát.“

„Ve stanu na vašem dvorku.“

„A ve skautském táboře.“

Upřímně se rozesmála. „Ne, tys nemohl chodit do Skautu.“

„Ale jo. Vydržel jsem to půl roku. Odradily mě až ty jejich uniformy. Ty klobouky jsou přece děsný.“

Už se trochu zadýchával, ale nechtěl se odmlčet, když už si s ním začala povídat. „A ty jsi někdy byla skautka?“

„Ne, skupinové aktivity mě nikdy nelákaly.“

„Nebo sis nechtěla česat ty pitomé drdoly.“

„Taky. Jak se ti jde v těch botách?“

„Dobře. Je to slušná značka.“

„Ale nějak funíš, sekáči. Nechceš si vydechnout?“

„Já nefuním, to Shirley. Jak to, že já ti říkám jménem, ale ty mně nikdy.“

„Asi proto, že ho pořád zapomínám.“ Klepla mu prstem do láhve u pasu. „Napij se. Promažeš si svaly. Všimni si, jak už tady stromy a liány prořídly. Vystoupili jsme o sto padesát metrů.“

Svět jako by se pootevřel. Občas zahlédli vrcholky kopců a šedou plochu oblohy. Déšť ustal, ale zem jím byla stále prosáklá a vzduch těžký, jako voda, kterou pil.

„Kde to jsme?“

„Zahnuli jsme na stezku ke třem jezerům.“

Noah si všiml, že se pod nimi vine řeka, která si razila cestu přes ostrůvky skalisek. Vítr se mu opíral do tváře, hučel v korunách a nakonec byl pohlcen lesem.

„Dost divoké místo, co?“

„Hm a je dobré na to nezapomínat. Pár svátečních turistů už na to doplatilo. Příroda je nelítostná.“

„I tak mám dojem, že jí dáváš přednost před lidmi.“

„To ano. Už můžeš dýchat?“

„Jsem v pohodě.“

„Když se vydáme přes to sedlo támhle a ujdeme ještě asi tři míle, dostaneme se k jezerům. Nebo se můžeme vrátit.“

„Tři míle ještě zvládnu.“

„Tak dobře.“

Přecházeli po horském sedle a dole pod nimi zurčel potok. Noah se krčil před větrem, který se do nich opíral, ale Olivie kráčela jak po širokém bulváru. Málem ji za to nenáviděl.

Po další míli začaly svaly na jeho nohou křičet bolestí. Nenamáhala se ho upozornit, že poslední úsek cesty bude prudké stoupání. Stiskl zuby a snažil se s ní držet krok.

Aby nemusel myslet na své zubožené tělo, rozhlížel se po krajině, představoval si masáž, kterou si po návratu do chaty dopřeje, a přemítal, co s sebou Olivie asi vzala na oběd.

Najednou ho v korunách upoutal jakýsi pohyb. „Co to bylo?“

„Létající veverka. Jsou to noční živočichové. Ve dne je zahlédneš zřídka.“

„Fakt? Jako Rocky a Bullwinkle.“ Všiml si, že se nechápavě zamračila. „No přece z toho kresleného seriálu.“

„Já se na televizi moc nedívám.“

„Tos jako dítě musela vidět.“ Mohl si krk vykroutit, jestli nezahlédne další. „To už je přece kultovní záležitost. Co dalšího tu žije kromě Rockyho?“

„Seznam živočichů je k máni v centru.“ Pak ukázala na strom s oloupanou kůrou a dlouhými šrámy v kmeni. „Medvěd. Tohle jsou medvědí škrábance.“

„Jo?“ Nevyděsil se, jak čekala, ale se zájmem si šel kůru prohlédnout. „A teď ještě spí, nebo na nějakého mužem narazit?“

„Touhle dobou už jsou dávno vzhůru. A mají hlad,“ dodala z legrace.

„Hm,“ přejel rukou po rozdrásané kůře, „pokud nepůjde na sváču a nesplete si mě s takovým stromem, může to být zajímavé.“

Cestou dál do vrchu Noah na bolest svalů skoro zapomněl. Obdivoval vystrašené deňky, podobné veverkám, které jim se skřehotáním utíkaly z cesty, let jestřába a jeho křik, nesený nekonečnou ozvěnou. Míjeli první kopečky sněhu.

„Tady si odpočinem.“ Olivie shodila batoh, a když ho otvírala, zkoumavě si Noaha prohlédla. „Nevěřila jsem, že to ujdeš. Aspoň ne bez kňourání.“

„Už mě to párkrát napadlo, ale stálo to za to.“

Zadíval se na tři jezerní plochy v údolí, kalně šedé jako stará zrcadla. V jejich hladině se odrážely štíty hor a vzduch voněl po borovicích.

„Jako odměna za statečnost přijde vyhlášené dušené hovězí mé babičky.“

„Snědl bych ho prádelní hrnec.“

Roztáhla na zemi malou deku a posadila se. „Prádelní hrnec nemám, ale zahřeješ si žaludek a přestaneš myslet na bolavé nohy.“

„Vzal jsem s sebou taky trochu ovoce,“ usmál se, „pro případ, že bys mě chtěla vyhladovět.“

„To ne. Myslela jsem, že tě jen nechám někde v lese a počkám si, jestli někdy najdeš cestu zpátky. Ale mám ráda tvé rodiče a asi by je to zarmoutilo.“

Složil si nohy pod sebou a přijal kávu, kterou mu nalila z termosky. Měl chuť jí stáhnout klobouk z hlavy a dotknout se těch jejích karamelových vlasů. „Třeba začneš mít ráda i mě.“

„To sotva.“

Pohladil Shirley, která si přišla přičichnout ke kávě. „Tvůj pes mě rád má.“

„To je dědův pes. A taky ráda pije ze záchodu. Na její vkus se nedá spoléhat.“

„Jsi tvrdá ženská, Liv. Ale vaříš dobrý kafe. Až se vezmeme, můžeš mi ho vařit každé ráno a já s tebou budu zacházet jako s královnou.“

„A co kdybys ho vařil ty a já s tebou zacházela jako s otrokem?“

„Pokud mě nebudeš taky svazovat a chtít nějaké sexuální výstřelky... Já jsem se totiž nedávno rozhodl pro celibát.“

Zasmála se a vytáhla druhou termosku. „Tvoje ctnost je se mnou v bezpečí.“

„To mi spadl kámen ze srdce. Páni, to skvěle voní.“

„Moje babička taky skvěle vaří.“ Nalila omáčku z termosky do misek.

„Tak kdy mě k vám pozveš na večeři?“

Nespustila oči z termosky. Pomalu zašroubovala víčko. „Včera večer plakala. Děda jí řekl, že tu jsi a že už s tebou mluvil. Netuším, co si ti dva pověděli, ale od té chvíle spolu nemluví. Už dlouho jsem ji plakat neviděla.“

„To je mi líto.“

„Vážně?“ Teprve teď vzhlédla. Její oči žhnuly zlostí. „Mrzí tě, žes oživil tu starou bolest a vnesl rozkol mezi lidi, kteří se padesát let milují, a ještě jsi mě nějak záhadně postavil mezi ně?“

„Ano.“ Neochvějně se na ni díval. „Mrzí.“

„Přesto tu knihu budeš psát.“

„Ano.“ Zvedl svou misku. „Už to nemůžu změnit. Kdybych to nebyl já, Tanner poví svůj příběh někomu jinému. A ten někdo nemusí být tak ohleduplný a rozhodnutý napsat jen a jen pravdu. Nebude mít žádný vztah, i když to nechceš připustit, k tobě a tvojí rodině, na které mu nezáleží.“

„Takže ty jsi takový misionář.“

„To ne.“ Snažil se ignorovat její posměšný tón. „Jenom spisovatel. A docela dobrý. Nedělám si iluze, že moje kniha něco změní, ale aspoň odpoví na některé otázky.“

Byl si i dřív tak jistý sám sebou? napadlo ji. Za posledních šest let se oba přece jen změnili. „Na otázky je dávno pozdě.“

„S tím nesouhlasím. Nikdy není pozdě. Poslouchej, Liv,“ sundal si klobouk a prohrábl si vlasy, „některé věci jsem neměl šanci ti vysvědit.“

„Už jsem ti řekla, že...“

„Sakra, nech mě domluvit. Bylo mi deset, když se to přihodilo. Můj táta pro mě představoval hrdinu. Jeho práce mě dost ovlivňovala. Když se tehdy vrátil domů, viděl jsem na jeho tváři strašný smutek. To jsem u něj nikdy nezažil. Často byl unavený a otrávený, ale tehdy prožíval kromě vzteku i žal. Na to jsem nikdy nezapomněl.“

Liv se snažila zaměstnat mícháním omáčky. V jeho hlase slyšela frustraci, ale i vášeň a cílevědomost. ‚A ty to chceš zase všechno oživovat.“

„Nemůžeš oživit, co nikdy docela nezmizelo. Pro nikoho z vás. Viděl jsem tě tehdy v televizi,“ pokračoval. „Bylas ještě dítě. Ten šot ukazovali snad stokrát. Jak vybíháš z domu, tiskneš si ruce na uši a křičíš.“

Tu chvíli si pamatovala moc dobře - dokázala by ji znovu prožít, kdyby chtěla, a prožívala ji, když nechtěla. „Chceš mě snad politovat?“

„No jen mi to vrať,“ zavrtěl hlavou a nabral si trochu omáčky. Už dávno nebyla vystrašená a bezbranná dívka. Zatvrdla, ale pokud nezmění směr, může i zahořknout. „Rozhodně na tebe nebudu tlačit a spěchat. Můžeme postupovat tvým tempem.“

„Ještě nevím, jestli řeknu ano,“ odpověděla po chvíli. „Ale jestli o tom mám vůbec přemýšlet, musíš mi slíbit, že necháš babičku na pokoji. Nezvládla by to. A nedovolím ani, abys ji zkoušel přemluvit.“

„Dobře.“ Vzdychl si, když viděl, jak se Liv mračí. „Co je? Mám to snad podepsat vlastní krví?“

„Možná.“ Jedla jen proto, aby měla dost síly na zpáteční cestu. „Nečekej, že ti budu věřit.“

„Jednou jsi mi uvěřila. Než skončíme, uvěříš mi zas.“

„Jsi nechutně sebevědomý. A támhle na jezeře plave párek kachen harlekýnů.“ Už pochopil, že o přírodě začne vždycky, když chce změnit téma hovoru.

„Zůstanu tady do konce týdne,“ řekl. „Číslo domů nechám na recepci. Pokud se nerozhodneš do mého odjezdu, můžeš se mi ozvat později. Přijel bych znova.“

„Promyslím si to.“ Podala Shirley jeden psí suchar. „A teď buď chvíli zticha. Tady je to potichu nejlepší.“

Přece jen nějaký pokrok, pomyslel si a nabral lžící omáčku. Už chtěl poprosit o přídavek, když vtom ho pronikavý výkřik donutil misku upustit. Vyskočil.

„Zůstaň tady,“ nařídil. „Ani se nehni.“

Olivie chvíli nechápavě zírala, ale když se rozběhl za zvukem, vyskočila také. „Počkej!“ V poslední chvíli ho chňapla za rukáv a málem ho srazila na zem, protože se přihnala Shirley v domnění, že bude zábava.

„Někdo má problémy.“ Nový výkřik se zařízl do vzduchu. Odstrčil ji za sebe. „Počkej tady, dokud nezjistím...“

„To je svišť.“ Bojovala se smíchem.

„Cože to je?“

Ještě kuckala, ale ovládla se. „Taky se mu říká hvízdal nebo hvízdavé prasátko, i když ve skutečnosti nehvízdá, protože ten zvuk vyrábí hlasivkami. Žádná lady v nesnázích, ale... No koukni.“

Spatřil párek neohrabaných zvířátek s šedohnědou srstí, jak se běží schovat za skalku. Jeden se ještě postavil na zadní, zavětřil a znepokojeně pozoroval lidi se psem.

„Právě se probudili ze zimního spánku. Nejspíš mají někde blízko noru. A tím zvukem se varují, protože jsou mnohem pomalejší než jejich přirození nepřátelé.“

„Supr.“ Obrátil se zpátky k Olivii.

„No, choval ses vážně statečně. Zachránils mě před strašlivým svištěm.“

„Potvoro.“ Přiložil jí pěst k bradě, ale nechal ji tam. Měla tak nádherné oči, usmívala se a vítr jí čuchal vlasy.

Všiml si, jak ty oči potemněly, zvážněly, jako kdysi před lety. Když rozevřel pěst a pohladil ji po tváři, zadržela dech.

Nebyl to promyšlený tah. Prostě si nemohl pomoci. Jakmile se ale jeho rty přiblížily k jejím, slyšel se v duchu křičet chyba! Jenže druhá ruka už zajížděla do jejích vlasů a jeho zuby ochutnávaly její spodní ret.

Trhla sebou, jakoby v šoku, pak znehybněla. Přesto ucítil její vnitřní chvění i to, jak rty zvláčněly.

Přitiskl si ji blíž a prohloubil polibek a najednou věděl, že z téhle cesty nikdy doopravdy nesešel.

Chtěla ho odstrčit už v tu chvíli, kdy pochopila, k čemu se chystá, a ucítila odpověď ve svých útrobách.

Ale ochromil ji. I ten gejzír pocitů, co ji zaplavil, rozvířil krev a roztočil hlavu.

Bylo to stejné jako tehdy. Přesně jako tehdy.

Opřel se do nich vítr, jako by je chtěl rozdělit, ale ona se nedokázala pohnout - ani blíž, ani dál od něho. Ten pocit bezmoci ji děsil.

„Olivie.“ Hladil ji po tváři, uchvácený jejím tvarem a hebkostí.

Tolik se změnili, a přece její ústa chutnala stejně a stejná byla i touha, která je pojila.

Odtáhl se, aby si ji prohlédl a ještě jednou zašeptal její jméno.

Teď se rozzlobeně vyprostila. „Tohle už se nesmí stát.“

„Liv.“ Promluvil vážným, tichým hlasem. „Děje se to.“

Ne, říkala si, to nejde. „Jak typické.“ Obrátila se a běžela k dece, aby všechno zase naházela zpět do batohu.

Typické? uvažoval. Co je typického na tom, když ho něco takhle omráčí? Ještě stále se docela nesoustředil. Přesto k ní přistoupil a otočil ji k sobě.

„Hele...“

„Dej ty ruce pryč.“ Odrazila je. „Myslíš, že nevím, co děláš? Když mě nedokážeš přesvědčit svou logikou a šarmem, zkoušíš to jinak. Jako tehdy.“

„Ach ne, to neříkej.“ Držel ji na místě silou, jakou by nečekala. V očích se mu zračila zlost. „Takhle to nesmíš shazovat. Myslíš, že bych kvůli tomu šlapal takovou dálku? Kdybych tě chtěl svádět, udělal bych to v nějakém útulném pokoji a obešel bych se bez puchýřů.“

„Sváděls mě,“ řekla chladně.

„Neplánoval jsem to. Prostě se to stalo. A tys neprotestovala. Jestli na mě chceš být naštvaná, najdi si skutečný důvod.“

Zuřivě na sebe zírali, zatímco se Shirley snažila vedrat mezi ně. „Tak fajn.“ Olivie se přece jen rozhodla ustoupit. „Budu naštvaná proto, žes využil mojí slabé chvilky.“

„Na tom není nic slabého,“ zamumlal a pustil ji. „Jak dlouho mě chceš trestat za tu starou chybu? Kolikrát se ti mám ještě omlouvat?“

„Nestojím o omluvu. Chci na to zapomenout.“

„Nezapomnělas. A já taky ne. Chceš slyšet, jak často jsem na tebe myslel?“

„Ne,“ vyhrkla rychle. „Nechci. Jestli se máme nějak dohodnout, Noahu, musíme se soustředit na dnešek, ne na to, co bylo.“

„Takhle to MacBrideovi dělají? Když je něco bolestné, mlčíte o tom?“ Okamžitě zalitoval, že to řekl. Hlavně kvůli šokovanému výrazu jejích očí. „Promiň, Liv.“

Chtěl ji chytit za paži, ale ucukla. „Promiň,“ zopakoval důrazněji. „To jsem nechtěl. Ale nejen ty ses cítila ublížená. Tehdy jsi mě vážně zlomila. Možná máš pravdu. Bude lepší, když na to zapomeneme a začneme znova.“

Balili v tichosti a s urputnou snahou navzájem se nedotýkat. Pak už se vraceli zpět lesem, Liv hrála roli neosobní průvodkyně a zdála se opět nedostupná a vzdálená.

Alespoň to bude snazší, uvažoval Noah, další doteky a sbližování nechtěl riskovat.

Poslední dvě hodiny pochodu strávil představou, že ty hrozné boty spálí a chuť jejích rtů na svých zažene několika drinky v recepci.

20

Jakmile se chata přiblížila na dohled, Noah už měl jasný plán. U baru si koupí dvě láhve piva a ty pak pomalu vypije během hodinové koupele.

Jestli se ani potom nebude zase cítit jako člověk, objedná si kus syrového bifteku.

Obloha na západě se začínala barvit do ruda, ale Noah neměl chuť si toho všímat.

Proboha, vždyť ji jenom políbil. Netrhal na ní oblečení a nepovalil ji na zem kvůli zvířecím sexuálním hrátkám. Ačkoli ta představa mu přišla docela přitažlivá. Raději stiskl zuby a rozrazil dveře do recepce.

Chtěl Liv aspoň zdvořile poděkovat za profesionální práci průvodkyně, když k němu přispěchala recepční.

„Pane Brady, volala vaše matka. Prý je to naléhavé.“

Jako by v něm všechno zamrzlo. „Moje matka?“

„Ano, telefonovala asi hodinu potom, co jste odešli, a pak ještě jednou ve tři. Máte se prý hned ozvat.“

S hrůzou si představil policejní tým, jak zvoní u jeho dveří. Každý z téhle branže ví, co znamená taková návštěva a bezvýrazné tváře policajtů.

Otec je přece ve výslužbě. To nemůže být on. Nemůže.

„Můžeš si zavolat ode mě.“ Promluvila Liv co nejklidněji a vzala ho za ruku. Zděšení na jeho tváři v ní spustilo poplašný signál, přesto ho pomalu vedla do své kanceláře.

„Odsud se volá přímo. Já budu...“ Chtěla ho nechat o samotě, ale pevně se jí držel.

Mlčky vytáčel číslo a její přítomnost ho uklidňovala, zatímco mu v hlavě naskakovaly nejhorší možné představy. Ruka na sluchátku se mu potila. Telefon zazvonil jednou, podruhé a pak zaslechl udýchaný hlas své matky.

„Mami?“

„Noahu, díkybohu.“

„Táta?“ Prožil si pravé peklo, než se konečně dočkal odpovědi.

„Ne, to ne, zlato. Táta je v pořádku.“ Nestihl si ani oddechnout, protože rychle pokračovala. „Jde o Mikea, Noahu.“

„O Mikea?“ Stiskl Livinu ruku pevněji, až jim oběma zbělely klouby. „Co se stalo?“

„Noahu, já... Ach bože. Odvezli ho do nemocnice. Je v komatu. Ještě nevíme, jak je to zlé. Dělají nějaké testy, dělají všechno, co...“

Když se rozplakala, Noahovi se sevřel žaludek. „Co se stalo? Autonehoda?“

„Ne. Někdo ho napadl. Udeřil do hlavy. Několikrát. Prý zezadu. Včera večer byl v tvém domě.“

„Na pláži? On byl u mě?“ Strach a šok ho docela přemohly. „To se stalo už včera?“

„Ano. Dověděli jsme se to až ráno. Frank je teď u něho. Já tam jedu za chvíli. Nechají nás s ním vždycky jen pár minut. Je na intenzívní péči.“

„Jedu tam. Skočím do prvního letadla.“

„Jeden z nás bude vždycky v nemocnici. Maggie a Jim...“ Hlas se jí znovu zlomil, když si vzpomněla na Mikeovy rodiče. „Neměli by tam zůstávat sami.“

„Už jedu, mami. Pojedu přímo za ním. Mami...“ Nevěděl, co říct. Hlava nefungovala. „Už jedu,“ opakoval. Zavěsil a chvíli jen zíral na telefon. „Můj kamarád. Někdo ho napadl. Je v komatu. Musím domů.“

Pořád ji držel za ruku, ale už volněji. Cítila, jak se mu chvějí prsty. „Běž si sbalit. Zavolám na letiště a dohodnu ti místo.“

„Co?“

Mohlo jí to zlomit srdce. Ten jeho nepřítomný pohled. Cítila jen nesmírný soucit. „To ti ušetří čas. Běž si sbalit to nejnutnější. Zavezu tě na letiště.“

„Jo... Bože můj.“ Probral se z mrákot a tvář mu trochu ztuhla. „Zamluv mi místo v čemkoli, co odlétá do L. A. Třeba na stání. Jsem tu za pět minut.“

Dodržel to na vteřinu. Vrátil se do kanceláře dřív, než položila sluchátko. Ani se nepřevlékl, všimla si, vzal si jen batoh a laptop.

„Je to dohodnuté.“ Rychle vstala od stolu. „Poletíš ze soukromého letiště čtyřicet minut cesty odsud. S přáteli mého dědy. Startují hned, jak dorazíš.“

Popadla svazek klíčů ze stolu a vyběhla z kanceláře. Na parkovišti odemkla jeden z džípů a nasedla, zatímco Noah vhodil věci dozadu.

„Díky.“

„To je v pořádku. O zbytek tvých věcí a auto se postaráme.“ Jela rychle a soustředěně. „Je mi líto tvého kamaráda.“

Konečně se přestal třást a bezmocně si položil hlavu na sedadlo. „Známe se snad odjakživa. Od druhé třídy. Tehdy se přistěhoval. Takový tlustý trouba. Pro všechny byla čest si do něj praštit. Taky jsem se chystal, ale nedokázal jsem to. On si totiž z té své nešikovnosti nic nedělal. To mu zůstalo. Byl třeba tak směšně zamilovaný do Marcii Bradyové.“

„To je nějaká sestřenice?“

„Co? Ale ne, Marcia, Marcia z *Bradyovic party*.“ Pohlédl na ni a pak s povzdechem zavrtěl hlavou. „No jo, nedíváš se na televizi. To nic. On je prostě nejmilejší kluk, co znám. Naprosto spolehlivý a dokonale bezbranný. Ten hajzl!“ Noah bouchl do přístrojové desky a pak si zakryl tvář. „Kdo to jen udělal? Je v komatu a moje matka brečí. Ta se vždycky drží. Musí to být zlé. Moc zlé.“

Zachtělo se jí ho přivinout k sobě, dokud by se trochu neutišil. Takhle dosud reagovala jen v případě své rodiny. Proto stiskla volant pevněji a dupla na plyn.

„Je to moje chyba.“ Noah spustil ruce do klína a nechal je bezvládně ležet.

„To je směšné,“ řekla rázně, protože logika bývá někdy lepší než útěšné objetí. „Vždyť jsi tam vůbec nebyl.“

„Nebral jsem to dost vážně. Nebral jsem ji vážně. Poslal jsem ho tam, aby zalil ty pitomý kytky. A přitom jsem měl vědět, že je napůl šílená.“

„O kom to mluvíš?“

„Chodil jsem chvíli s jednou holkou. Z mé strany nic vážného. Prostě jsem si užíval sexu a mohl se s ní chlubit na party. Ale když se to začalo komplikovat, ukončil jsem to. Pak se to zvrtlo. Napadala mě a pak mi dokonce rozmlátila byt, když jsem byl pryč.“

„Rozmlátila byt?“

„A pořádně. Co zbylo, jsem musel uklidit lopatou.“

„To je hrůza. Proč už nesedí ve vězení?“

„Nemohl jsem jí to dokázat. Každý tuší, že to byla ona, byl to přesně její styl. Ještě mi několikrát vyhrožovala a sehrála slušnou scénu, ale já jsem klidně odjel a poslal Mikea zalívat kytky.“

„Jestli tahle divná ženská napadla tvého přítele, je to jenom její vina a její odpovědnost.“

Neřekl na to nic. Trpěl. Olivie cítila, jak jím pulsuje bolest v třaslavých vlnách. Nemohla to tak nechat. „Když... když zemřela moje matka, procházela jsem obdobím, kdy jsem z toho vinila sama sebe. Utekla jsem přece a schovala se ve skříni. Nesnažila jsem se jí pomoct.“

„Ježíši, vždyť ti byly čtyři roky.“

„To je jedno. To na věci nic nemění, Noahu. Když se něco stane lidem, které miluješ, na věku nesejde,“ pokračovala. „Pak přišlo období, kdy jsem zase obviňovala ji. Co jí to sakra napadlo? Proč ho pouštěla dovnitř? Pustila netvora dovnitř,“ zašeptala. „Otevřela mu a on mi ji vzal. Opustila mě. Dávala jsem jí to za vinu.“

„Chápu. Díky.“

„Tohle bychom udělali pro každého hosta.“

„Ne. Já děkuju tobě.“ Zase zvrátil hlavu dozadu, zavřel oči a zbytek cesty strávili mlčky.

Když Noah vyběhl z výtahu na jednotku intenzívní péče, držely ho na nohou už jen zjitřené nervy. Cestou v letadle si představoval, že bude Mike mrtvý, a pak zase, že vyskakuje z postele a tvrdí, že to byl všechno kanadský žertík.

Jakmile na ztichlé chodbě zahlédl svou matku, jak bezradně objímá Maggie Elmovou, zachvátily ho znovu nesmírný strach a pocit viny.

„Noahu.“ Celia ho běžela obejmout. Ucítil, jak se celá chvěje. „Jsem moc ráda, že jsi tady. Zatím se bohužel nic nezměnilo,“ dodala šeptem.

„Chtěl bych ho vidět. Můžu...“ Zavrtěl hlavou, vyprostil se matce z náruče a předstoupil před Maggie. „Paní Elmová.“

„Noahu.“ Z nateklých očí jí znovu začaly proudit slzy. Vztáhla k němu ruku a on se posadil na lavičku vedle. „Určitě by tě tu chtěl mít, až se probudí. Musí se probudit každou minutu.“

Objal ji kolem ramen a zoufale se snažil tomu uvěřit. „Střídáme se u něho. Teď jsou tam Frank s Jimem. A Maggie by si měla na chvíli lehnout.“

„Ne, já...“

„Říkalas, že si zdřímneš, až dorazí Noah.“ Celia téměř vytáhla Maggie na nohy. „Připravili ti tady postel. Pojď, alespoň na pár minut. Necháme Mikea taky chvilku s Noahem, no ne?

Já zůstanu s tebou.“ Mlčky se ohlédla na syna a odváděla Maggie chodbou.

Noah, přemožený žalem, si položil hlavu do dlaní. Nepohnul se, ani když na chodbu vyšel Frank a posadil se vedle něho.

„Nevím, co mám dělat,“ zašeptal Noah, když se zase zmohl na slovo.

„Už něco děláš. Jsi tady.“

„Mám chuť jí ublížit. Najít ji a nějak jí to vrátit.“

„Na to teď nemysli.“

„Ty víš, že to byla ona.“ Noah se napřímil a pohlédl otci do očí. „Udělala to.“

„Je to možné. Půjde k výslechu, jakmile ji najdou, Noahu.“ Stiskl synovi rameno a zarazil tak proud zoufalých nadávek. „Nikdo ji ale neobviní bez důkazů.“

„Jestli se z toho zase dostane, táto... Kruci, já nesmím dovolit, aby jí to prošlo!“

„To je těžko říct,“ promluvil Frank pevně. „Zatím se od ní drž dál, protože bys všechno ještě zhoršil. Na něco ji dostaneme a pak půjde do basy.“

Jestli Mike zemře, uvažoval Noah, nebude na světě dost vzdálené vězení, kam by ji mohli zavřít.

V nemocnici zůstali až do rána. Pak zašli do rodičovského domu, kde se Noah zhroutil na svou dětskou postel a na čtyři hodiny usnul.

Když ze sebe ráno smyl celodenní únavu a pot, dopotácel se do kuchyně.

Zastihl Celii u sporáku, jak v prastaré zástěře rozklepává vajíčka do misky. Náhlá vlna lásky ho přiměla obejmout ji zezadu kolem pasu.

„Kdo jste a co jste udělala s mojí maminkou?“

Zmohla se na tichý smích a poslepu ho plácla po tváři. „Dneska vynecháme zdravou kuchyni. Skutečná vejce a pravá káva. Čeká nás další těžký den.“

„Jo.“ Vyhlédl jí přes hlavu oknem na dvorek. „Vzpomínáš, jak jsme s Mikeem stavěli ten bunkr? Kolik prkýnek a rezavých hřebíků jsme tam natahali? A on pak na jeden šláp a musel dostat tetanovku.“

„Křičel tak, že jsem měla strach, že přišel o nohu.“ Její smích se teď podobal spíš vzlyknutí. „Mám ho moc ráda. A stydím se, že když jsem se to dověděla, napadlo mě, díkybohu, že to není Noah. Ach bože, chudák Maggie.“

Odtáhla se a začala rychle šlehat vajíčka. „Musíme myslet pozitivně. Představovat si bílé hojivé světlo. Tolik jsem toho o něm četla.“

„To věřím.

„Dostaneme ho z toho.“ Vzala do ruky pánev, ale ještě na syna naléhavě pohlédla. „Věř tomu.“

Snažil se, ale pokaždé, když spatřil Mikea v tom malém nemocničním pokoji tak bledého, nehybného, se zafačovanou hlavou a podlitinami na oku, jeho víra ochabovala.

Odpoledne už přecházel vztekle po chodbě. Za tohle se musí Caryn pomstít. Nemůže tady jen tak sedět u Mikeovy postele a říkat nesmysly, jen aby přehlušil bzučení přístrojů.

Chtěla si do něj praštit? Tak dobře, dostane šanci. Zamířil k výtahu a v srdci mu hořela nenávist.

„Noahu?“

„Co?“ Se zaťatými pěstmi se ohlédl na brunetu. Měla na sobě laboratorní plášť a na krku stetoskop. „Vy jste doktorka Mikea Elma?“

„Ne. Já...“

„Já vás znám,“ přerušil ji. „Nebo ne?“

„Potkali jsme se v klubu - tys byl s Mikeem a já s kamarádkou. Jmenuju se Dory.“

„Jasně.“ Protřel si unavené oči. Byla to ta hezká bruneta s jižanským přízvukem, která se ho tehdy proti Caryn zastala. „Ty jsi doktorka?“

„Ano. Ale na úrazovém. Mám přestávku, tak se jdu na Mikea podívat.“

„Říkají, že se nic nezměnilo.“

„Hned tam zajdu. Ale ty bys asi potřeboval na vzduch. Pojďme se projít.“

„Právě jsem chtěl jít pryč.“

„Jen pojď se mnou,“ opakovala. Nepříčetný vztek už u jiných lidí viděla mnohokrát. Na ten výraz se nedalo zapomenout. „Mike je stabilizovaný a jeho testy poměrně dobré.“ Přivolala výtah. „Je v kritickém stavu, ale jinak mladý a zdravý.“

„Už druhý den se neprohrál z komatu.“

Nacpala ho před sebou do výtahu. „Někdy je koma jen způsob, jakým se tělo uzdravuje. A jednou se probral, ještě v sanitce cestou sem. Měla jsem dojem, že mě poznává, a to je dobré znamení.“

„Tebe? Tys byla s ním?“

Vystoupili v recepci. Dory ho vzala za paži a vedla ven. „Měli jsme rande. U tebe doma. Dorazila jsem pozdě kvůli dvojí sebevraždě. Jednoho jsme zachránili, druhého ne. Bylo skoro deset, když jsem se tam dostala.“

Venku nastavila tvář slunci a procvičila si ramena. „Bože, tady je mnohem líp. Dveře byly otevřené. Pak jsem našla Mikea ležet v kuchyni, tváří k zemi, a všude kolem sklo. Láhev od vína. Tím asi dostal do hlavy. Začala jsem s oživováním. V autě jsem měla svou tašku. Zavolala jsem záchranku a do půl hodiny jsme ho měli na pohotovosti.“

„Neumře, že ne?“

Neodpověděla hned. Posadila se na obrubník a počkala, až si Noah přisedne. „To nevím. Z medicínského hlediska má nadpoloviční šanci. Neměl v mozku žádné úlomky kostí, což je výhoda. Ale dál už pro něho bohužel moc udělat nemůžeme. Teď je to na něm. A já jsem do něho blázen.“

„Vážně?“

„Vážně. Já vím, že se ten první večer díval po Steph. Ale to já zas po tobě.“ S úsměvem na něho pohlédla. „Jenže tys neměl čas si toho všímat. Tak jsem si tam trochu smutnila.“

„Jo?“

„Jen trochu. Mike a Steph kolem sebe kroužili, ale přestalo je to bavit. Bylo mi Mikea líto, protože si o tebe dělal hrozné starosti. Tak jsme se dali do řeči a pak to mezi námi silně zajiskřilo. Začali jsme se scházet - venku a pak doma...“

„Tos byla ty, když jsem tehdy v noci volal?“

„Ano.“

„Mike Elmo a sexy doktorka.“ Noah s úsměvem vrtěl hlavou. „To je skvělý.“ Vzal ji za bradu a mlaskavě políbil. „Vážně, skvělý.“

Zasmála se a přátelsky ho plácla do kolena. „Mike tě vynáší do nebe. A neříkám to, abys byl smutný,“ přispěchala rychle, když viděla, jak mu oči

potemněly. „Já si o něm myslím, že je moc prima, a on si to zas myslí o tobě. Ale Mike má asi taky pravdu. Na té chodbě jsem měla dojem, že si to jdeš právě vyřídit s tou příšernou Caryn. Chtěla jsem ti říct něco jako, že toho budeš litovat a že stejně ničemu nepomůžes.

„Ona chtěla ublížit mně. Na Mikeovi jí nezáleželo.“

„Noahu, ona ti ublížila na tom nejcitlivějším místě. Pojďme zpátky. Mám ještě pár minut volna a chci ho taky vidět.“

Přikývl, vstal a podal jí ruku. „Asi bylo štěstí, že jsem tě potkal.“

„Tak co kdybys mi po práci koupil pivo.“ Na recepci se na něho usmála. „Můžeš mi o Mikeovi vyprávět ty nejtrapnější historky.“

„Co bych to byl za kamaráda?“

„On o tobě třeba říkal, že ses jednou ve druháku přiopil a nechal se vyhecovat, abys přeběhl hřiště s holým zadkem. Jenže Mike tě natočil na video a pak tu nahrávku pouštěl na maturitním večírku. A mimochodem, tu kazetu ještě má.“ Cestou k výtahu se usmála. „Náhodou jsi měl v osmnácti moc pěknej zadek.“

„Tak fajn, já mám o Mikeovi ještě mnohem lepší historky. V kolik ti končí směna?“

„V sedm, prosím pěkně.“

„Takže dohodnuto.“ Téměř v dobré náladě vystoupili z výtahu. Vtom zahlédli Mikeovu matku, jak pláče Celii v náruči, a srdce se jim hrůzou sevřelo.

„Ne.“ Noahovi hučelo v hlavě, jak si to slůvko nevěřícně opakoval, a rozběl se chodbou směrem k JIPu.

„Počkej!“ zarazila ho prudce matka, než mohl vrazit do pokoje. „Počkej. Maggie, řekni mu to.“

„Otevřel oči.“ Mikeova matka se pohupovala na patách a obě ruce vztáhla k Noahovi. „Probudil se a řekl: ‚Mami'. Podíval se na mě a řekl: ‚Mami'.“

„Zůstaň tady,“ nařídila Dory. „Jdu se na něj podívat.“

„Sestra už volala doktora.“ Celia si také utírala slzy, zatímco Noah držel Maggie v náruči. „Frank s Jimem jsou dole v bufetu. Frank donutil Jima, aby si šel něco sníst. On se probral, Noahu.“ Položila si hlavu na synovo rameno. „On se probudil.“

Dory právě vyšla zpět na chodbu. Noah spatřil její šťastný výraz a úlevně zabořil tvář do Maggiiných vlasů.

21

„Tak kdy mi budeš vyprávět o té své superdoktorce?“

Mike se vesele zazubil. „Kočka, co?“

„Luxusní kočka. A co že se dala dohromady zrovna s tebou?“

„Našla svůj poklad. Co chceš slyšet?“ Stále se snadno unavil a bolesti hlavy se mu pravidelně vracely. Už byl ale v relativně dobré kondici a přestěhovaný na běžný pokoj.

Ten zaplňovaly květiny, pohlednice a balónky. Sestry ho prý nazývaly klubovnou, což Mikea nesmírně těšilo.

Den předtím mu Noah přinesl zbrusu nový laptop se spoustou her. Vysvětloval to jako léčbu zábavou, ale dobře věděl, že to měl být projev viny a nevyslovitelné vděčnosti.

„Asi to bude tutovka. Myslím s Dory,“ zamumlal Mike a rozpačitě zkoumal svoje prsty.

Noah pootevřel pusu. „Před deseti dny jsi dostal pořádnou ránu do hlavy, nezapomeň. Tvůj mozek ještě správně nefunguje-“

„To s mozkem nemá moc co dělat.“

Noah bezradně vydechl. „Tvoje ‚tutovka' je moc fajn, ale znáte se přece jen pár týdnů. A většinu z nich jsi strávil v nemocniční posteli.“

„K téhle posteli mám náhodou kladný vztah.“ Mike láskyplně poplácal prostěradlo. „Zvlášť od včerejší noci.“

„Včerejší noci? Tady? Vy jste to dělali tady?“ žasl.

„Šššt. Můžeš to rovnou vyzvonit staniční sestře.“ Mike se nepřestával usmívat. „Dory sem za mnou po směně zaskočila a jedno vedlo k druhému. To druhé bylo vážně skvělé.“

„Proč já tě vlastně ještě lituju?“ divil se Noah. „Vždyť ty si tady užíváš.“

Popadl plechovku s kolou, kterou přinesl, a sám se z ní zhluboka napil.

„Požádal jsem ji o ruku.“

Kola mu zaskočila v krku. „Hm? Co? Proboha, Mikeu.“

„A ona souhlasila.“ Mike se smál jako šťastné štěně. „Věřil bys tomu?“

„Mě asi raní mrtvice.“ Noah si tiskl prsty ke spánkům. „Zavolej sestru. Ne, radši doktora. Asi by se na mě měli podívat.“

„Svatba bude za rok na jaře a se vším všudy — no víš, kostel, kytky, bílý šaty.“

„Páni.“ Na nic jiného se Noah nezmohl. A raději se posadil. „Páni.“

„Zítra mě odsud pustí domů, tak bych jí chtěl koupit prsten. Musíš mi pomoct. Zásnubní prsten jsem ještě nekupoval.“

„A co o tom asi vím já?“ Prohrábl si vlasy a dlouze se na přítele zadíval. Mikeovy oči za tlustými skly jiskřily. Spokojeně se usmíval. „Ty to myslíš vážně, co?“

„Pořád chci být s ní. A když už jsem, mám pocit, že to je ono. Že je to přesně to pravý.“ Trochu rozpačitě trhl rameny. „Nevím, jak to vysvětlit.“

„Už se stalo. Gratuluju, Mikeu.“

„Tak mi pomůžeš s tím prstenem?“

„Jasně. Koupíme jí něco eňo něňo.“ Noah se smíchem vstal. „Kruci, on se bude ženit. A s doktorkou. To je dobrý. Ta tě aspoň sestehuje pokaždý, když o něco zakopneš. Už ví, jaký jsi nemehlo?“

„Jo, a má to na mně ráda.“

„To chápu.“ Láskyplně žďuchl Mikea do ramene. „Tak to už za mnou nebudeš obden chodit, abys mi vybrakoval lednici, jako...“ Vzpomněl si na tu osudnou noc a zmlkl.

„Není to tvoje vina. Hele, známe se moc dlouho, abych nepoznal, co se ti honí hlavou.“ Chytil Noaha za ruku, než se mohl odvrátit. „Nemohl jsi tušit, že je úplně šílená.“

„Věděl jsem dost.“

„To já taky a stejně by mě něco takového nenapadlo. Proboha, vždyť Dory měla přijít za mnou.“ Otřesený tou představou si promnul oči pod brýlemi. „I jí se mohlo něco stát. To já jsem jí pozval do tvého domu.“

„To přece není...“

„Je to stejné,“ přerušil ho Mike. „Byl jsem v tom klubu s tebou a viděl jsem, jak se Caryn chovala.“ Zadíval se z okna na shluk palem. „Kdybych si aspoň něco pamatoval. Jenže já vím jen, že jsem ten večer porazil Petera v Mortal Combat, a pak jsem se probudil až tady. Všechno mezi tím mi někdo vyprávěl. Třeba jsem ji zahlídl. Kdybych mohl říct, že jsem ji viděl, zavřeli by ji.“

„Jenže by ji museli nejdřív najít. Zmizela,“ dodal Noah, když se Mike obrátil. „Nikdo z jejích kamarádů neví, kde je, nebo to neřeknou. Prý se sbalila, nechala si na kartu poslat větší hotovost a vypařila se.“

„Nemohli by ji podle karty vystopovat, jako v Uprchlíkovi.“

Noah se chabě usmál. „Ale Richard Kimble byl nevinný.“

„Já vím, ale stejně.“

„Není obviněná. Kdyby se proti ní našly důkazy, asi by ji dokázali vyčmuchat. Jenže takhle...“ Zvedl ramena a zaseje nechal klesnout. „No, myslím, že nám dá aspoň na chvíli pokoj.“

„To doufám. Takže teď, když víš, že to přežiju, a ta čubka je někde v trapu, by ses zase mohl vrátit ke svý práci, ne?“

„Jak víš, že nepracuju?“

„Od tvé matky.“

„Co to máš pořád s mojí mámou?“

„Chtěl jsem se oženit s ní, ale tvůj táta by mě asi zastřelil. Dory ví, že je Celia druhá v pořadí, ale miluje mě tolik, že jí to nevadí. Ale to odbočuju,“ pořád se usmíval, „Celia říkala, žes posledních pár týdnů dal knihu k ledu. Takže je načase tě zase trochu nakopnout.“

„Dostanu se k tomu,“ zamumlal Noah a přešel k oknu.

„Se mnou už si nemusíš dělat starosti. Až na tu paměť se zase vracím k normálu.“

„Tys nikdy nebyl úplně normální. Chci si promluvit s manželem Jamie Melbourneové a taky znova s tou děsnou sekretářkou od Smithe.“

„Takto udělej.“

„Čekám na auto.“ Věděl, že se jen vymlouvá. „Někdo z té chaty mi ho sem prý zaveze. Zítra nebo pozítří.“

„Tak běž zatím domů a domluv si ta interview, ne?“

Noah se ohlédl přes rameno. „Ty mě snad vyhazuješ?“

„Od čeho máme kamarády?“

Co to jen dělá? ptala se Olivie sama sebe. Do čeho se to pustila?

Seděla ve voze, drtila si prsty na volantu a snažila se zhluboka dýchat, aby se jí srdce trochu uklidnilo. Pokoušela se ovládnout paniku, která ji zachvacovala.

Zvládne to. Musí. Ale ruce se jí třásly čím dál víc a tvář měla pokrytou krupičkami potu, jak se přes ni střídavě valily vlny horka a chladu. Kdyby se podívala do zpětného zrcátka, spatřila by známý obrázek - divoce rozšířené oči a bledou tvář.

Silná nevolnost začala postupovat jejím tělem vzhůru, až jí sevřela krk.

Chtělo se jí vykřiknout, ale zmohla se jen na úpěnlivé zasténání. Opřela se do sedadla, zaklonila hlavu a soustředěně bojovala sama se sebou.

Pět sekund, deset. Dvacet. Silou vůle se snažila uvolnit ztuhlé svaly, rozvírala a zavírala pěsti a zhluboka dýchala.

Sebekontrola. Musí získat sebekontrolu. Ona už nikdy nebude obětí dávno pohřbených strachů.

Už se cítila líp. Záchvat úzkosti ji prostě přepadl příliš nečekaně. Naposled zažila něco podobného před dvěma roky, když se pokusila vypravit za tetou do L. A. Nedostala se dál než na letiště, kde nezvládla zoufalou potřebu utéct pryč, na vzduch, z davu, od tolika lidí. Do letadla už nenastoupila a s depresí po takovém selhání se pak potýkala několik týdnů.

Tentokrát to přece zvládla, uklidňovala se. Po cestě bojovala se záchvatem dvakrát, ale nakonec dojela, zvítězila. Překonala se, přesvědčovala sama sebe. Byl to přece jen dobrý nápad vrátit Noahovi auto osobně. Třebaže to znamenalo nový spor s babičkou, udělala dobře. Soustředěním na řízení auta se dokázala natolik rozptýlit, že dorazila tam, kam se dvacet let nemohla podívat.

Shrábla si vlhké vlasy z čela a zadívala se na Noahův dům. Byl mnohem hezčí, než čekala. Téměř jako by v něm žila žena - jemné tóny nátěru a květinové záhony před vchodem působily dojmem, že o ně pečuje s láskou a rozmyslem.

Vystoupila z vozu, vděčná, že už se jí nohy tolik nechvějí. Původně chtěla jen zaklepat, předat Noahovi klíče, se zdvořilým úsměvem požádat, zda by nezavolal taxík, a rychle zmizet za tetou Jamií.

Ale kráse těch květin neodolala. Kouzelná směs sporýšů, sedmikrásek a spolehlivých petúnií lemovala obě strany cesty k domu. Péče o ně musela zabrat spoustu času, ale majitel přece jen občas zapomínal vytrhat nový plevel. Zahradnické srdce Olivii velelo sehnout se namátkou pro pár těch vetřelců.

Za minutu už ale klečela v záhonu a docela se při té příjemné činnosti zapomněla.

Noah byl tak šťastný, že vidí své auto na obvyklém místě, že přeplatil řidiče a radostně vyskočil z taxíku.

„Vítej doma, autíčko," zašeptal, přejel dlaní po blatníku a málem si vítězoslavně zatancoval, když vtom zahlédl Olivii.

Pocítil stah v žaludku, který měl za překvapení. Pak se v něm rozlilo podivné teplo. Jak jí to mezi těmi květinami s šedou čepicí na hlavě slušelo.

Vykročil k ní, ale pak si raději zahákl palce za kapsy, aby se jí hned nechtěl dotýkat. „Tak tomu říkám překvápko," prohodil a díval se, jak celá ztuhla. Jako koloušek před hlavní pušky, napadlo ho. „Nečekal bych, že budeš plít moje kytky."

„Potřebovaly to." Prudce vstala a oklepala si hlínu z dlaní. „Když chceš mít hezkou zahrádku, musíš se o ni starat."

„V poslední době jsem neměl moc času. Copak tady děláš, Liv?"

„Vracím ti auto. Věděl jsi to předem."

„Spíš bych čekal nějakého ramenatého Boba než tebe, ale nestěžuju si. Pojď dál."

„Stačí když mi zavoláš taxík."

„Jen pojď,“ opakoval a šel odemknout. „Za to plení se ti musím odvděčit aspoň něčím k pití.“

U dveří se ohlédl. „No tak, neupejpej se, sakryš!“

Liv s údivem sledovala, jak prudce vběhl do domu a zaklel. Zvědavost ji přiměla vejít za ním.

V rychlosti vyťukával kód poplašného zařízení. „Ten alarm tady je jen krátce a pořád na něj zapomínám. Sousedi mě už zlynčujou, jestli ho zase omylem spustím. A je to,“ oddechl si, když kontrolka na panelu zase blikala zeleně. „Malé vítězství člověka nad technikou. Posaď se.“

„Nemůžu se zdržet.“

„Hm, hm. Tak já zatím naliju trochu vína, než si rozmyslíš, proč si tu po tak dlouhé cestě nemůžeš na čtvrt hodiny odpočinout.“

„Čeká mě teta se strejdou.“

„Hned teď?“ zavolal z kuchyně.

„Ne, ale...“

„Tak vidíš. Dala by sis k vínu i čipsy? Myslím, že nějaké mám.“

„Ne. Díky.“ Ale když už tu byla, proč si nevypít jednu skleničku.

Jeho obývací pokoj působil stroze, ale vkusně. Pak si vzpomněla, jak mluvil o tom přepadení, a pochopila, proč vypadá všechno nově a nepoužívaně.

„Jsem ráda, že se tvůj přítel zase uzdravuje.“

„Prvních pár dní měl namále.“ Ta vzpomínka mu stále stahovala žaludek. „Ale jo, bude to dobré. Spíš výborné. Během čtrnácti dnů mu totiž rozbili hlavu, stačil se zamilovat a zasnoubit - ne nutně v tomhle pořadí.“

„To je fajn, aspoň ty poslední dvě věci.“

„Dnes ráno jsme spolu kupovali zásnubní prsten.“

„Vy oba?“

„Chtěl poradit. Tak si připijme na Mikea.“

„Proč ne?“ Dotkla se okrajem sklenky té jeho a usrkla trochu vína. Pak povytáhla obočí. „Pouilly-Fuissé ve všední den? To má šmrnc.“

Usmál se. „Vyznáš se ve víně.“

„Za to asi můžou italští předci z babiččiny strany.“

„A MacBrideova strana bude zase na pivo, ne?“

„Asi.“ Cítila se s ním najednou až příliš spokojená. „No, pokud mi zavoláš ten...“

„Pojďme si sednout ven.“ Vzal ji za ruku a táhl ke dveřím. Tak rychle se ho zase nezbaví. „Na západ slunce je ještě brzy,“ pokračoval a pustil ji jen na vteřinu, aby mohl otevřít. „Budeš se na něj muset někdy podívat.“

„Západů slunce už jsem viděla.“

„Ale ne odsud.“

Vánek rozháněl vlnky směrem k pláži a jemně ji hladil po tváři. Moře se zdálo jasně modré a přinášelo slaně horkou vůni. Pod slunečníky odpočívala spousta lidí.

„To je ale pěkný dvorek.“

„To samé jsem si říkal při pohledu na ten tvůj les.“ Opřel se o zábtadlí zády k vodě a nespouštěl z ní oči. „Chceš si jít hrát na můj dvorek, Liv?“

„Ne, díky. Ty květiny jsou vážně hezké.“ Pohladila pár barevných květů v kamenném korytě na verandě.

„Je to projev mé citlivé duše.“

„Spíš je vidět, že se vyznáš v zahradničení.“

„Vlastně mě k tomu donutil soucit a zlost, protože moje matka vždycky nechala uschnout, co zasadila. Jakmile jde do zahradnictví, kytky se třesou a křičí: ‚Mě ne, proboha, mě ne! Vezmi si ty sedmikrásky vedle,“' pokračoval, když se Liv rozesmála. „Začínal jsem mít noční můry, jak všechny ty uschlé kytky zformovaly armádu a šly se pomstít.“

„Ciniové zombie.“

„Přesně tak.“ V duchu se radoval, jak její tvář roztála, když byla takhle uvolněná. „Fialkoví vampíři, měsíčková monstra a gardénioví skřeti. Ještě teď mi jezdí mráz po zádech.“

„Jako ekolog tě ujišťuju, že jsi v bezpečí. Pokud tyhle kytky udržíš naživu.“

„To je úleva.“ Nevědomky jí přejel dlaní po paži jako člověk, který je zvyklý se dotýkat druhých. Uskočila jako žena, která na to zvyklá není.

„Vážně už musím. Volala jsem Davidovi ze Santa Barbary, takže mě čekají každou chvíli.“

„Jak dlouho se zdržíš?“

„Jen pár dní.“

„Pojď se mnou někdy na večeři.“

„Nebudu mít čas.“

„Pojď se mnou někdy na večeři,“ opakoval a pohladil ji po tváři. „Moc rád tě tady vidím. Chtěla jsi začít znova, tak mi dej šanci.“

Najednou viděla jasně, jak by to vypadalo. Západ slunce, odněkud zdálky tichá hudba a on by se jí dotýkal jako tehdy. Vzal by do dlaní její tvář a líbal by ji stejně jako tenkrát. Pomalu, zkušeně a smyslně.

Nesměla zapomínat, proč to Noah dělá.

„Ty chceš svůj příběh,“ odtáhla se, „ale já se ještě nerozhodla, jestli s tebou budu mluvit.“

„Chci svůj příběh, to je pravda.“ Oči mu ochladly. „Ale to je jen jedna část věci. To, že tě rád vidím, je docela něco jiného, Olivie.“

Pohnul se a nenápadněji tělem uvěznil u zábradlí. „Myslím na tebe celé roky, ať chci nebo ne. A je mi jasné, že ty si to vůbec nepřeješ.“

„Na tom, co si přeju já, nezáleží.“ Utiskoval ji, ale zároveň ji to vzrušovalo.

Odložil sklenici. „Víš, co mě napadlo, když jsem tě uviděl před svým domem? Tohle. Jedině tohle.“

Tentokrát nebyl tak něžný a opatrný. Z jeho úst vycítila stěží ovládanou náruživost. Rukou zatnutou v pěst se dotýkal na zádech její košile. Jeho touha se přelévala i na ni.

Bylo to prosté a živočišné jako svět, ve kterém žila, nebo jako to moře před domem. Chtěla ho. Copak ho vždycky tolik chtěla?

Zatoužila brát, ukojit svoje potřeby.

Propadla se spolu s ním do toho polibku a oběma rukama se bořila do jeho vlasů. Vášnivé bušení jejího srdce říkalo, že je naživu a může mít, po čem touží.

Její naléhavá odpověď mu dodávala sílu. Chuť jejích rtů v něm rozněcovala horkost a odplavila všechno ostatní. Toužil nasytit starý hlad, ale čím víc bral, tím víc chtěl brát.

Maličko se odtáhl, aby se podíval na její tvář. „Jestli chceš, abych věřil, že se ti to nelíbí, neměla bys tak spolupracovat.“

Rozhodla se zaštítit zlostí. „Odpal, Brady.“

„Hele...“

„Pusť mě,“ vydechla a položila dlaň na jeho hruď, „aspoň na chvilku.“

„Fajn.“ Překvapilo ho, jak těžké bylo se od ní odtáhnout. „Stačí?“

„Ano. Nebudu předstírat, že jsem to nečekala nebo se na to netěšila. Prostě mě fyzicky přitahuješ. Na tom ale nechci stavět.“

„Proč?“

„Protože to není rozumné. Ale...,“ zvedla svou sklenici, nebo to byla jeho, a napila se, „...jestli se mi zachce udělat hloupost, můžeme se spolu vyspat. Proti sexu nic nemám, a ty v něm budeš jistě dobrý.“

Otevřel pusu a zase ji zavřel. Pak si odkašlal. „Promiň, vynechalo mi srdce. Takže abych si to ujasnil. Ty chceš udělat hloupost a vyspat se se mnou?“

„Přesně tak.“ Fajn, alespoň jednou ho trochu rozhodila. „Copak k tomu nesměřuješ?“

„No, jistým neohrabaným způsobem asi ano.“

„Na tom polibku nebylo nic neohrabaného.“

Promnul si dlaní obličej. Jak si mohl myslet, že jí začíná rozumět? „Proč mám pocit, že bych ti měl poděkovat?“

Zasmála se a trhla ramenem. „No, proč bychom měli své pudy omezovat nějakými city a výmluvami, ne? Já se sice sexu moc často neoddávám, protože jsem moc zaměstnaná a taky vybíravá, ale když na to dojde, považuju ho za přirozenou a občas i zábavnou věc, která by se neměla kazit nějakým předstíráním. Jinými slovy, přistupuju k němu jako chlap.“

„Hm, aha, dobře.“

„Jestli se ti to nezdá, netrap se tím.“ Dopila víno a odložila sklenici. „Ale protože jsi nedávno mluvil o celibátu, možná tyhle řeči nemají žádný smysl.“

„Žádný slib jsem nesložil. To byla jen taková představa.“

„Tak to máme oba o čem přemýšlet. Teď už ale vážně musím jít.“

„Zavezu tě tam.“

„Taxík stačí.“

„Ne, chci tě odvézt. Aspoň si vyčistím hlavu. Ty jsi vážně nevyzpytatelná, Olivie. Není divu, že jsem na tebe nedokázal zapomenout.“ Vzal ji za ruku, na což si už pomalu začala zvykat. „Věci máš asi pořád v mém autě, ne?“

„Ano.“

„Tak jdem. Máš klíče?“

Vytáhla je z kapsy a cestou skrz dům mu je podala. „Neměl bys nastavit ten alarm?“

„Kruci. Jasně.“ Rychle změň téma, poručil si, když nastavoval kód. To, o čem naposledy mluvili, nemohl už dál rozebírat. „Neměla jsi problémy najít cestu sem?“

„Mám snad mapu a v mapách se docela vyznám. A tímhle se navíc skvěle jezdí,“ dodala a usadila se ve voze. „Jede jako sen.

„A zmáčkla jsi to?“

Pousmála se. „Trochu.“ Když ale Noah prudce odrazil od krajnice, rozesmála se. „Je to raketa. Kolikrát tě už pokutovali za překročení rychlosti?“

Trhl sebou. „Jsem přece syn policajta. Musím respektovat zákon.“

„Fajn, tak kolik pokut za tebe táta ročně musí vyžehlit?“

„Takové drobné služby z lásky se v rodině nesčítají. Ale určitě by tě oba rádi viděli, když jsi tady.“

„Zatím nevím, co teta naplánovala a jestli to stihnu.“

„Myslel jsem, že nerada předstíráš.“

Chopila se slunečních brýlí, které nechala ležet na palubní desce, nasadila si je. „Tak dobře, nevím, jak bych se měla na Franka tvářit a taky jestli tuhle návštěvu L. A. zvládnu. Asi jsem to přijela zjistit."

Zaťala ruku v pěst a zase ji uvolnila. „Vůbec na nic si tady nepamatuju. Bohužel, jenom na... Víš, kde je dům mé matky? Teda byl?"

„Hm." Právě se snažil domluvit s novými majiteli, aby mu umožnili prohlídku.

„Zajeď tam. Chci se tam podívat."

„Ale dovnitř nemůžeme, Liv."

„Není třeba. Chci ho jenom vidět."

Panika se opět vracela. Jako šepot se zabydlela v její hlavě a jako ledové pohlazení dráždila kůži. Přesto se Liv donutila stát před branou zpříma. Dům byl ukrytý za stromy a vysokým tarasem na velkém pozemku. Jen zdálky zahlédla jeho bílé zdi a červenou střechu.

„Byly tam zahrady, ani nevím kolik. Nádherné zahrady. Jedna třeba ve stínu vysokých stromů, s jezírkem, zlatými rybkami a vodními liliemi. Přes jezírko vedl bílý můstek - maminka říkávala, že je pro víly."

Objala se rukama kolem hrudi, jako by chtěla zahnat náhlý chlad. „A druhá zase plná růží. Jen a jen růží. Když jsem se narodila, koupil jeden bíle kvetoucí keř a sám ho zasadil. Vzpomínám, jak mi o tom vyprávěl. A kdykoli pak odjížděl z města nebo když se zase vracel, nechával mi na polštáři bílou růžičku. Zajímalo by mě, jestli ty zahrady nechali tak."

Noah neříkal nic. Přejel jí dlaní po zádech a poslouchal.

„Ten dům se mi vždycky zdál obrovský jako palác. Vysoké stropy i okna, tolik pokojů a každý svým způsobem jiný. Spávala jsem v posteli s nebesy." Zachvěla se. „Dneska neusnu, pokud mám něco nad hlavou. Nechápala jsem proč. A před spaním mi někdo vždycky vyprávěl pohádku. Maminka, on nebo Rosa, když byli pryč. Ale Rosa neuměla moc hezké pohádky. Někdy zas pořádali v domě večírky. To jsem pak ležela v posteli a poslouchala hudbu a smích. Maminka měla ráda společnost a často k nám někdo chodil - teta Jamie, strejda David, maminčin manažer, strejda Lou. Ten mi nosil peprmintová lízátka, taková staromódně velká, ani nevím, kde je bral.

Taky Lucas Manning se častokrát objevil. Ale to už po tom, co můj... co on odešel." Nedokázala vyslovit „můj otec", ta slova by jí prostě neprošla přes rty. „Vzpomínám si třeba, jak seděl s maminkou u bazénu a ona se smála. Choval se ke mně hezky, ale tak nějak odtažitě. Děti vycítí, když je to jen na oko. Chtěla jsem ho mít ráda, protože dokázal maminku rozesmát,

ale stejně jsem si přála, aby k nám radši nechodil. Měla jsem pocit, že by se pak... on možná vrátil.“

Opřela si čelo o kování brány. „Jenže on se pak opravdu vrátil. Vrátil se domů a zabil ji. Tohle nejde, ne, nemůžu vzpomínat.“

„To nic.“ Noah ji přitáhl k sobě, třebaže ho zaťatými pěstmi tlačila do hrudi. „Nemusíš. Nemusíš tady vůbec být, Olivie.“

Přiměla se otevřít oči a naposled pohlédla na vzdálený dům. „Celý život jen utíkám pryč a zase zpátky. Je načase vybrat si jeden směr a držet se ho.“

Jedna jeho část zatoužila zvednout ji do náruče a odnést do bezpečí. Jenže to už dlouho dělali jiní. „Když budeš utíkat, vždycky tě to dohoní, Olivie.“

Bohužel měl asi pravdu. Představila si netvora, jak jí chňape po patách. Pak se otočila a zamířila k vozu.

22

Když odbočovali k usedlosti Melbourneových, Liv se už vrátila barva do tváří. Noah měl dojem, že ji tam vehnala jen silou vůle.

„Páni.“ Při pohledu na dům se už bezstarostně rozesmála. „Máme ho na fotkách i videu, ale se skutečností se to nedá srovnat.“

Otočila se v sedadle, když na pozemku spatřila dva psy. „Tady jsou! Škoda že jsem nemohla vzít taky Shirley.“

„Proč ne?“

„Nevím, co bys říkal na psí chlupy v tom svém plejbojském autíčku. A děda by bez ní byl asi ztracený.“ Vyskočila z auta, dřív než zastavil, a doslova se vrhla mezi psy.

Ta bezbranná žena s vystrašenýma očima, stojící u brány rodného domu, jako by vůbec neexistovala. Pro strýčka Davida, který právě vyšel z domu, měla rozhodně připravený jiný výraz.

Radostně vykřikla a vrhla se mu do náruče.

Ten člověk rozhodně uměl stárnout, napadlo Noaha při pohledu na Davida. Pokud mohl srovnávat s fotografiemi starými dvacet let, udržel si neuvěřitelně štíhlou postavu, a jestli neobjevil nápoj mládí, měl dobrého plastického chirurga.

Těch pár vrásek a stříbrných vlasů mu dodávalo osobitosti. Měl na sobě pohodlné, světlé kalhoty, dobře sladěné s tmavší košilí.

„Ahoj, cestovatelko.“ S úsměvem vzal její tvář do dlaní. „Ukaž se mi. Hezká, jako vždycky.“

„Chyběl jsi mi.“

„Ty mně taky.“ Políbil ji a s rukou kolem jejích ramen se obrátil k Noahovi. Hlas i pohled mu o poznání ochladly. „Díky, že jste ji dovezl.“

„Není zač.“

„Strýčku, to je Noah Brady.“

„Já vím.“

„Ještě si vyndám věci z kufru.“

„Já to udělám.“ Noah odemkl kufr a vytáhl malý kufřík.

„To je všechno?“ podivil se David.

„Budu tu jen pár dní.“

„Nechtěla bys Jamii udělit lekci balení?“

„Ty toho s sebou ale vozíš tolik jako ona.“

David se zarazil a vzal Noahovi kufr z ruky. „Jamie právě telefonovala, ale už jistě skončila. Běž se na ně podívat. Rosa už vystála důlek v hale, jak se tě nemohla dočkat.“

„Ty nejdeš?“

„Hned.“

„Fajn, díky za svezení, Brady.“

„Za málo, MacBrideová,“ odpověděl stejným tónem. „Ozvu se ti.“

Neřekla na to nic a zaběhla do domu. „Doufám, že se nezlobíte, že váš nepozvu dovnitř. Tohle je rodinné setkání.“

„Jistě. Klidně mi tady venku řekněte, co máte na srdci.“

David naklonil hlavu. „Jste vážně vnímavý, Noahu. Asi proto budete tak dobrý spisovatel.“ Položil Oliviin kufřík a ohlédl se směrem k domu. „Zdá se, že jste se s Liv trochu sblížili.“

„Začínáme si víc rozumět.“ Znovu, dodal v duchu. Anebo možná konečně. „Vadí vám to snad?“

„Nevím.“ David rozpřáhl ruce. „Neznám vás.“

„Měl jsem dojem, že moji knihu podporujete, pane Melbourne.“

„To ano,“ povzdechl si. „Uběhlo už hodně času a dost ran se zahojilo. Napadlo mě, že autor vašeho formátu by tu tragédii vylíčil po pravdě.“

„Děkuji. A proč jste tedy změnil názor?“

„Neuvědomil jsem si, jak to rozruší Val.“ Zatvářil se ustaraně a strčil si ruce do kapes. „Moji tchyni. Cítím se za to zodpovědný, protože jsem podpořil Jamii, aby s vámi mluvila, a tím nepřímo i Liv. Moje matka zemřela už hodně dávno a Val patří k nejdůležitějším lidem v mém životě. Nerad bych jí ublížil.“

Zase ta ochrana, napadlo Noaha. Tahle rodina stojí na obavách jednoho člena o druhého. „Už jsem Liv slíbil, že s tím nebudu její babičku obtěžovat. Vynechám ji z toho, pokud to bude možné.“

„Vydání té knihy ji stejně zasáhne.“ Zdvihl ruku, než stihl Noah něco říct. „Nemůžu po vás chtít, abyste přestal psát. Ale myslete, prosím, na to, že můžete i ublížit. Vrah se těžko zastaví před lží. Samovi nemůžete věřit a já jen lituji, že ještě dostane šanci zemřít na svobodě.“

„Pokud máte strach, že mi bude lhát, bylo by rozumnější zaznamenat i vaši výpověď.“

David se zasmál a zavrtěl hlavou. „Noahu, já osobně bych si s vámi rád sedl a zavzpomínal, ale nejdřív musím trochu uklidnit Val. Když se mi to podaří, zavolám vám. A teď mě omluvte.“ Zvedl kufřík. „Livvy přijela na návštěvu poprvé a rád bych se jí věnoval.“

Olivie musela uznat, že mají krásný a vkusně zařízený dům. Dokonale se k nim hodil svou elegancí, prostorem a jemnými barvami. Sama dávala přednost venkovskému stylu svých prarodičů, ale měla radost, že se sem konečně vypravila.

Večer uléhala unavená dlouhou cestou, spoustou emocí, bohatou večeří, kterou nechala teta připravit, a taky konverzací.

Přesto všechno patřila její poslední myšlenka někomu jinému. Představila si Noaha, jak stojí na verandě svého úhledného domku a za zády má široký oceán.

Druhý den pochopila, že ačkoli se jižní Kalifornie přesně hodí pro Jamii Melbourneovou, pro Liv MacBrideovou je to cizí svět. Po náročné výpravě za nákupy, na které teta trvala, skončily na obědě v módní restauraci, jejíž jméno okamžitě zapomněla.

Porce jídla byly malé, nastrojení číšníci by zářili i ve tmě jako lampiony a při pohledu na ceny se člověku zastavilo srdce.

„Na odpoledne jsem nás objednala ke kadeřníkovi,“ švitořila Jamie a pohrávala si s trochou zeleného salátu. „Marco je vážně génius. Možná stihneme ještě manikúru a parafinový zábal.“

„Teto, prosím...“ Olivie ochutnala cosi pojmenované nouveau-club a zjistila, že jde jen o dva chlebové trojúhelníčky vyplněné záhadnou zeleninou. Copak v L. A. neznají pořádné jídlo? napadlo ji. „Ty se ze mě snažíš udělat slečnu.“

„Ne, to ne,“ našpulila Jamie rty. „Jen ti chci dopřát jeden holčičí den. Mělas mi dovolit, abych ti koupila ty krásné černé šatičky.“

„Ty šatičky stály čtyři tisíce dolarů a nevydržely by ani jednu procházku po lese.“

„Každá sebevědomá ženská by měla mít alespoň jedny elegantní černé šaty. Musíme se pro ně vrátit a taky pro ty krokodýlí sandály. Až do toho to svoje supertělo oblékneš, budou se chlapi vyklánět z oken a padat ti přímo k nohám.“

Olivie se smíchem kroutila hlavou. „To si nevezmu na svědomí. Nepotřebuju ani šaty, ani boty, ani nic jiného, co mi vnucuješ.“

„Jak můžeme být příbuzné?“

„Genetika je jedna velká záhada.“

„Ale jsem moc ráda, že jsi tady a že se na mě už nezlobíš.“ Jamii zvlhly oči a natáhla se, aby Liv chytila za ruku.

„Nezlobila jsem se na tebe. A je mi líto, že jsme se hádaly.“ Obrátila ruku, aby mohla Jamii sevřít pevněji. „Byla jsem naštvaná na Noaha, což taky nemělo smysl. Celé ty roky, už od toho rozhovoru v lese, jsi ke mně byla upřímná. Poslouchalas mě vždycky, když jsem chtěla s někým mluvit o mamince. Odpovídalas mi na všechny otázky.“

„Dokud ses nepřestala ptát,“ zašeptala Jamie.

„Asi jsem na to chtěla zapomenout. Ale Noah má pravdu - když od něčeho utíkáme, vždycky nás to dohoní. Myslím, že je načase se zastavit.“

„To nebude lehké.“

„Nebude. Ale teď chci být upřímná zase já. Potřebuju slyšet, co se přesně té noci stalo. Chci vědět, co Sam Tanner řekne.“

„Já taky. Milovaly jsme ji obě,“ Jamie stiskla Livinu ruku. „Musíme to přece vědět.“

„Babička...“

„Ta se s tím vždycky vyrovnávala po svém. To neznamená, že tvůj způsob by byl horší.“

„Já vím. Asi se Noahovi ještě před odjezdem ozvu.“

„Je to hezký muž.“ Jamie se usmála jinak, provokativněji. „Atraktivní.“

„Všimla jsem si. Rozhodla jsem se, že se s ním vyspím.“

Z Jamiina krku se vedral podivný, přiškrcený zvuk. „No. Teda. Hm... Víš co, vypadneme odsud radši na pizzu a ty mi ten svůj zajímavý plán líp vysvětlíš.“

„Fajn,“ Liv s úlevou odstrčila talíř. „Stejně mám hlad jako vlk.“ „

Frank seděl u kuchyňského stolu a popíjel před obědem jedno pivo, co měl od ženy povolené. Do notesu čmáral kolečka a klikyháky, protože připravoval novou basketovou hru pro svůj tým.

Rád by si dal k pivu i pár čipsů, ale Celia bohužel před pár dny objevila jeho tajnou skrýš. Nechápal sice, co hledala na horní polici v komoře, ale zeptat se nemohl, protože nepřiznal, že ty zásoby čipsů jsou jeho.

Prohlásil, že je tam nejspíš strčil Noah. A tak se teď musel spokojit s neslanými preclíky.

Když se ozval zvonek, raději pivo odložil. Napadlo ho, že to jistě bude jeden z jeho hráčů, a nepovažoval za výchovné otvírat mu s lahví v ruce.

Stála tam vysoká mladá žena, jakou by do týmu docela potřebovali. Jenže příliš stará mezi dvanácti- až šestnáctileté hráče. Najednou se mu v mysli začaly obrazy překrývat a rychle k ní natáhl ruce.

„Liv. Livvy! Bože, ty už jsi dospělá!“

„Myslela jsem, že mě nepoznáte.“ Opravdu ji tím potěšil. „To já bych vás poznala všude. Vůbec jste se nezměnil.“

„Nelži policajtovi, ani když je ve výslužbě. A pojď dál.“ Vtáhl ji dovnitř. „Škoda že tu není Celia. Dneska má nějaký mítink. Posaď se.“ Začal pobíhat po obýváku a sbírat pohozené časopisy. „Přinesu ti něco k pití.“

„Není třeba, jsem v pohodě.“ Na prsou ale cítila podivný tlak. „Říkala jsem si, že radši nejdřív zavolám. Ale pak jsem se rozhodla prostě přijet.“

Všiml si její nervozity. „A dobře jsi udělala. Věděl jsem, že už jsi dospělá, ale pořád jsem si tě představoval jako malou holčičku.“

„A já si představovala svého hrdinu.“ Nechala se vtáhnout do jeho náruče a pevně se ho přidržela. Rozjitřený žaludek se začal uklidňovat. „Věděla jsem, že se budu cítit líp, když vás uvidím.“

„Co se děje, Livvy?“

„Spousta věcí. Uvažuju o nich, ale...“

„Týká se to Noahovy knihy?“

„To taky. I jeho. Je to přece jen váš syn.“ Povzdechla si a trochu se odtáhla. „Nechtěla jsem, ale nakonec jsem asi uvěřila, že svou práci udělá dobře. Bude bolestné s ním o tom mluvit, ale zvládnu to. Udělám to. Až budu moct a po svém.“

„Jemu můžeš věřit. Jeho práci sice nerozumím, ale Noaha znám dobře.“

Zmateně zavrtěla hlavou. „Nerozumíte jeho práci? Jak to? Vždyť je skvělá.“

Teď znejistěl zase Frank. Posadil se na pohovku a mlčky na Liv zíral. „Překvapuje mě, že to říkáš právě ty. Tohle může cítit dcera oběti?“

„A dcera vraha,“ doplnila. „Právě proto. Přečetla jsem si jeho první knihu, hned jak vyšla. Kdo by taky odolal s tím jménem na obálce?“ A pak ji schovala ve svém pokoji, jako by šlo o hřích. „Nečekala jsem, že se mi bude líbit.“ Naopak ji chtěla ihned zatratit. „Pořád nevím, jestli se mi líbí,

ale chápu, o co se snaží. Vybírá si ty nejotřesnější, neodpustitelné zločiny, ale neospravedlňuje je.“

Mávla rukou nad svou neschopností se vyjádřit. „Když čte člověk o takové vraždě v novinách, řekne, to je hrůza, a jde dál. On ten zločin jen zlidšťuje a činí ho skutečným. Tak skutečným, že pak nemůžete jít v klidu spát. On všechny zúčastněné rozebere do poslední zoufalé a šílené myšlenky.“

A toho se od Noaha právě nejvíc bála, že ji obnaží až na duši.

„A tím dá těm lidem význam,“ pokračovala. „I na jejich životě pak víc záleží.“

Mírně se usmála, ale oči měla velmi smutné. „I na vaší práci pak záleží mnohem víc. Noah podle vás měří všechno správné a silné.“

Stejně jako její otec, pomyslela si, je měřítkem pro všechno zlé a slabé.

„Livvy.“ Slova se Frankovi zadrhla v krku. „Stydím se, že jsem se na to takhle nepodíval.“

„Protože vidíte jen Noaha. I já z něho mám trému,“ přitiskla si dlaň na žaludek. „Ale to se nesmí dovědět. Chci s ním jednat jako rovná s rovným. I když asi ne docela,“ opravila se s úsměvem, „protože zítra odjíždím a bude se se mnou muset utkat na mé vlastní půdě. Napadlo mě, že bych se taky zeptala, jestli byste s manželkou nechtěli teď v létě na pár dní přijet na chatu. Slíbím vám pár týdnů zdarma, ukážu vám svoje ekologické centrum a... Panebože, takhle ne, promiňte.“

Přitiskla si dlaň na ústa, aby se falešná slova přestala hrnout ven.

„Livvy...“

„To nic. Moment.“ Přešla k oknu a vyhlédla ven. „Já vím, že ho za pár týdnů pustí. Asi jsem myslela, že bych se cítila líp, kdybyste byl u nás, alespoň na těch prvních pár dní. Zakázala jsem si na to myslel, ale čas utíká a už to bude každou chvíli.“

Otočila se a chtěla se znovu začít omlouvat. Podivně strnulý výraz jeho tváře ji ale zarazil. „Co je?“

„Týká se to jeho propuštění, Liv. Dnes ráno jsem měl totiž telefonát. Mám tam známé a volají mi vždycky, když je s Tannerem něco nového. Kvůli jeho zdravotnímu stavu, odpykanému trestu, slušnému chování, přeplněným věznicím...“ Frank zvedl ruku a pak ji nechal bezvládně spadnout.

„Ho pustí dřív, že ano? Kdy?“

Vpíjela se do něho vytřeštěným pohledem. Vzpomněl si na dítě, které ho takhle kdysi sledovalo ze svého úkrytu. Tentokrát neměl čím ten zásah zmírnit.

„Pustili ho už před dvěma týdny.“

Zvonění telefonu nenávratně zpřetrhalo Noahovy myšlenky. Zaklel, zuřivě pohlédl na poslední napsanou větu a marně se snažil najít ztracený rytmus.

Po třetím zazvonění chňapl po sluchátku, jako by chtěl volajícího uškrtit.

„Sakra, co je?!“

„Chtěla jsem se jen rozloučit. Ahoj.“

„Počkej. Liv. Nezavěšuj, kruci. Dva dny se mi neozýváš a pak mě zastihneš ve špatnou chvíli, no.“

„Měla jsem toho moc, ale to ty zřejmě taky, takže...“

„Fajn, omlouvám se, byl jsem nezdvořilý pitomec, už si sypu popel na hlavu. Tys nedostala moje vzkazy?“ Kterých bylo asi padesát, pomyslel si.

„Ano, ale až doteď jsem neměla čas volat. I tak mám jen minutku, už nás volají do letadla.“

„Jak to? Ty už se vracíš?“

„Ano, změnila jsem plány.“ Její otec je na svobodě. Není v L. A.? Nepojede právě sem ze všeho nejdřív? Promnula si dlaní tvář a snažila se zachovat klidný tón. „Musím domů a chtěla jsem ti to dát vědět. Jestli se mnou chceš ještě mluvit kvůli knize, najdeš mě na chatě, nejspíš v centru.“

„Jeď zítra. Jeden večer ještě můžeš zůstat. Chci tě vidět, Olivie.“

„Víš, kde mě najdeš. Na ty rozhovory se nějak domluvíme.“

„Já chci...“ Tebe, uvědomil si. Jak se to mohlo podruhé takhle zamotat? „Nejde jen o knihu, jde i o nás. Změň si let.“ Rychle uložil data a vypnul počítač. „Vyzvednu tě na letišti.“

„Už tu nechci být,“ odpověděla rázně. „Jedu domů.“ Kde je to bezpečné a kde může dýchat. „Budeš si mě muset najít. Poslední výzva. Musím jít.“

„Nejde přece jen o knihu, kruci,“ začal, ale spojení se přerušilo.

Noah těžko odolal pokušení nerozbít sluchátko na padrť. Ta ženská ho dohánělа k šílenství. Chvíli se zlobila, pak ochladla, uhýbala, pak zas mu vyšla vstříc. Jak s ní měl proboha držet krok?

A najednou byla pryč. Unikla dřív, než dostal šanci ji chytit. A teď ji měl někde nahánět? Co je tohle za hru?

Znechuceně spadl do židle a zvedl oči ke stropu. Ne, u Olivie to není hra, ale spíš souboj. To je velký rozdíl.

Bude si muset ještě pár věcí zjistit. Dobře se připraví, rozhodl se a hodil telefonem na stůl, a pak se ukáže, kdo s koho.

Olivie se trochu uvolnila, teprve když bylo letadlo ve vzduchu. Stáhla si sedadlo níž a zavřela oči. Dole pod nimi se pomalu ztrácelo Los Angeles. Z dohledu i z dosahu. To není místo pro ni, nemá se proč vracet. Dům, který kdysi považovala za svůj zámek, patřil někomu jinému, a vražda, ke které v něm došlo, jen ke zlým vzpomínkám.

Až se Noah ozve, už se s tím nějak popere. Dokázala si, že to zvládne. Převypráví své smutné vzpomínky. To už jí nemůže ublížit.

Netvor je na svobodě.

Bylo to jako varovný šepot se škodolibým podtónem.

Nevadí. Nesmí se tím zabývat. Jestli už vyšel ven v civilních šatech a s penězi, které si za ty roky vydělal, byl pro ni stále stejně mrtvý.

Doufala, že ona pro něj také. Že na ni nemyslí.

A pokud ano, modlila se, aby mu každá ta myšlenka způsobila bolest.

Odvrátila hlavu od okna a nutila se ke spánku.

Jenže někomu spánek úlevu nepřinesl. Přišly sny plné strašlivých zvuků a krvavých obrazů.

Netvor je na svobodě. Dral se do snů, dupal po srdci a nutil k hořkým slzám.

Netvor byl volný a věděl, že nebude klid a konec, dokud ještě někdo nezemře.

Livvy. Její jméno se rýsovalo na rtech jako tichý vzlyk, jako zachvění zoufalé mysli. Láska k ní zůstala stále stejná od okamžiku jejího narození. Stejně silná jako strach z ní, od té noci, kdy byla prolita krev.

Bude obětována jen v nejnutnějším případě,

Ale její ztráta by znamenala novou, věčnou ránu do srdce.

23

„Venku? Jak to myslíš, že je venku?“

„Pustili ho před čtrnácti dny. Jeho právník to prosadil kvůli jeho zdravotnímu stavu.“ Frank se usadil na stoličce na verandě, protože Noah využil zatažené oblohy a prázdné pláže, aby mohl pracovat na čerstvém vzduchu.

„Ten parchant.“ Syn vyskočil a začal rázovat kolem. „Parchant jeden. Musel to vědět, když jsme se naposled viděli. A neřekl nic. Konečně jsem

si domluvil i telefonát se Smithem, ale jeho asistentka se taky o ničem nezmínila. Kam se sakra mohl vypařit?“

„To nikdo neví. Vlastně jsem doufal, že to budeš vědět ty. Rád bych měl Tannera trochu na očích.“ Frank si vzpomněl na Oliviin šokovaný výraz. „Kvůli starým časům.“

„Nenamáhal se mi dát adresu. A knížku bez něj nenapíšu.“ Noah zíral na hromádku svých poznámek, zatíženou lahví, mušlí a vším, co bylo po ruce. „Bez něj a bez Liv to nemá smysl. Pustili ho dřív?“ ohlédl se na Franka. „Žádná podmínka? Takže se nemusí nikde hlásit?“

„Svoje si odseděl. Pro stát Kalifornie je napravený.“

„A pro tebe?“

„To se ptáš jako můj syn, nebo jako spisovatel?“

Noah se zachmuřil. „Tak nic.“

„Neřekl jsem, že neodpovím, Noahu. Jen mě to zajímalo.“

„To jen ty mě takhle dělíš na dva lidi. Pro mě je to jedno a totéž.“

„Máš pravdu. V poslední době jsem o tom víc přemýšlel.“ Frank vzdychl a položil si dlaně na kolena. „Asi jsem vážně věřil, že budeš policajtem. Představoval jsem si, jak nastoupíš, dokud tam ještě taky budu.“

„Vím, že jsem tě zklamal. Ale dělám něco jiného.“

Frank to chtěl automaticky odmítnout, ale rozhodl se raději pro pravdu. „Já nemám právo být zklamaný. Není to v tobě, Noahu. Některé věci jsou jen hůř stravitelné. Už jako dítě ses zajímal o mé případy a psal jsi o nich zprávy.“ Pousmál se. „Vždycky ses vyptával a pak jsi ten případ popsal. Nic jsem v tom tehdy neviděl. Když ses dal na novinařinu, myslel jsem chvíli, že tě to pustí. Ale nepustilo a já se cítil zklamaný. To je moje chyba, ne tvoje.“

„Nepotřeboval jsem uzavírat případy, tati, ale studovat je.“

„A to jsem asi nechtěl slyšet. Pýcha je dvousečná. Ve svých knihách jsi totiž rozebíral dávno uzavřené věci, jako bys říkal, že ta práce není hotová, že důkazy, zatčení a usvědčení nestačí.“

„Tak to nebylo.“

„Ne, ale moje pýcha mi bránila vidět správně, co děláš a co to pro tebe znamená. Chci abys věděl, že mě to mrzí. Tím spíš, že jsem nikdy nedal najevo, že si tvoje práce zasluhuje respekt.“

„Hm.“ Noaha zaplavila vlna protichůdných emocí. „Den plný překvapení.“

„Vždycky jsem byl na tebe pyšný, Noahu. Dělal jsi mi jenom radost, jako syn i jako člověk.“ Frank se raději odmlčel, protože mu těžkl jazyk.

„Nikdy bych se ničím nestal, nebýt tebe, tati.“

„Noahu.“ Hluboký cit mu stáhl hrdlo. „Přál bych si, aby ti jednou dospělé dítě řeklo to samé. Jen tak pochopíš, co to pro mě znamená.“ Musel si odkašlat, aby je oba neztrapnil. „Odteď budu o tvé práci víc přemýšlet. Je to fér?“

„Je.“

„A začnu tím, že ti dám to interview, až budeš mít trochu času.“

„Čas mám třeba teď. Co ty?“

„Teď? No, já...“ Na to nebyl připravený a chtěl se začít vymlouvat.

„Tak já si dojdu pro novou kazetu.“

Noah vytušil, že musí jednat rychle, dokud je ryba na háčku. Přiběhl zpátky s páskem a dvěma plechovkami koly. „Není to nic těžkého,“ uklidňoval otce. „Prostě vyprávěj o případu, jak jsi byl zvyklý. Už tehdy jsem si o něm udělal pár poznámek. Tanner přece volal policii sám. Mám záznam toho telefonátu.“

Pro přesnost si našel příslušný dokument. „Tísňové volání 12:48. *Je mrtvá. Panebože, Julie. Ona je mrtvá. Všude je krev. Nemůžu ji zastavit. Pomozte mi někdo*.“ Odložil papír. „Řekl toho víc, ale tohle je to podstatné. Operátorka mu kladla otázky, dostávala stále stejnou odpověď a nakonec z něho vypáčila i adresu.“

„Nejdřív dorazila hlídka,“ navázal Frank. „Obvyklá procedura. Reagovali na tísňové volání. Brána i vstupní dveře byly otevřené. Vešli do přízemí a tam objevili tělo i Tannera. Zajistili místo, ohlásili vraždu a přivolali detektivy. Přidělili to mně a Harmonovi.“

Pro Noaha to bylo stejné, jako by tu noc vstoupil do domu se svým otcem. Představil si tichý, teplý vánek, proudící pokoji, a zahrady ozářené měsíčním světlem. Majáky policejních aut před vchodem vrhaly červenomodré záblesky na mramorové schodiště. Míjeli vážné tváře policistů a jednoho nováčka ve zbrusu nové uniformě, jak zoufale zvrací do oleandrů.

Obrovský křišťálový lustr v hale se odrážel od bílé podlahy a kaluží tmavé krve. Jejím teplým pachem byl prosycen celý dům. Frank byl na smrt zvyklý, na její krutost a pocit ztráty, který zanechala. Ale při pohledu na Julii MacBrideovou se mu hrůzou sevřelo srdce. Následoval prudký nával vzteku a bezmoci. Teprve když je ovládl, dokázal se pustit do práce.

Na první pohled to vypadalo na divoký zápas. Rozbité sklo, převržený nábytek a cákance krve.

Při bližším pohledu jim oběť jako vždy zanechala další zprávy. Měla čisté, nepolámané nehty a obranná zranění na rukou jen mělká.

To znamenalo, že ji napadl zezadu. Později to potvrdila i pitva, ale když teď Frank klečel vedle těla, dokázal si tu scénu přibližně přehrát v hlavě.

První ránu dostala do zad, těsně pod lopatku. Nejspíš vykřikla, zapotácela se a snažila se otočit. Kromě bolesti cítila i šok. Zahlédla jeho tvář? Pochopila jeho výraz?

Zaútočil znovu. Snad zvedla ruku, aby druhou ránu blokovala. *Prosím, ne! Proboha ne!*

Snažila se uniknout, převrhla lampu, bosá chodidla si rozřízla o střepy, zatímco do ní nepřestával bodat. Upadla, plazila se, plakala. Bořil do ní nůžky stále znova, vrhal se na ni jak šílenec celou svou vahou a ještě a ještě, přestože dávno ležela bez pohnutí. Přestože byla dávno mrtvá.

Dva uniformovaní strážníci hlídali Sama ve vedlejším pokoji. Stejně jako první pohled na Julii, i tenhle obrázek se Frankovi vryl navždy do paměti. Velmi hezký člověk, teď bledý jako smrt sama. Ruka s cigaretou mu křečovitě putovala od úst a zpět. V nepřítomném pohledu očí se odrážel silný šok a vliv drogy. Byl celý potřísněný krví své ženy.

„Někdo ji zabil. Někdo zabil Julii," opakoval pořád dokola. Povězte, co se stalo, pane Tannere."

„Je mrtvá. Julie je mrtvá. Nemohl jsem to zastavit."

„Zastavit co?"

„To krvácení." Sam se zadíval na své ruce a rozplakal se.

Někdy během tohoto úvodního, nesouvislého rozhovoru si Frank vzpomněl, že v domě bylo i dítě, a vydal se ho hledat.

Noah seděl v pracovně a přepisoval vyprávění svého otce. Bylo lepší vidět to všechno černé na bílém.

Když zazvonil telefon, trhl sebou a uvědomil si, že byl do práce zabraný už spoustu hodin. Oknem pronikaly první krvavé stíny západu slunce.

Přitiskl si prsty na unavená víčka a zvedl telefon.

„Tady Sam Tanner."

Noah instinktivně popadl tužku. „Kde jste?"

„Dívám se na západ slunce. Stojím na břehu a dívám se, jak slunce padá do vody."

„Neřekl jste mi, že vás pustí dřív, Same."

„Ne."

„Jste v San Francisku?"

„Tam jsem pobyl dost dlouho. Je tam zima a vlhko. Chtělo se mi domů."

Noahovi se zrychlil puls. „Jste v L. A.?"

„Mám pokoj na bulváru Sunset, ale už to není co kdysi, Brady."

„Dáte mi adresu?“

„Teď tam nejsem. Stojím na břehu nedaleko od vás a dívám se na slunce,“ dodal zasněně. „Je tu nějaké bistro, kde prodávají tacos, pivo a strašně pálivou salsu.“

„Povězte, kde jste, zajedu tam.“

Měl na sobě khaki kalhoty a světlou košili s krátkými rukávy, obojí tak nápadně nové, že sklady ještě nepovolily. Seděl u kovového stolku před mexickou restaurací a sledoval mořskou hladinu. Kolem bylo plno velmi mladých lidí, kteří měli sotva nárok na sklenici piva.

Sam oproti nim vyhlížel velmi bledý, starý a podivně nezkušený.

Noah objednal nachos a další pivo pro každého. „Tak jaký je to pocit?“

Sam v údivu sledoval, jak se kolem přehnal jezdec na kolečkových bruslích. „Pár dní jsem strávil v San Francisku, abych dal do pořádku svoje věci. Pak jsem jel autobusem na jih. Na jednu stranu jsem pořád čekal, že mě ještě někdo zastaví a pošle zpátky s tím, že se stala chyba, a na druhou, že mě někdo pozná, zavolá: Hele, to je Sam Tanner, a požene se pro fotografii. To jsou dva moje životy, mezi kterými se pořád potácím.“

„Chcete snad, aby vás poznali?“

„Byl jsem hvězda, úspěšný herec. Ten potřebuje pozornost, nejen kvůli egu, ale i jako pohlazení. V base jsem se na to snažil zapomenout, když jsem pochopil, že mi image k ničemu nepomůže. Chtěl jsem to jen nějak přežít. Ale teď se to s velkou silou vrátilo. Stejně jako jsem si přál, aby si na mě někdo vzpomněl, mě to i děsilo. Prostě tréma jako před vystoupením,“ Sam se mírně usmál, „něco takového jsem léta nezažil.“

Noah mlčky sledoval, jak jim servírka předkládá jídlo a pití. Pak se naklonil blíž. „Tady v L. A. ale hodně riskujete, že vás dřív nebo později někdo pozná.“

„A kam jinam bych šel? Změnilo se to tu. Už dvakrát jsem zabloudil. Samé nové tváře, na ulicích i billboardeh. Lidi jezdí v těch obrovských džípech a skoro nikde se nesmí kouřit.“

Noah se musel zasmát jeho zmatenému výrazu. „Ale jídlo je tu snad lepší než v San Quentinu.“

„Ani jsem nevěděl, že takováhle místa existují.“ San zvedl své taco a zkoumavě si ho prohlédl. „Nevěděl jsem to ani dřív. Chodil jsem jen tam, kde to bylo nejdražší. Když vás nikdo nevidí, neobdivuje a nezávidí, jaký to má smysl?“

Zakousl se do placky a nevšímal si, že mu kousky rajčat a kapky omáčky spadly na talíř. Soustředěně žvýkal, jak to asi dělal i s vězeňským jídlem. „Byl jsem kretén.“

Noah povytáhl obočí. „Můžu váš citovat?“

„O to tady přece jde, ne? Měl jsem všechno - úspěch, obdiv, moc i zdraví. A nejkrásnější ženu v zemi, která mě navíc milovala. Myslel jsem, že si to zasloužím, a neznal jsem cenu toho, co mám. Měl jsem dojem, že mi to právem patří. Tak jsem o to přišel. O všechno.“

Noah se na něho zadíval a přitom usrkával pivo. „Zabil jste svou ženu?“

Chvíli neodpovídal. Pozoroval poslední rudou skvrnu slunce, mizící v oceánu. „Ano.“ Přelétl očima k Noahovi. „Čekáte snad, že to budu popírat? Proč? Odseděl jsem si za to dvacet let. Někdo možná řekne, že je to málo, a třeba bude mít pravdu.“

„Proč jste ji zabil?“

„Protože jsem nedokázal být tím, čím mě chtěla mít. A teď byste se měl zeptat, jestli jsem tu noc vzal nůžky, zarazil jí je do zad a podřízl jí krk.“

„Tak udělal jste to?“

„To nevím.“ Znovu se zadíval na mořskou hladinu a zasnil se. „Já to prostě nevím. Pamatuju si to dvěma způsoby a oba se zdají být stejně skutečné. Přesvědčoval jsem se, že už na tom nesejde. Ale pak mi řekli, že umírám. Potřebuju vědět, a vy mi musíte pomoct zjistit, co z toho je pravda.“

„A kterou verzi mi povíte?“

„Zatím žádnou. Potřebuju peníze. Otevřel jsem si účet v téhle bance.“ Podával Noahovi kousek papíru. „To je jeho číslo. Dají se poslat i elektronicky.“

„Dobře.“ Noah strčil papír do kapsy. „Budou tam zítra.“

„Tak si promluvíme zítra.“

Hned druhý den ráno Noah volal Olivii. Zastihl ji v kanceláři ekologického centra. Byl ještě orosený ze sprchy po ranním běhání a začínal se dopovat kávou. Její úsečný, obchodnický tón ho přiměl k úsměvu.

„Taky zdravím, slečno MacBrideová. Chyběl jsem ti?“

„Nijak zvlášť.“

„Tomu nevěřím. Poznalas mě okamžitě.“ Zaslechl, jak si naschvál bolestně vzdychla. „To je snadné. Namluvíš toho víc než tři lidi dohromady.“

„A ty zas mluvíš málo. Jenže já si nosím tvůj hlas v hlavě. Včera se mi o tobě zdálo, takový sen plný jemných barev a pomalých pohybů. Milovali jsme se na břehu řeky ve vlhké trávě plné kytek. Probudil jsem se a pořád cítil chuť tvých úst.“

Na chvíli zadržela dech. „To je moc zajímavé.“

„Je tam s tebou někdo?“

„Jen na chvilku. Díky, Curtisi, vyřídím to.“ Nastala další pauza. „Ten břeh je veřejně přístupný.“

Rozesmál se, až se musel posadit. „Jsem do tebe vážně blázen, Liv. Květiny se ti líbily?“

„Byly moc hezké a úplně zbytečné.“

„Jistěže ne. Chci, abys na mě nezapomněla. Musíš mě mít pořád před očima, Liv, abychom mohli navázat, až přijedu.“

„Kdy se sem chystáš?“

„Za týden nebo dva, i dřív, pokud to zvládnu.“

„Pokoje se v tuhle dobu objednávají dlouho dopředu.“

„Nějak to uděláme. Chtěl jsem ti taky říct, že jsem mluvil s Tannerem. Je tady v L. A.“

„Aha.“

„Myslel jsem, že se budeš cítit líp, když budeš vědět, kde je.“

„Ano, asi ano. Už musím jít...“

„Liv, mně se můžeš svěřit. Ne do knihy, ale jako někomu, komu na tobě záleží. Jak se cítíš?“

„Ani nevím. Jen nechci, aby to, kde je a co dělá, nějak změnilo můj život. Nikdo ho nesmí měnit.“

„Možná zjistíš, že pár změn neuškodí. Dám vědět, až se za tebou rozjedu. Mysli na mě, Olivie.“

Zavěsila a dlouze vydechla. „To víš, že jo,“ zamumlala a přejela prstem po okvětním plátku zahradní sedmikrásky.

Neodolala a nechala si je na stole v kanceláři, kde musela kvůli práci trčet. Samozřejmě si všimla, o co mu šlo. Nechal jí poslat všechny druhy květin, které předtím viděla v jeho krásné zahrádce. Věděl, že na něho takhle bude myslet.

Myslela by stejně.

Lhala, když řekla, že jí neschází. Překvapilo ji, jak moc jí chyběl, a zalitovala, že se nemohli potkat jindy a za jiných okolností. Mohli by z nich být milenci. A možná i přátelé bez stínů, co nad jejich vztahem visely.

Noah bude chtít jistě obojí. A kdyby na to přistoupila, žádal by od ní víc, než byla připravená a ochotná dát.

Měla rozhodně o čem přemýšlet. Promnula si bolavý zátylek a začala ukládat do počítače nápady na podzimní sezónu, zvláště programy pro základní školy, které chtěla v centru zavést.

Na klepání odpověděla jen zamručením.

„Znamenalo to ‚pojďte dál', nebo ‚táhněte do pekla'?“ Rob zatřepal balíčkem, který nesl.

„Pojďte dál pro tebe a táhněte do pekla pro všechny ostatní. Pracuju na podzimní nabídce.“ Obrátila se na židli a naklonila hlavu. „Co je v té krabici?“

„Nevím. Přišlo to dnes ráno z Los Angeles.“

„Pro mě?“

„Třeba je to od stejného mladíka, co ti poslal ty květiny.“ Položil balíček na stůl. „Myslím, že rozumí ženám.“

„Což ty umíš dobře posoudit.“

„Jistě.“ Rob se usadil na okraj stolu a vzal vnučku za ruku. „Jak ti je?“

„Dobře.“ Stiskla ho, aby měl jistotu. „Neboj se o mě.“

„Musím, je to moje povinnost.“ Po návratu z Kalifornie byla tak pobledlá a vystrašená. „Nesejde na tom, že ho pustili, Liv. Já se tím taky nezabývám.“

„I já se snažím.“ Vstala, aby urovnala dokumenty, které to nepotřebovaly. „Noah právě volal. Chtěl mi říct, že se s ním viděl.“

„Je dobré to vědět.“

„Ano. Jsem ráda, že to taky tak vidí a přitom mě nepovažuje za křehotinku, co potřebuje útěchu a ochranu před...“ Zmlkla a začervenala se. „To jsem nechtěla.“

„To nic. Sám nevím, jestli jsme s Val udělali dobře, že jsme tě sem odvezli a neukázali ti nic jiného. Chtěli jsme tě ochránit.“

„Udělali jste to nejlepší,“ odložila papíry a šla dědečka obejmout. „Nikdo by mi nedal víc lásky a lepší domov než vy dva.

Nesmíme dopustit, aby nám to myšlenky na něj nějak kazily.“ Úpěnlivě na něho pohlédla. „Nesmíme.“

„Pořád chci pro tebe to nejlepší. Jen si občas nejsem jistý, co to je. Tenhle mladý muž...,“ kývl směrem ke květinám, „tě sice nutí snášet tolik věcí, ale tomu jeho upřímnému pohledu začínám věřit.“

„Dědečku,“ sehnula se a líbla ho na tvář, „jsem už dospělá a docela chytrá, abych se rozhodla sama.“

„Jsi pořád moje holčička. Nerozbalíš to?“

„Ne, moc by si myslel,“ zazubila se, „snaží se mě okouzlit.“

„A okouzlil?“

„Trochu asi ano. Chce zase přijet. Do té doby se rozhodnu, jak moc na mě zapůsobil. Ale teď musím pracovat.“

„Až se zase ukáže, nespustím z něho oči,“ mrkl na ni Rob a zamířil ke dveřím. S rukou na klice se ještě ohlédl. „Neomezovali jsme tě, Livvy? Nedrželi tě moc stranou?“ Zavrtěl hlavou dřív, než mohla odpovědět. „Ať už ano nebo ne, vyrostla jsi po svém. Maminka by na tebe byla pyšná.“

Když se za ním dveře zavřely, posadila se a měla slzy na krajíčku. Radost se mísila s bolestí. Doufala, že se nespletl a že by maminka vážně byla pyšná. Že by svou dceru nepovažovala za příliš tvrdou, odtažitou ženu, která se bojí otevřít komukoli jinému mimo rodinu.

Nezeptala by se ta krásná, veselá Julie svého dítěte: Kde máš kamarády? Kde jsou kluci a muži, které jsi milovala? A kde lidi, kteří se stali součástí tvého života?

Co by odpověděla? ptala se Olivie sama sebe. Nikdo takový není. Nikdo.

Najednou ji to tak roztesknilo, že musela se slzami bojovat. Zadívala se na balíček na stole.

Noah, uvědomila si, jen on se k ní snaží proniknout. Není už čas dovolit mu to?

Vytáhla z kapsy nožík a rozřízla lepicí pásku. Pak chvíli vychutnávala napětí a zvědavost. Nadzvedla víko a myslela jen na něho.

Ve spěchu prohrabávala ochrannou polystyrénovou pěnu, až ji začala trousit po stole. To bude jistě něco skleněného, křehkého, možná soška. Uvažovala, jestli opravdu nahmátla sošku sviště, a zasmála se té představě.

Smích se jí zasekl v hrdle a změnil se v přerývaný dech. Hrůza jí stahovala hrudník a v hlavě jí hučelo. Upustila figurku, jako by sáhla na hada připraveného zaútočit.

Pak už jen s vytřeštěnýma očima zírala na blahosklonnou tvářičku Modré víly na víčku dětské hrací skříňky.

24

„Neuměl jsem být sám.“ Sam zvedl šálek kávy, který mu Noah přinesl, a mžoural do slunce. „Samotu jsem považoval za trest. Za prohru. Julii to nevadilo, byla ráda sama. Nepotřebovala záři reflektorů tolik jako já.“

„Už nepotřebujete?“ zeptal se Noah a díval se, jak se Sam usmál.

„Pochopil jsem, jakou výhodu má někdy samota. Julie to věděla už dávno. Když jsme se ale rozešli a já koupil ten dům v Malibu, představa, že

tam budu sám, pro mě byla stejně děsivá, jako že budu žít bez ní. Ani si na ten dům moc nevzpomínám. Byl dost podobný tomuhle.“

Ohlédl se ke krémově natřeným zdem s velkými okny a květinám v kameninových truhlících. Pak pohlédl na oceán. „Výhled tam byl podobný. Vy jste tady rád sám?“

„Moje práce si žádá samotu.“

Sam jen přikývl a zamyslel se.

Noah dlouho uvažoval, zda ho do svého domu pozvat. Nakonec mu to přišlo praktické. Splnil Samovu podmínku, aby zůstali venku, měli své soukromí, a Sam to podle adresy snadno našel.

Teď čekal, až si host zapálí novou cigaretu. „Vyprávějte o té noci osmadvacátého srpna.“

„Nechtěl jsem být sám,“ začal Sam. „Nepracoval jsem a zrovna jsem vyhodil svého agenta. Měl jsem vztek na Julii. Co mě má co vyhazovat z domu, když sama nemá čisté svědomí? Zavolal jsme Lydii. Toužil jsem po společnosti a soucitu. Věděl jsem, že Julii nenávidí a řekne mi přesně, co chci slyšet. Představoval jsem si, jak se sejdeme a pomilujeme, jako kdysi, abych dal Julii lekci.“

Zatnul ruku v pěst a začal jí rytmicky klepat do kolene. „Nebyla doma. Služebná říkala, že někam vyrazila, což mě naštvalo ještě víc. Na nikoho nebyl spoleh, nikdo se nenamáhal být doma, když ho člověk potřeboval. Mohl jsem zavolat jiným lidem, ale řekl jsem si vztekle, ať jdou do háje všichni. Dal jsem si lajničku na povzbuzení, skočil do auta a vyrazil doL.A.“

Odmlčel se a promnul si spánek, jako by bojoval s počínající bolestí hlavy. „Netuším, kolik klubů jsem nakonec objel. U soudu lidi vypovídali, že mě viděli na různých místech. Že jsem byl neklidný a vyhledával konflikty. Jak mohli vědět, co hledám, když jsem to nevěděl ani já sám?“

„Svědkové tvrdili, že jste hledal Lucase Manninga, strkal se s ostrahou jednoho klubu a v jiném převrhl tác s drinky.“

„Tak asi jo.“ Sam trhl rameny a dál si bušil do kolene. „Splývá mi to. Je to změť světel, barev, tváří a těl. V autě jsem si dal další dávku koksu, možná dvě, než jsem dorazil k našemu domu. Taky jsem dost pil. Byl jsem plný energie i vzteku a nemyslel na nic než na Julii. Že to musíme vyřešit. Jednou a provždycky.“

Zaklonil se v židli a zavřel oči. Ruka mu ztuhla a pak se náhle zaryla do stehna. „Vzpomínám si, jak mi koruny stromů na nebi připomínaly obraz a jak se mi reflektory aut propalovaly do hlavy. Srdce mi bušilo jako zvon. Dál už to prožívám dvakrát.“

Otevřel oči, takjasně modré, a upřel je na Noaha. „Brána je zamčená. On je tam určitě s ní. Ten parchant. Když se ozvala v domovním telefonu, řekl jsem, ať otevře, že s ní potřebuju mluvit. Snažím se být klidný. Nepustila by mě tam, kdyby poznala, že jsem si něco dal. Říká, že je pozdě, ale přesvědčím ji. Pouští mě a já zajíždím k domu. Měsíc svítí takjasně, že mě oslňuje. Ona stojí v osvětlených dveřích. Má na sobě bílý hedvábný župan, co jsem jí koupil k poslednímu výročí. Je bosa, vlasy rozpuštěné. Je krásná. Tváří se chladně, jako by měla tvář vytesanou z mramoru. Mám rychle říct, co chci, protože je unavená. Zachází do haly.

Na stole stojí sklenice vína, časopis a nůžky. Dlouhé, stříbrné nůžky. Zvedá sklenici. Už ví, že jsem sjetý, a zlobí se. ‚Proč si takhle ubližuješ?', ptá se. ‚A mně a Livvy?'„

Sam zvedl dlaň ke rtům a několikrát si je promnul. „Povídám, že je to její vina, protože si pouští k tělu Manninga a dává přednost kariéře před rodinou. Je to stará hádka, stará bitva, ale tentokrát se něco mění. Říká, že se mnou končí, že už to nemá smysl a že chce, abych z jejího života zmizel. Prý je jí ze mě špatně.“

Jako správný herec podpořil svoje slova rázným gestem. „Nezvyšuje hlas, ale ta slova jí vycházejí z úst jako rudý kouř, který mě dusí. Prý nikdy nebyla šťastnější než teď, když jsem se odstěhoval, a nemá chuť se nechat svazovat bývalým manželem, závislým na drogách. Manning je nejen lepší herec, ale taky milenec. Prý jsem měl pravdu a nemá cenu to popírat. On jí dá všechno, co jsem já nedokázal.“ Noah se díval, jak Sam přimhouřil oči. „Odkopla mě, jako bych pro ni nic neznamenal,“ zašeptal a náhle vykřikl. „Jako bychom spolu nic neprožili! Ten rudý kouř mi zatemnil mysl a pálil v krku. Najednou držím v ruce ty dlouhé nůžky. Chci je do ní zabodnout. Křičí, sklenice jí padá z ruky. Ze zad se jí řine krev. Jako bych vytáhl zátku z láhve se vzácným vínem. Potácí se, padá. Já přes tu rudou mlhu nic nevidím, jen bodám a bodám, jako by ty nůžky byly součástí mé ruky. Na rukou a na tváři cítím horkou krev. Zmítáme se na zemi. Nemůžu přestat. Nemůžu.“

Víčka zavřených očí tiskl k sobě a pěsti na kolenou mu zbělely. „Vidím Livvy, jak stojí na prahu a dívá se na mě očima své matky.“

Rozechvělou rukou se chopil kávy a dlouze se napil, jako zbloudilý na poušti. „To je jedna verze, jak si to pamatuju. Můžu teď dostat něco studeného k pití? Třeba vodu.“

„Jistě.“ Noah vypnul magnetofon a vydal se do kuchyně. Tam se opřel o přepážku a po zádech se mu rozlil studený pot. Ty vražedné představy byly až moc skutečné. Uměl si předem představit, co bude, vždyť četl přepis

výpovědí, ale Samovo vypravěčské umění ho až příliš vtáhlo do děje. A pak myšlenka na Olivii, která z dětské postýlky vešla přímo do zlého snu.

Kolikrát si tu scénu asi musela prožít znova? napadlo ho.

Zalil led ve dvou sklenicích minerálkou a sebral odvahu na cestu zpět.

„Asi uvažujete, jestli jste pořád schopen zůstat objektivní," promluvil Sam, když se Noah vrátil. „Nebo jak tady se mnou můžete sedět a dýchat stejný vzduch?"

„Ne." Noah mu podal vodu a sedl si. „To patří k mé práci. Spíš se ptám, jak můžete žít sám se sebou. Co vás napadne ráno při pohledu do zrcadla."

„Taky mě dva roky hlídali kvůli sebevraždě. A nepletli se. Jenže časem se člověk zase naučí přežívat ze dne na den. Miloval jsem Julii. Ona byla to nejlepší v mém životě. Ale ten cit ze mě stejně muže neudělal."

„A dvacet let ve vězení ano?"

„Těch dvacet let mě jen donutilo litovat, že jsem všechno zničil. A rakovina mě nutí vzít si aspoň to, co zbývá."

„A co zbývá, Same?"

„Pravda a smíření." Znova se napil minerálky. „Pamatuju si to ještě jinak. Začíná to stejně - vztek, přejíždění, drogy, - ale tentokrát jsou vrata otevřená. To mě vážně namíchlo. Co si ta ženská myslí? Je Manning uvnitř? Určitě. Málem jsem viděl, jak se válí po mé ženě. Chtěl jsem ho zabít holýma rukama, zatímco by se dívala. Dveře do domu jsou taky dokořán, všude se svítí. Už toho mám dost. Vbíhám tam a chci se rvát. Nejdřív jdu po schodech, ale pak zaslechnu hudbu z obýváku. Dělají to přímo tam, při hudbě, zatímco Livvy spí nahoře. Jenže pak..."

Zarazil se, napil se a odložil sklenici. „Všude byla krev. Tolik krve, že jsem nejdřív nepoznal, co to je. Rozbité sklo a lampa, kterou jsme si koupili o líbánkách. Hlava se mi točila z koksu a vodky, ale říkal jsem si, ježíši, to je vloupání. Pak jsem ji uviděl. Ležela na podlaze."

Hlas se mu zlomil. Bylo to stejně věrohodné jako záchvat vzteku v první verzi. „Klekl jsem si k ní, volal ji jménem a snažil se ji nadzvednout. Všude byla ta krev. Věděl jsem hned, že je mrtvá, ale prosil jsem ji, ať se probudí, že se musí probudit. Vytáhl jsem z ní ty nůžky. Měl jsem dojem, že pak už ji nic nebude bolet. A najednou jsem uviděl Livvy, jak se na mě dívá."

Vytáhl cigaretu, škrtl sirkou a její plamínek se mu zachvěl v ruce. „Policie tuhle verzi nebrala." Vyfoukl kouř. „Ani porota ne. Po nějakém čase jsem jí přestal věřit taky."

„Já tomu taky věřit nemusím, Same."

„Ne." Přikývl, ale pak se jízlivě usmál. „Ale dumat nad tím budete, ne?"

„Manning tvrdil, že s Julií nikdy nic neměl. A ne že by se nesnažil, v tom byl docela upřímný.“ Noah stál vedle otce na kraji nově upraveného plácku, kde hrály děti basketbal. „Byl do ní zamilovaný a trávil s ní hodně času, ale ona ho měla jen za přítele.“

„Takhle to podával i při vyšetřování.“

„A věřils mu?“

Frank si vzdychl a zavrtěl hlavou, když jeden z jeho chlapců nechytil přihrávku. „Znělo to přesvědčivě. I hospodyně ho v tom podpořila. Dušovala se, že kromě Juliina manžela v domě nikdy žádný muž noc nestrávil. Jenže ta byla loajální a mohla Julii krýt. Proti tomu tvrzení stálo jen Samovo přesvědčení a nějaké ty drby. Na případu to nakonec moc neměnilo. Tanner tomu věřil a pro něho to byl skutečný motiv.“

„A nezdá se ti divné, že se pak z Manninga a Lydie Loringové stali na chvíli milenci?“

„Proto jim taky říkali podivný párek.“

„Čistě hypoteticky, kdybyste už neměli Tannera v chládku, kde jinde byste hledali?“

„My jsme hledali dál, přestože byl v chládku. Vyslýchali jsme Manninga, Lydii, hospodyni, manažery i členy rodiny. Zvlášť Melbourneovy, protože oba pro Julii pracovali. Speciálně Jamii jsme prověřovali dlouho. Ta totiž po sestřině smrti zdědila slušnou sumu peněz. Probrali jsme se Juliinou poštou, jestli se k ní třeba nedostal nějaký fanatický fanoušek. Jenže nakonec stejně všechno skončilo u Tannera - on tam tu osudnou noc byl, zanechal otisky na vražedné zbrani. Měl motiv a příležitost. A jeho dcera ho navíc viděla.“

Frank se ošil. „Ze začátku jsem s tím případem měl problémy. Všechno bohužel nesedělo, jak bych si přál.“

„Jak to - nesedělo?“

„To, jak se Tanner choval a jak se mu v hlavě pletly dva různé večery, kdy se s Julií hádali... Nebo to aspoň předstíral. Pak si opatřil právníka a přitvrdil. Pochopil jsem, že si se mnou jen zahrává. Nenech ho, aby si s tebou hrál, Noahu.“

„Nenechám.“ Zarazil si ruce do kapes a začal přecházet kolem. „Jenže mi před pár dny vyprávěl dvě různé verze té události. První skoro přesně souhlasí s vyšetřováním. Vžil se do toho, jako by hrál scénu z nějakého thrilleru. Pak ale mluvil o tom, jak ji už našel mrtvou, a celý zbledl. Ruce se mu roztřásly a hlas zadrhával.“

„A které verzi jsi uvěřil?“

„Oběma.“

Frank přikývl. „Snažil se vyvolat dojem, že je nevinný. Aby se pochybnost zaryla co nejhlouběji.“

Noah sykavě vydechl. „Jo, taky mě to napadlo.“

„Možná si sám pořád přeje, aby se to tak bývalo stalo. Říkal si, kéž by mi tu noc nikdy neotevřela. Ale na jedno nikdy nezapomínej,“ dodal Frank, „je to herec a moc dobře ví, jak se prodat.“

„Nezapomenu,“ zašeptal Noah. Ale hlavu si tím trápil dál.

Rozhodl se stavit ještě za matkou. Další den se chtěl vypravit do Washingtonu - tentokrát letadlem a dál půjčeným vozem, aby se tolik nezdržoval cestou po silnici.

Celia seděla na jejich malé verandě, probírala se poštou a upíjela bylinkový čaj. Nastavila synovi tvář k polibku a pak zakývala jednou obálkou. „ Viděls to? Vyhrožují, že zruší fond na záchranu rypoušů sloních.“

„Ne.“

„Taková ostuda. Kongres nejdřív odhlasuje jeho zřízení a vytáhne z daňových poplatníků miliony na různé předběžné studie a pak by klidně nechal vymřít další živočišný druh.“

„Pusť se do nich, mami.“

Odfrkla si a dopis odložila. „Otec je zase na basketu.“

„Já vím, byl jsem za ním. Chtěl jsem vidět taky tebe, než vyrazím do Washingtonu.“

„To jsem ráda. Můžeš zůstat na večeři. Chci zkusit nový recept na dušené artyčoky.“

„Hm, to zní... slibně, ale já musím balit.“

„Nelži mi,“ zasmála se. „Jak dlouho budeš pryč?“

„To se uvidí.“

„Máš snad s tou knihou nějaké problémy?“

„Nic extra.“

„Tak co je?“

„Spíš osobní záležitosti,“ napil se z jejího hrnečku, ale trhl sebou. V čaji nebylo ani zrnko cukru. „S Olivií MacBrideovou.“

„Vážně?“ Celia to slovo překvapeně protáhla a pak se usmála jako spokojená kočka. „To je ale hezké.“

„Nevím, jestli je to hezké a co tě na tom tak těší. Vždyť jsi ji naposled viděla jako dítě.“

„Předčítala jsem otci její dopisy a jevila se mi jako inteligentní a citlivá mladá žena. Něco docela jiného než ty, co sis zatím vybíral. Zvlášť mám na mysli tu příšeru Caryn. Mimochodem, zatím se neobjevila.“

„Fajn, jen ať si zůstane zalezlá, kde je.“

„S tím souhlasím. Ale zpět, jsem ráda, že se o někoho zajímáš. Tos nikdy předtím neřekl. Zatím ses vždycky jen chlubil, s kým chodíš.“

„Liv mě zajímá už celé roky.“

„Jak to? Bylo jí přece, kolik, dvanáct, když jsi ji naposled viděl.“

„Osmnáct. Před šesti lety jsem za ní zajel. To ještě studovala.“

Celia překvapeně odložila obálky. „Zajel jsi za ní? Nikdy ses nezmínil.“

„Ne, asi i proto, že to nedopadlo nejlíp.“ Bezmocně vydechl. „Fajn, tak jen ve zkratce. Už tehdy jsem chtěl psát tu knihu, a tak jsem se tam vypravil, abych ji přemluvil ke spolupráci. Jenže pak... Když jsem ji uviděl... Kruci, prostě mě to dostalo. Já nevím. Přestal jsem rozumně uvažovat.“

„Noahu.“ Celia vzala syna za ruku. „Netušila jsem, že jsi tohle k někomu cítil.“

„Jen k ní, ale pokazil jsem to. Když zjistila, proč jsem přijel, zranilo ji to. Nechtěla slyšet žádné omluvy nebo vysvětlení. Prostě zabouchla dveře.“

„A teď je znova otvírá?“

„Zatím jen odemyká desítky zámků.“

„Předtím jsi nebyl upřímný a špatně do dopadlo. Doufám, že ses aspoň poučil.“

„No jo, ale nejdřív ji musím přesvědčit.“ Cítil se líp, že to ze sebe konečně dostal. „Jenže ona je teď mnohem tvrdší, než byla v osmnácti.“

„Aspoň si jí pak budeš víc vážit.“ Plácla ho po ruce a vrátila se k poště. „Já tě přece znám, Noahu. Vždycky sis uměl jít za svým. I když to nevyšlo napoprvé, vždycky jsi vydržel.“

„Hm. Někdy mám dojem, že Olivii hledám celý život. Mezitím... Mami? Co je?“ Zbledla tak náhle, že polekaně vyskočil.

„Noahu. Bože můj.“ Chňapla ho za ruku, kterou jí přitiskl k tváři. „Podívej.“

Vytrhl jí papír z ruky a snažil se ji uklidnit. „Jen seď a dýchej zhluboka. Zavolám doktora,“ napadlo ho, protože pomyslel na srdeční záchvat.

„Ale ne, proboha, koukni!“ Vzala papír a zamávala mu jím pod nosem.

Konečně to uviděl. Špatnou fotokopii, kterou ihned poznal, kopii policejní fotografie z místa činu s tělem Julie MacBrideové.

Třebaže ji měl také ve svých záznamech, tenhle černobílý počítačový přetisk byl stále stejně odpudivý. Ale nešlo jen o něj. Pod fotografií kdosi vytiskl nápis:

MŮŽE SE TO STÁT ZNOVU. MŮŽE SE TO STÁT TOBĚ.

Když pohlédl do matčiny vystrašené tváře, zachvátila ho chladná, kontrolovaná zuřivost. „Tentokrát vážně šlápl vedle," zašeptal.

Vydržel ještě, dokud domů nepřiběhl otec. Ale žádná síla ho nemohla zadržet, aby čekal taky na policii.

Ten zatracený parchant to na něho tak dlouho zkouší, že mu málem uvěřil. A teď vyhrožuje jeho rodině. Jde mu jen o pomstu. Noah skočil do auta a řítil se na bulvár Sunset. Chce se přes rodinu pomstít člověku, který ho dostal za mříže. Zaujme syna povídačkami, vymámí z něj peníze a pak bude terorizovat i jeho manželku.

Rozrazil vchodové dveře malé ubytovny a běžel vzhůru po schodech. Tak v téhle díře pan herec skončil, napadlo ho při pohledu na prošlapané koberce a opadávající malbu na zdech.

Jenže nezaleží dost daleko.

Zatím si za oběti vybíral jen ženské. Noah zabouchal pěstí na dveře ve druhém poschodí. Ženy a malé holky. Uvidíme, jestli si dovolí taky na chlapa.

Zabušil znovu a vážně uvažoval, že do dveří i kopne. Vzteky začínal vidět rudě.

„Jestli hledáte starouška, tak ten už vypadnul."

Noah se ohlédl a spatřil ženu - ne, šlapku, uvědomil si.

„Kam?"

„Já svoje sousedy nehlídám, zlatíčko. Jsi polda?"

„Ne, mám s ním nějaké jednání, to je všechno."

„Vypadáš trochu jako polda," řekla, když si ho prohlédla od hlavy k patě. „Tak soudní úředník?"

„Copak on nějakého potřebuje?"

„Sakra, myslíš, že nepoznám chlupatýho? Vím, že staroušek dlouho seděl. Co vlastně provedl, zabil někoho?"

„Potřebuju s ním jen mluvit."

„Jenže on tady není." Bez zájmu přešla kolem Noaha a zanechala za sebou stopu laciné voňavky a sexu. „Včera si sbalil pět švestek a zmizel."

Ještě dlouho po tom, co centrum pro hosty zavřela, pracovala Olivie ve své kanceláři. Na jaře a v létě se jí papírování vždycky víc hromadilo. Ráda

provázela skupiny, přednášela nebo vyrážela na pár dní do hor s těmi nejzkušenějšími.

Znovu se přistihla, jak zírá na telefon, a v duchu si vynadala. Bylo ponižující si přiznat, že tak dlouho pracuje v naději, že se jí Noah zase ozve.

Což neudělal už dva dny, připomněla si. Ne že by musel, nebo že by nemohla zavolat sama... Jenže to neudělá, protože by si mohl myslet, že je nedočkavá.

Chovala se jako puberťačka, aspoň si představovala, že se tak některé puberťačky chovají. Jenže ona měla zřejmě v šestnácti víc rozumu než teď.

Najednou se dokázala zasnít nad květinami, které poslal. Vzpomínala si na tón jeho hlasu, když vyslovil její jméno, na dotyk jeho dlaní na své tváři. Na příjemný stah v žaludku, když ji políbil.

Nebo na to, jak pořád mluvil a mluvil. Byl to první muž, který ji dokázal i rozesmát, uvědomila si.

A rozhodně taky první, na kterého myslela ještě potom, co jí zmizel z očí.

Ne, měla by spíš říct, že druhý. O šest let mladší Noah ji přece také okouzlil. Jenže se od té doby tak změnil, jako by potkala jiného člověka. A to o nich obou mnohé vypovídalo.

Až dosud neměla Liv zájem o nic jiného než o povrchní vztahy, a to ještě velmi zřídka.

Tak proč tu teď sakra sedí a rozebírá svoje city, když vlastně žádné mít nechce? I bez Noaha Bradyho měla starostí až nad hlavu.

Ohlédla se ke komoře, kde měla schovanou hrací skříňku. Proč ji vlastně poslal? Jako smířlivé gesto, nebo výhrůžku? O to první nestála a druhým se nesměla nechat zastrašit.

Přesto ji nedokázala vyhodit.

Zazvonění telefonuji tak vyděsilo, že znechucené zvedla oči v sloup. To musel být Noah. Kdo jiný by volal tak pozdě? Počkala na třetí zazvonění, aby po sluchátku příliš horlivě neskočila.

Pak do něj promluvila chladným, odměřeným tónem: „Ekologické centrum Na konci proudu, prosím.“

Zaslechla hudbu, jen vzdáleně, a napadlo ji, že Noah asi připravuje scénu pro romantický telefonát. Chtěla to ironicky okomentovat, když najednou ztuhla.

Rozeznala tóny Čajkovského *Šípkové Růženky*.

Ta drásavě vláčná hudba ji okamžitě přenesla zpět do letní noci, která páchla po krvi.

V hrůze stiskla sluchátko pevněji a volnou rukou se třela mezi ňadry, jako by chtěla uvolnit tlak, který ji tam svíral. „Co chceš?“ Zmocnila se jí panika. „Já vím, kdo jsi, ale nebojím se tě.“

Netvor byl na svobodě.

„Nebojím se.“

Byla to lež. Žhavé plameny strachu olizovaly její kůži. Měla chuť zalézt pod stůl, schoulit se do klubíčka, schovat se, zmizet.

„Drž se ode mě dál,“ panika se projevila v jejím hlase. „Nepřibližuj se, rozumíš!“

Práskla sluchátkem a dala se zoufale na útěk.

Dveřní knoflík jí vyklouzl z rukou, než dokázala zmobilizovat síly a pořádně ho uchopit. Na chodbách byla tma a ticho. Už už se chtěla vrátit, ale telefon zazvonil znovu, až poděšeně vykřikla. Vlastní hlas ji šokoval. Zběsile utíkala chodbou a vzlykala do ticha. Musí ven. Musí utéct. Do bezpečí.

Natáhla se po klice vstupních dveří, ale ta náhle sama prudce cvakla a za dveřmi Liv spatřila siluetu muže.

Před očima sejí zatmělo. Ještě zaslechla, jak někdo volá její jméno, a cítila, jak ji chytá za paži. Zakymácela se a nadobro se propadla do tmy.

„Hej, hej! No tak, vstávat!“

Hlava se jí točila. Cítila pleskání po tváři a doteky rtů. Teprve po chvíli pochopila, že leží na podlaze s hlavou na Noahově klíně.

„Přestaň mě tlouct, ty pitomče,“ řekla, ale ještě se nepohnula. Celá ztuhla rozpaky a strachem.

„No, to už je lepší. Fajn.“ Přisál se k jejím rtům a dal do polibku celou sílu své úlevy. „To je poprvé, co se mi holka složila k nohám. Ale bohužel se mi to vůbec nelíbilo.“

„Já jsem se nesložila.“

„Pak jsi to neskutečně dobře fingovala.“ Byla v bezvědomí jen pár sekund, ale jako by šlo o celou věčnost. „Nezlob se, že jsem tě tak vyděsil, ale zahlédl jsem světlo v tvé kanceláři.“

„Nech mě vstát.“

„Radši chvíli seď. Ještě se mi totiž třesou nohy.“ Opřel se o ni tváří. „A jak ses jinak měla?“

Chtělo se jí smát i plakat. „Moc dobře, díky. A ty?“

Přesunul ji tak, aby se jí mohl podívat přímo do tváře. Ale pohled do jejích zlatých očí s ním silně pohnul. „Moc jsi mi scházela.“ Začal ji hladit po vlasech. „Je to tak zvláštní. Víš, kolik času jsme spolu vlastně strávili?“

„Ne.“

„Málo,“ zašeptal a znovu se sklonil k jejím rtům. Tentokrát ho objala kolem krku a její rty se zdály měkce pohostinné. Měl dojem, že i tenhle zázračný okamžik je přirozený jako dýchání.

Nebránila se, když ji přitiskl blíž k sobě a začal líbat naléhavěji.

„Liv.“ Přejel jí přes rty až k spánku. „Nech mě zavřít dveře.“

„Hmmm?“

Její omámená reakce v něm probudila ještě silnější vzrušení. „Zavřu dveře.“ Jeho dlaně už přejížděly po ňadrech, která se k němu vzpínala. „Nechci se milovat v otevřeném vchodu.“

Znovu jen cosi zamručela a plácla do dveří ve snaze je sama zavřít.

Pak zazvonil telefon a ona se rázem zuřivě drala z jeho náručí.

„Klid, vždyť je to jen telefon,“ snažil seji zadržet.

„To je on. Pusť mě! To je on.“

Ani se neptal, koho myslí. Tenhle tón používala, jen když mluvila o svém otci. „Jak to víš?“

Její oči zděšeně těkaly kolem. „Už volal, právě před chvílí.“

„A co ti řekl?“

„Nic.“ Přemožená hrůzou se schoulila v jeho náruči a přitiskla si ruce na uši. „Nic, nic.“

„Počkej, uklidni se a zůstaň tady.“ Zvedl se a vběhl do kanceláře. Ve chvíli, kdy sahal po sluchátku, se ale telefon odmlčel.

„Byl to on.“ Dokázala vstát a nejisté vejít za ním. „Neřekl nic. Jen mi přehrával muziku. Stejnou skladbu, kterou měla maminka puštěnou tu noc, co ji zabil. Abych věděla, že nezapomněl.“

25

Pokoj si sice zamluvil, ale jen na jednu noc. Zbytek měsíce byla chata plně obsazená. Zbývalo už jen pár míst v kempu, ale to v Noahovi nevzbudilo velké nadšení.

I tak byl ochotný nakoupit si tábornické potřeby, protože se hodlal zdržet déle.

Původní plán na ubytování v nějakém hezkém hotelu v kraji, kde by mohl pracovat a stylově svádět Olivii, musel pustit z hlavy. Po tom, co se den předtím dověděl, z ní nechtěl spustit oči. Jenže to zároveň znamenalo být tvrdohlavější než ona.

Vyzkoušel si to ostatně včera. Když vyprávěla o telefonátu a hrací skříňce, její strach doslova naplnil místnost. Ale jakmile to bylo venku, znovu se uzavřela a vzdálila.

Uvažoval, že se tak chová z rozpaků nebo proto, že je celý život zvyklá nedávat najevo slabost a strach.

Dokonce se rozčílila, když řekl, že ji odveze domů. Cestu prý zná, on sám by pak zpátky do chaty netrefil a bodyguarda nepotřebuje. A nikomu prý nedovolí, aby ji někam bral.

Noah postával na malém balkonu svého pokoje a díval se na letní zeleň lesa.

Ještě nikdy nemusel vláčet ženskou do auta, uvědomil si. Ani s žádnou nezápasil, pokud to neměla být milostná předehra. A nikdy se taky do žádné tak nezcvokl.

Nepřítomně si promnul zhmožděné místo na hrudníku.

Netušil, jestli se má stydět, že ho vítězství tak potěšilo. Dostal ji bezpečně domů, odrazil její poslední výpad pěstí a na závěr si vymohl polibek.

Dokud ho ovšem nekousla.

Bože, byl do ní blázen.

Ale zároveň rozhodnutý poradit si s Tannerem, aby se cítila v bezpečí.

Zašel zpět do pokoje a zavolal otci. „Jak se má mamka?“

„Dobře. Vozím ji teď do práce a domů a musela mi slíbit, že se sama nikam nevypraví, dokud...“

„Tanner se neozval?“

„Ne. Vybral si z účtu dva tisíce a zaplatil pronajatý pokoj. My ho ale... tedy policie by ho kvůli té fotokopii ráda vyslechla, ale víc dělat nemůžeme. Pár mých hochů hlídá nádraží a letiště, jestli tam nebude rezervace na jeho jméno. A zatím nic.“

„Musíme ho najít. Najmi detektiva. Toho nejlepšího. Můžu si to dovolit.“

„Noahu...“

„Platím to já, tati. Dohodnu se na chatě, aby mi předávali tvoje vzkazy. Budu totiž chvíli bydlet ve stanu a na mobilu mě vždycky neseženeš. Ozvu se tak často, jak to půjde.“

„Noahu, jestli se chce mstít, půjde taky po tobě. Umírá, a nemá co ztratit.“

„Vychoval mě přece policajt, umím se o sebe postarat. Ty ohlídej mamku.“

Frank se na vteřinu odmlčel. „To, co je moje, si ohlídám, Noahu. Ty dávej pozor na sebe.“

„Jistě.“ Zavěsil a přemýšlel o tom, co otec říkal. Usmál se. Jak to bylo prosté. „Já si taky ohlídám, co je moje,“ zašeptal. Vydal se hledat Olivii a doufal, že už vychladla.

Nevychladla. Naopak, hýčkala si svou zlost jako matka ustrašené děcko. Vztek jí přece jen pomáhal překonat paniku pokaždé, když v kanceláři zazvonil telefon.

Když se objevil Noah, vstala a jako starý pistolník vystřelila od boku.

„Koukej vypadnout z mé kanceláře, Brady. A vůbec z našeho území. Jestli to nezvládneš do deseti minut, zavolám poldy a obviním tě z násilí.“

„To by ti neprošlo,“ zasmál se, třebaže věděl, že ji tím rozčílí ještě víc. „Modřiny mám jen já. A neklej,“ dodal rychle a zavřel za sebou dveře. „Na chodbě jsou malé děti. Mám pro tebe návrh.“

„Tak návrh?“ vycenila zuby, ale vzápětí sebou škubla, protože se zase ozval telefon.

Noah byl tentokrát rychlejší. Zvedl sluchátko sám. „Tady Ekologické centrum Na konci proudu. Kancelář slečny MacBrideové. Jsem Raoul, její osobní asistent. Slečna má právě jednání, pokud chcete zavolat později...“

„Pitomče,“ sykla a vzala mu sluchátko z ruky. „Olivie MacBrideová, prosím.“

Noah jen trhl rameny, a zatímco hovořila, přecházel po místnosti. Otestoval prstem půdu v květináči s africkou fialkou. „Napadlo mě, že se na pár dní oprostím od techniky,“ promluvil, když zavěsila. „Byla by to taková zkouška. Člověk proti přírodě, chápeš?“ Ohlédl se.

Stála tiše u stolu s propletenými prsty a očima bez výrazu.

„Je normální, že máš strach. Kdybys neměla, myslel bych, že jsi pitomá.“

Jak mohl vidět tak hluboko, napadlo ji, když se ani pořádně nedíval. „Nejsem žádná cukrová panenka. Postarám se o sebe.“

„Fajn, protože jsem doufal, že se příštích pár dní budeš starat taky o mě. Chtěl jsem s tebou vyrazit do hor.“

Její smích nezněl právě přívětivě. „To určitě.“

„Na tři dny. Jen ty a já.“ Zvedl prst, než stihla promluvit. „Prostě vypadneme. Ty budeš dělat, co umíš nejlíp, a já se o to pokusím. Souhlasila jsi s rozhovorem, tak si tam promluvíme. Ty les přece miluješ a já ho chci vidět tvýma očima.“

„Kvůli knize?“

„Ne, kvůli sobě. Chci s tebou být o samotě, Olivie.“

Cítila, jak zlost polevuje. „Rozmyslela jsem si to, nemám zájem.“

„Ale ano, máš.“ Neurazil se. Vzal ji za ruku a pohladil ji palcem po kloubech. „Jen se na mě zlobíš kvůli včerejšku. Jenže to nebylo...“ Zmlkl, protože si všiml modrých skvrnek na jejím zápěstí. „Tak nejsem sám, kdo má modřiny.“ Zvedl ruku a to zápěstí políbil. „Promiň.“

„Nech toho.“ Vytrhla se mu. „Tak jo. Mám vztek, žes mě viděl ve slabé chvíli a že jsem ti to vůbec dovolila. Mám vztek, že mi nechceš dát pokoj a že chci být s tebou, i když jsi tak otravný.“

„Tak to ještě nějakou dobu potrvá. Nehnu se totiž od tebe, dokud se všechno nevyřeší. Pojďme si hrát do lesa, Liv.“

„Mám práci.“

„Jsem platící zákazník. A potřeby podle tvého seznamu nakoupím z větší části u vás na chatě. Takže na tom jedině vyděláš. Zorganizuj to, Liv.“

„Potřeboval bys povolení kempovat v chráněné oblasti.“

„Co ještě?“

„Za čtyřiadvacet hodin budeš plakat po svém laptopu.“

„Sázka?“

„O sto babek.“

„Ujednáno.“ Na důkaz jí jemně stiskl ruku.

Nečekal, že mu pošle podrobný seznam včetně doporučeného počtu kusů spodního prádla a párů ponožek. Cítil se jako kluk, kterého matka vypravuje na tábor.

Přesto všechno poslušně nakoupil. Nezapomněl ani na nový batoh, protože ten jeho byl podle Liv příliš malý a děravý. Do ponožek zastrčil i dvě láhve vína, třebaže tušil, že ho svou vahou přibijí k zemi.

Kempování je hezká věc, ale nemusí být i primitivní, řekl si.

Spakovaný batoh vážil téměř dvacet kilo a Noahovi bylo jasné, že po pár kilometrech mu to přijde jako metrák.

S jistou lítostí zamkl laptop a mobil do kufru pronajatého auta. „Brzy se vrátím, hoši,“ zašeptal.

„Mám dojem, že tu stovku vyhraju dřív, než vyrazíme.“

„To nebylo fňukání, ale veselý pozdrav na rozloučenou.“

Obrátil se, aby si ji prohlédl. Oblékla si pohodlné džíny, tričko s logem chaty, dlouhou nepromokanou bundu a působivě odřené kožené pohorky. Batoh nesla, jako by nic nevážil.

A arogantní úsměv jí strašně slušel. „Vážně se na to cítíš?“

„Nemůžu se dočkat.“

Stáhla si kšilt čepice víc do očí a ukázala palcem k horám. „Tak do toho.“

V lese bylo bez vytrvalého deště mnohem příjemněji. Jasné slunce prozařovalo koruny stromů silněji než zjara a zvýrazňovalo tvary kapradin a liánovitých javorů.

Noah už rozeznával mnohé stromy a byliny, dokonce i některé druhy mechů a lišejníků mu přišly známé.

Chvíli jen v tichosti kráčel, rozehříval si svaly pochodem a naslouchal zpěvu ptáků.

Liv očekávala, že se začne vyptávat nebo zabředne do jednoho z těch svých monologů. Ale on mlčel a její napětí se postupně uvolňovalo.

Překročili pokojně bublající potůček a vydali se klikatou stezkou vzhůru do kopců. Olivie hledala nejlepší cestu skrze stále hustější šlahouny javorů. Jeden zachytila těsně před tím, než mohl Noaha švihnout do tváře.

„Díky."

„Myslela jsem, žes přišel o hlas."

„Přála sis ticho." Vztáhl ruku a pohladil ji po zátylku. „Už ho máš dost?"

„Když mluvíš příliš, tak tě prostě neposlouchám."

Noah se smíchy zakuckal. „Jsem s tebou moc rád, Liv." Vzal ji za ruku a propletl si s ní prsty. „Vždycky jsem byl."

„Takhle vypadneš z rytmu."

„Kam bychom spěchali?" Zamyšleně si donesl její ruku ke rtům. „Čekal jsem, že vezmeš taky Shirley."

„Je zvyklá hlavně na dědu a pak, psi do volné přírody nesmějí. Koukni," dřepla si a ukázala na nezřetelné stopy v půdě.

„To jsou..."

„Medvědí," přikývla. „A docela čerstvé."

„Jak to víš? To říkají vždycky ve filmech. Stopy jsou čerstvé," brblal, „prošel tady ani ne před hodinkou, měl černý klobouk a zpíval si ‚Sweet Rosie'."

Rozesmál ji. „To je jasné, každý medvěd přece zpívá nějaký šlágr."

„Tys udělala vtip, Liv." Sehnul se a mlaskavě ji políbil. „Gratuluju."

Zakoulela očima. „Žádné líbání za pochodu."

„To ve vašich instrukcích nepíšete." Také vstal a vyrazil za ní. „A co jídlo? Jíst se cestou taky nesmí?"

Čekala, že mu brzy vyhládne. Sáhla do kapsy a podala mu svačinový pytlík.

„Ňam ňam, kůra s klacíky, to je moje." Otevřel pytlík a nabídl jí.

Rád by ji vzal zase za ruku, ale cesta se natolik zúžila, že musel pokračovat v jejích stopách. I tak měl pocit, že se za posledních deset

minut usmála častěji než jindy za celý den. Příroda na ně rozhodně měla dobrý vliv.

„Ty máš stejně skvělý zadek, Liv.“

Tentokrát se neobtěžovala zadržet javorovou liánu a škodolibě se usmála, když za sebou zaslechla plesknutí a klení. Napila se vody z kanystru, protože se stoupáním už příjemně zpotila. Musela uznat, že ji jeho společnost těší.

Trasu lemující hluboký kaňon vybrala právě proto, že si na ni pro náročnost málokdo troufl. Patřila ale k nejkrásnějším a člověk si na ní užil klidu a samoty.

Procházeli hustým lesem, vzhůru a dolů po horských sedlech, podél srázů s výhledem na stříbrnou řeku.

„Zdálo se mi o tom,“ promluvil Noah, když se na jednom takovém srázu zastavil.

„O túře?“

„Ne, o takovémhle místě.“ Snažil se vybavit si střípky toho snu. „Zelený les a zvuk tekoucí vody. A... já tě v tom lese hledám.“ Zadíval se na ni s náhlou intenzitou, která jí podlomila kolena. „Olivie, mám dojem, že tě hledám už dlouho.“

Když přistoupil o krok blíž, trhla sebou.

„Máme před sebou dlouhou cestu.“

„Nemyslím.“ Položil jí ruce na ramena a nechal je pomalu sklouznout k zápěstím. „Pojď na chvilku ke mně.“

„Já se ne...“

„Nechci líbat za pochodu,“ doplnil. „To je škoda.“ Přece jen ji lehce políbil. Pak ještě jednou. „Chvěješ se.“

„Ne, ne.“ Měla kosti jak z másla. Nemohla se chvět.

„Tak jsem to možná já. Každopádně mám pocit, že jsem tě konečně našel.“

Obávala se, že má pravdu.

Rychle se odtáhla a vyběhla dál po pěšině.

Museli přejít divokou řeku po můstku z klád a pak znovu vpluli do stínu stromových velikánů, jejichž koruny šuměly jako mořské vlny, ale dolů vítr nepropouštěly. Tady mezi ostrůvky mechu a kapradí kvetly trsy bílých šťavelů a zvonků.

Květinky pro víly, pomyslel si Noah, tančící ve stínu stromů nebo nad potoky.

Beze slov si stáhl batoh ze zad.

„Znamená to, že potřebuješ přestávku?“

„Chci jen chvíli pobýt na tomhle nádherném místě.“

„Takže sendvič k svačině tě nezajímá?“

Svraštil obočí. „Kdo říkal?“

Chytila se za popruhy ruksaku, ale on rychle přiskočil, aby jí pomohl. Jeho galantnost přičítala i chuti na jídlo, které nesla. Rozepla tedy kapsu se sendviči a zeleninovými tyčkami.

S tím místem měl ale pravdu. Bylo ideální na odpočinek. Voda v pramíncích crčela ze skal a nad hlavami se ozývalo volání havrana.

„Jak často se sem dostaneš?“ zeptal se Noah, který už stačil zhltnout sendvič.

„Tak čtyřikrát do roka se skupinou.“

„Já nemyslím pracovně. Ale jen tak, posedět si.“

„To už dlouho ne,“ povzdechla si, opřela se o lokty a zavřela oči. „Moc dlouho.“

Vypadala najednou tak uvolněně, pomyslel si. Jako by se její myšlenky konečně uklidnily. Stačilo se chytit její ruky a položit rty na její.

Byl tak neskonale něžný, že překvapeně otevřela oči. „Začínáš mě trochu děsit, Noahu. O co ti vlastně jde?“

„Myslel jsem, že už to dávno víš. Nechápu, proč tě pořád tak překvapuje, že k tobě něco cítím. Možná si ještě musím ujasnit, co to přesně je, ale právě teď tě strašně chci, Liv.“

„A připadá ti normální, že tenhle cit, jak říkáš, má kořeny ve vraždě? Nikdy jsi o tom neuvažoval?“

„Ne, ale ty zřejmě ano.“

„Před šesti lety by mě to nenapadlo. Ale dnes ano. Je to neoddělitelná součást mého života. Vrah i oběť, obojí mám hluboko v sobě.“ Přitáhla si kolena k tělu a objala je. Znejistělo ji, že takhle ještě nemluvila před nikým, ani před členy své rodiny. „Musíš si to uvědomit dřív, než tohle dovedeme... prostě někam.“

„Liv.“ Počkal, až se k němu obrátí, a pak jí vzal hlavu do dlaní a vášnivě se přisál k jejím rtům. „Uvažuješ o tom právě proto, že už to dávno někam vedeme. A já osobně do toho padám závratnou rychlostí.“

Vstala, víc rozrušená, než byla ochotna připustit. „Sex je pohodová záležitost, základní lidská funkce.“

Díval sejí upřeně do očí a jejich temná zeleň ji pohlcovala. „Moc rád, vážně moc rád ti dokážu opak.“ Hodil si batoh zpět na záda a najednou se jeho výraz změnil v lehce arogantní úšklebek. „Slibuju, že až budu v tobě, Olivie, nic pohodového cítit nebudeš.“

Radši to s ním dál nerozebírala. Nepochopil by, že měla na mysli citovou hranici, za kterou v sebeobraně nesměla nikoho pustit. Ale on byl první, musela uznat, když znovu vyrazili na cestu, u koho toho začínala litovat.

Už to, jak ráda pobývala v jeho přítomnosti, ji děsilo. Přiměl ji dokonce zapomenout, že jí kdysi zlomil srdce a že to nechtěla znovu riskovat. Jiní muži ji začínali nudit už po několika týdnech. Olivie to dokonce považovala za výhodu. Nenechá-li se nikým svazovat, nepřijde o svou svobodu a způsob života.

A nikdy neskončí jako oběť.

Čím výše šplhali, tím víc k nim pronikaly sluneční paprsky a oživovaly podrost barvami divokých květin.

Příští most přes řeku stál v místě, kde se voda divoce valila přes balvany a pak se řítila dolů vodopádem.

„Támhle. Dívej," mávla rukou a začala hledat dalekohled. „Loví ryby."

„Kdo?" Noah přimhouřil oči směrem, kam ukazovala. Na skalisku uprostřed zurčící řeky spatřil sehnutou, temnou siluetu. „To je... propána! To je medvěd." Chňapl po dalekohledu, který mu podávala, a podíval se do něj.

Medvěd vyplnil jeho zorné pole, až sebou Noah leknutím škubl. Opřel se o zábradlí dřevěného mostu a sledoval medvěda, který se soustředil na vodní hladinu. Najednou zvíře bleskovým pohybem vnořilo černou tlapu do proudu, až vznikl menší gejzír, a vytáhlo stříbrnou rybu.

„Má ji! No, vidělas to? Na první pokus!"

Nedívala se. Sledovala jen Noaha a jeho upřímné zaujetí.

Zavrtěl hlavou, když medvěd pozřel svačinu na jedno polknutí. „Skvělý lovec, neslušný stolovník." Sklopil dalekohled a zachytil Livin upřený pohled.

„Děje se něco?"

„Ne." Anebo ano, jen netušila, zda je to zlé, nebo dobré. „Nic. Měli bychom jít dál, abychom nemuseli stavět stan za tmy."

„Jdeme na nějaké určité místo?"

„Ano. Bude se ti líbit. Půjdeme po břehu řeky. Za hodinku jsme tam."

„Ještě hodinu?" Posunul si batoh na zádech. „To jdeme do Kanady?"

„Chtěl jsi volnou přírodu," připomněla mu. „Máš ji mít."

V jednom se nespletla, uvědomil si, když dorazili na tábořiště. Moc se mu tam líbilo. To místo bylo ukryté pod stromy, v krásném zákoutí u řeky. Dosahovaly sem šikmé paprsky zapadajícího slunce a jemný vánek přinášel pronikavou vůni borovic.

„Půjdu vzhůru proti proudu a chytím něco k večeři,“ oznámila Liv a vybalila skládací rybářský prut.

„Super.“

„Při troše štěstí se najíme jako ten medvěd. V opačném případě mám instantní polévku.“

„Tak to měj radši štěstí, Liv.“

„Dokážeš zatím postavit stan?“

„Jasně, ulov něco k jídlu, já připravím hnízdečko. Obrácené role mi problém nedělají.“

„Ha, ha. Kdyby ses chtěl projít, drž se prosím řeky a dívej se na kompas. Kdyby ses ztratil...“

„Takový pitomec nejsem.“

„Kdyby ses ztratil,“ opakovala, „sedni si na místě a počkej, až tě najdu.“ Když viděla, jak poníženě se zatvářil, pleskla ho rychle po tváři. „Zatím si vedeš moc dobře, chlapče z města.“

Díval se, jak odchází, a rozhodl se vést si ještě mnohem líp.

26

Ke stanu nebyl přibalený návod, což Noah považoval za organizační nedostatek. Podle jeho odhadu mu stavba zabrala třikrát víc času a energie, než by nejspíš stačilo Olivii. Ale tuhle informaci si rozhodl nechat pro sebe.

Byla pryč už přes hodinu, když mohl s jistotou říct, že stan vydrží rovně stát. Chápal to tak, že neměla tolik štěstí jako medvěd, a raději prozkoumal zbylé zásoby jídla. Pytlík sušeného ovoce, polévka a vejce v prášku ho ujistily, že to sice nebude královská večeře, ale hlady nezemřou.

Protože povinnosti splnil a na procházku se mu po celodenní túře nechtělo, usadil se před stanem s notesem a tužkou.

Začal psát o Olivii, o jejím životě a cílech, na které se zaměřila. Uvažoval, co ji omezuje a jaký vliv měla událost z dětství na její rozhodování.

Byla by snad otevřenější a společenštější, kdyby její matka žila? Trvala by tolik na své nezávislosti, kdyby vyrostla jako opečovávané dítě hollywoodské hvězdy?

Kolik mužů by asi touhle dobou prošlo jejím životem? Dala by svou inteligenci a energii do služeb zábavního průmyslu, anebo by ji to i tak táhlo do izolace, do míst, kde měla kořeny její matka?

V zamyšlení si položil notes na kolena a rozhlédl se. Zurčící řeka. Věžovité stromy, mírně tančící ve větru. Ticho, narušované jen zpěvem vody a ptáků. Zahlédl dokonce i jelena, který se šel majestátně napít k řece.

Noah zalitoval, že neumí malovat. Alespoň si ten obraz vryl do paměti, zatímco jelen beze spěchu opět mizel mezi kmeny.

Ona by se jistě vrátila, uvědomil si. Možná ne nastálo, ale jistě by ji to táhlo zpět, jako její matku.

Pocitová paměť, uvažoval, anebo prostě kořeny, rostoucí ze srdce ještě dřív, než jsme dost staří, abychom si to uvědomili. Ona tohle místo potřebovala, nejen pro práci a klid duše, ale také proto, že jen tady mohla nalézt svoji matku.

Křik orla ho přiměl zvednout hlavu. Ano, i Liv tady rozpínala svoje křídla. Jen jestli tušila, že se pak vždycky běží schovat zpět do temné skříně?

Zapisoval si poznámky a dojmy a naslouchal kypícímu životu kolem. Když se cítil unavený, šel se natáhnout na břeh řeky a na chvíli usnul.

Chytila tři pěkné pstruhy. Ty dva první během hodiny, ale protože tušila, že Noah vyhládl, raději počkala ještě na třetího. Cestou zpět narazila na pěkný trs borůvek. S plným kloboukem a jejich sladkou chutí v puse se vracela směrem k tábořišti.

Čas strávený o samotě uklidnil nervy, které tak jitřila Noahova přítomnost. Její problém, připomněla si. Nebyla zvyklá na muže, kteří se pokoušeli o nějaký vztah. O nic víc než tehdy v osmnácti.

Kdyby šlo jen o sexuální přitažlivost... Jenže Noah neustále propojoval přátelství a intimitu, že mu téměř odpovídala stejně, aniž si to mohla promyslet.

Líbil se jí, to ano. Ale nesměla zapomínat, jak snadno se jí dostává pod kůži, jako by ji celou svlékal a slyšel její skryté myšlenky.

Nic takového si nepřála. Raději zůstane sama, než by se nechala někým ovládnout.

Teď měla dojem, že si s ním nějak poradí. Byla přece na svém území a měla tady výhodu. Rozhodla se s ním mluvit o svém dětství, i když to bylo bolestné.

Dnes ale věděla, že to dokáže. Tehdy na koleji by ji k tomu možná také přemluvil, ale jistě by to pro ni znamenalo katastrofu. Teď měla šanci

dostat ze sebe všechno a uchovat si v paměti nějaký smysluplný obraz své matky. Dostala příležitost vypovídat se člověku, kterého respektovala a který jí zároveň rozuměl a mohl dát jejím vzpomínkám význam.

Když spatřila, jak spí u vody, usmála se. Držel se dobře, uznala v duchu, přestože mu dávala pěkně zabrat. I tábor postavil, řekla si, a ponořila ryby do proudu vody, aby zůstaly čerstvé. Pak usedla vedle něho a dívala se na hladinu.

Ucítil ji, protože byla součástí jeho snu. Ještě v polospánku se jí dotkl a chtěl ji k sobě přivinout.

Automaticky ucukla, ale protest, který se jí formoval na rtech už nevyslovila, protože na ni upřel ty své vědoucí oči. Uvědomila si, co ten pohled znamená, a zatajila dech. Posadil se a vzal její tvář do dlaní, jako by na to měl právo odjakživa.

„Víš, já...“

Jen mírně zavrtěl hlavou, aniž z ní spustil oči. Přitáhl ji k sobě a vpil se do ní horkými ústy.

Zachvěla se, možná nesouhlasem, možná strachem. Nic z toho tentokrát nehodlal tolerovat. Konečně musela přijmout, co jí chtěl dát a co si celé roky schovával jenom pro ni.

Jeho dlaně laskaly její tvář, prsty zajížděly do vlasů. Polibky zdivočely, když ji položil do trávy a přibil svou vahou k zemi.

Panika se v ní mísila s touhou. Opřela se do jeho ramen, jako by ho chtěla odstrčit, třebaže se k němu silně tiskla klínem.

„Nemůžu ti dát, co chceš. Nemám to v sobě.“

Jak to, že neviděla a necítila to, co viděl a cítil on? Jeho rty putovaly po její tváři, zatímco se pod ním chvěla. „Tak si vezmi jen to, co chceš.“ Škádlivě přejel rty přes její ústa. „Dovol mi to.“ Dlaněmi stoupal vzhůru po jejím hrudníku a ucítil reakci, když sevřel její ňadra. „Chci si tě vzít, tady na slunci.“

Přiblížil opět rty k jejím, ale pak natočil hlavu a přisál se k jejímu krku, až zasténala. V tom hebkém, zranitelném místě pulsoval její rychlý tep a rozpaloval jeho touhu do běla.

Zašeptal její jméno a najednou byla ztracená.

Zabořila se mu prsty do ramen, pak do vlasů, aby si mohla zase vzít jeho ústa a stáhnout ho s sebou dolů.

Cítila divokou rozkoš i touhu, když jí strhl košili a nabral plné hrsti jejích ňader. Byl silný a majetnický, tlačil ji k tvrdé zemi a vířil jí krev v žilách. Poprvé, když ji mužské tělo takhle přikovalo, cítila, že se poddává. Jemu i

sobě. Jako by se uvnitř měnila v hedvábí a její prázdnou mysl docela vyplnil jeho obraz.

I on pocítil tu změnu - poddajnost těla, prohloubený dech. Sladké a nečekané odevzdání.

Ano, tohle byla ta žena, do níž se kdysi bezhlavě zamiloval.

Jeho ruce zpomalily a zjemněly. Tišily chvění a vyvolávaly nové. S pečlivě promyšlenou něhou zahájily pouť po jejím těle.

Celá zvláčnělá se nechala zvednout a náruživě mu stáhla, košili, aby objevila hladkou změť svalů a útěšný tep jeho srdce pod nimi. Přitiskla se k němu celým tělem.

„Ještě.“ V tom snovém stavu zvrátila hlavu a slyšela samu sebe. „Nepřestávej.“

Byla hladká a štíhlá jak vrbový proutek. Křivka jejího hrdla přivolala jeho rty. Pak sklouzl níž, ochutnal bradavku a ta chuť mu připadala sladce známá - jeho. Zachvěla se a v jeho břiše se probudila nutkavá potřeba.

Nabízelo se víc. Ještě si moc vzít a ochutnávat víc. Jeho rty byly naléhavější. A každý další krok se setkával s její odpovědí - se stenem, pohybem, šepotem.

Rozepl jí džíny a zajel jazykem pod látku. Její šokované záškuby v něm probudily divoké a nebezpečné představy. Stáhl džíny přes boky, a když se prohnula, vzal si, co chtěl.

Byl to horký, spalující pocit, vzduch jako by nedýchatelně zhoustl a krev jí hučela v uších. Pomocí rtů, zubů a jazyka ji hnal k vrcholu, na který nebyla připravená. Pokusila se přerývaně vyslovit jeho jméno a bojovala s ohromujícím vzrušením, které nedokázala ovládnout.

Držel ji pevně za zápěstí a rozpaloval dál její orosenou kůži, dokud se do ní bolestná rozkoš nezačala jako pěst. Lapala po dechu, jako by se snažila vyprostit, a zároveň k němu zvedala klín.

Pak jako by se rozlomila a rozpadla na kusy. Byla bezvládná a bezbranná.

Její přidušený výkřik se do něho zařízl, ale její paže se uvolnily. Všechno, po čem kdy toužil, se teď vlilo do ní, do této chvíle a tohoto místa. Nadzvedl ji a zadíval sejí do tváře.

Otevřela oči, byly slepé šokem i rozkoší. Její rty se zachvěly, jak třaslavě vydechla. Zapadající slunce se odráželo na její kůži.

Se sotva ovládaným vzrušením se nad ní nadzvedl. „Olivie.“ To slůvko podráždilo jeho rozpálené hrdlo. „Dívej se na mě.“ Měl oči zelené jako stíny lesa za ním. „Dívej se, jak si tě beru. Moc na tom záleží.“

Vnořil se pomalu a hluboko. Třebaže se mu zrak zamlžoval, snažil se držet ze všech sil, aby vychutnal chvíli a tuhle ženu. Položil si čelo na její. „Jsi to ty, jen ty," vydechl s námahou. „Vždycky jsi byla."

Pak se zmocnil jejích rtů se stejně nezvladatelnou divokostí, jako se jeho tělo propadlo.

Nemohla se pohnout. Nejen proto, že ji tiskl k zemi vahou silného, uspokojeného těla, ale i proto, že se po tom smyslovém útoku cítila neskutečně zesláblá.

A její mysl jako by chtěla zůstat zmámená, zatemnělá.

Přesvědčovala se, že šlo jenom o sex. Bylo důležité tomu uvěřit. Jenže nic takového nikdy neprožila a pod pocit uspokojení se pomalu plížila obava.

Sex zatím vždycky považovala za dobrý ventil, a třebaže byla schopná spalujících i klidnějších orgasmů, dokázala si při nich udržet kontrolu.

S Noahem vůbec nedostala šanci. Zmocnil se jí, že ztratila vládu nad tělem i myslí. A díky tomu mu vlastně dala něco, o čem ani nevěděla, že má.

Teď to chtěla zpátky.

Jenže když se pokusila vyprostit a odstrčit ho, jednoduše ji popadl a překulil na sebe.

Měla chuť položit mu hlavu na hrudník, se zavřenýma očima poslouchat jeho srdce a zůstat tak navždycky.

To ji vyděsilo k smrti.

„Brzy bude tma. Musíme připravit oheň."

Pohladil ji po vlasech. Obdivoval, jak končí těsně nad ramenem. „Je čas."

Strčila do něho, ale přitáhl ji zpátky. Naštvalo ji, že pořád tak podceňuje jeho sílu - ale i tvrdohlavost. „Hele, jestli nechceš nastydnout a vyhladovět, musíme na dřevo."

„Za chvilku to udělám." Aby měl jistotu, že mu neuteče, znovu se převalil na ni a zadíval se jí do tváře.

„Zase se chceš odtahovat, Liv. Ale já už tě nenechám." Snažil se maskovat své zklamání. „Chceš předstírat, že šlo jen o příjemný sex v lese, bez souvislosti s tím, co začalo kdysi před lety." Prohrábl jí vlasy. ‚Ale to nemůžeš, nebo ano?"

„Pusť mě, Noahu."

„Říkáš si, že tohle se už nesmí opakovat," pronesl už rozzlobeně. „Že už podruhé tohle cítit nebudeš. Ale to není pravda."

„Nemůžeš vědět, co si myslím a co cítím.“

„Říkám jen, co ti vidím na očích. Ty totiž lhát neumějí. Tak se na mě podívej.“ Zvedl ji za boky a znovu do ní vklouzl. „Dívej se na mě a řekni, co si myslíš teď. A co cítíš.“

„Já nechci...“ Mocně sebou škubl, až se v ní začalo závratnou rychlostí sbírat další vyvrcholení. „Ach bože,“ zavzlykala a objala ho pažemi i stehny.

Vedený pocitem vítězství i zklamáním teď prudkými pohyby směřoval k cíli.

Ještě se celá chvěla, když se odkulil, beze slova vstal, oblékl se a šel na klestí.

Přemýšlela, jak mohla uvěřit, že ho snadno zvládne. Ještě nikdo nikdy ji tak snadno nezaskočil.

Přesvědčil ji, aby spolu vyrazili do lesa, i když tušila, že by bylo rozumnější jednat s ním v obvyklém prostředí kanceláře. Rozesmál ji vždycky i přesto, že se smát nechtěla, a nutil ji myslet na věci, na něž chtěla dávno zapomenout.

Teď se s ní dokonce pomiloval za bílého dne na turistické stezce, která sice nebyla často navštěvovaná, ale rozhodně přístupná veřejnosti. Kdyby se mohla rozhodnout ona, došlo by na to možná po večeři a lehké konverzaci v soukromí setmělého stanu.

A potom by se k sobě zase mohli chovat jako obchodní partneři.

Místo toho bylo zase všechno v troskách. Dokonce se na ni zlobil kvůli něčemu, co nemohla a nechtěla změnit. Za něco, co mu vlastně ještě neodpustila. Kvůli němu se cítila nevyrovnaně, nejisté a nemožně.

Snažila se tedy zaměstnat přípravou ohniště, bezpečně daleko od stanu. Pak se dala do čistění ryb.

On je prostě stejný jako většina chlapů, říkala si. Urazí se, když ženská nežasne nad jeho sexuálními dovednostmi. Očekává naivní zamilovanost, kterou by obrátil proti ní, jakmile by se jí nasytil.

Bylo mnohem rozumnější chovat se trochu jako chlap, rozhodla se, než pak plakat zklamáním.

Jen ať se vzteká, řekla si a pečlivě zakopala rybí vnitřnosti. Když ho uslyšela přicházet, zvedla hlavu a vůbec netušila, jak smutně se tváří.

„Copak?“

Pochopil, že jí nesmí dávat najevo, jak se mu zdá čitelná. Podával jí kalíšek vína. „Vzal jsem ho s sebou a vychladil v řece. Napadlo mě, že by sis teď trochu dala.“

„Musím usmažit ty ryby,“ ignorovala víno a vrátila se k ohni.

„Tak víš co,“ s jazykem ve tváři se brouzdal za ní, „ty jsi je chytila a vykuchala - v čemž já se vůbec nevyznám - takže je aspoň usmažím.“

„Tohle není tvoje stylová kuchyňka. Nechci, abys mi zničil úlovek.“

„Tak to je výzva.“ Vrazil jí víno do ruky a chopil se pánve. „Sedni si, napij se a sleduj mistra.“

Trhla rameny a vzala si z klobouku borůvku. „Jestli to zkazíš, nové nechytám.“

„Důvěřuj mi,“ upřeně na ni pohlédl, „já tě nezklamu, Liv.“

„Zklamání člověk neriskuje, když si všechno zařídí sám.“

„To je pravda, ale připraví se o zážitky. Já jsem se musel naučit vařit,“ pokračoval už lehčím tónem, zatímco lil na pánev olej. „V sebeobraně. Moje matka totiž věří, že tofu je jediná důležitá potravina. Umíš si představit, jak trpí puberťák, když ho po perném dni ve škole vždycky čeká nové tofu překvapení?

Se zájmem sledovala, jak obaluje rybu v mouce s bylinkami, kterou našel v jejím batohu. Usrkla trochu vína a musela uznat, že lehké italské se báječně hodí.

Jen stěží zamaskovala povzdech. „Asi ti nerozumím.“

„Fajn, aspoň nějaký pokrok. Teď vím, že jsem žil v omylu. Myslel jsem, že už mi rozumět začínáš.“ Vložil ryby do rozpáleného oleje.

„Ještě před hodinou ses na mě zlobil.“

„To jo.

„A teď mi naléváš víno a smažíš ryby, jako by se nic nestalo.“

„Ne.“ Stalo se skoro všechno, jen ona to ještě nevěděla. „Jen myslím, že ty jsi naštvaná dost za oba, tak proč ještě plýtvat energií?“

„Nemám ráda, když se mnou někdo manipuluje.“

Krátce na ni pohlédl. „Já taky ne.“

„Oba víme, žes chtěl jít kempovat proto, abys mě mohl v klidu vyzpovídat. Ale vůbec o tom nemluvíš.“

„Chtěl jsem nám dopřát pár společných dnů. Chtěl jsem tebe.“ Pohladil ji prstem po paži. „A pořád tě chci. Škoda jen, že to tak špatně snášíš.“

„Líbilo by se mi to jednodušší.“

„Hm,“ obrátil ryby, „jeden z nás asi nedostane to, co chce. Radši přines talíře, parťáku, tihle fešáci už jsou skoro hotoví.“

„Noahu.“

„Hmm?“ Něžně na ni pohlédl a její srdce zase roztálo. Raději zavrtěla hlavou. „Nic,“ vzdala to a zašla pro talíře.

Později, když bylo jídlo snědeno a les plný zvuků, se přece jen stočila do jeho náruče. Potřebovala jeho pevné paže jako ochranu proti svým zlým snům. On ji pevně držel a dýchal s ní ve stejném rytmu.

Spala s hlavou opřenou o jeho rameno, zatímco Noah sledoval měsíční stíny na střeše stanu a poslouchal vytí kojota, houkání sovy a krátké skřeky jejich obětí.

Přemýšlel, proč ji nikdy nepřestal milovat a co si s tím oba vlastně počnou.

Netvor

Dál jsem do temnoty zíral,
dokud děs mi srdce svíral.
Dumal, tápal jsem a snil,
co žádný živý nezkusil.

EDGAR ALLAN POE

27

Probudil se do zpěvu ptáků celý rozbolavělý. Vsedě si natáhl džíny a pomyslel na snídani. I přes vlhkou vůni půdy a borovic rozeznal civilizované aroma kávy a chtělo se mu plakat vděčností, že je Olivie tak uznalá.

Dávno připravila ohniště a nechala nad ním kávu v konvici přihřívat. Ihned si o její ucho spálil prsty, tiše zaklel a teprve pak si všiml vedle ležícího ubrousku.

Už prvních pár doušků mu rozjasnilo oči. Díkybohu za ženu, která umí ocenit silnou černou kávu, pomyslel si, a vydal se na břeh řeky, aby se po Liv poohlédl.

Mlžný opar, stoupající z vody, prosvěcovaly zlaté proužky slunečních paprsků. V zákrutu, kde řeka mizela za lesem, se klidně napájelo stádečko vysoké zvěře.

Pak ji konečně spatřil. Plavala v mlze proti proudu a sledovala ho upřeným kočičím pohledem.

Jako by odjakživa patřila do toho nadpozemsky třpytivého oparu. Mlha se před ní rozestupovala a zase zavírala.

„Nečekala jsem, že vstaneš tak brzy.“

„Jsem ranní ptáče. Jaká je voda.“

„Mokrá.“

A ledová, ujišťoval se. Přesto dopil kávu a stáhl si džíny. Všiml si, jak uhnula pohledem. Copak tě trápí, Olivie? hádal. Že už to nebude jako včera v noci? Nebo právě že může být?

Voda byla příšerně studená, ale když sebou trhl, Liv se pohrdavě ušklíbla. Proto raději nevyjekl a s přemáháním se potopil. Představoval si, jak ihned od krku dolů zmodral.

„Máš pravdu,“ řekl, když měl jistotu, že nebude jektat zuby, „je dost mokrá.“

Překvapilo ji, že se od ní držel tak daleko. Čekala by, že se jí začne dotýkat. Ale u něho nebylo jasné nic.

Když se konečně přiblížil, skoro se jí ulevilo. Tohle už mělo logiku - ranní sex a potom práce.

Jenže on ji jen pohladil bříšky prstů a něžně na ni pohlédl. „Děláš skvělý kafe, Liv.“

„Když v něm nestojí lžička, není to kafe.“

„Kam vlastně dneska vyrazíme?“

Zamračila se. „Myslela jsem, že chceš začít s tím rozhovorem.“

„Na to dojde. Jakou trasu jsi na dnešek vybrala?“

Koneckonců on byl zákazník, připomněla si a trhla rameny. „Vede odsud jedna hezká cesta do hor. Jsou tam louky alpského typu a krásný výhled.“

„To zní dobře. Chceš, abych se tě dotýkal?“

Nechápavě na něho pohlédla. „Co?“

„Chceš, abych se tě dotýkal, nebo raději ne?“

„Už jsme se milovali,“ řekla opatrně. „Docela se mi to líbilo.“

Krátce se zasmál. „Moje ego nemusíš posilovat,“ prohodil a odhrnul jí z tváře vlhký pramen vlasů. „Ani jsem se na to neptal.“ Zadíval se jí do očí a přejel prstem po jejím hrdle a rameni. „Chceš, abych se tě dotýkal, abych tě pomiloval?“

„Už se mě stejně dotýkáš.“

Zachvěla se, protože sjel prstem ke středu jejího těla a zabořil ho dovnitř. „Ano, nebo ne?“ zašeptal, když sejí zadrhl dech.

Pocítila vzrušivou tíhu v žaludku a chuť pohupovat boky v rytmu vlastní rozkoše. Horkost stoupala jejím tělem vzhůru. Hrábla mu do vlasů a přitáhla ho k sobě. „Ano,“ zašeptala mu do úst.

Objala ho stehny kolem pasu a připravila se na tvrdý a rychlý závod v běhu na vrchol. Toužila po něm. Ale on ji dlouze laskal dlaněmi, až mezi steny volala jeho jméno.

Divil se, že voda kolem nezačala vřít a že bez ní vůbec mohl tak dlouho žít. Chtěl ji mít navždy takhle ovinutou kolem sebe, ty její dlouhé, pevné údy a hladkou kůži. Líbal ji dlouho a dlouho, až slunce proniklo mlhou a okolní hladinu proměnilo v zrcadlo.

Opřel se zády o výstupek ve skalnatém břehu a pomalu, jedním dlouhým tahem do ní pronikl. „Drž se mě, Liv.“ Dýchal ztěžka. Zabořil tvář do jejího hrdla a naslouchal jejím vzdechům. „Obejmi mě,“ řekl. Cítil, jak se její svaly kolem něho stahují a jak jí horce proniká orgastická křeč.

I přes hlasitý dukot svého srdce slyšela, že Noah něco šeptá, ale už nerozeznávala sliby od požadavků. Když ale ucítila, jak jeho tělo ztuhlo, rychle se k němu přitiskla, aby přes okraj srázu stihli spadnout společně.

Nepouštěl ji. Čekala, že se odtáhne a s vítězoslavným úsměvem vyšplhá zpátky na břeh pro další šálek kávy.

Ale objímal ji dál a rty lehce přejížděl po jejím spánku a tváři v útěšném gestu, které ji rozechvívalo víc než samotné milování.

Musí to ukončit sama, poručila si, než by ji zatáhl do opravdové intimity. „Voda je studená.“

„Prý studená. Je ledová.“ Prolíbával si cestu k jejímu uchu. „Víš, vždycky když se vzpamatuješ, celá ztuhneš. Proč to děláš?“

„Nevím, o co ti jde. Musíme z vody. A vyrazit na cestu, pokud chceme...“

Otočil si její hlavu a divoce ji políbil na rty. „My už jsme na cestě, Liv. Vyrazili jsme už dávno.“ Vzal ji za bradu a pak ji konečně pustil a obrátil se ke břehu. „Musíme si jen rozmyslet, kam chceme dojít.“

Liv připravila sušená vejce, společně vypili další kávu a dohodli se, že místo celodenní túry vyrazí jen na pětihodinový okruh a odpoledne se vrátí zpátky na tábořiště.

Jen s lehkými batohy na zádech začali šplhat po úbočích zalesněných kopců k horským sedlům. Nad hlavou jim kroužili orli a po lidech nebylo nikde ani památky.

Noah musel uznat, že Liv zvládá vysokohorský výšlap s elegancí plesové tanečnice. Trpělivě čekala, když se zastavoval kvůli fotografování, odpovídala na stovky otázek a s pobaveným úsměvem sledovala, jak oněměl při pohledu na nebetyčné štíty hor, které se před nimi náhle vynořily.

„Kdyby tady měl člověk dům, stejně by nic neudělal, protože by jen pořád takhle zíral.“

Proč nemohl být prostý a povrchní, aby s ním neměla potíže? „Jenže tohle je státní území.“

Zavrtěl hlavou a chytil ji za ruku. „Jen si to představ. Jsme jediní dva lidé na světě a přistáli jsme právě tady. Mohli bychom tu prožít celý život a pořád jen žasnout.“

Modrá, bílá, zelená a stříbrná. Jako by svět tvořily jen tyhle čtyři barvy. Štíty skal, údolí a řeka. A dotyk jeho teplé ruky.

Jako by nikdo a nic jiného neexistovalo. Žádný strach, bolest, vzpomínky, žádný zítřek.

Odtáhla se, protože se lekla, že by po tomhle pocitu mohla pak toužit neustále. „Ta radost by tě asi přešla, kdyby ti tu v zimě umrzl zadek a nemohl by sis objednat pizzu po telefonu.“

Pohlédl na ni tiše a trpělivě, až se zastyděla. „Co by ti nejvíc chybělo, kdyby ses nikdy nemohla vrátit?“

„Rodina.“

„Nemyslím lidi.“

„Tak zeleň,“ odpověděla bez přemýšlení. „Zelené světlo a zelená vůně lesa. Tady nahoře je to jiné,“ pokračovala a zároveň vyrazila dál po cestě. „Moc otevřené, studené a ze stromů vidíme jen vrcholky.“

„A není kam se schovat.“

„Já se neschovávám. Tohle je ledovcový mech,“ ukázala na žlutý trs u nohou. „Často využívaný jako potravina. Ve Švédsku se dokonce prodává jako rostlinný lék.“ Zachytila jeho pohled a vytáhla obočí. „Co je?“

„Jen se mi líbí ten tvůj povýšený tón, když začneš přednášet.“

„Jestli tě nezajímá, co tady roste, tak dobře.“

„To ne, zajímá. Zvlášť proto, že když mluvíš o houbách a lišejnících, dostávám zvířecí chuť se s tebou pomilovat.“

„Tak to se přeorientuju na horské květiny.“

„To by nepomohlo. Stejně bych na tebe skočil.“ Koutkem oka zahlédl cosi růžového. „No ne, to jsou srdcovky? A rostou tady?“

„Ano.“ Jeho nadšení se přeneslo i na ni. „Jsou podobné těm na tvé zahrádce. Ale netrhej je,“ varovala ho. „Snažíme se to tu uchovat nedotčené.“

„Doma mi nějak špatně kvetou, asi to bude půdou. Zkoušel jsem je vysít u našich, ale to jsem je mohl rovnou vyhodit. Vždycky se mi moc líbily.“

„Jeden druh má na záhonku i babička. Půjdeme tudy.“ Začala šplhat na skálu. „Vím o jednom místě, co se ti určitě zalíbí.“

Po chvíli opět zašli do lesa a Noah se musel smát jak malý kluk, když míjeli zurčící vodopád. Jeho nohy už zoufale volaly po odpočinku, ale Liv vylezla na další skalku a podala mu ruku.

„Těch pět hodin jsi počítala i na cestu zpátky, ne?“ Prudce oddechoval, ale chytil sejí za ruku a vyskočil nahoru. „Protože já se asi brzo... Ježkovy voči!“

Rázem zapomněl na všechnu bolest a únavu a kochal se pohledem na oceán barevných kvítků. Táhly se v pruzích po horské louce až do dálky ke štítům se sněhovými lazy. O to zázračnější mu připadaly.

Nad loukou poletovala hejna drobných motýlů.

„Nádhera. Neuvěřitelné. Tady si postavíme ten dům.“

Tentokrát se upřímně rozesmála.

„Co je tohle, lupiny?“

„Ano, vlčí bob širokolistý, oblíbená květina modrásků. A mezi nimi rostou horské sedmikrásky. A to bílé, se žlutým středem jsou takzvané lavinové lilie.“

„A řebříčky,“ dodal a naklonil se nad hustými bílými květy.

„Je vidět, že se vyznáš. Tady mě nepotřebuješ.“

„Ale ano.“ Znova ji chytil za ruku. „Potřebuju. Tohle stálo za každý krok.“ Nečekaně ji políbil. „Díky.“

„Turistické centrum je vám k službám.“ Chtěla se odvrátit, ale nepustil ji z náruče. „Ne.“ Zavřela oči a on ji líbal znovu, vášnivěji.

„Proč?“

„Já...“ Podívala se na něho a oči měla zamžené emocemi. „Prostě mě nech.“

„Dobře.“ Místo toho ale zvedl její ruku a políbil každý kloub prstu zvlášť.

„Co vlastně hledáš, Noahu?“

Nespouštěl z ní oči a přitom jí rozevřel pěst a vtiskl polibek do středu dlaně. „Už jsem to našel. Jen to musíš pochopit.“

Obával se, že není jiná cesta, jak se k tomu dopracovat. „Pojďme si sednout, Liv. Tohle je dobré místo. A správná chvíle.“ Shodil batoh, usadil se na kameni a vytáhl diktafon.

Když ho spatřila v jeho ruce, zachvěla se. „Já ale nevím, jak na to.“

„Já ano. Ale nejdřív ti musím něco říct.“ Odložil přístroj a začal hledat zápisník. „Uvažoval jsem, že se myšlenky na tu knihu vzdám. Že to odložím, když ti to tak ubližuje.“ Otevřel notes a podíval se na ni. „Jenže tentokrát by to k ničemu nebylo. Pořád bych na to myslel a ty nejspíš taky. Nedokážu říct, jestli nás ta kniha rozděluje, nebo jsme právě díky ní teď spolu. Proč jsme se po tak dlouhé době zase sešli? A jsou z nás milenci. Vím jen, že jestli to nedokončíme, budeme přešlapovat na místě. A já chci jít rozhodně kupředu. Ty jistě taky.“

„Slíbila jsem, že to udělám. A já slovo dodržím.“

„A pak mě za to budeš nenávidět? Budeš mě obviňovat, že jsem to znovu vytáhl na světlo? Stejně jako jsi mě nenáviděla tehdy?“

„To jsi mi lhal.“

„Ano a ničeho v životě jsem víc nelitoval.“

Čekala, že se spíš bude vymlouvat a popírat to. Ale měla ho znát líp. Byl to přece jen čestný muž, který byl vychován k soucitu a toleranci. Proto jí na něm přece záleželo.

„Nemůžu tě nenávidět za to, že to tak cítíš a máš potřebu to napsat. Ale co cítím já, je čistě moje věc.“

„Už ne.“ Řekl to lehce, ale v podtónu zaslechla nezlomnost. „Ale o nás si promluvíme později.“

„Žádně my není.“

„To neříkej,“ teď měl i v očích led. „A radši si na to sedni.“

„Nechce se mi.“ Místo toho se sehnula a vyndala z batohu láhev s vodou.

„Dobře, tak mně vyprávěj o své matce.“

„Byly mi čtyři, když zemřela. Určitě o ní víš víc než já.“

„Když si na ni vzpomeneš, co tě napadne jako první?“

„Vůně. Její vůně schovaná ve flakóncích na toaletce. Věřila jsem, že jsou kouzelné. Byl tam třeba jeden kobaltový se stříbrnou stužkou a lehkou vůní jasmínu. Tak maminka vždycky voněla, a když mě třeba zvedla do náruče, přičichla jsem si vždycky sem...,“ Olivie si sáhla prstem na krk, „a ona se rozesmála.

Byla tak nádherná.“ Zadrhl se jí hlas, a tak na chvíli vyhlédla na rozkvetlou louku. „To nemůžeš vědět. Už jsem viděla všechny její filmy a mockrát, ale nikdy v nich nedokázali zachytit všechno. Pohybovala se jako tanečnice, jako by popírala zemskou přitažlivost. Vím, že byla skvělá herečka. Jenže ještě lepší matka. Trpělivá, veselá a... opatrná. Hlídala mě, opatrovala a starala se, abych ani na chvíli nezapomněla, že středem jejího světa jsem já. Chápeš to?“

„Ano. V tomhle jsem měl taky štěstí.“

Podvolila se a usedla vedle něho. „Asi mě i rozmazlovala. Věnovala se mi až příliš a zasypávala mě hračkami a pozorností.“

„Já bych řekl, že rozmazlené děti si těchhle věcí neváží. Spíš tě jen milovala.“

„Ano, moc. A nikdy jsem o tom nepochybovala, ani když mě za něco plísnila. Zbožňovala jsem ji. Chtěla jsem být jako ona. Často jsem se prohlížela v zrcadle a představovala si, že vyrostu a budu jí podobná.“

„Ty jí jsi moc podobná.“

„Nejsem.“ Liv prudce odhodila kamínek. „Já nejsem krásná. A nechci být. Mě nesmí nikdo posuzovat podle vzhledu. To ji totiž zabilo. Jako když pohádka špatně skončí a zvíře zabije Krásku.“

„Protože byla krásná?“

„Ano. Byla žádoucí. Všichni ji chtěli a to on nesnesl. Nemohl připustit, že to, co ho k ní přitahovalo, lákalo i jiné. Tvář, tělo, povaha. Musel ji zničit, aby byla jen jeho. Nestačilo mu, jak moc ho milovala.“

„A milovala?“

„Plakala pro něho. Myslela, že to nevím. Jednou v noci, když jsem měla spát, jsem slyšela, jak si s Jamií povídají. Stála jsem u dveří ložnice a viděla je odrazem v zrcadle. Maminka plakala a teta ji držela kolem ramen.“

„Co si počnu, Jamie? Co si bez něho počnu?“

„ To bude dobré, julie. Dostaneš se z toho.“

„Bolí to. „Julie si opřela čelo o sestřino rameno a cítila jeho tvrdost. „Nechci přijít o něj ani o náš život, ale nevím, jak to udržet.“

„Ale taky nemůžeš žít jako poslední půlrok, Julie.“Jamie shrnula zlaté vlasy z její tváře. „Ubližuje ti a nejen psychicky. Já nedokážu sedět a dívat se, jak trpíš.“

„On to tak nemyslí.“ Julie si otřela slzy z tváře a vstala. „To ty drogy. Změnily ho. Nechápu, proč je zase začal brát. Hledá snad něco, co jsem mu nedala já?“

„Copak se neslyšíš?“ Jamie nazlobeně vyskočila. „Přece se nechceš obviňovat, že se dal na kokain a pití?“

„To ne, ale kdybych aspoň pochopila, co mu schází, co se vtom snaží najít... Ach bože. „ Zavřela oči a stiskla si víčka. „Byli jsme tak šťastní, Jamie, vždyť víš. Znamenali jsme jeden pro druhého všechno, a když se narodila Livvy, jako by... jako by se kruh uzavřel. Jak to, že jsem si nevšimla, že se v něm něco hroutí? Chci to vrátit zpátky. Chci zpátky svého muže, Jamie. „ Obrátila se a položila si ruku na břicho. „A taky další dítě. „

„Proboha, Julie,“ Jamie spěchala sestru obejmout, „nechápeš, jaká by to byla chyba? Právě teď?“

„Možná by to byla chyba, možná řešení. Dnes večer jsem mu to řekla. Rosa připravila báječné jídlo, se svíčkami a šampaňských. Pověděla jsem mu, že bychom mohli mít druhé dítě. Nejdřív byl šťastný, skoro jako dřív. Smál se, objímal mě a začal vymýšlet jména, jako když se měla narodit Livvy. Pak se zničehonic začal mračit Tvářil se nepřítomně a řekl... „ Slzy

jí znovu zaplavily tváře. „Prý jak má vědět, že bude jeho? Jak pozná, jestli už nenosím Lucasova parchanta?“

„Ten ubožák. Jak se opovažuje něco takového říct?“

„Uhodila jsem ho. Úplně bez rozmyslu jsem ho praštila a křičela, aby táhnul pryč. A on to udělal. Chvíli se díval skrze mě a pak odešel. Já vůbec nevím, co mám dělat. „

Znovu usedla na postel, zabořila tvář do dlaní a plakala. „Nevím, co mám dělat. „

Noah mlčel a díval se, jak tam Olivie stojí s dlaní na břiše, jako kdysi její matka. Vzala ho s sebou zpět do minulosti, přiblížila mu intimní atmosféru v té ložnici a zoufalství jedné ženy.

Liv spustila ruku dolů. „Vrátila jsem se do svého pokoje a řekla si, že maminka zkouší roli. Dělala to často. Přesvědčovala jsem se, že je to zase do filmu, že určitě nemluvila o tatínkovi. Usnula jsem. Ale později v noci přišel do mého pokoje a probudil mě. Zapnul hrací skříňku a já jsem byla šťastná, že ho vidím. Chtěla jsem po něm pohádku.“

Zadívala se na Noaha. „Byl v rauši. Tehdy jsem to nepoznala. Viděla jsem jen, že má vztek. Křičel a rozbil tu hrací skříňku. Nechápala jsem, proč se chová tak divně. Pak přiběhla maminka a on ji napadl. Schovala jsem se do skříně, zatímco křičeli, prali se a nakonec ho matka vystrčila z pokoje a zamkla nás. Přišla si sednout vedle mě a utěšovala mě, že to zase bude dobré. Z mého dětského telefonu zavolala policii a brzy na to zažádala o rozvod.

Ani ne za čtyři měsíce potom přišel a zabil ji.“

Noah vypnul diktafon, sklouzl ze skály a přešel k ní.

Okamžitě uskočila. „Nech mě, nechci, abys mě utěšoval.“

„Tak dobře, drsná lady,“ zašeptal a přece jen ji k sobě přitiskl. „Tak se jen maličko opři. To ti neublíží.“

„Nepotřebuju tě,“ odpověděla prudce.

„I tak se opři.“

Ještě chvíli odolávala, ale pak si položila hlavu na jeho rameno a jemně ho stiskla kolem pasu.

Opřela se, ale oči nechala otevřené a neplakala.

28

Cestou zpět k tábořišti jí Noah kladl ještě mnoho dalších otázek. Ptal se na práci, centrum a chatu, jen o rodičích se už znova nezmínil. Pochopila, že se ji snaží co nejvíc uklidnit.

Fungovalo to. Pokaždé když postavila nějakou bariéru, hladce ji obešel a znovu ji dostal do pohody. Byla to obdivuhodná schopnost. Když se pak na chvíli zastavili, aby vyhlédli do údolí, zjistila, že sedí vedle něho a opírá se o něho ramenem, jako by se znali celý život.

A jistým podivným způsobem to byla pravda.

„Fajn, tak si postavíme dům tady," ukázal na skalnatý svah nad nimi.

„Říkala jsem, že je to státní půda."

„No tak mi pomoz, Liv. Bude stát tady, s velkými okny obrácenými tímhle směrem, abychom se večer mohli dívat na západy slunce."

„To bude těžký, protože ukazuješ na jih."

„Hm, určitě?"

Věnovala mu upřený pohled, při němž jí úsměv cukal koutky úst. „Západ," ukázala palcem správnou stranu.

„Fajn. Takže obývák otočíme tam. Bude v něm velký kamenný krb, vysoké stropy a balkon. Velký prostorný dům se čtyřmi ložnicemi."

„Čtyřmi?"

„Jasně, chceš snad, aby každé dítě mělo svůj pokoj, ne? Tak radši pět ložnic," upřesnil a radoval se, jak úžasem rozšířila oči. „Ještě jednu pro hosty. A taky budu potřebovat pracovnu, se spoustou polic a oken. Ta může být obrácená na východ. Kde chceš mít kancelář ty?"

„Já už kancelář mám."

„Potřebuješ ji i doma, ne? Jsi snad profesionálka. Myslím, že by mohla být vedle mě, jen si musíme stanovit pravidla, abychom se nerušili. Pracovny budou ve druhém patře." Propletl si s Liv prsty. „To bude naše výsostné území. Děti si můžou hrát dole a z jejich pokoje bude výhled do lesa, aby se nikdy necítily jak v kleci. Co bys řekla na krytý bazén?"

„Bez něj si domov neumím představit."

Zazubil se a nečekaně pohltil její rty ve vášnivém polibku. „Fajn. A dům bude z kamene a dřeva, co myslíš?"

Pohrával si s konečky jejích vlasů. „Sem by se vinyl vážně moc nehodil."

„Ale zahradu založíme společně." Zuby ji lehce škrábl na spodním rtu. „Polib mě, Liv. Sama. Aspoň jednou."

Těžko mohla odmítnout a odolat. Obraz, který před chvílí v její mysli vykreslil, byl tak snový a zároveň skutečný, že se jím mohla snadno nechat unést. Objala ho a z hrdla se jí vydral povzdech, nesoucí náznak rozkoše i zoufalství.

Jak to, že právě on je ta odpověď? Odpověď na otázky dívčích snů i ženské touhy. Jak to, že zrovna on uzavírá kruh?

Ne, zděsila se, ukolébaná svým srdcem, to nesmí dovolit. Nikomu. „Měli bychom jít.“

Najednou měla v očích strach. Nedělalo mu dobře, že ho vyvolal právě on. „Kde bereš jistotu, že ti zase ublížím?“

„U tebe si nemůžu být jistá ničím, a to mi právě vadí. Musíme dál. Do tábora to máme ještě hodinu.“

„Na tom přece nesejde. Proč bychom nemohli chvíli...“ Zmlkl, protože koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Zaostřil tím směrem a zbledl jako stěna. „Bože můj. Nehýbej se.“

Také to ucítila - divoký, nebezpečný pach. Než mohla vstát, Noah se už dral před ni, pumě do cesty.

Byl to velký samec. Seděl na skále přímo nad nimi a oči se mu ve slunci blýskaly. Nadzvedl se, vycenil tesáky a tiše zavrčel.

„Dívej se mu do očí,“ nařídila Olivie a pomalu vstala. „Hlavně neutíkej.“

Noah už v ruce tiskl rukojeť nože. „Běž,“ poručil a sám vycenil zuby, když se chtěla postavit před něho. „Pomalu ustupuj dolů po cestě.“

„Přesně tak.“ Snažila se nepropadat panice. „Žádné rychlé pohyby. Musíme ustoupit a nechat mu prostor. Má výhodu, že je výš. A chová se agresivně. Nespouštěj z něj oči a neotáčej se zády.“

„Řekl jsem: ‚Běž.“'Jen stěží se ovládal, aby ji prudce neodstrčil. Po zádech mu začal stékat pramínek potu.

„Musí tu mít někde kořist a snaží se ji chránit.“ Pomaličku se sehnula, sebrala dva kameny, ale stále se kočce dívala do očí. „Couváme. Pomalu couváme.“

Puma znovu zasyčela a stáhla uši k hlavě. „Křič!“ Olivie stále ustupovala, ale zároveň křičela a začala po zvířeti házet kameny. Jeden šelmu udeřil do boku. Vztekle vyprskla a švihla prackou do vzduchu. Noah vytáhl nůž, ale to už kočka vyrazila pryč.

Noah ještě chvíli couval, držel Olivii za sebou a rozhlížel se po skalách a keřích. „Jsi v pořádku?“

„Jsem pitomá! Neuvěřitelně pitomá!“ Strhla si čepici a zlostně kopla do kamene. „Klidně se tady s tebou muckám jako na zadním sedadle auta. Nedávala jsem pozor. Co se to se mnou děje?!“

Naštvaně si nasadila čepici a otřela zpocené dlaně do kalhot. „Taková neopatrnost. Na pumu tady narazíme zřídka, ale stává se to. A na pitomce občas taky zaútočí.“ Přitiskla si ruce na oči. „Měla jsem se dívat po

stopách. Ale já si tu sedím a koukám jen na tebe. Za něco takového bych každého svého průvodce vyhodila.“

„Fajn, tak máš padáka.“ Stále držel nůž a ostražitě se rozhlížel. „A teď zmizíme.“

„Teď už jsme mu ukradení,“ úlevně vydechla. „Asi jen chránil svoji kořist. Jsme prostě vetřelci.“

„Hm, tak to si ten dům postavíme jinde.“

Otevřela ústa, ale zase je zavřela a nevěřícně se rozesmála. „Ty jsi ale cvok, Noahu. Kvůli mně jsi mohl přijít o život nebo přinejmenším k úrazu. A co sis chtěl prosím tě počít s tímhle?“ Promnula si dlaní tvář a dusila smích při pohledu na nůž v jeho ruce.

Chvíli ho zmateně obracel v dlani. „Ochránit svou ženu, přece.“

Vyprskla smíchy, ale pak se zarazila. „Promiň, promiň, to není legrace. To jen tak přehnaně reaguju. Už jsem párkrát pumu viděla, ale nikdy ne takhle zblízka a zespoda.“

Znovu si oddechla. Žaludek už se jí přestával chvět. Pak si všimla, že jeho ruce jsou naprosto klidné.

Stál tam jak ze žuly, uvědomila si. Není to skvělé? „Držel ses dobře.“

„Díky, šerpo.“ Noah konečně schoval nůž.

„Ne, vážně,“ položila mu ruku na rameno. „Zvládl jsi to perfektně. Vůbec bych to nečekala. Asi tě pořád podceňuju. Snažím se tě zaškatulkovat, ale nějak se mi to nedaří.“

„Možná jsi ještě nenašla správnou škatulku.“

„Možná. Ale mam spíš dojem, že se do žádné nevejdeš, dokud nebudeš sám chtít.“

„A co ty? Kam bys chtěla patřit ty?“

„Já patřím sem.“

„Nemyslím místo, Liv. Nemluvíme o lese nebo domě na pobřeží.“

„Jsem tam, kde chci být,“ opakovala. Nebo si to aspoň myslím. „Mám práci, na které mi záleží, a život, jaký mi vyhovuje.“

„A kolik místa v té tvé škatulce je?“

Pohlédla na něj a zase stranou. „Nevím. Ještě jsem žádné místo nepotřebovala.“

„Tak se na to připrav,“ řekl klidně.

Ani jeden z nich netušil, zda to byl příkaz nebo návrh.

Nabídl se, že zkusí nachytat ryby, ale Liv to odmítla s tím, že nemá rybářský lístek. A tak se raději pustil do vaření polévky a přitom ji bavil historkami z dětství a o Mikeovi.

„Jednou ho napadlo, že se holky nejlíp loví na kolečkových bruslích.“

Noah ochutnal polévku a uznal, že by mohla být i horší. „Koordinace není Mikeova silná stránka, ale v šestnácti žádný kluk asi hlavou neuvažuje, takže všechny úspory utratil za brusle. No, já jsem se nechal taky nalákat a pak jsme vyrazili do Venice tu jeho teorii vyzkoušet.“

Odmlčel se, aby jim dolil víno. Vzduch byl příjemně chladný, ale slunce ještě nezapadlo. „Holky se tam doslova rojily. Velké, malé, duste, hubené. Tak jsem se upnul na blondýnku z jednoho takového stádečka.“

Olivie se zakuckala. „Stádečka?“

„No tak, holky přece putujou vždycky ve stádečku, to je takový zákon. Přemýšlel jsem, jak ji od nich vylákám, zatímco si Mike nazouval brusle. Konečně se na ně tak na tři vteřiny postavil, než se pod ním poprvé rozjely. Zamával rukama, srazil kluka, co jel kolem, a oba skončili na hromadě. Chudák Mike se dokonce praštil hlavou o lavičku a omdlel. Když se probral, blondýna byla dávno fuč a my jsme si to hasili na pohotovost.“

„Mike nějak přitahuje nehody.“

„Ten by si snad ublížil i ve spánku.“

„A ty ho máš moc rád.“

„Asi jo.“ Zadíval se jí do tváře. „A s kým ty ses jako dítě kamarádila?“

„S nikým. Měla jsem pár kamarádů, než... než jsem se odstěhovala sem. A pak jsem si občas hrála s dětmi z chaty.

Jenže ty přijížděly a odjížděly... Neměla jsem nikoho stálejšího, jako ty Mikea. Už je mu líp?“

„Jo, bude v pohodě.“

‚A chytli už tu holku, co to udělala?“

„Ne. Možná je to dokonce lepší. Nevím totiž, co bych jí provedl, kdyby se objevila. Mohla ho přece zabít.“

V jeho očích zahlédla násilí a kupodivu ji to neděsilo. Naopak, dávalo jí to pocit bezpečí.

„Tím bys stejně nic nedokázal.“

„Ne,“ zase se uvolnil, „ale snad bych se dověděl, proč to udělala. Na důvodech záleží. Ty je nechceš znát, Olivie?“

Vzala mu z ruky prázdnou sklenici a vstala. „Umyju je.“ Vydala se k řece, ale cestou se zastavila. „Ale ano, chci je znát.“

Zatímco umývala nádobí, vytáhl si magnetofon a vložil do něho čerstvou pásku. Vrátila se a při pohledu na notes trochu zbledla.

„Posaď se,“ řekl jemně, „a pověz mi o svém otci.“

„Skoro si na něj nepamatuju. Dvacet let jsem ho neviděla.“

Noah měl chuť poznamenat, že matku si pamatuje velmi dobře, ale raději mlčel.

„Byl velmi hezký,“ promluvila po chvíli. „Vypadali spolu nádherně. Vzpomínám si, jak se oblékali na večírky a jak jsem věřila, že každý má tak krásné rodiče, co se nechávají fotit do časopisů. Připadalo mi to normální. Však spolu taky působili přirozeně.

Milovali se. To vím jistě.“ Mluvila soustředěně, až jí mezi elegantním, tmavým obočí vyvstala vráska. ‚A milovali mě. I ve filmech z nich vyzařovalo, co k sobě cítili. Ale nejen tam, všude, kde spolu byli v jedné místnosti. Pak se to začalo měnit.“

„Jak?“

„Zlost, nedůvěra, žárlivost. Tehdy bych to pojmenovat neuměla. Ale ta jejich záře pohasla. Hádali se. Nejdřív jen pozdě večer. Neslyšela jsem slova, spíš jen zvýšené hlasy a tón. Bývalo mi z toho špatně.“

Zvedla sklenici a zamyslela se. „Občas jsem zaslechla, jak si otec v hale recituje verše. Později řekl v nějakém rozhovoru, že se tím vždycky uklidňuje před vystoupením. Míval trému.

Zvláštní, co? Vždycky působil tak sebevědomě. Myslím, že se tím snažil utišit i při hádkách. Přecházel sem tam a odříkával: ‚Muž, k muži často nečestný, i k ženám proradný je; jedinou svojí jistotou - ochotou zradit žije.'„ Povzdechla si. „To je Byron.“

„Já vím.“

Usmála se, ale její oči zůstaly děsivě smutné. „Ty čteš poezii, Brady?“

„Jako studovaný žurnalista čtu všechno.“ Pohladil ji bříškem prstu po tváři. „‚Ach, politujte; srdce žalem němé tu pod svou tíhou puká'.“

Zapůsobil na ni. „Moje srdce vydrželo, i bez politování. Srdce mé matky ale ne. Nezvládlo, co od ní chtěl nebo potřeboval. Nevím, co říct. Nikdy jsem o něm s nikým kromě tety Jamie nemluvila. Často mě zvedal do náruče.“

Hlas se jí zadrhl, ale snažila se ovládat. „Tak prudce, že žaludek zůstal na zemi. To je pro děcko krásný pocit. ‚Livvy, lásko moje,' volal přitom a tancoval se mnou po pokoji. Po pokoji, kde ji potom zabil. Ale v jeho náruči jsem se cítila bezpečně. A když mi chodil vyprávět ty svoje krásné pohádky, byla jsem naprosto šťastná. Pokud musel odjet na natáčení, plakala jsem, jak se mi stýskalo.“

Přitiskla si ruku na ústa, jako by chtěla zadržet přicházející slova i bolest. „Tu noc, kdy na mě křičel a rozbil hrací skříňku, jako by mi někdo ukradl tatínka. A už se to nikdo nespravilo. Celé léto jsem pak čekala, až se zase vrátí a všechno bude jako dřív. Ale nevrátil. Objevil se netvor.“

Dvakrát se přiškrceně nadechla. Ruka se jí roztřásla tak, že rozlila trochu vína. Noah zachytil sklenici včas. Liv si vzápětí přitiskla pěsti na srdce.

„Nemůžu.“ Sotva ze sebe ta slova dostala. Dívala se na něho nevidomýma očima. „Nemůžu.“

„To nic. To nevadí.“ Upustil notes i sklenici a rychle ji šel obejmout kolem ramen. Cítil, jak jí buší srdce, až se celá otřásá. „Nezavírej to v sobě, neubližuj si tak. Nebo tě to zničí.“

„Pořád to vidím. Mám to navždycky před očima. Klečí vedle ní, v krvi a rozbitém skle. V ruce drží nůžky. Volá mě jménem a má hlas mého otce. Slyšela jsem ji křičet. To její křik mě probudil. Křik a rozbíjení skla. Ale šla jsem do její ložnice a hrála si tam s lahvičkami. Hrála jsem si, zatímco ji vraždil. Pak jsem utekla a už nikdy ji nesměla vidět. Nedovolili mi to.“

Na tohle nedokázal nic říct; neexistovala slova útěchy. Držel ji pevně v náruči a hladil po vlasech, dokud slunce nezapadlo.

„Ani jednoho jsem už v životě neviděla. Doma jsme o nich nikdy nemluvili. Babička je zamkla v truhle na půdě, aby to vůbec vydržela. A já jsem mohla o mamince mluvit jen tajně s tetou Jamií a přitom jsem se cítila jako zloděj, který krade střípky pravdy. Nenáviděla jsem ho za to, že nesmím o matce mluvit nahlas. Přála jsem si, aby umřel zapomenutý ve vězení. Jenže on žije a já jsem nezapomněla na nic.“

Vtiskl jí polibek do vlasů a pohupoval s ní, zatímco plakala. Horké slzy smáčely jeho košili. Pocítil úlevu. Třebaže jí ten pláč stojí hodně sil, říkal si, jistě se jí pak uleví. Přitáhl si ji na klín a houpal ji jako dítě, dokud neochabla a neztišila se.

Hlava ji bolela jak otevřená rána, oči pálily a zavíraly se únavou. Tlak v žaludku a na hrudi ale polevil.

Rozpačitě se odtáhla. „Potřebuju se napít.“

„Donesu vodu.“ Lehce ji odsunul a zašel pro láhev. Pak si před ni dřepl a smetl jí z tváře poslední slzu. „Vypadáš strhané.“

„Nikdy nepláču. Je to zbytečné.“ Otevřela láhev s vodou a zhluboka se napila, aby smyla palčivost v hrdle. „Naposled jsem brečela kvůli tobě.“

„To je mi líto.“

„Cítila jsem se tak ublížená, když jsem zjistila, proč jsi doopravdy přijel. Poprvé od dětství jsem pak několik dní proplakala. Ani netušíš, co jsem za tu krátkou dobu k tobě všechno cítila.“

„Ale ano,“ zašeptal, „a k smrti mě to vyděsilo. Skoro jako to, co jsem cítil já k tobě.“

Když chtěla vstát, rázně ji přidržel a podíval se jí zpříma do očí. „Copak, nechceš to slyšet?“

„To už je stará záležitost.“

„Zas tolik ne, anebo právě tak akorát. Dobře žes mě tehdy vyhodila, Liv. Byli jsme příliš mladí na to, co jsem od tebe čekal.“

„Knížku napíšeš teď,“ řekla klidně, „a fyzicky to mezi námi taky klape. Takže jsme asi konečně dospělí.“

Neuvěřitelně prudkým pohybem ji zvedl na nohy a v očích se mu zlostně zablesklo. „Sakra, to si vážně myslíš, že mi jde jen o knížku a o sex? Myslíš si to, nebo si to myslet chceš? Abys pak nemusela nic dávat a riskovat?“

„A ty myslíš, že vyprávět ti o rodičích není riziko?“ tvrdě ho odstrčila. „Že je snadné představit si, že si moje vzpomínky bude moct přečíst každý, kdo dostane chuť?“

„Tak proč to potom děláš?“

„Protože už přišel čas.“ Shrnula si vlasy z vlhkých tváří. „V tom jsi měl pravdu. Máš radost? Měl jsi pravdu. Potřebuju to ze sebe dostat a možná se v té tvé zatracené knize někde dočtu, proč se to vlastně muselo stát, abych je konečně mohla oba pohřbít.“

„Fajn,“ přikývl, „to chápu. Ale co ten zbytek? Co my dva?“

„Co jako?“ vyštěkla. „Kdysi mezi námi přelétlo pár jiskřiček a teď na tom pracujeme.“

„Tak pro tebe je to pár jiskřiček?“

Ustoupila, když se o krok přiblížil. „Neutlačuj mě.“

„Ještě jsem ani nezačal. To je právě tvůj problém, Liv, ty k sobě nikoho doopravdy nepustíš. Když chci, můžu mít tvoje tělo, ale tím to končí. Jenže mně to nikdy stačit nebude.“

„To je tvůj problém.“

„Jasně,“ chytil ji za ruku a otočil ji k sobě. „Ale tvůj taky. Něco k tobě cítím.“

Náhle ji pustil a rozčileně odešel na samý břeh řeky. Oheň v šeru plápolal a měsíční světlo začínalo prozařovat listí stromů.

„Máš dojem, že pro mě je to snadné?“ zeptal se unaveně. „Protože jsem měl i jiné ženy? Že pak bez problému zvládnu i tu jedinou, na které mi kdy záleželo?“

Obrátil se. Objímala se ve stoje kolem pasu a měsíc se jí třpytil v očích.

„Olivie, když jsem tě poprvé poznal, bylas ještě dítě. Už tehdy mě na tobě něco uchvátilo, něco silného a zvláštního, co mě nikdy neopustilo.“

Pohnul se směrem k ní. „Nikdy jsem nezapomněl. A pak ti bylo osmnáct a stála jsi na prahu svého bytu - vysoká, štíhlá a nádherná. Trochu rozpačitá a netrpělivá. Pak se ti oči rozjasnily. Ty tvoje oči si pořád nosím

s sebou. A když ses usmála, jako by mi někdo podsekl kolena. Od té chvíle bylo všechno jinak.“ Přiblížil se ještě trochu a všiml si, že se zachvěla.

„Všechno se navždycky změnilo.“

„Vymýšlíš si, Noahu. Necháváš se až moc unášet fantazií.“

„O tobě jsem fantazíroval často.“ Snažil se mluvit klidně, protože bral ohled na její rozechvělost. „Ale chyběla mi skutečnost. Pravda, hledal jsem nějakou náhradu, ale žádná žena mě nikdy tak neomámila. Já vím, že jsem tě ranil. Jenže tehdy jsem ještě nerozuměl tobě ani sobě. Nedošlo mi to ani tady, když jsem tě po letech viděl znova. Jen jsem se zase vrátil do vytržení. Nikdy jsem se totiž docela nevzpamatoval. Víš, co to je uvědomit si, že jsem to nikdy nepřekonal?“

Zmocnil se jí strach a měla chuť dát se na útěk. „Pleteš všechno dohromady, Noahu.“

„Ne, ne.“ Zvedl ruku, dotkl se její tváře a pak jí dlaněmi zarámoval obličej. „Podívej se na mě, Liv. Jednu věc vím naprosto jistě - jsem do tebe strašně zamilovaný.“

V krku jí uvízla podivná směs radosti i hrůzy. „Ale já nechci.“

„Vím.“ Lehčeji políbil. „Děsí tě to.“

„Já nic takového nechci,“ chytla ho za zápěstí. „Nemůžu ti dát, co hledáš.“

„Ty jsi to, co chci. Už jsem tě našel. Jenže teď musím zjistit, co hledáš ty.“

„Vysvětlovala jsem ti, že už všechno mám.“

„Kdyby to byla pravda, neděsil bych tě tak. Chci s tebou začít nový život, Olivie. Dlouho jsem na to čekal, a ani jsem to sám netušil. Ty musíš taky dostat čas na rozmyšlenou. Bude to fér.“

„Já o manželství nestojím.“

„Ještě jsem tě o ruku nežádal,“ podotkl a dlouze ji políbil. „Ale dostanu se k tomu. Mezitím mi řekni jedno,“ další náruživý polibek jim oběma vzal dech, „opravdu je mezi námi jen pár jiskřiček?“

Cítila příjemné teplo, dralo se z ní proudem a měnilo se v pulsující touhu. „Já vůbec nechápu, co cítím.“

„Dobrá odpověď. Miluj se se mnou.“ Vedl ji zpátky ke stanu a zatemňoval její mysl dalšími polibky. „Uvidíme, jestli se změní.“

Byl trpělivý, důkladný a pozorný, aby pochopila, jaké je milování s mužem, který vás skutečně miluje. Pokaždé, když se chtěla odtáhnout, dokázal proniknout její obranou. Aby naplnil a ukradl váhavé srdce, které nechtělo být ukradeno.

Když do ní pomalu, hladce a dlouze pronikl, viděl odpověď, kterou chtěl slyšet, na jejích očích. „Miluju tě, Olivie.“

Přitiskl rty k jejím, vzal si jeden sladký vzdech a uvažoval, jak dlouho potrvá, než to nahlas vysloví.

29

Ten mužský byl tak bezstarostný a veselý, říkala si Olivie, že se tím musela nakazit. Ačkoli se probudili do zataženého rána a deště, kdy hrozilo, že budou po půl hodině promoklí na kůži, jemu to na náladě neubralo.

Když Noah otevřel oči a uslyšel kapky bubnující do střechy stanu, považoval to za šťastné znamení, že mají strávit dopoledne bláznivým milováním.

Pak se na ni překulil a zahájil milostný souboj. Nedokázala vymyslet jediný argument proti. A poprvé v životě se při sexu smála.

Když už téměř přesvědčila samu sebe, že tímhle se city neměří, pohladil ji a spěchal uvařit kávu.

Hověla si v teplém stanu a užívala si pocitu uvolnění. Už od dětství o ni nikdo takhle nepečoval. Uvěřila totiž, že pokud si všechno neobstará sama, získá nad jejím životem kontrolu někdo jiný.

Jako se to stalo její matce. Zavřela oči. A možná i otci. Láska je slabost nebo zbraň a něco takového mohla dát do rukou jen členům rodiny. Copak mohla tolik riskovat? Otočit posledním klíčem v posledním zámku a otevřít se Noahovi?

Pak se ale přihrnul do stanu se dvěma kouřícími šálky v ruce. Vlasy měl orosené, nohy bosé a džíny ani nestihl zapnout. Najednou ji zaplavila vlna lásky a sevřela ji u srdce.

„Asi jsem zahlédl rejska.“ Podal jí hrnek a uvelebil se vedle ní. „Nevím jakého, ale rejsek to byl.“

„V téhle oblasti se nejčastěji vyskytuje rejsek černý,“ slyšela se.

„Pro mě to byla prostě myška, co hledá něco na zub.“

„Ty jedí pořád. Nevydrží bez jídla ani tři hodiny. Skoro jako někteří kluci z města.“

„Já jsem o snídani ještě nezačal,“ mezi řečí srkal kávu. „Myslel jsem na ni, ale nic jsem neřekl. Počasí se brzy zlepší.“ Nevěřícně zvedla tvář ke stropu, na nějž nepřetržitě bubnoval déšť. „Do hodiny se vyjasní,“ trval na

svém. „Jestli se trefím, půjdeš uvařit snídani do slunečního jasu ty. Jestli ne, udělám ji sám za deště.“

„Platí.“

„Tak kam půjdem na rande, až se vrátíme?“

„Cože?“

„Rande, přece. Večeře, kino, muckání v mém pronajatém autě...“

„Myslela jsem, že se brzo vracíš do L. A.“

„Pracovat můžu kdekoli. A ty jsi tady.“

Znělo to tak prostě, uvědomila si. „Pořád se před tebou snažím couvat, ale ty mě nenecháš.“

Uhladil jí rozcuchaný pramen vlasů. „A vadí to?“

„Ano, ale zas ne tolik, jak jsem čekala. A ne tak, jak by mělo.“ Zhluboka se nadechla. „Záleží mi na tobě. A není to pro mě snadné. V tomhle neumím chodit.“

Naklonil se a vtiskl jí polibek na čelo. „Tak trénuj.“

Zatímco Noah s Olivií seděli ve stanu v deštěm prosáklém lese, Sam Tanner vyhlížel do mlhy z okna pronajaté chaty.

Nikdy nepochopil, co Julii táhlo na tak studené, tmavé místo, do hustého lesa a samoty. Ona přece byla stvořená pro světlo - záři reflektorů, křišťálových lustrů a bílých, exotických pláží.

Ale jako by ji neviditelná ruka vedla pořád zpátky sem. Uvědomil si, že se tomu snažil všemožně zabránit. Vymýšlel si důvody, proč nemůže jet s ní, přesouval povinnosti, aby nemohla jet ani sama. Nakonec se sem od narození Olivie vydali jen dvakrát.

Ignoroval Juliinu touhu po domově, protože nemohl unést, že by jí na něčem záleželo stejně jako na něm.

Rychle zvedl malý magnetofon a nahrál své myšlenky, než by mu vyklouzly z paměti. Chtěl si s Noahem znovu promluvit, ale netušil, kolik času mu doopravdy zbývá. Bolest hlavy se vracela stále častěji a zakusovala se do něho jako buldozer.

Měl podezření, že doktoři svoje prognózy trochu nadhodnotili, a tak se radši spoléhal na nahrávání vzpomínek. Ať se stane cokoli, té knize musí pomoct na svět. Zatím měl všechno, co potřeboval. Kuchyňku napěchoval zásobami z místního obchodu, protože často nenašel energii na chození do restaurace. Kazety a baterie mu také musely stačit, než znovu najde Noaha.

Kde ten kluk sakra vězel, pomyslel si Sam zlostně. Čas utíkal a ty rozhovory mu začínaly scházet. Nechtěl být sám.

Bolest uprostřed hlavy opět zesilovala. Vyklepal z lahvičky pár pilulek - částečně na recept, částečně koupené na ulici. Musel tu bolest nějak zvládnout. Kdyby ho přemohla, nemohl by fungovat ani myslet. Ještě toho musel tolik stihnout. Olivie, pomyslel si smutně. Tam zbývá splatit dluh. Odložil lahvičku na stůl vedle nože a osmatřicítky značky Smith &Wesson.

Noah se potutelně radoval, že se jeho předpověď potvrdila, ale mnohem víc ho rozveselila představa horké sprchy a tichého pokoje, kde by mohl pár hodin v klidu pracovat. To už scházeli zpátky do údolí.

„Tak jsem vyhrál dvě sázky," připomněl Olivii, „přestalo pršet a po laptopu se mi nestýskalo."

„Ale ano, v duchu jsi fňukal."

„To se nepočítá. Zaplať. Ne, zapomeň na to. Uděláme to jinak. Smažeme dluh, když mi seženeš pokoj, kde bych mohl chvilku pracovat."

„Něco se snad najde."

„A místo, kdo bych se mohl osprchovat a převléknout?" Lišácky se usmál, když po něm hodila okem. „Jsem v pořadníku na pokoj v chatě, než se něco uvolní, ale zatím musím spát ve srubu a chodit do společné sprchy. Jenže jsem stydlivý."

Pobaveně se rozesmála.

„Ale před tebou ne, Olivie, ty se můžeš sprchovat se mnou."

Nechala se vzít za ruku. „Stavíme se u nás." Pohlédla krátce na hodinky. „Babička by ještě měla být na výletě s dětskou skupinou a pak obvykle jezdí na nákupy. Máš tak hodinku, Brady, aby ses dal do pořádku. Nechci ji rozrušit."

„Jasně, chápu," ale rozhodl se pokračovat. „Stejně se se mnou jednou setká, Liv. Třeba na naší svatbě."

„Ha ha." Pustila se ho.

„Tak se vsaď, že ji do hodinky okouzlím."

„V žádném případě."

„Bojíš se, protože by pak přešla na mou stranu a řekla, že jsi hloupá holka, když ses mi dávno nevrhla kolem krku."

„Asi tě budu muset svázat."

„To už se ti podařilo."

Nejdřív spatřil mezi stromy jen světlejší místa a pak šmouhy červené, modré a žluté barvy. Nakonec záblesk slunce odraženého od okenních tabulí.

Když vyšli na paseku, chytil Olivii za ruku.

Minule ji sem vezl za tmy a z domu viděl jen obrys. Teď měl dojem, že se ocitl v pohádce. Červené střešní tašky, kámen, trámy a záplava květin. Na verandě dvě houpací křesla a všude vysoká okna, obrácená k lesu. „To je nádhera.“

Překvapeně a s pocitem vnitřní radosti vyčetla z jeho tváře, že to myslí upřímně. „Domov MacBrideových už po mnoho generací.“

„Není divu.“

„Co?“

„Že je to tvoje místo. Hodí se k tobě. Tohle je pro tebe to pravé, ne dům v Beverly Hills.“

„To už se nedovím.“

Obrátil se k ní. „Ale ano. Ty to víš.“

S jiným člověkem by to asi dál nerozebírala. „Ano, vím, ale jak to víš ty?“

„Znám tě už dvacet let.“

„To je nesmysl.“

„Není. Když si představím dvacet let svého života zpátky, stejně vidím hlavně tebe.“

Srdce jako by jí na okamžik vynechalo. Musela se uklidnit pohledem stranou. „Ty mi ale umíš vlézt pořádně pod kůži.“ Zavrtěla hlavou, když si ji chtěl vtáhnout do náruče. „Ne, teď ne.“

„Vždycky,“ řekl tiše a zasněně položil své rty na její.

Klidně a bez protestů ho objala kolem krku. Tentokrát se nepoddávala, ale přijímala.

Noaha zaplavila vlna smíšených pocitů a jeho rty ztvrdly. „Tak řekni,“ dožadoval se. Tak moc toužil slyšet, co cítil z jejích polibků.

Ano, měla sto chutí skočit do té propasti a uvěřit, že on poletí s ní. Strach i radost z toho okamžiku se měnily v ohlušující hukot v hlavě. Najednou sebou trhla. „Někdo jede.“

Nepouštěl její ramena a stále se jí díval do očí. „Miluješ mě, řekni to.“

„Já... to je babička!“ Přitiskla si ruku na ústa. „Bože, co jsem to provedla?!“

Dodávka se už vynořila za poslední zatáčkou. Pozdě, pomyslela si Olivie, už ho nestihne poslat pryč. Ale podle jeho výrazu pochopila, že by se tak rychle stejně nevypařil.

Otočila se zády k silnici a sbírala odvahu. „Já to zvládnu.“

„Ne,“ vzal ji za ruku a pevně držel, „my to zvládneme.“

Val zůstala sedět za volantem, když se k ní blížili po cestě, jen ho pevně stiskla v rukou. Na tváři své vnučky zahlédla obavy a omluvu, ale odvrátila se.

„Babi," Liv se zastavila vedle vozu a opřela si loket do otevřeného okénka.

„Takže už jsi zpátky."

„Ano. Myslela jsem, že jsi na procházce s dětmi."

„Vzala si je Janine." Zlostná slova se drala ven dřív, než je mohla zastavit. „Myslelas, že se sem vplížíte za mými zády, co?!"

Olivie překvapeně zamrkala a stála jako opařená, ale to už se dral Noah dopředu, jako by ji chtěl chránit před pumou. „Poprosil jsem Olivii, jestli bych se tu nemohl osprchovat, protože chata je obsazená. Jsem Noah Brady, paní MacBrideová."

„Já vím, kdo jste. A tohle je Livvyin domov," ucedila. „Jestli vám řekla, že sem smíte, má na to právo, ale já vám nemám co říct. Ustupte," nařídila, „musím odnosit nákupy."

Trhla volantem a prudce zajela k zadnímu vchodu domu.

„Porušila jsem slib," zašeptala Olivie.

„Nic jsi neporušila."

Přerývaně si povzdechla, ale ruka jí vzápětí vylétla k hrdlu. „Proboha, co děláš? Kam jdeš?"

„Pomoct tvé babičce s taškami."

„Prokrista, ne," chytila ho za ruku. „Běž pryč! Copak nevidíš, jak jsem jí ublížila?"

„Jo, a taky vidím, jak ona ublížila tobě," pronesl nezlomně a odtáhl její ruku. „Nikam nejdu. Budeš se s tím muset smířit."

Napochodoval za dům, a než se Val stihla ozvat, vzal jí tašku z ruky a nahnul se do vozu pro další. „Zanesu to dovnitř."

Vyšel na verandu a loktem si otevřel síťované dveře.

„Nezlob se," přispěchala k babičce Olivie, „moc mě to mrzí, babi. Neměla jsem... Donutím ho odejít."

„Vybrala sis sama," pronesla ledově Val a popadla další tašku.

„Nevěděla jsem, co dělám, promiň," začínala Liv hystericky blekotat. „Moc mě to mrzí, pošlu ho pryč."

„To nepošleš." Noah se objevil ve dveřích a snažil se zachovat klid. Zašel k vozu pro zbylé dvě tašky. „Taky bych tě do ničeho nenutil. A jestli si chcete na někom vylévat zlost, paní MacBrideová, vylévejte si ji na mně."

„Noahu, nemohl bys prostě jít?"

„A nechat tě tady zničenou a nešťastnou?“ Dlouze se na Olivii zadíval, až Val zpozorněla. „Už mě trochu znáš. Je mi líto, že se zlobíte kvůli té knize,“ obrátil se zpátky k Val, „a taky, že vás moje přítomnost tak rozrušila. Ale nic to nezmění na tom, že kniha vznikne a i tak budu součástí Oliviina života. Pevně věřím, že najdeme společnou řeč, protože Liv vás velice miluje. Miluje vás a je vám tolik vděčná, že kdyby musela volit mezi klidem a svým štěstím, vybrala by si vás.“

„To není fér,“ ozvala se Olivie, ale Val ji přerušila zvednutou rukou.

Možná se stará rána zase otevře a začne krvácet, ale její staré oči ještě vidí dobře a nic jim neujde. Měla chuť si toho muže zošklivit, aby jí připadal bezohledný, chladný a rafinovaný.

Místo toho viděla hlavně zlost, která se v jeho pohledu usadila od chvíle, kdy na Olivii vyštěkla. V té tváři spatřila také sílu, jakou kdysi poznala u jeho otce.

„O knize nechci v tomhle domě nic slyšet.“

Noah přikývl. „Rozumím.“

„Věci z těchhle tašek musejí rychle do lednice,“ řekla Val a odvrátila se.

„Já to vezmu,“ přiběhla Olivie, ale jen bezmocně sykla, když se dral Noah do domu za babičkou.

Shodila tedy batoh na verandě a spěchala za nimi.

Val už vyndávala nákup a krátce pohlédla na Olivii na prahu. Všimla si jejích vyplašených, zahanbených očí a zastyděla se.

„Taky byste si to mohl sundat ze zad,“ řekla Noahovi. „Umím si představit, že touhle dobou už ten batoh nechcete ani vidět.“

„Kdybych to přiznal, Liv by se mi vysmála. Chce věřit, že jsem povrchní měšťák, který nepozná západ od východu.“

„Taky že ne,“ zabručela Olivie, ale Noah se usmál. „Jen jsem tě zkoušel.“

„A jste?“ zeptala se Val. Musela by být slepá, aby nezahlédla ten pohled, co si vyměnili. „Povrchní měšťák?“

„Ne, madam. Ve skutečnosti jsem se zamiloval, nejen do Liv - i když to nás zasáhlo společně - ale i do státu Washington. Aspoň do té vaší části. Už jsem vybral několik míst, kde bychom si mohli postavit dům, ale Olivie namítá, že v národním parku to nejde.“

„Jen tak plácá,“ vyrazila ze sebe Liv, když se jí konečně rozvázal jazyk. „Není důvod...“

„Pár dní na chatě nebo v kempu není to samé, jako tady žít,“ přerušila ji Val.

„To je mi jasné.“ Noah se pohodlně opřel o přepážku. „Ale já jsem v mnohém docela přizpůsobivý. A ona je tady šťastná. Je to její domov. Jakmile jsem tohle místo uviděl, pochopil jsem, že by se jistě vdávala nejradši tady na dvoře, mezi květinami u lesa. Co myslíte?“

„Přestaň s tím, prosím tě!“ vybuchla Olivie. „Není žádný...“

„Tobě to neříkám,“ odsekl jí mírně a lehce se usmál na Val. „Je do mě blázen, jen si na to nějak nemůže zvyknout.“

Val se téměř usmála. Zlomilo jí to srdce a zase naplnilo, když viděla zoufalství na tváři svojí holčičky. „Vy jste moc chytrý, co?“

„Rád si to myslím.“

Povzdechla si a úhledně složila poslední papírovou tašku. „Tak si přineste všechny věci. Můžete přespat v hostinském pokoji.“

„Díky. Nechám batoh zatím tady.“ Cestou ke dveřím chytil Olivii za bradu, a zatímco se stále snažila popadnout dech, dlouze ji políbil. „Hned jsem tady.“

„Já...“ Dveře za ním zaklaply a Olivie bezmocně rozhodila rukama. „Tos nemusela. Přežil by to i v kempu. Takhle se nebudeš cítit dobře.“

Val šla uložit tašky do komory. „Jsi do něj zamilovaná?“

„Já... není důvod...“ Nešťastně zmlkla, protože jí Val pohlédla zpříma do očí.

„Miluješ ho, Livvy?“

Dokázala jen kývnout hlavou, zatímco se jí slzy draly do očí.

„A kdybych řekla, že si to nepřeju? Že nechci, abys měla právě s ním něco společného? Že mi dlužíš respekt a měla bys brát ohledy na mé pocity?“

„Ale...“

„Nikdy nebudu mít klid, pokud tohoto muže pustíš do svého života.“

Liv zbledla a bojovala s křečovitou bolestí. Musela se chytit kuchyňské přepážky. Tohle byla přece žena, která jí poskytla všechno, domov, lásku, svou náruč. „Já... tak já půjdu a řeknu mu, aby odešel.“

„Ach bože, ach Livvy.“ Val se zhroutila na židli a zakryla si rukama tvář.

„Ne! Prosím tě, neplač! Pošlu ho pryč. Už se sem nevrátí.“ Liv už klečela na kolenou a objímala babičku kolem pasu. „Už se s ním nesejdu.“

„Měl pravdu.“ Val s uplakanýma očima vzala Livvyinu tvář do dlaní. „Chtěla jsem mu to hned vmést, ale on měl pravdu. Ty bys ho opravdu opustila, zapomněla bys na něj jen kvůli mně. Myslela jsem, že je to sobecký člověk, ale sobecká jsem tady hlavně já.“

„Ne, to ne.“

„Uzurpovala jsem si tě pro sebe, Livvy.“ Roztřesenou rukou pohladila vnučku po tváři. „Ze začátku hlavně pro tvoje bezpečí, ale... později hlavně pro sebe. Když jsem ztratila Julii, zařekla jsem se, že tobě se nic podobného nesmí stát.“

„Starala ses o mě.“

„Ano, starala.“ Políbila Olivii na čelo. „Milovala jsem tě, Livvy, a taky potřebovala. A to tak zoufale, že jsem ti vlastně nikdy nedala svobodu.“

„Neplač, babi.“ Ty slzy jí trhaly srdce.

„Musím se tomu konečně postavit. Obě musíme. Pokaždé když se děda o tom se mnou snažil mluvit, uzavřela jsem se. Naposled před pár dny. Ale vůbec jsem ho neposlouchala. Tušila jsem, že má pravdu, jen jsem to nechtěla slyšet. Musel mi to vysvětlit až někdo cizí.“

„Za všechno, co mám a čím jsem, vděčím tobě.“

„Nevděčíš mi za nic.“ Ve Valině hlase byla slyšet zlost. „Stydím se, že sis to někdy myslela. A taky za to, že jsem se od tebe odvrátila, když ses rozhodla spolupracovat na té knize. Pochopila jsem, že je to pro tebe důležité, ale nechala jsem tě trpět. Vrazila jsem mezi nás klín a byla jsem příliš hrdá nebo vystrašená, abych to napravila.“

„Potřebuju vědět, proč se to stalo.“

„A já jsem ti to nechtěla dovolit. Nikomu z nás.“ Val si vnučku přitáhla blíž a položila si tvář na její měkké vlasy. „Pořád nevím, jestli to snesu. Ale chci, abys byla šťastná. Nejen v bezpečí. To pro život nestačí.“

Val se odtáhla a už klidnější si otřela slzy. „Bude lepší, když tu ten mladík zůstane.“

„Nechci, aby tě rozčiloval.“

Val se pokusila o úsměv. „Když zůstane tady, aspoň ho budu mít na očích, abych poznala, jestli se pro tebe hodí. A když ne, děda už mu zvedne perka.“

Liv si položila tvář do babiččiny dlaně. „Tvrdí, že tě dokáže okouzlit během jedné hodinky.“

„No, to jsem zvědavá.“ Val vstala a zašla si pro papírový kapesník, aby se vysmrkala. „K tomu mu hezká tvářička nestačí. Se mnou bude mít dost práce.“ Trochu se jí z toho citového vypětí točila hlava. „Asi bych měla uklidit v hostinském pokoji.“

„Já to udělám. Aspoň si odnesu nahoru batoh.“ Hodila si ho na záda. „Taky bych měla zaskočit do centra, jestli je všechno v pořádku. Nezdržím se dlouho.“

„Jen běž. Aspoň budu mít příležitost vyzpovídat tvého hocha. Ještě nikdy jsi žádného domů nepřivedla, tak si to musím užít.“

„Je uhýbavý.“

„A já zase rychlá.“

„Babi, mám tě moc ráda.“

„Já vím. Ale už jdi. Musím se dát trochu do pořádku. Ještě si promluvíme, Livvy,“ zašeptala, když Olivie stoupala po schodech. „Už je nejvyšší čas.“

Liv lehkým krokem přeběhla ke dveřím svého pokoje. Byla zamilovaná a vůbec to nebolelo. Propast, která mezi nimi s babičkou už pár měsíců zela, se začínala zavírat.

Budoucnost se teď jevila jako široká pláň plná možností. Liv si chtěla pospíšit a rozrazila dveře do svého pokoje. Radost, která jí plnila duši, se okamžitě vypařila.

Na jejím polštáři, zalitá tichými paprsky slunce, ležela osamělá bílá růže.

30

Nemohla dýchat. V hlavě jí dunělo a ten děsivý zvuk jako by postupoval dolů celým tělem, až jí podlomil kolena. Padla na všechny čtyři a lapala po dechu jako tonoucí člověk.

Toužila odplazit se pryč.

Do skříně, do tmy.

Snažila se překonat bodavou bolest v hrudníku. Přitiskla si na to místo dlaň a podivila se, že nekrvácí.

Netvor byl tady.

V jejich domě. Přišel za ní domů. Jako by jí nějaký rarach skřehotal tu větu u ucha. Pokusila se vstát, ale klopýtla o batoh a dopadla na postel, s rukou jen pár centimetrů od stonku té dokonalé bílé růže.

Ucukla, jako by šlo o hada, připraveného uštknout.

Začala ustupovat a v hrdle dusila výkřik.

Byl v domě, pomyslela si znovu. A babička sama dole v kuchyni. Liv chňapla po noži v pouzdře a vytrhla ho tak prudce, až to zasyčelo. Pak se ostražitě plížila ke dveřím.

Už přece není bezmocné dítě. Musí ochránit lidi, které miluje.

Už tu určitě není, ujišťovala se, ale strach ji přece jen přemohl.

Vyklouzla na chodbu, přitiskla se ke stěně a s nožem v ruce naslouchala zvukům domu.

Začala tiše přecházet od pokoje k pokoji, jako kdyby stopovala vysokou zvěř. V každém hledala známky vniknutí nebo jen změnu ovzduší. Kolena sejí rozechvěla, teprve když přešla ke schůdkům na půdu.

Schoval by se tam, ke vzpomínkám na minulost? Vytušil by snad, že všechny památky na milovanou matku najde právě tady pod střechou?

Představila si, jak vchází na půdu a prkna pod její vahou zavrzají. V duchu ho viděla stát vedle otevřené truhly, z níž se do zatuchlého vzduchu drala maminčina křehká vůně.

V ruce svíral nůžky a v otcově tváři měl nepřítomné oči netvora.

Natáhla se po knoflíku na dveřích a přála si, aby se ta představa zhmotnila. Ona napřáhne nůž a zarazí ho do něj, jako on kdysi nůžky do matky. Pak bude konečně po všem.

Ale náhle jí ruka ochabla a Liv si bezmocně opřela čelo o dveře. Po dvaceti letech opravdu poprvé chtěla plakat, ale nedokázala to.

Zaslechla přijíždět auto. Rychle zasunula západku pod klikou a na vratkých nohou doběhla k oknu.

Prvotní strach, když ten vůz nepoznala, rychle zmizel, protože z něj vyskočil Noah. Ještě se rozhlédla po okolním lese a křovinách.

Byl někde tam? Díval se na ně?

Prudce se otočila a zatoužila seběhnout dolů, aby se o svůj strach s někým podělila. Pak si vzpomněla na babičku.

Ne, ne, to by ji k smrti vyděsilo. Musí to zvládnout sama. Zastrčila nůž do pouzdra, ale raději ho nechala rozepnuté.

Opřela se o stěnu a snažila se zhluboka dýchat, dokud se Noah neobjevil na schodech.

„Začínám se jí líbit. Zeptala se, jestli mám rád grilované vepřové.“

„Pomůžu ti s tím.“ Jak to, že měla tak chladný a klidný hlas, pomyslela si a vzala mu z ruky laptop. „Tady je tvůj pokoj. Má vlastní koupelnu.“

„Díky.“ Vešel za ní dovnitř, rozhlédl se a upustil bagáž na postel. „Tohle je mnohem přitažlivější než stan v kempu. Ale víš, kdo je tady?“

„Kdo?“

Přimhouřil oči, protože si všiml jejího zděšení. „Co se děje, Liv?“

Zavrtěla hlavou a sedla si na okraj lůžka. Potřebovala ještě aspoň minutku. „Kdo je tady?“

„Moji rodiče.“ Usedl vedle ní a prohlédl si ji pečlivěji. Měla ledovou ruku.

„Frank? Je tady Frank?“ obrátila se a zoufale stiskla jeho prsty.

„Je na chatě,“ odpověděl Noah pomalu. „Měli prý předem zamluvený pokoj. Ale co se stalo, Liv?“

„Tak Frank je tady.“ Opřela si hlavu o Noahovo rameno. „Prosila jsem ho, aby přijel. V L. A. jsem se u něj stavila. A on to udělal.“

„Záleží mu na tobě. Vždyť víš.“

„Vím. Je to, jako bychom se všichni otáčeli v kruhu. Točíme se, točíme a nemůžeme zastavit, dokud to neskončí. On byl tady v domě, Noahu.“

„Kdo?“

Postavila se a její oči v bledé tváři se už uklidnily. „Můj otec. Byl tady.“

„Jak to víš?“

„Nechal mi na posteli růži. Bílou růži. Chce, abych věděla, že se vrátil.“

V jeho výrazu došlo k jediné změně - oči dostaly nádech zeleného ledu. „Počkej tady.“

„Už jsem se dívala.“ Stiskla jeho ruku. „Prohledala jsem všechny pokoje. Kromě půdy. Nedokázala jsem tam vejít, protože...“

„Dobře, že jsi tam nešla.“ Pocítil stah u žaludku. „Zůstaň tady nebo běž dolů za babičkou.“

„Ne, nerozumíš mi. Nemohla jsem tam jít, protože jsem ho chtěla zabít. Zabít svého otce! Bože, pomoz mi, ale představila jsem si, jak do něj zarážím nůž a jeho krev mi teče po rukou. A přála jsem si to. Přála. Čím bych to pak byla?“

„Lidskou bytostí.“ Vyslovil to působivě, ale ona zavrtěla hlavou.

„Ne, byla bych stejná jako on .“

‚A otevřela jsi ty dveře?“

„Ne, zamkla jsem je zvenčí.“

„Tak zamkni tyhle zevnitř a počkej na mě.“

„Nechoď.“

„Už tady není,“ uklidňoval ji. „Ale budeš se cítit líp, když se přesvědčím. Zamkni,“ nařídil, „a čekej.“

Znechuceně poslechla. Schovala se. Stejně jako tehdy. Když se Noah vrátil, otevřela a pohlédla na něho prázdnýma očima.

„Nikdo tam není a asi ani nebyl. Musíme to říct babičce s dědou.“

„To babičku strašně vyděsí.“

„Ale vědět to musí. Pokus se najít dědečka. Zvolej na chatu. Já seženu rodiče.“ Pohladil ji hřbetem ruky po tváři. „Bude ti líp, když přijde tvůj polda.“

„Ano, bude. Noahu?“ Dotkla se jeho ramene. „Když jsem tě viděla vystupovat z auta, došlo mi, že se o tebe můžu opřít. A chtělo se mi.“

„Liv. Kdybych řekl, že tě ochráním, asi bych tě naštval, ne?“

Plačtivě se zasmála a dosedla zpátky na postel. „Teď, když se celá třesu, asi ne, ale později ano.“

„Fajn, tak já to risknu, dokud se třeseš. Já se o tebe postarám, Liv.“ Vzal jí tvář do dlaní a políbil ji. „Věř mi. A teď zavolej dědečkovi.“

Takový risk. Takhle bláznivě a uspokojivě riskovat. Jak snadno ho mohli načapat... A co pak?

Na to ještě nebyl připravený. Seděl znovu o samotě ve svém pokoji a dosud rozechvělou rukou zvedal ke rtům skleničku s bourbonem.

Nechvěl se strachem, ale vzrušením. Novým životem.

Po dvacet let neměl jinou možnost, než se řídit danými pravidly a dělat, co se od něj očekává. Ani zdaleka netušil, jak úžasné je osvobodit se od toho.

Jak vzrušující. Jak nebezpečné.

Ona hned pochopí, co růže znamená. Na tuhle symboliku jistě nikdy nezapomněla.

Tatínek se vrátil domů.

Znovu se napil a po mnoha letech bezmoci náhle pocítil sílu a moc.

Málem ho zahlédli, tak těsně to měl načasované. Sotva vyšel zadem z domu - jak neuvěřitelné, že zrovna tihle lidé nezamykají - když je uviděl stát mezi stromy.

Livvy, jeho malá Livvy a syn policajta. Taková ironie. Jako scénář pro hollywoodský film - dcera ženy, kterou miloval, spojená se synem muže, co vyšetřoval její vraždu.

Julie, jeho nádherná Julie.

Myslel, že postačí, když Livvy trochu vyděsí a připomene jí onu krvavou noc - co viděla a od čeho utekla.

Jak mohl tušit, že při pohledu na Liv v náruči jiného muže uvidí opět Julii? Julii, která tiskne to své dlouhé, štíhlé tělo k někomu jinému.

Nenapadlo ho, že se jak šílená noční můra zase dostaví ta touha zničit, co tolik miluje. Zoufalá potřeba udělat to znovu.

A potom... Zvedl nůž a otáčel jím ve světle lampy. Potom bude klid. Kruh se uzavře.

Ze ženy, která ho odmítla, nezbyde dočista nic.

„Musíte zavést bezpečnostní opatření.“ Frank seděl v obýváku u MacBrideových a v těle se mu vařila krev. Takže znovu v práci, pomyslel si. Zase ten případ, který nikdy definitivně neuzavřel.

„Na jak dlouho?“ zeptala se Olivie. To o babičku se bála ze všeho nejvíc, třebaže krize jako by Val MacBrideovou utužila. Seděla vzpřímá na pohovce se stisknutými rty a bedlivě pozorovala okolí.

„Jak dlouho bude třeba. Neměli byste pobývat sami venku, ale držet se co nejvíc ve skupinách a taky začít zamykat dveře.“

Olivie už měla čas se uklidnit a všechno promyslet. Přikývla. „Takže toho moc dělat nemůžeme, co?“

Vzpomněl si na malou holčičku, která k němu kdysi vztáhla ruce. Dnes byla dospělá a on ji nemohl jednoduše odnést do bezpečí. „Budu upřímný, Livvy. Zatím neprovedl nic, za co bychom ho mohli pronásledovat.“

„Zastrašování,“ ozval se Noah. „Vloupání do domu.“

„To bys nejdřív musel dokázat.“ Frank zvedl ruku. „A pokud se to podaří, policie ho proto stejně může jen hlídat. Telefonát bez konkrétních výhružek, dárek a květina v prázdném domě, to není nic nezákonného. Může tvrdit, že chtěl jen kontaktovat dceru, kterou dvacet let neviděl.“

‚Je to přece vrah.“ Rob přestal přecházet kolem a položil ruku na Livvyino rameno.

„Svoje si odseděl. A možná...,“ Frank se rozhlédl po tvářích přítomných, „že mu o víc než o setkání nejde.“

„Tak proč se v telefonu neozval?“

Frank se zadíval na Olivii. Byla ještě lehce bledá, ale držela se. „Do hlavy mu nevidím. To jsem nikdy nesvedl. Proto jsem ten případ taky nikdy docela neodložil.“

Ty jsi pro něj jediné, co zbylo po Julii, pomyslel si. Jediný člověk, kterého má a který ho zároveň dostal za mříže. Z jejích žhnoucích očí vyčetl, že si toho je vědoma.

„Můžeme požádat místní policii, aby se tu porozhlédla,“ pokračoval. „Aby zkusila zjistit, jestli je Tanner někde tady.“

„A pokud je?“ zeptala se Liv.

„Promluvili by s ním.“ A já taky. „Kdyby tě kontaktoval znova, dej mi hned vědět. Možná bychom mu mohli přišít to zastrašování.“ Zaváhal a pak vstal. „Jedno si pamatuj, Livvy. Na rozdíl od něho jsi ve svém prostředí. Je sám, ale ty ne.“

To ji posílilo, přesně jak chtěl. „Jsem moc ráda, že jste tady.“ Usmála se na Celii. „Oba.“

„Všichni jsme rádi.“ I Val se zvedla z pohovky. „Doufám, že zůstanete na večeři.“

„Máte teď tolik starostí,“ ohradila se Celia.

„Udělá nám to radost.“ Val se dotkla Celiiny paže a téměř prosebně jí pohlédla do očí.

„Tak co kdybych vám s tím trochu pomohla? Ani jsem neměla příležitost pochválit vám ten krásný dům.“ Liv se dívala, jak odcházejí, a netušila, která z nich vlastně druhou vede.

„Ani jsem vám nenabídl drink,“ snažil se Rob rychle vplout do role hostitele. „Co si dáte?“

Kafe, napadlo Franka. Při práci pil vždycky kafe. Ale Liv už přistoupila k dědovi a zaklesla se do něho. „Máme tu skvělé Fumé Blanc. Noah si potrpí na kvalitní víno. Udělejte si pohodlí a my ho otevřeme.“

„To bude fajn. Ale možná bych se předtím trochu protáhl. Nepůjdeš se se mnou projít, Noahu?“

Chtěl něco namítnout, aby nemusel odcházet od Olivie, ale vypadalo to spíš jako příkaz než přání, a otec k tomu musel mít nějaký důvod. „Jistě. Ukážu ti zahradu pana MacBridea, aby sis mohl poplakat nad svým zahradničením.“ Ještě se obrátil k Olivii a nejen sobě pro radost ji lehce políbil. „Hned jsem tady.“

Frank počkal, dokud nevyšli ven. Ale už na verandě si pátravě prohlédl synovu tvář. „Takže mezi tebou a Liv jde o víc než o knihu.“

„Jsem zamilovaný a chci si ji vzít.“

Frank špatně došlápl a ztěžka vydechl. „Pamatuj na můj věk, synu, a příště řekni, že si mám sednout.“

Noah se připravil na hádku, a dokonce by ji vítal. „Máš s tím snad problém?“

„Ne, ani ne, jen...,“ Frank na syna klidně pohlédl, „ale ty nejspíš ano.“

„Přivolal jsem to na ni.“

„Ne, to ne.“ Záměrně vedl Noaha od domu, aby je nebylo otevřenými okny slyšet. „Pokud se k ní chce Tanner dostat, našel by si cestu i tak. Ty jsi ho sem nedovedl, Noahu.“

„To ta mizerná knížka.“

„Možná v ní viděl jen nástroj a možná chtěl doopravdy zase trochu slávy.“ Frank zavrtěl hlavou. „Nebo chce jen vyprávět svůj příběh. Nikdy jsem ho úplně nepochopil. A pamatuj, že pokud nebudeš mít oči otevřené, ani ty ho nepochopíš. A Liv nepomůžeš.“

„Mám je otevřené,“ a taky slušný vztek, „takže jestli ho zmerčím dřív než policie, určitě si s ním nebudu jen povídat. Vždyť ji terorizuje, a taky do toho zatáhl mamku. A mě jen zneužívá.“

Blížili se ke konci zahrady, kde poslední večerní slunce ozařovalo záplavu květů. „Sakra. Seděl jsem naproti němu, díval se mu do očí. Už bych měl poznat, kdy si ze mě lidi dělají dobrý den. Začínal jsem dokonce věřit, že je nevinný.“

„To já jednu chvíli taky. Proč ty?“

Noah si strčil ruce do kapes a zadíval se na vrcholky stromů. „Miloval ji. I když se dokázal zřídit, nepřestal ji milovat. Doteď. Pořád je to znát, když o ní mluví. Ona pro něho byla ta jediná. Už taky vím, jaké to je. A když člověk tohle cítí, jak by se dostal až k vraždě?“

Zavrtěl hlavou, než mohl otec něco namítnout. „Já vím, děje se to pořád. Drogy, alkohol, posedlost, žárlivost. Jenže nějaká moje část tomu uvěřila, nebo chtěla uvěřit.“

„Ty ji máš rád. On je její otec. To jsou dvě různé věci. Ale je tu ještě něco, Noahu. Našla se Caryn.“

„Cože?“ Na minutku ani nevěděl, o koho jde. „To už je fuk.“

„Možná. Objevili ji v New Yorku s nějakým bohatým fotografem. Potkala ho na party.“

„Má, co chtěla. Kéž by zůstala na druhé straně Ameriky pořád.“ Vtom si vzpomněl na Mikea. „A to ji nezatkli?“

„Jen vyslýchali. Popřela to. A zdá se, že to popírala dost divoce.“

„Jak jinak.“

„Jenže má alibi na tu noc, kdy Mike přišel k úrazu. Byla na večírku v Hills. Desítky lidí jí to můžou potvrdit.“

„Tak se na chvíli vypařila...“

„Nezdá se. Čas napadení můžeme zpřesnit na půl hodiny, od chvíle, kdy Mike vešel do domu, do chvíle, než ho našla Dory. A v tu dobu vidělo Caryn asi dvacet svědků, jak se věší na toho fotografa.“

„To neznamená...“ Noah se zarazil. „Tanner? Proboha.“ Prohrábl si vlasy a pak si přitiskl prsty na víčka. „Věděl, kde bydlím. Tou dobou už byl venku a věděl, kde mě najde. Ale jaký by to mělo smysl?“

„Nechals ho nahlédnout do svých poznámek?“

„Ne, jistěže ne.“

„Třeba mu šlo jen o to. Chtěl vědět, co píšeš, jestli se to dobře prodá... Peníze ho vždycky zajímaly. A pak jsi tam měl jména, adresy, kazety.

„Pomsta? Že by se chtěl mstít lidem, co vypovídali proti němu?

„Nevím. Ale on umírá, Noahu. Co by mohl ještě ztratit?“

Neměl co ztratit. A tak jen seděl, popíjel a díval se na soumrak. Bolest příjemně tišily drogy a jejich účinek zesiloval alkoholem.

Jako za starých časů.

Měl chuť se tomu smát. Měl chuť nad tím plakat.

Čas ale vypršel, pomyslel si. Nebylo to legrační? Jak neuvěřitelně se čas dvacet let vlekl, aby pak na svobodě vyrazil od startovní čáry tryskem?

Svoboda k čemu? Aby zemřel na rakovinu?

Sam pozvedl revolver a láskyplně ho pohladil. Ne, on se nenechá zabít rakovinou. Potřeboval jen trochu odvahy.

Zkušeně obrátil zbraň v dlani, zadíval se do hlavně a pak ji vsunul mezi rty, jako při polibku.

Bude to rychlé. Pokud vůbec ucítí bolest, tak jen na pár sekund. Prstem si pohrával se spouští.

Dokáže to. Je to zase jiný druh přežití, nebo ne? O tom se ve vězení naučil dost a dost.

Ale ještě ne. Ještě je tady Livvy. Livvy především.

U večeře o tom nikdo nemluvil. Konverzace lehce plynula a zastírala skryté napětí. Po deseti minutách pohlédl Noah s obdivem na svou matku. Vtáhla Olivii do hovoru, vyptávala se na centrum, na osud kapesních želv - kde vůbec vzala takový termín - a námluvy orlovců říčních.

Uvažoval, že Liv je buď po matce herecky nadaná, nebo se doopravdy baví.

Val podala Frankovi mísu brambor s bylinkami. „Přidejte si ještě."

„To se pak budu muset zítra v tom vašem fitness klubu snažit," poznamenal, ale přidal si. „Je to moc dobré, Val."

„Frank moje vaření spíš jen tiše trpí," vložila se do věci Celia.

„Vaření?" mrkl Frank na Noaha. „Kdy jsi začala vařit?"

„No, slyšíte to?" šťouchla do něj žena pěstí. „A to mám za ty roky strávené u plotny."

„Nad novými verzemi tofu," zamumlal Noah a dostal žďuchanec taky. „Ale zas ti to moc sluší, mami. Že jí to sluší?" Popadl ji za ruku a políbil ji.

„Myslíš, že si to tím vyžehlíš?"

Noah si nabral další sousto brambor. „Jo."

Ale na Val to zapůsobilo. Jak by si mohla ošklivit mladíka, který tak očividně miloval svoji matku? Zvedla košíček a podala mu ho. „Vezměte si ještě rohlík, Noahu."

„Díky." Když se na ni usmál tentokrát, úsměv mu oplatila.

Pak si povídali u kávy. Za jiných okolností, uvažoval Noah, by se tyhle dvě rodiny snadno spřátelili. Jenže teď nad nimi visely stíny a obavy.

Všiml si, jak Olivie vyhlíží oknem do tmy, jak otec studuje dům z hlediska zabezpečení a na tváři Val MacBrideové spatřil úlek, když se jeho rodiče zvedli k odchodu.

„Zítra přijdu na přednášku do tvého centra," Celia si navlékla lehké sako. „A doufám, že nás vmáčkneš i mezi účastníky výšlapu s průvodcem."

„Místo se najde.“

Celia ignorovala podávanou ruku a pevně Liv sevřela v náruči. „Takže zítra. Val, Robe, díky za skvělou večeři.“ A když se objímala s Val, špitla jí do ucha. „Držte se. Jsme tu s vámi.“

Ještě Val pohladila po zádech a pak vzala za ruku Noaha. „Že vyprovodíš matku k autu?“ Oba věděli, že Frank aspoň dostane příležitost uklidnit MacBrideovy.

Celia se venku zhluboka nadechla voňavého vzduchu a uvažovala, jestli by Frank v tomhle kraji nekoupil nějakou chatičku. Aspoň by měli blíž k synovi, jako vždycky.

Tohle bylo skvělé místo pro zapouštění kořenů, napadlo ji a nasála vůni lesa. Dobré místo pro jejího syna.

Obrátila se k němu a chytla ho za bradu. „Ty jsi můj chytrý kluk, co mi vždycky dělal jen radost. Takže jestli si tuhle ženskou necháš utéct, natrhnu ti zadek.“

Povytáhl obočí. „Copak víš vždycky všecko?“

„O tobě určitě. Už jsi ji požádal o ruku?“

„Tak trochu. Ale je s ní práce. No jo, já vím, žes to říkala,“ dodal rychle, když zvedla oči v sloup. „Ale utéct ji nenechám. A taky nedovolím, aby se jí něco stalo.“

„Vždycky jsem přemýšlela, do koho se asi zamiluješ, a slibovala si, že i kdybych s ní vůbec nebyla spokojená, pokusím se být tichou a nevtíravou tchyní. A hned se přestaň šklebit, ano?“

„Promiň. Ale tys řekla něco jako, že budeš tichá.“

„No nic. Chtěla jsem ti říct, jakou jsi mi udělal radost, když sis vybral dívku, kterou můžu i já obdivovat a milovat.“

„Já si ji nevybral. Myslím, že bylo rozhodnuto, už když jsem ji uviděl poprvé.“

„Ach,“ Celia ustoupila a popotáhla, „já se snad rozbrečím. A chtěla bych vnoučátka, Noahu.“

„To z tebe mluví ta nevtíravá tchyně?“

„Sklapni.“ Pak ho ale prudce objala a dlouho držela v náruči. „Bud opatrný,“ šeptala. „Prosím, buď opatrný.“

„Budu. Dám na ni pozor.“ Zadíval sejí přes rameno do stínu lesa. „On nám nesmí ublížit.“

31

Počkal, dokud dům docela neztichl. Pak se vydal za ní. Zaklepal, ale na odpověď nečekal. Podle toho, jak se odvrátila od okna, poznal, že ji překvapil.

„Snad sis nemyslela, že tě dnes v noci nechám samotnou?“

„Asi bychom spolu neměli spát v domě mých prarodičů.“

Pár sekund vyčkával. „To mě chceš naštvat, anebo vážně věříš, že jsem tu jen kvůli sexu?“

Trhla rameny a zase se otočila. Vrcholky stromů rozezpíval vítr. Tenhle zvuk, spolu s ptačím voláním, ji vždycky uklidňoval.

Jen dnes v noci ne.

Už vyzkoušela horkou koupel a babiččin bylinkový čaj, ale třebaže tělo uvolnily, mysl pracovala dál.

„Já proti sexu nic nemám,“ řekla chladně a přála si, aby odešel, než ho do té deprese zatáhne taky. „Jsem jen unavená a babička spí na konci chodby.“

„Dobře, tak si jdi lehnout.“ Přešel k polici s knihami a jednu namátkou vybral. „Já si tady jen sednu a budu si číst.“

Na chvíli zavřela oči, aby nabrala novou sílu mu čelit. Pak se otočila. „Možná bychom si měli něco vysvětlit. Těch pár dní venku byla legrace. Větší, než jsem čekala. A ty se mi líbíš. A právě proto ti nechci ublížit.“

„Ale chceš.“ Odložil knihu a sedl si. „Jen nevím proč.“

„Nechci ti ublížit, Noahu.“ Do hlasu sejí draly potlačované emoce. „Strávili jsme spolu hezké chvilky, ale já mám tolik jiných trápení... A navíc vůbec nechci to, co si představuješ ty. Nejsem na to stavěná.“

„Vždyť mě miluješ, Olivie.“

„To si něco nalháváš.“ Rozevřela francouzské okno a vyšla na malou terásku.

„Já vím, že ne.“

Nečekala, že se umí tak rychle a tiše pohybovat, ale už stál vedle ní a prudce ji k sobě otočil. „To tě k tomu musím nutit?“ Přitiskl ji k sobě. „Sama bys to nikdy neřekla?“

„A co když jsem zamilovaná? Co potom?“ Vyprostila se a ustoupila. Vítr jí začal škubat tenkým županem. „Kdyby mi na tobě tolik nezáleželo, mohlo by to fungovat.“

„Tak tohle dává smysl? Kdybys mě nemilovala, mohli bychom být spolu?“

„Pak by to bylo jedno. Takhle mě nenecháš samotnou, protože mám strach. Budeš se o mě starat, dokud to neskončí.“

Už klidněji chytil mezi prsty pramen jejích vlasů. „Věděl jsem, že to nemám říkat. Starat se o tebe neznamená ovládat tě, víš Liv?“

„Ty v sobě máš něco tak opatrovatelského. A nemůžeš si pomoct.“

Ta představa ho docela vykolejila. „To snad ne.“

„Proboha,“ proběhla kolem něho zpět do pokoje. „Staráš se o všechny kolem. Poslouchej se někdy, když mluvíš o Mikeovi. Vždycky znova mu běžíš na pomoc. A ani si to neuvědomuješ. Stejně se chováš k rodičům.“

„Já přece neochraňuju své rodiče.“

„Pečuješ o ně. Je to moc krásné, to ano. Třeba dneska tvoje matka vyprávěla, jak jí chodíš zalévat kytky nebo jak nosíš otci na plácek pizzu.“

„Protože by jinak umřel hlady. To není nic zvláštního,“ kroutil se. „Jen moje rodina.“

„Ale ne.“ Mohla by ho milovat jen pro tenhle jediný důvod. Byl tak úžasný člověk - skrz naskrz.

„Umíš se na lidi soustředit,“ pokračovala, „naslouchat, jako by na ničem jiném nezáleželo. Popíráš všechno špatné, co jsem si o tobě chtěla myslet - že jsi povrchní, bezohledný - jen abych k tobě nic necítila. Protože nemůžu.“

„Nechceš,“ opravil ji. „Takže asi budu slušný úlovek,“ přikročil blíž, „proč se teda tak snažíš setřást mě z háčku?“

„Nepatřím k lidem, jako jste vy. Moje matka byla oběť a otec vrah. S tím já celý život žiju.“

„Takže všichni, kdo zažijí nějaké násilí, ztrácí nárok na lásku?“

„To nemá cenu rozebírat. Tak to prostě je. Říkám ti, že žádný vztah nechci.“

„A jak tomu zabráníš?“

„Už se stalo.“ Její výraz zpřísněl, když se obrátila ke dveřím. „Je konec. Řekla jsem ti všechno, co pro knihu potřebuješ. Nemá smysl, abys tu zůstával déle než do rána.“

Přešel ke dveřím, které mu otevřela. Srdce jí krvácelo, ale věděla, že to musí přijít, ten výraz jeho očí si uměla dobře vyložit.

Jenže ji popadl za ruku, odtrhl ji od kliky, zavřel a zamkl. „Kdyby mělo být po tvém a já přistoupil na myšlenku, že dokážeš vypnout city, jako jsem teď otočil tím klíčem, pak mezi námi kromě práce a sexu nebylo nic?“

Zatlačil ji ke dveřím. Cítila se jako v pasti. Uvědomila si, že z něho jde najednou strach. „Tak nějak. Bude to tak lepší, pro oba.“

„Jasně, chceš to jednoduché. Takže když jde jen o sex...“ Strhl jí pásek z županu. „Tak jdeme na to.“

Vystrčila bradu a snažila se neuhýbat pohledem. „Dobře.“

Ale to už se jeho ústa divoce přisála k jejím. Jeho prsty se do ní bořily a strkaly ji tvrdě k vrcholu, že mysl nestíhala držet krok s tělem. Vykřikla v šoku i rozkoši, ale její výkřik zdusil dalším polibkem.

Stáhl a odhodil její župan a vlekl ji k posteli. „To nic, to je přece jen sex.“ Nechal se ovládnout zlostí i zvířecí vášní.

Jeho tvrdé dlaně drtily její tělo, tiskl se na ni celou vahou, nedal jí na vybranou.

Zaryla mu nehty do ramen, ale ne v protestu. Chvěla a svíjela se pod ním a z hrdla sejí draly výkřiky slasti.

Tohle nebylo milostné svádění, které s ním už zažila, ani roztomilá hra. Jen horkost, lačnost a hněv.

Zatímco z něj stahovala košili, se zaklením ji popadl za boky a vecpal se do ní. Její horké, vlhké tělo se prohnulo jako luk a stáhlo kolem něho.

Lapala po dechu a napadlo ji, že tohle nepřežije. Ani jeden z nich nepřežije takový nával smyslnosti. Pokusila se vyslovit jeho jméno, ale to už se do ní zařízl orgasmus, jako požitek i bolest zároveň. Zůstala tam pak ležet bezmocná a obnažená.

Noah se držel, jako člověk visící na srázu za konečky prstů, zatímco krev pulsovala v jeho hlavě i klíně. „Řekni to,“ vyrazil ze sebe a svíral v rukou její boky. „Sakra, Liv, řekni to konečně.“

V jejím zorném poli byla jen jeho tvář. Nic jiného. „Miluju tě. Bože.“ Její ruka spadla bezvládně na postel. „Noahu.“

Pustil se z toho srázu, a když se posledním zoufalým pohybem vyprázdnil, zhroutil se na ni.

Cítil zuřivý tlukot jejího srdce. Kdo vlastně vyhrál? napadlo ho a skulil se stranou.

„Měl bych litovat, že s tebou takhle zacházím,“ promluvil, „ale nelituju.“

„To by nemělo smysl,“ řekla chladně, protože se od ní začal odtahovat.

„Ráno nikam nepůjdu. Neodejdu, dokud to neskončí. Musíš se s tím nějak vyrovnat.“

„Noahu,“ rozechvěle se posadila, „ta chyba není v tobě, ale ve mně.“

„Tak to sedí.“ Zvedl se z postele a popadl džíny. „Říkal jsem matce, že je s tebou hrozná práce. Ale to je slabé slovo. Tohle je přímo bitva, Liv. S tebou je člověk jako v první linii a nikdy neví, jestli zrovna útočíš, vzdáváš se nebo vyklízíš pole. A možná máš pravdu.“ Trhavými pohyby se soukal do nohavic. „Třeba to za to ani nestojí.“

Tímhle jí poprvé opravdu ublížil. Šokované na něho pohlédla. Tak mrazivá a netečná slova od něho ještě neslyšela. Objala se kolem hrudi, jako by se chtěla chránit před chladem.

„Je ti zima?“ Chňapl po županu a hodil jí ho na postel. „Tak běž spát.“

„Myslíš, že se mnou můžeš takhle mluvit a pak vypadnout?“

„Jo.“ Našel, co zbylo z košile, a strčil to do kapsy.

„Ty parchante.“ Jen se ušklíbl, když vstala, aby se oblékla. „Tak první linie, jo? A kdo se tě prosil, abys se mnou bojoval?“

„Řekněme, že mě povolali. A zamkni se tady,“ poručil a vyrazil ke dveřím.

„Neopovažuj se odejít. Tohle jsi začal ty. A vůbec nechápeš, jak se doopravdy cítím. Objevíš se v mém životě, kdy tě napadne, a čekáš, že s tebou budu držet krok?“

„Ty mě zas klidně vykopneš, kdy tě napadne,“ odpálil, „a taky chceš, abych držel krok.“

„Bavíš se o svatbě, domu, dětech a přitom nevíme, co bude zítra.“

„O to jde? Tak to abych měl křišťálovou kouli, ne?“

Obvykle by ho její zuřivý pohled nutil do úsměvu, teď jen se zájmem sledoval, jak se prudce otočila a začala přecházet sem tam. „Pořád jen legrácky, žertíky, ale já mám chuť tě praštit.“

„Jen do toho. Já holky nebiju.“

Pochopil, že je to poslední kapka. Zaťala pěsti a svaly na těle se jí chvěly. Prudce oddechovala a snažila se ovládnout, až v tváři zčervenala.

I přes svůj vztek musel uznat, že má neuvěřitelnou vůli. Neuhodila by ho, nedopřeje mu to zadostiučinění. Bože, to je kus ženské.

„Snažím se chovat civilizovaně,“ řekla.

„To ne. Jsi jen dost chytrá, takže víš, že bychom pak zase skončili v posteli. Když se tě dotýkám, když jsem v tobě, ztrácíš nad sebou kontrolu. Zapomínáš na všechny ty zábrany, co s sebou celý život vláčíš, a jsme to jen my dva.“

„Možná máš pravdu. Ale nemůžeme strávit život v posteli, a jakmile vstanu, ty zábrany na mě zase čekají.“

„Tak něco zahoď, Liv, a cestuj nalehko.“

„Vtipálek,“ odfrkla si a tón jejího hlasu je jí samotné ošklivil. „Ty s tvým útulným domovem, milující rodinkou z předměstí, kde sis o víkendech hrával na dvorku nebo jezdil na kole s partou kamarádů...“

Aspoň nějaký pokrok, uvědomil si. Konečně se dostala přes svůj ochranný štít. „Dokonalá idylka, jako ve Znáte Bořka, ale to nepochopíš, protože se nedíváš na televizi.“

„Přesně tak. Babička totiž měla strach, že bych tam mohla vidět nějaký film s matkou nebo o matce. Taky jsem nechodila do školy, aby mě náhodou někdo nepoznal a neměl řeči nebo co já vím. Netrávila jsem nedělní odpoledne s rodiči, protože jeden byl mrtvý a druhý za mřížemi.“

„Tak jak to, že vedeš normální život? To je ubohá výmluva, aby člověk nevěřil vlastním citům.“

„A proč?“ Nechtěla se cítit zahanbená, raději se držela té zlosti. „Jak si mě dovoluješ soudit? Ztratil jsi někdy někoho? Copak můžeš vědět, jaké to je, násilím přijít o někoho drahého? A ještě se na to dívat?“

„Proboha, můj táta je přece policajt. Pokaždé když si připínal pouzdro s pistolí a odcházel z domu, myslel jsem, že už se nevrátí. V noci jsem sedával u okna a čekal, až uslyším jeho auto.“ S tím se nikdy nesvěřil ani matce. „Přišel jsem o něj ve svých představách snad tisíckrát. Je mi moc líto, co se ti stalo, ale neříkej, že to nemůžu pochopit.“

Protože ho to zasáhlo, obrátil se ke dveřím. „Do hajzlu!“

„Počkej.“ Chtěla běžet k němu, ale podlomila se jí kolena. „Prosím. Nechtěla jsem. Nemyslí mi to.“ Měla slzy na krajíčku. „Promiň. Neodcházej, prosím. Potřebuju se nadechnout.“

Prošla dveřmi na terasu a opřela se o zábradlí. Když uslyšela jeho kroky za zády, ulevilo se jí.

„Mám v sobě zmatek, Noahu. Vždycky jsem si vytyčila nějaký cíl a šla přímo za ním. Mohla jsem na dlouhou dobu zapomenout na to, co se mi stalo, když jsem se soustředila jen na práci. Nenašla jsem si kamarády, protože jsem se ani nesnažila. Lidi mě rozptylovali. Ne, nech mě.“ Odtáhla se, když ji chtěl pohladit po vlasech. „Nedokážu to říct, když se mě budeš dotýkat.“

„Chvěješ se. Promluvíme si uvnitř.“

„Venku je mi líp. Vždycky je mi líp venku.“ Zhluboka se nadechla. „Prvního milence jsem si našla čtrnáct dní potom, co jsi tehdy odešel z koleje. Namlouvala jsem si, že ho mám trochu ráda, ale nebyla to pravda. Milovala jsem tebe. Zamilovala jsem se už tenkrát, když jsme spolu seděli u bobří přehrady a tys mi naslouchal.“

Sebrala odvahu a zadívala se mu do tváře. „Bylo mi teprve dvanáct, ale opravdu jsem se zamilovala. A když ses pak znova objevil, jako bych čekala jen na tebe. Chápeš? A pak to skončilo a já se uzavřela do sebe. Uměla jsem opravdu vypínat svoje city, přesně jak jsi řekl. Šla jsem do postele s někým jiným, abych si to dokázala. Byla jsem chladná a vypočítavá.“

„Ublížil jsem ti.“

„Ano. Ale já jsem si to neustále připomínala, aby se mi to už nikdy nemohlo stát. Ani teď, po tak dlouhé době, jsem nechtěla připustit, že bys mohl pochopit, jaká jsem, co cítím a co se v naší rodině stalo. Ale jako by mi něco říkalo, že to nikdo jiný nedokáže. Ta kniha není jen pro tebe.“

„Ne, není.“

„Já nevím... Nejsem si jistá...“ Odmlčela se a zoufale zavrtěla hlavou. „Chtěla jsem, abys odešel. Snažila jsem se tě naštvat, abys to vzdal, protože mi na nikom nikdy tolik nezáleželo. A to je právě ta hrůza.“

„Já ti znova neublížím, Liv.“

„O to už nejde, Noahu,“ oči jí planuly ve tmě jako svíce, „jde o to, co je ve mně a co se jednou třeba může vynořit.“

„Tak dost,“ poručil Noah rázně, „ty nejsi tvůj otec, jako já nejsem můj.“

„Ale ty toho svého znáš.“ Poprvé k němu vztáhla ruku a dotkla se jeho tváře. „Všechno, co ve mně bylo prázdné, je teď plné tebe.“

„Prokrista, Liv,“ hlas se mu zadrhával, „copak nevidíš, že je to se mnou stejné?“

„Ano, ano. A byla jsem s tebou šťastnější, než jsem si vůbec uměla představit. Ale i tak se bojím všech těch věcí, které bys chtěl a které máš právo očekávat. Nevím, jesdi vůbec něco z toho zvládnu, ani jak dlouho mi to bude trvat. Vím jen, že tě miluju.“

Vzpomněla si na slova, která jí řekl. „Jsem do tebe strašně zamilovaná. Stačí to pro tuhle chvíli?“

Vzal ruku, kterou se ho dotýkala, a polibek, který vtiskl doprostřed dlaně, byl jako slib. „To bohatě stačí.“

Později se mu zdálo, jak běží lesem, k smrti vyděšený, protože ji nemohl najít. Jen dozvuk jejích výkřiků se do něho zařezával jako nůž.

Probudil se s trhnutím do stříbrného úsvitu a v uších mu znělo poslední zahoukání sovy. Olivie spala stočená u jeho boku.

Déšť ještě nespadl, ale každou chvíli se k tomu schylovalo. Olivie ho už cítila ve vzduchu, zatímco vedla patnáctičlennou skupinu po cestě mezi stromy. S úlevou zaznamenala, že je mezi turisty i Celia.

Jen díky tomu dokázala přemluvit Noaha, aby se také na chvíli věnoval své práci.

Začala hovořit o cyklickém životě lesa, posloupnostech, přežívání v symbióze s jinými druhy a toleranci.

Jako vždy zaujaly návštěvníky nejprve mohutné stromy. Nechala je tedy chvíli v tichosti vytáčet krk vzhůru a pak se teprve rozpovídala o zastoupených druzích.

Svoji přednášku vždycky dokázala uzpůsobit potřebám skupiny. Znovu ji pobavilo, jak lidé zvážněli, když vešli hloub do lesa, kde světla ubývalo. Jako by vstupovali do kostela. Při hovoru sledovala tváře posluchačů, aby našla ty, které skutečně zaujala. Takovým lidem se obzvlášť ráda věnovala, aby si s sebou mohli odnést i část jejího světa.

Všimla si třeba vysokého muže s širokými rameny a tak čerstvým opálením, jako by dlouho nebyl na slunci. Měl klobouk a sluneční brýle, třebaže to světlo v lese nevyžadovalo. Neviděla mu sice do očí, ale tušila, že jsou na ni upřeny. Napjatě poslouchal.

Usmála se na něho, vděčná za pozornost, a pak uhnula pohledem, takže nemohla vidět, jak sebou škubl.

Měla ve skupině amatérského filmaře, který se s kamerou právě krčil u trsu hub. Využila tedy jeho zájmu a prozradila i ostatním, že mladík filmuje hlívu ústřičnou.

Pak nasměrovala pozornost turistů k sněhově bílým kvítkům. „Tohle jsou takzvaní ničiví andělé, vzácné, ale smrtelně jedovaté květinky.“

„Ty jsou nádherné,“ poznamenal kdosi.

„Ano. Krása bývá smrtící.“

Její pohled znovu přitáhl muž v brýlích. Přesunul se blíž, a zatímco ostatní ve skupinkách klábosili a hledali další tisy hub, on jen tiše, osaměle stál, jako by čekal.

„Chtěla bych ještě upozornit na možná nebezpečí pro ty, kdo se vydají kempovat samostatně. I menší zvířata, která třeba okusují bobule a vypadají neškodně, je lépe pozorovat jen zpovzdáli.“

Začala pociťovat podivný tlak na prsou a bezděčně se tam dotkla zápěstím. Rozeznala příznaky počínajícího záchvatu úzkosti.

Nesmysl, uklidňovala se, tady je přece v bezpečí. Je v lese se skupinou neškodných turistů.

Muž v klobouku se přiblížil ještě o krok, takže mohla zahlédnout perlivý pot na jeho tváři. Zachvěla se chladem a nevolností.

„Vysoká vlhkost a stálá teplota...“ Proč se ten člověk tak potí? napadlo ji. „Vysoká vlhkost,“ začala znovu, „zajišťuje tomto pralese dokonalé prostředí pro růst všemožných druhů rostlin. Najdete tu největší hustotu druhů na metr čtvereční, z nichž většina žije epifyticky, to jest na podkladu jiných rostlin, ať už v korunách, na kmenech nebo dokonce na tělech mrtvých.“

Do mysli se jí vkradla představa mrtvé matky. „Třebaže mnohé z těchto druhů spatříte i jinde, tady, v údolí Ho, Quinault a Queets, dosahují díky podmínkám výjimečného vzrůstu.“

Rutinní výklad ji přece jen uklidňoval. Otázky a poznámky lidí zaměstnávaly její mysl.

Křik orla přiměl skupinu vzhlédnout, ale i když ho přes husté koruny nemohli vidět, využila toho Liv ke komentáři o nejběžnějších ptácích a savcích v oblasti.

Muž v brýlích se s ní srazil a chytil ji za ruku. Chtěla ho v úleku odstrčit, ale pak si všimla, že klopýtl o javorový šlahoun. „Promiňte," zašeptal přiškrceně, ale její ruku nepustil. „Nechtěl jsem vás uhodit."

„To nic. To se tu stává často. Jste v pořádku? Trochu se třesete."

„Já... Vy jste tak..." Prsty, kterými ji svíral, se zachvěly. „Děláte svou práci moc dobře. Jsem rád, že jsem přišel."

„Děkuji. Snažíme se. Neznám vás?"

„Ne." Jeho ruka sklouzla z její paže pomalu dolů. „Ne, neznáte."

„Někoho mi připomínáte. Jen si vás neumím zařadit. Nebyl jste...?"

„Slečno! Slečno MacBrideová, copak je tady to?" To ji trojice žen volala k trsu výrazně červeného lišejníku.

„Obecně se tomu říká psí mech. A s trochou fantazie si v něm možná řady psích zubů představíte."

Tlak na prsou zesílil, drtil jí žebra jako had. Liv si drhla místo na ruce, kde se jí ten muž dotkl.

Určitě ho zná, říkala si. Bylo na něm něco... Ohlédla se po něm znovu, ale zmizel.

Vylekaně přepočítala skupinu. Patnáct. Zapsalo se patnáct, měla jich patnáct. Ale on byl přece celou dobu s nimi, nejdřív vzadu a pak blízko u ní.

Přešla k Celii. „Jsi úžasná," prohlásila Celia s úsměvem. „Díky tobě bych hned bydlela u psího mechu a ničivých andělů. Je neuvěřitelné, kolik toho víš."

„Někdy asi zapomínám, že nemám jen přednášet, ale taky lidi bavit."

Celia se rozhlédla po výletnících. „Mně se zdá, že se všichni baví skvěle."

„To doufám. Nevšimla jste si náhodou vysokého muže se slunečními brýlemi? Opáleného, šedovlasého, asi šedesátníka?"

„Vlastně se po lidech vůbec nedívám. Zaujalas mě ty. Ztratil se snad někdo?"

„Ne, já... Ne," řekla pevněji. „Asi tu byl sám za sebe a jen na chvilku se připojil. To nic." I tak si nepřestávala třít místo na vnější straně paže. „Nic se neděje."

Po návratu na chatu se někteří členové skupiny vydali do knihkupectví. To Liv nesmírně potěšilo. Dobře vedený výklad může slušně zvednout prodej knih.

„Co kdybych tě pozvala na oběd?“ navrhla Celia.

„Díky, ale mám moc práce.“ Zachytila její starostlivý pohled a vzdychla si. „Nemějte strach. Teď budu uvázaná u psacího stolu, pak mám přednášku v centru, další procházku se skupinou a zase přednášku. Sama budu jen chvilku ve své kanceláři.“

„Kdy začíná ta přednáška?“

„Ve tři.“

„Budu tam.“

„Tímhle tempem vám brzo budu muset nabídnout práci.“

Celia se zasmála a přátelsky Liv stiskla rameno. „Musí být otravné pořád mít někoho za zády, co?“

„Ano.“ Liv sebou zahanbeně trhla. „Teda, to jsem nechtěla říct. Jsem nezdvořilá.“

„Taky by mi to vadilo,“ přerušila ji Celia a políbila překvapenou dívku na tvář. „My dvě si budeme rozumět. Slibuju. Uvidíme se ve tři.“

Olivie procházela s úsměvem na rtech budovou a cestou si zašla pro kolu a pytlík rozinek, aby se měla čím posilnit při práci.

Po chvíli jí došlo, že marně hledá toho muže v klobouku a sama před sebou se zastyděla. Sundala si čepici, zastrčila ji do kapsy kalhot a se svačinou v ruce vstoupila do své kanceláře. Dva kroky od stolu ale ztuhla, jako by ji zasáhl elektrický proud. Zírala na snítku bílé růže, která tam na ni čekala. Plechovka koly jí vypadla z ruky a udeřila o zem.

Jeho tvář se musela změnit. Dvacet let - dvacet let ve vězení změní každého. Někde uvnitř to tušila, ale nebyla na to vůbec připravená. Prudce oddechovala a drhla si místo, kde se jí dotkl.

„Panebože. Tati.“

Byl už tak blízko. Dokonce se jí dotýkal. Chytil ji za ruku a ona ho vůbec nepoznala. Dívala se mu do tváře a nepoznávala ho.

Už tenkrát mu přece Jamie přes skleněnou přepážku prorokovala, že ho vlastní dcera nepozná.

Usmála se na něho stejně nepřítomně, jako na kteréhokoli jiného cizince.

Seděl na lavičce ve stínu vysokého stromu a zapíjel léky vodou z láhve. Pak si kapesníkem setřel z tváře lepkavý pot.

Ale ona si vzpomene, sliboval si. Než přejde další den, pohlédne mu do tváře a pozná ho. Pak všechno skončí.

32

Noah nemohl sehnat Lucase Manninga a cítil se otráveně. Není k dosažení. Odjel z města. *Incommunicado*. Přitom od něj co nejdřív potřeboval dodatečný rozhovor. A pak tu byl sám Tanner.

S tím si rozhodně hodlal popovídat od plic. Noah vstal a zadíval se z okna. Jestli si ten parchant myslí, že ho i s knihou zneužije, má smůlu.

Ta bude obsahovat jen čistou pravdu. A pokud se povede, bude to pro Olivii znamenat konec jedné životní etapy a začátek jejich společné.

Touhle dobou se už jistě vrátila z lesa a on by si také mohl udělat přestávku. Proč by za ní neskočil? Možná ji trochu otráví, jak je hlídaná, ale na to by si měla začít zvykat. Celých příštích šedesát let, nebo tak nějak, se Noah hodlal starat o její spokojenost a bezpečí.

Zavřel laptop a prošel prázdným domem do přízemí. MacBrideovi byli na chatě a jeho matka je určitě přemluvila ke společnému obědu. Zlatíčko.

Zamkl vchodové dveře a ještě s nimi pro jistotu zacloumal. Jako poldův syn musel nad chatrnými zámky zakroutit hlavou. Tohle přece překoná kdokoliv.

Z náhlého popudu ještě skočil za dům a bez delšího váhání natrhal menší kytici. Pro Olivii. Určitě z ní vyloudí aspoň úsměv, i když bude předstírat zlost, že je ukradl dědečkovi.

Vtom zaslechl motor auta a trhl sebou. Uvědomil si, že v domě zapomněl nůž. Sluneční paprsky se odrazily od chrómu a skla a teprve po chvíli rozeznal za volantem Jamii Melbourneovou.

Než došel k vozu, už se hrnula ven. „Jsou všichni v pořádku? Nestalo se nic?“

„Všechno v pořádku.“

„Díkybohu.“ Opřela se o blatník a úlevně vydechla. Všiml si, že nepůsobí zdaleka tak upraveně jako obvykle. Narychlo nalíčená, s kruhy pod očima a v pomačkaných šatech prudce oddechovala.

„Já... celou cestu sem si představuju strašné věci.“ Na chvíli zavřela oči. „Včera večer volala matka. Že prý byl tady v domě.“

„Vypadá to tak. Proč se neposadíte?“

„Ne, díky, naseděla jsem se dost - v letadle, v autě... Dřív jsem to nestihla. Val nechtěla, abych jezdila, ale musela jsem.“

„Zatím ho ještě nikdo neviděl. Liv je v centru a babička s dědou na chatě s mými rodiči.“

„Fajn, to je dobře.“ Zhluboka vydechla. „Obyčejně nehysterčím. Když už člověk jednou přežije katastrofu, popere se s čímkoliv. Ale včera večer jsem k tomu měla blízko. David byl v Chicagu a já jsem ho zaboha nemohla sehnat. Až po dvaceti minutách jsem si vzpomněla na mobilní telefon.“

Noah se povzbudivě usmál. „Technika je k nezaplacení.“

„Nic mi včera neznělo tak skvěle jako jeho hlas. Je na cestě sem. Zrušil zbývající schůzky. Aspoň budeme všichni pohromadě, než...“ Její oči potemněly. „Než co, Noahu?“

„Než to skončí,“ dodal prostě.

„No, donesu si dovnitř tašku a něčeho se napiju.“

„Pomůžu vám.“

„Není třeba, je to jen kabela. Ani nevím, co jsem tam naházela. Mám dojem, že koktejlové šaty s ponorkami. A docela ráda si na chvíli o samotě vydechnu.“

„Právě jsem zamkl.“ Vytáhl z kapsy klíč, který mu svěřil Rob.

„Divím se, že vůbec mají nějaký klíč,“ zadívala se na něj zkoumavě. „Jak to zvládá mamka?“

„Je silnější, než si myslíte.“

„Snad máte pravdu,“ zašeptala Jamie a vytáhla z kubu kabelu. „Musím ještě obtelefonovat spoustu lidí a dodatečně zrušit schůzky.“ Přehodila si ucho tašky přes rameno a pohled la na květiny v Noahově ruce. „Jdete za svým děvčetem?“

„Přesně tak.“

„To je dobře. Myslím, že se k ní hodíte.“ Pátravě si ho pro hlédla. „Vyjste uvnitř jako skála, že, pane Brady?“

„Liv se nebude muset nikdy strachovat, jestli zůstávám a jestli ji mám rád.“

„To je krásné.“ Únava jako by ji na chvíli opustila. „Dobře vím, jak je to důležité. Julie něco takového jen hledala, ale já jsem to doopravdy našla. Jsem ráda, že její dcera taky.“

Počkal, až zajde do domu a zamkne za sebou. Pak se ostražitě vydal na cestu k centru.

Někdo čekal ukrytý ve stínu stromů. Obracel zbraní v ruce a plakal.

Olivie se nutila do klidu. Celých deset minut potom, co našla na stole růži, seděla na podlaze a chvěla se. Teď se pomalu škrábala na nohy. Alespoň neutekla.

Rozhodla se jednat. Co nejdiskrétněji obcházela všechny členy personálu a ptala se, jestli neviděli někoho vcházet do její kanceláře. Pokaždé odpovídali záporně a ona jim pak přesně popsala otce, jak ho to ráno viděla.

Když promluvila se všemi, vyšla ven a vydala se z centra k chatě.

„Hej!“

Lekla se, ale vzápětí ji zalil úlevný pocit. Noah k ni běžel od parkoviště.

Musím se chovat normálně, poručila si. „Děda tě za ty lilie roztrhne vejpůl.“

„Určitě ne, když jsem to udělal z lásky.“

„Ty jsi hrozný. Díky.“

Usmála se, ale její napětí vycítil. „Měla by sis odpočinout. Proč zbytek práce někomu nepředáš?“

„Musím pracovat. Je to pro mě důležité. Právě jsem ale šla hledat Franka.“ Rozhlédla se. Lidé se trousili sem tam, do chaty i do lesa. „Pojďme si na chvilku sednout.“

Zavedla ho k lavičce ve stínu stromů, kde před chvílí seděl její otec.

„Našla jsem další bílou růži. Na stole v kanceláři.“

„Běž dovnitř,“ vyděsil se Noah. „Rozhlédnu se tady.“

„Ne, počkej. Už jsem se všemi mluvila. Nikdo ho v centru neviděl. Jen ráno, když jsme vyrazili se skupinou. Vysokého, opáleného muže s prošedivělými vlasy. Měl tmavé brýle, klobouk, nové džíny a modrou košili s dlouhým rukávem.“ Stiskla rty. „I já jsem ho v lese zahlédla. Přidal se k naší skupině. Pořád mi bylo tak divně, ale nechápala jsem proč. Mluvil se mnou a dotkl se mě, ale já ho nepoznala. Změnil se, zestárl - mnohem víc, než bych čekala - a měl tak tvrdou tvář. Měla jsem takové tušení, a teprv když jsem objevila tu růži, vyvstal mi znovu před očima. Můj otec.“

„A co ti říkal, Liv?“

„Nic zvláštního. Že dělám svou práci dobře a že rád přišel. Ironie, co? Po dvaceti letech mi přijde pochválit práci. Jsem v pohodě,“ prohodila, když ji vzal kolem ramen. „Vždycky jsem si představovala, jaké to první setkání bude. Ale dopadlo to úplně jinak. On vůbec nevypadal jako netvor, Noahu. Jen jako nemocný a vyčerpaný člověk. Jak mohl udělat, co udělal a dělá, když působí jenom jako unavený člověk?“

„Pochybuju, že by na to uměl sám odpovědět. Možná si jen plete minulost s přítomností. Prostě jen nemůže přestat.“

Koutkem oka zachytil pohyb a podíval se tím směrem. Spatřil Sama Tannera, jak vychází z lesa. Noah vyskočil a přitáhl Liv pevně k sobě.

„Běž na chatu a najdi mého otce. A počkej tam.“

To už ho viděla taky. Právě v momentě, kdy je zahlédl, se zastavil mezi stromy a zadíval se na ně přes délku parkoviště. Zírali na sebe v tom větrném tichu, jako kdysi přes podlahu zalitou krví.

Pak se otočil a zmizel v lese.

„Běž najít mého tátu,“ opakoval Noah a rychlým pohybem ruky jí vytrhl z pouzdra nůž. „Řekni mu, co se děje, a zůstaň tam.“ Trhl jí prudce ramenem. „Slyšíš, Liv? Zůstaň uvnitř s mojí matkou. A zavolej tetě, ať se zamkne v domě.“

„Co? Tetě Jamii?“

„Ano, právě přijela. Tak dělej.“

Snažila se vzpamatovat, ale šokované sledovala, jak si připíná její nůž na opasek. „Ne, ty za ním nemůžeš.“

Věnoval jí ledový, nesmlouvavý pohled a natočil ji směrem k chatě. „Běž dovnitř.“

„Nenajdeš ho,“ vykřikla a snažila se ho zachytit. „Ani nevíš, čeho je schopný.“

„On zas neví, čeho jsem schopný já, kruci.“ Na odchodu se ještě otočil. „Láska nestačí. Měla bys mi taky věřit. Tak běž sehnat svého poldu.“

Neměla na vybranou. Bezmocně sledovala, jak mizí pod vysokými stromy

Noah se musel spoléhat na své smysly. Napínal sluch a očima hledal sebemenší pohyb. Doleva? Doprava? Přímo. V hloubi lesa ho zelené přítmí začínalo zrazovat. Byl sice mladší a rychlejší, jenže prales dokázal skrýt oběť stejně dobře jako lovce.

Postupoval dál a dýchal pomalu a pravidelně, aby ho ani vlastní dech nemohl zmást. Tiše došlapoval na mechové polštářky. Nad hlavou zaslechl vzdálené hřmění. Hnala se bouře.

„Nemá cenu utíkat, Tannere,“ zavolal a stiskl v dlani rukojeť nože. Ještě nikdy nemusel přemýšlet o tom, zda ho dokáže použít. „Je po všem. Nikdy se k ní nedostaneš. Nesmíš se jí ani dotknout.“

Jeho hlas se k němu vracel ozvěnou, následovanou křikem ptáka a šuměním větru v korunách.

Instinkt ho vedl po cestě k domu, pohádkovým lesem vyzdobeným kapradinami a shluky bílých hub.

Dolů, k věčně žíznivé zelené půdě, si začal prorážet cestu déšť.

„Je to přece tvá dcera! Proč bys to dělal? Co tě nutí jí ubližovat?“

„Nic.“ Sam se vynořil z houštiny a v jeho třaslavé ruce se zaleskla zbraň. „To nechci. Nikdy jsem neměl důvod a myslel jsem, že to víš.“

Olivie se vřítila do haly a zoufale se rozhlížela. Hosté proudili do všech stran a jejich hovor jí hučel v uších.

Kde jen má Franka hledat? V jídelně, v knihovně, na pokoji nebo na terasách? Chata byla zařízena tak, aby se hosté mohli volně pohybovat, kde je napadlo.

Noah už byl ale v lese. Nesměla ztrácet čas.

Otočila se na patě a doběhla k recepčnímu. „Marku.“ Popadla mladíka za ruku a táhla ho směrem k pokojům. „Viděl jsi tady babičku s dědou?“

„Asi před hodinou. Prošli kolem s nějakými lidmi. Co se děje?“

„Poslouchej.“ Panika jí bránila jasně myslet. „Je to důležité. Musíš najít Franka Bradyho. Je tady jako host. Co nejrychleji, a řekni mu... Posloucháš mě?“

„Jo,“ kluk ztěžka polkl, „jasně. Frank Brady.“

„Najdeš ho a řekneš, že Sam Tanner šel do lesa. Na východ, na Lowlandskou trasu. Jasný?“

„Lowlandská stezka.“

„Vyřiď, že Noah běžel za ním. A někdo z personálu ať zavolá k nám domů. Je tam teta. Ať zůstane uvnitř. A nikdo z chaty ať neodchází do lesa. Nech to rozhlásit. Ať nikdo nechodí do lesa, dokud to nezruším. Zdrž prostě hosty tady nebo kolem chaty. Za každou cenu.“

„Tady? Ale proč... ?“

„Prostě to udělej,“ odsekla. „A hned.“ Odstrčila ho a utíkala do kanceláře.

Potřebovala něco najít. Nějakou zbraň. Cokoli na obranu. Horlivě šmátrala po stole a pak otevřela zásuvku.

Spatřila nůžky - dlouhé, stříbrné nůžky - a popadla je. Pracuje snad takhle spravedlnost? Nebo je to osud?

Zastrčila si je za pásek, zajistila jejich oka a vyrazila ven.

Déšť se spustil právě ve chvíli, kdy zabíhala mezi stromy.

Noahova mysl byla čistá jako sklo. Nevšímal si fyzického ohrožení zbraní, jen se soustředil na toho muže. Někde uvnitř tušil, že by tady v tom přítmí mohl snadno zemřít, ale odvážně stál čelem k tomu, co mu osud připravil.

„Že nemáš důvod, Same? Celou tu dlouhou dobu jsi seděl, abychom tady pak takhle stáli v dešti?“

„Ty jsi jen takový návdavek. Nečekal jsem, že se ještě uvidíme. Mám pro tebe pár kazet. Výpověď do knihy.“

„Ještě pořád chceš být hvězdou? Ale já ji z tebe neudělám. Myslíš, že tě odsud nechám odejít, abys jí znovu nějak ublížil? Nikdy se jí nedotkneš.“

„Dotkl jsem se.“ Sam zvedl volnou ruku a pohladil palcem konečky prstů. „Byl jsem tak blízko, že jsem cítil její vůni. Jen mýdlo. Je moc hezká. Má výraznější tvář než Julie. Ne tak krásnou, ale silnější. A podívala se na mě. Dívala se přímo na mě a nepoznala mě. Proč by taky měla?“ zašeptal. „Byl jsem pro ni dvacet let mrtvý, stejně jako matka.“

„Proto jsi to takhle zařídil? Aby ses připomněl? Přišel jsi s nápadem na knihu, abych za tebe vytahoval staré vzpomínky? Abys jí pak snáz vlezl do hlavy a mohl za ní vyrazit?“

„Chtěl jsem, aby si mě pamatovala, sakra. Jsem přece její otec. Jen jsem chtěl, aby nezapomněla.“ Znovu zvedl ruku a zabodl prsty do spánku, kde začínala tepat bolest. „Mám na to právo. Aspoň na tohle mám právo.“

„Tys na ni všechna práva ztratil.“ Noah popošel blíž. „Už nejsi součástí jejího života.“

„Ale ona je mou součástí. Čekal jsem skoro třetinu života, abych jí to mohl říct.“

„Abys ji ještě víc vyděsil, když ví, kdo jsi a co jsi udělal? Byla ještě dítě, nevinné dítě, sebrat jí tu nevinnost ti nestačí? Poslals jí hrací skříňku, aby věděla, žes ještě neskončil. A ty telefonáty a bílé růže...“

„Růže.“ Na rtech mu vyvstal zasněný úsměv. „Vždycky jsem dával bílou růži na polštář svojí malé princezně.“ Znovu si přitiskl dlaň ke spánku a zatlačil dozadu, až mu odlétl klobouk. „Drogy už dneska nejsou, co bývaly. Ty, co si pamatuju, by otupily každou bolest.“

Najednou zamrkal a přimhouřil oči. „Hrací skříňku?“ Nevědomky zašermoval pistolí, až sebou Noah trhl. „Jakou hrací skříňku?“

„S Modrou vílou. Tu, co jsi rozbil, když jsi tehdy uhodil svou ženu v Livvyině pokoji.“

„Nepamatuju se. Byl jsem totálně sjetý.“ Najednou se mu oči rozjasnily. „Modrá víla. Shodil jsem ji z nočního stolku. Už vím. Plakala a já jí slíbil, že koupím novou. Nikdy jsem to neudělal.“

„Před pár dny jsi jí jednu poslal.“

„To ne. Na tohle jsem zapomněl. Měl jsem jí to vynahradit. Nechtěl jsem, aby plakala. Taková hodná holčička to byla. A milovala mě.“

I přes chladný vztek začal Noah pociťovat špetku soucitu. „Jsi nemocný a unavený. Odlož tu zbraň a já tě odsud odvedu.“

„Proč? Další doktoři a další drogy? Já už jsem stejně mrtvý, Brady. Jsem mrtvý už celé roky. Chtěl jsem ji jen znova vidět. Aspoň jednou. A taky jsem chtěl, aby aspoň jednou viděla ona mě. Je to jediné, co mi zbylo.“

„Odlož tu zbraň.“

Se zmateným výrazem pohlédl na pistoli ve svých rukou. Najednou se rozesmál. „Tak ty myslíš, že je na tebe? Ta je pro mě. Jenže nemám odvahu ji použít. Celý život jsem byl posera. A víš, co mi došlo, Brady? Víš, co mi došlo, když jsem si ji strčil mezi zuby? Když jsem chytil spoušť a nedokázal ji zmáčknout?“

Jeho hlas najednou přesvědčeně zesílil. „Že jsem Julii nezabil. Neměl bych na to totiž odvahu.“

„Pojďme si o tom promluvit.“ Jak se Noah blížil k Samovi a natahoval ruku ke zbrani, cosi za ním v roští zapraskalo, cosi se mihlo.

Ucítil prudkou bolest v rameni, a když se natočil, uslyšel výkřik a zahlédl zkřivenou tvář Davida Melbournea. Síla ná razu ho odhodila na Sama a oba skončili na tvrdé zemi.

Noah se rychle převrátil a i přes úpornou bolest zraněného ramene se stihl vymrštit a zachytit zápěstí ruky, svírající nůž. Bojoval a cenil přitom zuby, jak mu zkrvavené prsty podkluzovaly.

Nakonec se čepel zařízla do mechu těsně vedle jeho hlavy. Noah ze sebe strhl Davida a natáhl se po zbrani, která ležela na zemi.

V tu chvíli David zmizel mezi stromy.

„Na něj jsem nikdy nepomyslel.“ Sam, s rozdrásanou, krvácející tváří, se připlazil blíž. Oči měl skelné bolestí. „Právě proto mě to mělo napadnout. Myslel jsem na desítky jiných chlapů. Ona by se na ně ani nepodívala, to jsem si jen namlouval, ale myslel jsem na ně. Na něho nikdy.“

Při řeči ovázal kapesníkem Noahovi ránu. „Mohl počkat, až umřu, místo aby se mě snažil zabít.“

Noah sebou škubl bolestí, ale pak popadl Sama za košili. „Ne tebe. On chce dostat Olivii.“

„Ne.“ Bolest v jeho očích vystřídala hrůza. „Ne, Livvy ne. Musíme ho najít. Musíme ho zastavit.“

Nebyl čas na debaty. „Zaběhl hloub do lesa, ale může se obloukem vrátit k domu.“ Noah zaváhal jen na vteřinu.

„Vezmi si to.“ Odepnul si Livvyin nůž. „Touhle dobou už tě hledají. A kdyby tě tady táta našel s pistolí...“

„Frank je tady?“

„Jo. Melbourne se daleko nedostane. Běž za nimi k domu. Já se ho pokusím vystopovat.“

„Nenech ho ublížit Livvy.“

Noah zkontroloval zbraň a ztratil se v zeleni.

Olivie měla chuť vrhnout se mezi stromy a volat Noaha. Přinutila se však k ostražitosti a postupovala pomaleji. Je na svém území, připomněla si.

Jenže v téhle části lesa se přes den pohybovaly desítky lidí. Jejich stopy byly všude kolem a ještě je rozpíjel déšť. Musela se rozhodnout rychle. Noah měl dlouhé nohy a do lesa vběhl. Porovnávala vzdálenost mezi stopami.

Zkusila to tedy jižním směrem.

Déšť, padající skrze listí, připomínal šepot živé bytosti. Vzduch byl plný hnilobného pachu a u země se tvořily chuchvalce mlhy.

Liv se dala do běhu, jako by utíkala před svým strachem. Každý stín jí naháněl hrůzu, každý nejasný obrys znamenal hrozbu. Mokré kapradí ji pleskalo do lýtek. Utíkala hlouběji do lesa, stále dál do nebezpečí.

Chvílemi stopu ztrácela a chtělo se jí plakat zoufalstvím. Napínala oči, vracela se a hledala na zemi Noahovy šlépěje. Konečně. Úlevně si vydechla a vyběhla dál po stopě muže, kterého milovala a který docela rozbil její starý život.

Vtom zaslechla výkřik a do srdce se jí jak smrtící čepel zařízl strach.

Zapomněla na rozum a opatrnost a vyrazila tím směrem jako o život.

Nohy jí na vlhkém povrchu klouzaly. Shnilá polena jako by jí sama padala do cesty. Smekla se po nějaké houbě, tvrdě dopadla na zem a narazila si kolena.

Rychle se škrábala zpět na nohy. Bez dechu se drala dál, skrze šlahouny popínavých rostlin, do nichž se zaplétala.

Déšť jí dávno zmáčel vlasy a začínal ji oslepovat. Zamrkala a náhle spatřila krev.

Vpíjela se do země a smíchaná s vodou světlala Pod Liv povolila kolena. Sehnula se, dotkla se prsty té skvrny a zvedla zkrvavené konečky k očím.

„Ne, tohle už znova ne!“ Zaskučela a v hrůze se zkroutila do klubka. Strach na chvíli zmrazil její tělo jako led.

„Noahu!“ vykřikla a les jí ten žalostný zvuk vrátil ozvěnou. S námahou se zvedla, potřísněnými prsty si přejela přes tvái a zaječela.

S jedinou myšlenkou, najít ho, vyrazila dál.

Ztratil se, ale svou kořist stále cítil někde před sebou. Zbraň v ruce mu připadala důvěrně známá, jako by tam byla odjak živa. Ani na chvíli nepochyboval, zda ji použije. Celý ten pri mitivní svět jako by v něm teď ožil.

Život, smrt a chladnokrevná vůle přežít.

Celých dvacet let skrýval, kdo je a co udělal. Nechal jiného zestárnou ve vězení, hrál oddaného manžela sestře své oběti a přejícího strýčka její dceři.

A zatímco prosperoval a pyšnil se svým postavením, nosil v sobě vraždu. Krvavou vraždu. Teprve když se Samova klec začínala odemykat, vražedné sklony se v něm znovu probudily.

Vloupání, napadení Mikea. Pokus zabránit vzniku jeho knihy, uvažoval Noah cestou parným lesem. Snaha zbavit se pocitu viny a strachu z odhalení, které v něm musely za tu dlouhou dobu tisíckrát hlodat.

A teď se ještě jednou zaměřil na Sama Tannera. Znovu naplánoval svoje činy tak, aby podezření padlo na nevinného člověka.

Jenže tentokrát byla v ohrožení Olivie. Jistě se ho zmocnil strach, že ho tu noc přece jen zahlédla nebo si nesla v paměti nějaký detail, který by mohl podpořit, co Sam hodlal v knize vyprávět.

Ano, mělo to logiku, chladnou logiku vraha, jenž se sestrou a rodinou své oběti klidně prožil pohodových dvacet let.

Ale teď se pod ním země zachvěla. Mohla vyjít kniha s novým, podrobným pohledem na případ. Rozhovory s Olivií, vynucené navzdory rodině, která vzpomínky naštěstí pohřbila spolu s Julií.

Myslel, že nebude mluvit, vzpomínat ani uvažovat, pokud bude příliš vystrašená. Anebo mrtvá. Vtom zaslechl, jak vykřikla jeho jméno.

33

Netvor se vrátil. Páchl po krvi a hrůze.

Tentokrát neměla na vybranou - utíkala přímo k němu.

Zázračný zelený les, který dřív považovala za svou svatyni, se změnil v noční můru. Majestátní stromy už nepřipomínaly velkolepost přírody, ale působily jako past, v níž ona mohla uvíznout, ale on se dobře skrýt. Třpytivý mechový koberec se jí najednou lepil k botám jako bažina. Rozrážela křehké kapradiny, klopýtala o nahnilá polena. Prostor kolem ní i v ní začal vyplňovat děsivý zelený stín, jenž šeptal její jméno.

Livvy, lásko moje, budu ti něco vyprávět...

Několikrát vzlykla a znovu prožívala ten starý strach a pocit ztráty. Krev na jejích rukou už studila jako led.

Déšť zesílil. Kapky bubnovaly do větví a na mechem obrostlých kmenech se měnily v pramínky. Svět voněl vlhce, přezrále a hladově.

V tu chvíli zapomněla, zdaje kořist, nebo lovec. Jen instinktivně tušila, že v běhu je její spása.

Buďto najde ona jeho, anebo on ji. Pak bude konečně po všem. Jen se nesmí zachovat jako zbabělec. A pokud je na světě aspoň trochu spravedlnosti, muž, kterého miluje, bude ještě naživu.

Sevřela jeho krev v pěsti a držela se jí jako poslední naděje.

Rychlými kroky rozrážela mlžný opar. V hrudi, ve spáncích i konečcích prstů jí bušilo srdce pekelným rytmem.

Nad hlavou zaslechla praskot, a když uskočila, dopadla na zem větev zatížená vodou, větrem a časem.

Malá smrt pro nový život.

Stiskla jedinou zbraň, co měla, a byla rozhodnutá ji použít, aby přežila.

V temně zeleném přísvitu lesa zahlédla stín netvora, kterého znala ze svých těžkých snů. Byl zalitý krví a díval se na ni.

Vztek, nenávist i strach v ní probudily novou sílu. „Kde je Noah? Cos mu udělal?“

Klečel na zemi a ruku si tiskl ke spánku, odkud mu prýštila krev. Bolest se zatínala až do morku kostí.

„Livvy,“ zašeptal a znělo to jako modlitba a prosba. „Uteč.“

„Utíkala jsem od tebe celý život.“ Přistoupila o krok blíž, poháněná nutkáním, které v ní spalo už od dětství. „Kde je Noah?“ opakovala. „Přísahám, že tě zabiju, jestli jsi mě připravil o dalšího milovaného člověka.“

„To ne já. Ani tehdy, ani teď.“ Zatmívalo se mu před očima. Její štíhlá postava jako by se před ním vznášela. Měla oči své matky. „Je pořád blízko. Uteč, proboha.“

Praskot větví zaslechli ve stejnou chvíli. Liv se otočila a srdce jí poskočilo nadějí. Sam u jejích nohou se zachvěl hrůzou.

„Nesahej na ni!“ Jen silou vůle se postavil na nohy. Chtěl Olivii schovat za sebe, ale místo toho se na ni spíš zhroutil.

„Měls umřít ve vězení.“ David měl tvář zalitou deštěm a krví. V ruce svíral krvavý nůž. „Tohle se nemuselo stát, kdybys tam prostě chcípnul.“

„Strýčku Davide.“ Polekaná jeho vzhledem k němu chtěla přistoupit. Sam ji zoufale strhl zpátky a držel u sebe.

„To on ji zabil. Slyšíš. On zabil matku. Chtěl ji a nemohl ji mít. Nepřibližuj se k němu.“

„Pojď od něj, Livvy. No tak. Sem, ke mně.“

„Teď musíš utéct,“ řekl Sam naléhavě. „Utíkej, jako tu noc tenkrát, a někam se schovej. Najdi Noaha.“

„Přece bys ho neposlouchala.“ David se usmál tak, že ji v žilách ztuhla krev. „Vidělas přece, co jí udělal. Nebyl pro ni dost dobrý. A na mě ses vždycky mohla spolehnout, co říkáš, Livvy?“

„Ona tě nikdy nechtěla.“ Sam stěží vyslovoval a snažil se zůstat při vědomí. „Vždycky milovala jenom mě.“

„Zavři zobák!“ Jeho hraný úsměv se změnil v škleb. Tvář měl teď ošklivou a brunátnou. „Měl jsem to být já. Přišla by za mnou, kdyby ses nepletl do cesty.“

„Ach bože. Bože můj.“ Olivie zírala na strýce a snažila se udržet otcovo tělo. „Tos byl ty.“

„Měla mě vyslechnout! Já ji přece *miloval*. Vždycky jsem ji miloval. Byla tak krásná a dokonalá. Zacházel bych s ní jako s andělem. A co pro ni udělal on? Stáhl ji s sebou dolů. Byla nešťastná, protože myslel jen na sebe.“

„Máš pravdu. Choval jsem se k ní špatně.“ Naklonil se k dceři a zašeptal. „Utíkej.“ Ale ona jen zavrtěla hlavou a pevněji se ho chytila. „Nezasloužil jsem si ji.“

„Já bych jí dal všechno na světě.“ Z Davidových očí vytryskly slzy a ruka s nožem klesla podle těla. „Se mnou by nebyla nešťastná. Spokojil jsem se s náhražkou a dával Jamii všechno, co mohla mít Julie. Ale proč, vždyť by se s tebou stejně rozvedla? Když konečně pochopila, jaký jsi. Tehdy měla přijít za mnou. Čekal jsem.“

„Tak jsi šel tu noc do jejího domu.“ Sam ztrácel vládu nad tělem, zadržoval dech a modlil se, aby od dcery dokázal ustoupit.

„Víš, kolik odvahy mě stálo za ní jít a vyložit všechno, co mi leželo na srdci? Otevřela mi a usmála se. Něco si vystřihovala a pila víno. Pouštěla si k tomu svého Čajkovského. Že prý je hezké mít společnost.“

„Věřila ti.“

„Vylil jsem jí své srdce. Řekl jsem jí, jak moc jsem ji vždycky miloval. Že chci žít s ní. Ze opustím Jamii, abychom mohli být spolu. Dívala se na mě, jako bych zešílel. Odstrčila mě, když jsem ji chtěl obejmout. Že prý mám odejít a zapomenout, že jsem něco takového řekl. Zapomenout!“ vyštěkl to slovo.

„Milovala mého otce,“ šeptala Olivie. „Milovala přece mého otce.“

„Ale proč?! Chtěl jsem jí jenom přesvědčit, že dělá chybu. Chtěl jsem, aby to pochopila. Kdyby se se mnou neprala, neroztrhl bych jí ten župan. Jenže ona začala křičet, ať vypadnu z jejího domu. Že jinak všechno poví Jamii. A že jsem sketa. Sketa! Prý už mě nikdy nechce vidět ani se mnou mluvit. Já... já jsem nemohl snést, co říkala. Bylo to tak kruté. A pak se otočila zády, jako bych byl vzduch. Najednou jsem měl nůžky v ruce a pak byly v ní. Myslím, že křičela," dodal tišeji. „Nejsem si jistý. Nevím. Pamatuju se jen na krev."

Jeho oči se zaměřily na Olivii. „Byla to nehoda, vážně. Jen chvilička. Jedna hrozná chyba. Ale nemohl jsem to vzít zpátky, nebo ano? Už to nešlo napravit."

Musím zůstat klidná, přikázala si Olivie. Její otec silně krvácel. Nepochybovala, že by se Davidovi v lese snadno ztratila. Ale copak tu mohla nechat otce? Má zase utéct a schovat se?

Zůstane. Zkusí ho ochránit a bude se modlit, aby přišla pomoc. „Konejšils mě, když jsem pro ni plakala."

„Taky jsem plakal!" Davida rozzuřilo, že mu nechce rozumět. Přesně jako její matka. Jako Julie. „Kdyby si dala říct, nemuselo se to stát. Proč bych za to měl platit? To on jí ubližoval, on si zasloužil trest. Já jsem musel chránit sebe a svůj život. Musel jsem se z toho dostat. Bylo tam tolik krve, až se mi dělalo zle."

„Jak ses dostal zpátky domů?" zeptala se Olivie a napínala uši, zda neuslyší někoho přicházet. Ale kolem šuměl jen déšť. „Teta by si hned všimla krve."

„Svlékl jsem ty šaty a vypral je venku v bazénu. Všechno jsem vypral. V zahradním domku bylo vždycky něco na převlečení a nikdo nemohl nic poznat. Ty svoje jsem později vyhodil na skládku za městem. Vrátil jsem se tam ještě, jestli to náhodou nebyl zlý sen. Ale nebyl. Měl jsem dojem, že jsem tě nahoře zaslechl. Ale nevím to jistě."

„Probudila jsem se. Maminčin křik mě probudil."

„Ano, to jsem se pak dověděl. Ale musel jsem rychle domů, kdyby se Jamie probudila. Teprve když tě k nám přivezli, jsem začal uvažovat, jestlis něco neviděla nebo neslyšela. Celých dvacet let jsem se tím trápil."

„Ne, neviděla jsem tě. Netušila jsem nic."

„A mohlo to tak zůstat. Všichni už to chtěli nechat spát, kdyby nebylo té knihy. Kde jsem měl vzít jistotu? Jak jsem mohl vědět, jestlis nezaslechla můj hlas, nepodívala se z okna, neviděla moje auto? Zničilo mi to život, copak to nechápeš? A tolik jsem se přitom snažil, abych odčinil tu jednu hroznou noc."

„Nechal jsi otce zavřít do vězení.“

„Já žil taky ve vězení.“ Z očí mu kanuly těžké slzy. „Taky jsem pykal. A tušil jsem, že budeš stejná jako ona. Že až přijde čas, vybereš si taky jeho. Vždycky jsem tě miloval, Livvy. Mělas být naše. Moje a Juliina. Ale už je po všem. Musím chránit sám sebe. Musím to ukončit.“

Vrhl se proti ní, s nožem v napřažené ruce.

Bylo to stejné jako jeho sen. Les, příšeří, šustot deště a větru. Běhal dokola, až mu srdce vyskakovalo z hrudi, ale nemohl ji najít. Otáčel se za každým zvukem a každé zavolání ptáka mu připomnělo její hlas.

Poháněl ho ohromující strach, že přijde pozdě a že se z téhle noční můry nikdy neprobudí, aby ji našel bezpečně schoulenou po svém boku.

Ztratil ji někde v té zelené změti a nemohl se k ní dostat.

Zastavil se a opřel se o kmen borovice, aby se trochu vzpamatoval. Vzduch ztěžkl. S každým nadechnutím jako by polykal vodu. V rameni cídl palčivou bolest. Bílý kapesník, stahující ránu, dávno zrudl krví.

Chvíli tiše stál a poslouchal. Byly to lidské hlasy, nebo jen déšť? Zvuky jako by se rozbíhaly do všech stran a zase se navzájem pohlcovaly. Jediným kompasem mu teď byl instinkt. Nechal se vést a zamířil na západ.

Když vykřikla tentokrát, byl už blízko.

Sam ji odstrčil stranou a z posledních sil se vrhl proti Davidovi. Když se do něj zařízl nůž, necítil víc než zoufalství. Zavrávoral a padal. Olivie vyskočila a snažila se ho zachytit.

Seběhlo se to příliš rychle. Otcovo tělo jí klouže z rukou, čísi kroky dupou do promáčené půdy a ostří nože ji šlehá do hrdla.

„Pusť ji.“ Noah se rozkročil a napřáhl zbraň. Strach mu koloval krví jako horká řeka.

„Zabiju ji.Ty víš, že to udělám. Polož tu pistoli, nebo ji podříznu a bude po všem.“

„Aby ses pak neměl za koho schovat? To sotva.“ Ach bože, Liv, miláčku, nehýbej se. Přelétl očima k její tváři. Spatřil šok a pár kapek krve na jejím bílém hrdle. „Pusť ji a odstup stranou.“

„Polož tu pistoli!“ Trhl nožem a zvrátil Olivii hlavu dozadu. „Je mrtvá, slyšíš? Je po níjesdi to neuděláš!“

„Stejně mě zabije.“

„Drž hubu! Drž hubu, sakra!“ Znovu ji škrábl. Liv viděla, jak Noah škubl rukou a pak ji pomalu začal spouštět dolů. „Nedělej to. Neubližuj jí.“

„Tak to polož!“

Jejich hlasy jí hučely v hlase. Poznala Noahovi na očích, jak se rozhodl. „Zabije mě i tak. A pak tebe. Nesmíš mu to dovolit. Nenech ho znova vyhrát.“

Sevřela kovová oka nůžek. Rychlým trhnutím je zvedla a prudce je zabořila do Davidova stehna.

Zavřeštěl nezvykle vysokým hlasem a chtěl zvednout nůž. Stihla ho odstrčit a napřáhnou nůžky před sebe. Pak po ní skočil.

Zaslechla výstřel - jen jedno ostré štěknutí. Spatřila krvavý květ na Davidově hrudníku a zmatený výraz jeho očí. Pak dopadl.

Neustoupila a nikdy později se neptala, jestli by ještě stihla ustoupit. Vražedný hrot nůžek se mu tiše zaryl do břicha.

Váha jeho těla ji srazila k zemi. Než se mohla vyprosili, Noah už ji zvedal na nohy a tiskl v náruči. Jeho pevné paže se najednou roztřásly.

„Jsi v pořádku. Jsi celá,“ opakoval několikrát a pak jí ještě pro jistotu přejížděl dlaněmi po těle. „Řízl tě.“ Prstem se lehce dotkl jejího hrdla. „Ach bože, Liv.“

Znovu se k němu přitiskla a svět se s ní zatočil. „Myslela jsem, že tě zabil. Viděla jsem krev a myslela jsem... Ne!“ Její dlaně vylétly k Noahově tváři. „Táta!“

Odtáhla se a doběhla ke svému otci. „Ale ne, to ne! Tati, promiň, prosím tě, promiň.“ Holýma rukama se snažila zastavit silné krvácení.

„Neplač, Livvy.“ Dotkl se její tváře. „Takhle je to nejlepší. Můj čas stejně vypršel. Chtěl jsem tě ještě vidět. To je to poslední, co jsem ještě musel. Máš matčiny oči.“ Mírně se pousmál. „Škoda že jsem ji tak zklamal.“

„Ne, neříkej to.“ Přitiskla tvář k jeho krku. „Noahu, pomoz mi.“

„Kdybych dokázal být takový, jakého mě viděla, byla by ještě naživu.“

„Nemluv, prosím tě. Musíme zastavit krvácení. Oni nás brzy najdou.“ Její ruce se potýkaly s kusem látky, kterou jí Noah podal. „Už nás hledají, dostaneme tě do nemocnice.“

„Jsi přece chytré děvče. Víš, že to nemá smysl.“ Jeho oči ztrácely jas, ale ještě pohlédl na Noaha. „Viď, že je moc chytrá, Brady?“'

„To je.“ Přitiskl další kus své košile do rány na Samově boku. „Tak ji poslechni.“

„Radši umřu jako hrdina.“ Jeho krátký smích skončil dávivým kašlem. „Ještě dneska mi to dělá radost. Je ten parchant mrtvý?“

„Nadobro,“ přikývl Noah.

„Díkybohu.“ Bolest jako by polevovala. „Livvy.“ Chytil ji za ruku. „Když jsem tě tu noc hledal, nechtěl jsem ti ublížit.“

„Já vím. Už to vím. Neopouštěj mě, když tě mám zpátky.“

„Promiň, Liv. Chtěl jsem jen, aby ses na mě ještě jednou podívala a pochopila, kdo jsem. Nakonec jsem tě i ochránil. Třeba tím odčiním ty dlouhé roky, kdy jsem nemohl.“ Zatmívalo se mu před očima. „Napiš tu knihu, Brady. Pověz v ní pravdu.“

„Spolehni se.“

„A postarej se o moji holčičku. Polib mě na rozloučenou, Livvy, lásko moje.“

Oslepená slzami přitiskla rty na jeho tvář. Pak ucítila, jak jeho ruka ochabla. Její žal se projevil jako dlouhý, hluboký sten.

Noah seděl v dešti vedle ní, zatímco v náruči kolébala tělo svého otce a plakala.

Usnula, protože jí vnutil silná sedativa. A když se probudila, do slunečního svěda a zpěvu ptáků, blížilo se poledne.

Zmámeně otevřela oči a spatřila ho znovu sedět vedle sebe. „Tys nespal.“

To už ji držel za ruku, jako by ji neměl nikdy pustit. „Chvilku ano.“

„Všechno, co se včera stalo, mám v hlavě, ale jako by to bylo zabalené do vaty.“

„Nech to zatím, jak to je.“

Byl tak hezký, pomyslela si. Krásný a její, i s těma vyčerpanýma očima a jednodenním strništěm. „Zachránil jsi mi život.“

„Tak to má být, ne?“ Sehnul se a políbil ji. „Ale znova už mi to nedělej.“

„Platí. Co tvoje rameno?“

„No, mohl bych říct, že to nic není, ale proč lhát? Bolí to jako čert.“

Posadila se, vyhrnula mu rukáv trička a políbila obvazy. „Hodná. Nechceš se ještě trochu prospat?“

„Ne, spíš potřebuju na vzduch.“ Zadívala se mu do očí „Chci se projít. Pojď se mnou do lesa, Noahu.“

Oblékla se a vzala ho za ruku. „Co ostatní?“

„Ještě spí. Děda s babičkou byli až do rána vzhůru s Jamie.“

Přikývla a tiše vyšla z pokoje. „A tví rodiče?“

„Jsou v hostinském pokoji.“

„Budou nás potřebovat, všichni. Ale nejdřív musím ven „ Vyšli zadním vchodem z domu.

„Tak nevím,“ promluvila, „jestli byl tvůj otec víc pyšný nebo šokovaný, když nás včera našli.“ Ztěžka si povzdechla „Asi obojí.“

„Naučil mě, jak zacházet se zbraní a jak ji respektovat. Ale určitě doufal, že ji nikdy nebudu muset použít.“

„Já vůbec nevím, co s tím, Noahu. Celý život jsem si myslela, že je můj otec vrah - sadistický vrah. Přišla jsem o něho už ve čtyřech letech a najednou ho mám zpátky. Všechno se změnilo, ale už mu to nemůžu říct.“

„On to pochopil.“

„To jediné mě trochu uklidňuje.“ Když vešli do stínu stromů, stiskla jeho paži pevněji. „Neutekla jsem a neopustila ho. Tentokrát jsem se nikam neschovala. S tím ostatním už nějak dokážu žít, protože tentokrát jsem neutekla.“

„Liv, tys mu dopřála přesně to, co na konci života chtěl. Setkala ses s ním a poznala jsi pravdu. Řekl mi, že to je to jediné, po čem ještě touží.“

Přikývla a pocítila nesmírný žal. „Celý život jsem milovala svého strýčka, obdivovala ho a důvěřovala mu. Nahrazoval mi otce. A přitom nebyl tím, za koho jsem ho měla, byl tím, za koho jsem považovala svého otce. Ach bože. Bože, Noahu, jak tohle zvládne teta Jamie? Jak s tím bude žít?“

„Má tebe a svou rodinu. Ona to překoná.“

„Doufám, že tady zůstane, aspoň na čas. Aby si odpočala a uzdravila se.“

„Myslím, že by právě tohle potřebovala slyšet.“

Liv se o Noaha mírně opřela. „Ty umíš dobře odhadnout, co lidé potřebují.“ Vzdychla si. „Měla jsem strach, že se mi ten les už bude zdát jiný. Ale ne. Je pořád kouzelný. A živý. Jenže bez příšer.“

„Už je to pryč.“

„Miluju to tady.“ Byl to její úkryt i celý život. Ale teď měla na výběr. Zůstat u starého, nebo začít nový.

Pustila se Noaha a zatočila se v kruhu. „Ale znám ještě jedno místo, na pobřeží. Zalesněné, ale s výhledem na Pacifik a útesy.“ Zastavila se a vážně mu pohlédla do očí. „Tam bychom si měli postavit ten dům.“

Nespouštěl z ní oči a nechal se unášet tichou radostí. „S kolika ložnicemi?“

„S pěti, přesně jak jsi navrhl.“

„Kámen, nebo dřevo?“

„Obojí.“ Usmívala se a oči jí zářily. Přistoupil blíž. „Kdy?“

„Hned, jak mě požádáš o ruku, k čemuž ses ještě nedostal.“

„Já věděl, že jsem na něco zapomněl.“ Když ji zvedl v náruči, šťastně se rozesmála. „Čekal jsem na tebe dlouho.“ Otřel se rty o její ústa a pak polibek prohloubil. „Už nechci čekat dál. Vezmeš si mě?“

„Ano.“ Zarámovala jeho obličej dlaněmi. „Tady u lesa mezi květinami. A co nejdřív.“ Přitáhla ho k sobě a políbila na tvář. „Miluju tě, Noahu. Chci s tebou začít nový život. Hned. Oba jsme na to čekali moc dlouho.“